

Cô Nàng Mạnh Mẽ

Contents

Cô Nàng Mạnh Mẽ	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	10
4. Chương 04	13
5. Chương 05	16
6. Chương 06	20
7. Chương 07	23
8. Chương 08	27
9. Chương 09	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	80
25. Chương 25	83
26. Chương 26	86
27. Chương 27	89
28. Chương 28	93
29. Chương 29	97
30. Chương 30	100
31. Chương 31	104
32. Chương 32	107
33. Chương 33	109
34. Chương 34	114
35. Chương 35	117
36. Chương 36	121
37. Chương 37	124
38. Chương 38	127
39. Chương 39	130
40. Chương 40	134
41. Chương 41	137

42. Chương 42	140
43. Chương 43	143
44. Chương 44	147
45. Chương 45	150
46. Chương 46	154
47. Chương 47	159
48. Chương 48	162
49. Chương 49	165
50. Chương 50	168
51. Phiên Ngoại	172

Cô Nàng Mạnh Mẽ

Giới thiệu

Văn án Hà Tịch: nhân sinh tựa như một con thiên nga trắng
Trên mặt nước thì giả vờ tao nhã cao quý

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-manh-me>

1. Chương 01

Chương 1: Tôi chỉ muốn làm anh khó coi

Beta: Chị Hoanglan

Hết giờ làm, Tiểu Chu bàn kế bên gõ gõ vào bàn tôi nói “Trên báo cũng đăng dạo này trị an không tốt lắm, về nhà sớm chút đi”, nói xong còn ngăm trừng mắt tôi.

Tôi cũng cười cười, dọn dẹp lại bàn làm việc của mình trả lời “Về trễ cũng không sao, dù gì hôm nay tôi cũng có vệ sỹ riêng.”

“Chắc chắc, đúng là người nào đó có bạn trai về nên mạnh miệng thấy sợ, cậu xem cậu trông vui vẻ chưa kìa!”

Tôi cười kiêu ngạo: ” Dĩ nhiên, Dương tử nhà tôi phía trước có ba mươi sáu thiên cương mở đường, phía sau có bảy mươi hai địa sát hộ tống, trái có Thanh Long, phải có Bạch Hổ, bày bố như thế thì yêu nghiệt, tiểu quỷ nơi nào dám đến đây làm loạn.”

Tiểu Chu cười lớn: “Tịch Tịch, cậu là cái đồ dở hơi! Khó trách Dương Tử chiều cậu như tâm can bảo bối, làm như hờ ra là bị người ta đoạt mất ấy. Anh ấy cũng mệt mỏi nhỉ!”

“Tôi đây là vàng 24K nha, ai thấy cũng mê. Thôi, đến giờ rồi, tôi đi đây, mai gặp lại”. Tôi nhấc túi, nhẹ nhàng bước ra cửa, phía sau vọng lại tiếng Tiểu Chu “Nhớ để ý thất lưng nha!” Đồng nghiệp nghe vậy đều che miệng cười thầm.

Tôi cũng không thêm để ý, tâm tình như chim sẻ, sung sướng nhảy nhót. Rốt cuộc Dương Tử tiên sinh thân yêu của tôi cũng đã quay về từ xã hội tư bản tàn ác.

Nhưng buổi trùng phùng giữa tôi và Dương Tử lại kết thúc bằng một màn tắm rượu vang.

Tôi cười nhạt nhìn thứ chất lỏng màu hồng nhạt chảy từ trên gương mặt đẹp trai của anh ta xuống tận cổ, nhuộm đỏ cả chiếc áo sơ mi trắng tinh. Anh ta ngồi yên, không nói một lời.

Tôi cười: “Anh thật khác quá, nếu như trước kia tôi chỉ có thể lấy trà hắt anh thôi.”

“Tịch Tịch, chúng ta chia tay trong hòa bình thôi.” Dương Tử thấp giọng nói, “Anh không nghĩ làm lớn chuyện, ai cũng khó coi.”

“Cũng được.” Tôi chìa tay “Phí chia tay.”

Dương Tử giật mình, ngẩng đầu nhìn tôi, trong sự kinh ngạc lại mang theo một tia khinh thường; cuối cùng anh ta vẫn móc ví, lấy một xấp tiền đặt vào tay tôi: “Em thật sự... thay đổi.”

“Phải không?” Tôi nhìn xấp tiền trong tay, nhú mày, xem ra anh ta cũng chịu chơi. Tôi cầm mở tiền, đập đập vào lòng bàn tay, sau đó nhìn anh ta, mím môi mím lợi cầm xấp tiền kia xé đôi. Anh ta nhìn tôi như một con diên. Xấp tiền dày quá, phải cố hết sức tôi mới có thể xé làm đôi rồi quăng vào giữa mặt anh ta, cầm túi xách, đứng dậy, tiền bay lả tả trong không trung, mọi người trong quán đều kinh ngạc nhìn chúng tôi, tôi ngạo nghễ nói với anh ta: “Dương Tử, tôi muốn làm anh khó coi đó thì sao nào”

Tôi bước mạnh mẽ trên đôi giày cao gót, kiêu ngạo xoay người rời đi như chẳng có việc gì xảy ra.

Nhưng dù có kiêu ngạo đến thế nào thì tôi cũng không thể coi chuyện mình bị bỏ đá như chưa từng xảy ra được. Buồn bực, tôi bèn đến quán bar để giải tỏa cơn giận, uống một hồi say đến quên trời đất, nhưng đến cuối cùng tôi vẫn không quên việc ngày mai tôi vẫn phải chỉnh chu đến chỗ làm.

Con người sống trên đời ai cũng cố sống cố chết giữ gìn thể diện của mình nhưng đến cuối cùng không ai biết chắc mình sẽ đạt được những gì.

“Cô em.” Một cái tay béo múp múp đặt trên đùi tôi “Uống rượu một mình buồn lắm, uống với anh đi.”

Tôi chẳng nói chẳng rằng xích qua một bên, không nói gì xem như cự tuyệt. Tối hôm nay bà đây hoàn toàn không có tinh thần để mắng chửi người khác.

Người đàn ông kia cũng đã say, được một bước tiến thêm một bước, sát lại gần tôi. Tôi dần chén rượu xuống quầy bar mạnh đến nỗi mấy cái ly trên quầy nảy lên một cái, khách hàng đang ngồi xung quanh quầy đều giật mình nhìn qua bên này, bartender đang lau rửa ly tách cũng tiến đến. Người đàn ông kia không nghĩ tôi nóng tính như nên len lén chuẩn mất.

Nửa chừng bị quấy rầy khiến tôi không còn hứng để uống tiếp bèn ngửa đầu uống nốt ly rượu đang uống dở, đứng dậy định bỏ đi.

“Cô gái, đã trễ như vậy một mình cô về nhà không an toàn lắm đâu.” Anh chàng bartender đẹp trai ghé vào quầy bar cười cười nhìn tôi.

Tôi nhú mày: “Anh muốn làm vệ sỹ trên đường rồi lên tới giường luôn hả?”

“Cô thật thú vị.” Anh ta nở nụ cười, trong chốc lát lại nghiêm mặt nói, “Cô nhìn thấu những gì tôi đang nghĩ rồi.”

Tôi nhìn từ trên xuống dưới để đánh giá anh ta, trẻ tuổi, đẹp trai, vui vẻ, thoải mái, trông rất vừa mắt. Trong cơn say tôi chợt nghĩ, dù sao Dương Tử cũng đã có một cô bạn gái nước ngoài xinh đẹp, tội gì tôi phải thủ thân như ngọc vì anh ta. Trao hết trái tim cho một người đàn ông, chấp nhận trả giá nhiều như vậy nhưng rốt cuộc những gì tôi nhận được chỉ là sự phản bội mà thôi.

Nếu đàn ông có thể dễ dàng phản bội như vậy thì tại sao phụ nữ lại không thể tự do, phóng túng chứ?

Tôi nhếch miệng cười: “Chùng nào anh hết ca?”

Anh chàng kia cười như nắc: “Khi nào em về thì lúc đó anh tan ca”

Kết quả là anh ta lập tức hết ca.

Nếu bạn đã say rượu lại mang giày cao gót thì đi đứng như thế nào cho đừng ngã cũng là một kỹ thuật. Nếu không có anh chàng đẹp trai kia thì chắc tôi cũng ngã dúm dùi, thậm chí bò thẳng một đường mà về. Cho nên khi anh ta lợi dụng việc đỡ hông tôi mà giở trò sàm sỡ, mặc dù khó chịu nhưng tôi vẫn cau mày nín nhịn.

Cửa sau quán bar thông ra một ngõ nhỏ tối tăm, sâu hun hút, nối thẳng ra ngoài đường lớn. Đường này tuy gần hơn một chút, nhưng ngõ nhỏ như thế này nếu như bình thường có đánh chết tôi cũng không dám bước vào. Chẳng phải các vụ giết người cướp của thường xảy ra trong các ngõ nhỏ như thế này sao?

Chỗ rẽ phía trước có một thùng rác to, gót giày của tôi chọt gãy, anh chàng đi cùng cười, cúi xuống gỡ gót giày của tôi ra, vừa ngẩng đầu tính kể công với tôi thì bỗng nghe ngay tại chỗ rẽ phía trước một giọng nam trầm thiết van cầu: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi! Tiền đây, tiền đây!”

Anh chàng bartender khựng lại, tôi thì lại đang say khướt, phản ứng chậm chạp, thấy anh chàng buông tay không đỡ, tôi thì không tự đi được nên đành vịn vai anh ta đứng yên.

Lúc này lại có một giọng nói khàn khàn, khó nghe lạnh lùng buông ra một chữ: “Giết”, cùng với tiếng nói là một tiếng “chú” nhỏ, nghe giống như tiếng súng giảm thanh trên truyền hình.

Lúc này tôi cũng loáng thoáng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, trong lòng vô khiếp sợ, không ngờ mình lại xui tận mạng, gặp phải xã hội đen! Nhưng rượu vào thì lá gan lại phình ra, chẳng những tôi không bỏ chạy mà còn tò mò nhìn quanh quất về phía bên kia.

Đèn đường mờ mờ phản chiếu vài bóng người bên kia, tay một người vẫn chưa thu về, tôi nhìn thấy rõ ràng hình dáng cái vật người nọ đang cầm, —— một cây súng.

Ngay lập tức, cơn say rượu biến mất tăm, tôi rùng mình, mồ hôi lạnh thoát ra từ từng lỗ chân lông. Tôi quay đầu nhìn anh chàng đi cùng, chỉ thấy mặt anh ta tái mét, tôi đẩy nhẹ tay anh ta, ra hiệu bảo chúng ta im lặng rút lui, không ngờ lại làm anh ta giật mình, thét một tiếng kinh hãi, tôi muốn nhào tới bịt miệng anh ta mà đã không kịp nữa rồi.

Ngay tại chỗ rẽ bên kia có người găm lên giận dữ: “Ai?”

Tôi nín vai anh ta, mặc kệ giày cao gót và cơn say rượu bỏ chạy thực mạng, trong lòng tràn đầy sợ hãi người kia sẽ giết người diệt khẩu, bắn vài lỗ sau lưng chúng tôi.

Lúc chạy đến cửa sau quán bar, tiếng ồn ào trong quán bar lập tức đập vào màng nhĩ, chúng tôi vào, anh chàng kia lập tức khóa cửa, vẫn chưa tỉnh hồn liếc nhìn tôi một cái, tôi cũng không nhìn lại.

Anh ta thở gấp nói: “Chúng ta...”

“Chúng ta chưa nhìn thấy cái gì.” Tôi vội vàng nói tiếp.

“Không được, chúng ta phải đi báo án!”

Đúng là tuổi trẻ! Nhiệt huyết tràn trề như vậy sẽ không mang lại kết cục gì tốt! Tôi định khuyên nhủ anh ta vài câu thì nghe vài tiếng động phá cửa phía sau, tôi nhất thời hoảng hốt, đảo mắt thì đã thấy anh chàng kia bỏ mặc tôi tự sinh tự diệt một mình trốn mất.

“Ầm!!!”, cái cửa cũ rích phía sau bị đập tung khóa, tôi nhìn thấy một bàn tay thò vào.

Người ta thường nói, con thỏ nóng nảy cũng cắn người, tôi lại cầm tinh con thỏ, và bây giờ là lúc tôi thể hiện toàn bộ đặc điểm của một con thỏ đang bị chọc giận của mình. Vừa lúc có một người đàn ông từ trong toilet bước ra, tôi bèn mạnh mẽ ấn anh ta vào tường và cạp mạnh vào môi anh ta.

Nhưng người đàn ông này cao hơn tôi tưởng nên răng cửa của tôi chỉ cắm được vào cằm anh ta, anh chàng bị cắn đau, hét lên một tiếng, giọng nói cực kỳ quyến rũ!!!. Không nghĩ nhiều, tôi vội kiễ chân, hôn vào môi anh ta. Không, phải gọi là cắn xé đổ máu thì đúng hơn!

Người đàn ông kia bị bất ngờ đến ngất người, nhất thời không có phản ứng cũng không giẫy dụa mặc cho tôi thô bạo cắn xé.

Tôi vừa hôn vừa liếc mắt nhìn ba người đàn ông mặc âu phục từ cửa sau bước vào, cả ba đảo mắt nhìn xung quanh, trong đó có một tên nhìn thoáng qua chúng tôi, rồi quay đầu đi, nói nhỏ: “Không tìm ra đâu, người nhiều lắm.”. Một tên giống như thủ lĩnh phẩy tay: “Bỏ đi, bỏ đi.”

Ba tên lập tức quay ra

Cuối cùng tôi cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, sức nhớ tình huống trước mắt, tôi vội nhích ra tính tuột khỏi người đàn ông đen đui kia, không ngờ anh ta dùng một tay níu chặt eo tôi, tay kia giữ lấy đầu, lười anh ta tách môi tôi, trong phút chốc từ người tấn công, tôi trở thành kẻ bị tấn công, khách đổi thành chủ chính là tình huống này đây.

Tình thế này xoay chuyển quá nhanh, tôi cũng không kịp trở tay, đành đáp lại anh ta. Nụ hôn phẳng phất mùi rượu, không biết là của tôi hay của anh ta nhưng vẫn làm tôi ngất ngây, hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn này.

Kỹ thuật hôn của người đàn ông này thật là hợp với loại phụ nữ thiếu hơi đàn ông lâu ngày như tôi, như thể nắng hạn gặp mưa rào! Dương Tử, anh nhìn đi, không có anh cuộc sống của tôi càng thêm muôn màu, muôn vẻ.

Nghĩ như vậy cộng thêm tâm lý muốn trả thù, tôi càng nhập tâm vào nụ hôn này, bàn tay vuốt ve tấm lưng to lớn của anh ta, tôi dùng hết khả năng của mình khiêu khích sự ham muốn của người đàn ông này, chỉ lát sau tôi có thể nhận thấy phần phía dưới của anh ta có phản ứng rõ rệt, một khối cứng ngắc đã chạm vào bụng tôi.

Cơn say biến mất hoàn toàn nhường chỗ cho sự đam mê, cuồng nhiệt, tôi đánh bạo thò tay xuống, chậm rãi vuốt ve khối cứng ngắc kia qua lớp quần áo.

Cảm giác vật trong lòng bàn tay càng ngày càng lớn, trong lòng tôi không tránh khỏi có chút kiêu ngạo, tôi hơi đẩy anh ta ra, khàn khàn thở dốc nói: “Tôi nghĩ, chúng ta cần một khách sạn.”

Sau đó, tôi hoàn toàn không nhớ rõ bằng cách nào chúng tôi có thể đến khách sạn cũng như chúng tôi đã đến khách sạn nào, thậm chí hình dạng người đàn ông đi cùng tôi cũng quên tuốt.

Tôi chỉ biết đêm đó cả hai hết sức điên cuồng.

Tôi nhớ rõ hai thân hình quấn chặt vào nhau, những cái hôn như sóng cuộn, những ngón tay dịu dàng nhưng không kém mạnh mẽ, thân thể đồ bồng; còn có âm thanh khàn khàn rên rỉ, hơi thở đầy dục vọng, lúc mới xâm nhập đau đớn không chịu nổi nhưng từ từ chỉ còn sự ấm áp, mê mẩn. Tôi cũng nhớ rõ từng cú thúc đẩy, dường như cả thế giới xung quanh đều lay động, cả người như xoay tròn, khoái cảm lên đến cực hạn.

Tôi còn nhớ rõ một đôi mắt như sương mù, một vóc dáng hoàn hảo mà tôi ôm ghì trong vòng tay. Đây rõ ràng là một đêm cuồng hoan điên loạn.

Trước khi thiếp đi, có một ý nghĩ quái dị luôn xoay quanh trong đầu tôi, người này chắc chắn ăn đứt anh chàng pha rượu kia.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh lại trong cơn đau đầu kinh khủng. Cũng không có gì lạ, sau chuyện như vậy thì cảm giác đau đầu cũng là điều dĩ nhiên. Tôi không quên hôm qua đã xảy ra chuyện gì, thậm chí nhớ rõ là đằng khác.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào.

Tôi nằm trong chăn, cả người hơi đau đớn, ẩm ướt và nhớp nháp, thật lạ là trong tình cảnh này tôi còn có thể tự hỏi hôm qua tên kia có dùng đồ bảo hộ không nhỉ. Sau đó tôi tụt xuống đất, lục soát mọi nơi để tìm kiếm “sản phẩm đã qua sử dụng” kia nhưng kết quả là không có.

Tôi không thể không thất vọng mà thừa nhận, tình thế hôm qua thật bức bách, khẩn cấp...

Tôi lại tiếp tục lan man suy nghĩ xem phải đến tiệm thuốc nào mua thuốc mà không đụng mặt người quen thì tiếng nước chảy trong nhà tắm đột nhiên ngừng lại, tim tôi cũng ngừng đập vài nhịp. Nguyên nhân là tôi thấy người đàn ông kia, ôi trời mẹ ơi, thiệt là đẹp trai nha.

Đẹp trai, cường tráng, manly nhất trong các thể loại manly.

Anh ta cũng không dự đoán được tôi cứ ngồi lì trên giường thưởng thức nửa thân trên trần trụi của mình thế nên chỉ biết ngậy người nắm chặt cái khăn tắm một hồi lâu.

Tôi nở một nụ cười đúng chuẩn xã giao nói: “Xin chào buổi sáng. Tôi có thể dùng phòng tắm không? Tôi cũng muốn tắm một chút.”

“Xin cứ tự nhiên.” Ngữ điệu tuy lễ phép nhưng biểu tình lại phi thường lạnh lùng, nói xong anh ta đi thẳng vào phòng trong.

Tắm xong, tôi mới nhìn thấy tình trạng thể thảm của bộ quần áo hôm qua của mình, từ cổ áo trở xuống rách tả tơi, hoàn toàn không thể mặc được nữa. Tôi thở dài, bất đắc dĩ thay cái áo choàng tắm của khách sạn thầm cảm thán “không biết hôm qua gấp gấp tới mức nào nữa...”

Khi tôi ra khỏi phòng tắm, anh ta đã thay một bộ âu phục trắng thơm, mọi người đều nói âu phục là chiến bào của đàn ông, tôi vốn không có cảm giác này nhưng lúc này khi nhìn người đàn ông này tôi mới biết câu nói đó một trăm phần trăm là sự thật.

Tôi chợt nghĩ, nếu trên chiến trường người đàn ông này hoàn toàn có thể đánh đâu thắng đó, áp đảo địch thủ với khí phách của mình.

Anh ta ngồi trên ghế sofa, vừa nhìn chăm chăm vào di động vừa uống cà phê, chắc là đang giải quyết công việc. Thấy tôi, anh ta rút ví, không thèm nhìn tôi hỏi “Bao nhiêu?”

Tôi hơi sững sốt nhưng rất nhanh đã nở nụ cười: “Vậy anh muốn trả tôi bao nhiêu?”

Anh ta liếc nhìn tôi một cái, trong đôi mắt đen không có chút cảm xúc gì nhưng tôi lại nhìn thấy một tia khinh thường giống như trong mắt Dương Tử hôm qua, anh ta rút tiền vứt xuống chân tôi nói: “Cầm lấy và đi đi.”

Tôi hít sâu một hơi, cúi xuống nhặt tiền, cười nói: “Quả thật chuyện như thế này tôi cũng không nghĩ lại có lần thứ hai”, sau đó tôi lặp lại hành động đã làm hôm qua với Dương Tử. Khi tập tiền bị xé đôi và tung lên, ánh mắt kinh ngạc của anh ta nhìn tôi y hệt ánh mắt Dương Tử ngày hôm qua.

Tôi tốc chân trên giường tìm túi của mình, nhìn đến đốm máu trên mặt nệm trắng tinh tôi bất giác cảm thấy hoảng sợ.

Đúng vậy, tôi vẫn còn trinh, lúc còn yêu đương với Dương Tử, chúng tôi vẫn chưa tốt nghiệp đại học, tình cảm vẫn còn trong sáng lắm, chưa kịp có hành vi thân mật gì thì anh ta đã ra nước ngoài du học. Từ đó, tôi ở lại tin lời ngon tiếng ngọt của anh ta mà thủ thân như ngọc.

Cho đến tận hôm qua, niềm tin của tôi, trinh tiết của tôi đều bị vỡ nát.

Tôi không biết mình cảm thấy khổ sở bao nhiêu nhưng cảm giác mỉa mai, trào phúng lại khiến tôi bật cười. Sau khi định thần, tôi kéo tấm chăn che vết máu lại, vừa quay đầu lại đã thấy ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông kia. Tôi chẳng có tâm trí đâu mà để ý xem anh ta đã nhìn thấy hay đang suy nghĩ cái gì.

Một đêm kích tình cũng chỉ là tình một đêm thôi, ai thèm để ý xem nó có phải là đêm đầu tiên hay không.

Tôi giơ mở quần áo rách bươm của mình cho anh ta xem rồi nói: “Quần áo tôi không mặc được nữa, anh cho tôi mượn một bộ mặc tạm. Nếu anh muốn lấy lại, lưu cho tôi phương thức liên lạc nhưng tôi đoán chắc anh cũng không muốn chuyện đó cho nên chúng ta không hẹn gặp lại.” Nói xong, tôi tự động lấy trong tủ một bộ quần áo thể thao rộng thùng thình của anh ta rồi vào phòng tắm thay đồ, thay xong tôi ưỡn ngực đi qua anh ta, trước khi ra cửa, tôi còn quay lại nhìn anh ta cười nói: “Đúng rồi, quên nói anh biết, kỹ thuật của anh thật tuyệt vời, tối hôm qua tôi đã rất vui vẻ.” sau đó ngạo nghễ rời đi.

Từ đầu đến cuối người đàn ông đó vẫn giữ thái độ trầm mặc, chỉ có đôi mắt thoáng lóe ánh sáng lạnh, nghĩ đến vẫn khiến tôi thấy lạnh lẽo.

Về đến nhà, tôi ngã nhào vào giường, lúc này mới cảm thấy toàn thân đau nhức, bụng dưới vẫn đau ê ẩm, tôi kéo chăn trùm kín cả người, tất cả đều chìm trong bóng tối.

Ngủ đi, ngủ đi, chuyện gì qua cũng đã qua, ngẩng đầu nhìn xem ánh mặt trời vẫn sáng lạn như trước thôi.

P/s: Truyện này một chương nó dài thấy sợ, mình lên edit trong cơ quan đến đoạn nóng bỏng cứ sợ ai nhìn thấy rồi la làng bà già mất nét bày đặt viết truyện “séc”, lúc đó chắc đào hố mà chui thôi.

2. Chương 02

Chương 2: Cui chừng tôi thiện anh

Sau giấc ngủ mê mết, tôi tỉnh dậy, vắn vắn eo, tinh thần vô cùng sảng khoái. Hôm nay là thứ bảy, tôi quyết định hẹn vài người bạn đi bát phố sẵn tiện mua vài thứ về giải xui.

Cầm đến điện thoại, tôi mới nhớ ra, tôi qua sau khi chia tay với Dương Tử tôi đã tắt máy, hèn gì ngủ thẳng cẳng đến chiều cũng không bị ai quấy rầy. Vừa mở máy, lập tức có ngay một cuộc gọi đến, nhìn thấy hai chữ Trình Thần hiện lên trên màn hình, tôi không khỏi mỉm cười, quả đúng là chị em tốt, vừa nghĩ đến đã thấy xuất hiện.

“Nghe, em đang định...”

“Hà Tịch. Cuối cùng cô chịu nghe máy rồi sao?”

Giọng điệu giận dữ của bà chị khiến tôi giật mình, chẳng lẽ bà chị này đột nhiên nhớ ra nửa năm trước tôi còn nợ hai trăm tệ chưa trả sao?

Giọng nói phẫn nộ của Trình Thần trong điện thoại truyền tới: “Dương Tử dám đá cô?”

Trình Thần lớn hơn tôi hai tuổi, lúc tôi học năm nhất thì chị ấy học năm tư, lúc phân phòng ngủ không biết như thế nào lại ở cùng nhau, tuy là chị nhưng tính tình còn còn trẻ con hơn cả tôi.

Thói xấu của tôi và bà chị này vô cùng giống nhau, thường xa cạ cùng một chỗ nên bạn bè của chị ấy tôi biết mà chuyện của tôi chị ấy cũng rành. Sau đó chị ấy tốt nghiệp, đi làm rồi đến lượt tôi tốt nghiệp, đi làm, sợi dây liên hệ giữa hai bên cũng chưa từng đứt đoạn.

“À, nhưng anh ta còn thảm hại hơn em nhiều....Khoan đã” tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao chị biết?”

“Mẹ nó! Chuyện như vậy mà thằng khốn đó cũng làm được” Trình Thần oán hận nói, “Hôm qua, Thẩm Hi Nhiên ăn cơm với đồng nghiệp, bắt gặp cô quảng tiền vào mặt một thằng đàn ông, Hi Nhiên về còn khen cô thật hiền ngoan, mạnh mẽ. Chị đang nghĩ, chẳng phải hôm qua cô gọi điện nói Dương Tử đã về nước sao? Nên chị nghĩ người bị cô ném tiền chắc là Dương Tử, tối qua định gọi điện hỏi cô ai dè cô lại tắt máy, hại chị lo lắng cả đêm! Nói, tối hôm qua làm gì?”

Chuyện tối hôm qua dĩ nhiên không thể nói với chị ấy, tôi cười ngây ngô, nói cho qua chuyện: “Sau khi bị đá thì dĩ nhiên mượn rượu giải sầu thôi”

Bên kia im lặng hồi lâu.

Tôi nói tiếp: “Đừng nói chuyện này nữa, chiều nay đi dạo phố với em, em muốn tiêu tiền, cải thiện tâm trạng một tí”

Dĩ nhiên Trình Thần không dám cự tuyệt người vừa thất tình như tôi, hai cô gái đi dạo hết buổi chiều, ăn tối bên ngoài xong bỗng nhiên Trình Thần lôi kéo tôi nói: “Món nợ này để chị đòi lại cho em”

“Thôi đi.” Tôi ngượng ngùng nói, “Chỉ cần chị trối chân được Thẩm Hi Nhiên là tốt rồi. Còn về Dương Tử, đời này em không muốn gặp hần nữa, một chút cũng không.”

“Thẩm Hi Nhiên hiện tại rất ngoan, chị nói một, anh ấy không dám nói hai.” Trình Thần kiêu ngạo nhún mày, lập tức nghiêm túc nhìn tôi, “Tịch Tịch, em thích Dương Tử thế nào chẳng lẽ chị không biết. Nó ra nước ngoài du học, chỉ riêng tiền gọi điện thoại cũng đủ cho em mua vé máy bay sang Mỹ. Nó kêu mùa đông lạnh, em liền gửi áo khoác qua. Nó nói hết tiền, mỗi tháng em đều để dành gửi sang cho nó. Tiền này

là tiền em không dám ăn, không dám mặc, em tưởng chị không biết sao. Em hết lòng hết dạ với nó để rồi cuối cùng nó trở về nói chia tay với em. Loại đàn ông như vậy em có thể nhìn nhưng chị thì không!”

Tôi hơi mím môi, không thể phản bác một lời.

“Chị biết tính em cái gì cũng để trong lòng, ngoài mặt thì tỉnh bơ nhưng trong lòng không biết đau đớn bao nhiêu mà kể. Lúc em còn hẹn hò với Dương Tử, chị đã không thích nó rồi, lần này chị không cho nó biết mặt là không được.”

Dứt lời, Trình Thần hùng hổ lái xe đi mất.

Về nhà ngồi một mình trong phòng khách, cảm giác không khí trống trải này thật khó chịu tôi bèn mở tivi lên xem, âm thanh để ở mức to nhất. Dù ánh mắt dõi theo màn hình nhưng trong đầu tôi chỉ đầy hình ảnh cuộc gặp với Dương Tử ngày hôm qua. Đột nhiên một dáng người quen thuộc trong tivi đập vào mắt tôi.

“A!!!” Tôi thốt ra một tiếng kinh ngạc, chẳng phải là anh chàng pha rượu đẹp trai kia sao! Hắn đang vừa gãi đầu, vừa cười ngượng ngùng. Bên cạnh là một phóng viên thuyết minh “Tối hôm qua một người đàn ông nhìn thấy vài người cầm dao giết người ở phía sau quán bar vì thế đã gọi điện báo cảnh sát, không ngờ khi cảnh sát huy động lực lượng đến nơi thì đó là một cảnh quay của một bộ phim xã hội đen. Sự nhầm lẫn này khiến cho...”

Nhầm lẫn...

Dù vô cùng xấu hổ nhưng tôi lại cảm thấy sự nhầm lẫn này cũng không tệ lắm, khiến tôi có cơ hội được “ném” một anh chàng tuyệt vời như vậy. Người đàn ông kia....tôi nhớ lại bộ dạng “hoa sen mới nở” của anh ta sáng nay, rồi cả những khúc mơ màng màng ngắt quãng nữa, thì mặt dần ửng đỏ ... mẹ nó chứ, đúng thật là hàng cao cấp!

Coi như trong đời ăn được một bữa đại tiệc vậy.

Từ nay về sau, người đàn ông này cũng không xuất hiện trong cuộc đời của tôi nữa, đây chính là suy nghĩ trong lúc đó của tôi.

Nửa tháng sau, khi tôi đã quên tiệt lời nói lúc trước của Trình Thần thì chị đột nhiên gọi điện cho tôi: “Tám giờ tối nay, quán bar Tuyệt Địa, chị cho cô sống lại từ trong tuyệt vọng, không chờ tôi có ý kiến chị đã ngắt điện thoại.

Tôi cầm điện thoại im lặng hồi lâu, nghiêm túc lo lắng có phải hay không bà chị này lại nghĩ ra trò quái chiêu gì nhưng cũng cực kỳ tò mò muốn biết chị ấy sẽ dùng cách gì để chinh Dương Tử một trận đây.

Ý tưởng muốn trả thù bạn trai cũ của tôi cuối cùng cũng đã chiến thắng. Tôi vớ lấy túi xách, trang điểm thật xinh đẹp, tươi tắn đi đến quán bar.

Tám giờ tối, chân tôi còn chưa bước tới chỗ ghế của Trình Thần thì đã nghe một trận cười vang, trong đó nghe rõ tiếng Trình Thần hô to: “Uống đi! Uống đi! Dương Tử, là đàn ông thì phải cạn chén đây!”

Khi tôi đẩy cửa vào, trong phòng liên im bất, không ai chớp mắt, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào tôi. Tôi nhìn thoáng qua, trong phòng đa số là bạn học đại học của Trình Thần, đều là người quen cũ nên chuyện trước kia giữa tôi và Dương Tử ai cũng biết. Buổi tụ tập hôm nay...nhất định là do Trình Thần gọi bọn họ đến.

Cuối cùng ánh mắt của tôi dừng ở người đàn ông đang đứng ở quầy bar, bên cạnh anh ta có một cô gái nước ngoài đang úp mặt trên quầy ngủ mê mết.

“Hà Tịch! Cuối cùng cô cũng tới.” Trình Thần uống say khướt, lão đảo chạy đến giữ chặt tôi, “Đến đây, đến đây, mọi người xem thử bạn gái mới của Dương Tử so với Tịch Tịch của chúng ta như thế nào?” Mọi người đều trầm mặc.

Tôi kín đáo đánh giá cô gái nước ngoài đang ngủ say kia. Thì ra hẳn ra nước ngoài tìm bạn gái? Trông cũng không tệ, tôi thờ ơ nghĩ.

Dương Tử quay đầu nhìn tôi, đôi mắt đỏ ngầu, nhất định đã bị Trình Thần chuốc không ít rượu.

Anh ta nói: “Cô vừa lòng chưa ?” Giọng nói chứa đầy sự xa cách, đề phòng và tức giận. Mặc dù trước khi đến đây tôi đã làm công tác tư tưởng với mình nhưng khi nghe anh ta nói như thế trong lòng vẫn chột nhói đau. Tôi chột nghĩ đến khoảng thời gian ngày đêm nhưng nhớ, những đêm thức trắng tăng ca vì anh ta, lòng càng thêm chua xót. Lòng ngực tôi lúc này căng đầy cảm giác chua chát, tức giận chỉ muốn nhanh chóng tìm một nơi để xả sạch.

Trình Thần nghe anh ta nói vậy, bật dậy định chửi lại, tôi vội giữ chị lại rồi nhìn Dương Tử. Tôi chưa kịp nói lời gì thì anh ta đã mở miệng: “Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Dù thấy giữa tôi và anh ta chẳng còn gì để nói nhưng nhìn điệu bộ của Trình Thần dường như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta buộc tôi phải gật đầu đồng ý. Trình Thần không chịu liên bị mọi người xúm lại ngăn cản.

Dương Tử dẫn tôi đến một hành lang ít người qua lại của quán bar. Trong ánh mắt dữ dội có chút hèn hạ: “Tịch Tịch, tôi có lỗi với cô nhưng nếu cô muốn làm gì để trả thù tôi, khiến tôi mất mặt, tôi đều chấp nhận, nhưng xin cô đừng động đến Anna, cô ấy không biết gì hết”.

Nghe xong, phản ứng đầu tiên của tôi là sững sốt sau đó liền cười nhạt nói: “Dương Tử, anh nghĩ tôi rảnh đến độ này sao? Tôi không biết Trình Thần đã làm gì anh và cô gái kia nhưng nếu anh muốn bảo vệ cô nàng Anna gì gì đó của anh thì hôm nay không nên dẫn cô ta tới.”

Anh ta ngẩn ra, nhú mày: “Bất quá tôi chỉ muốn làm cho cô ấy dần hòa nhập vào cuộc sống của mình, nhưng tôi không nghĩ cô lạiti tiện như vậy”

“Ti tiện?” Tôi cảm thấy thật buồn cười, lập tức xù lông, tôi nhếch mép nói: “Anh đánh giá tôi quá cao đấy! Anh nói vậy khiến tôi thật sự hối hận lúc trước đã không cùng Trình Thần bàn bạc thật kỹ để tiết mục hôm nay có thể ‘đặc sắc’ hơn nữa cho xứng với hai chữ “ti tiện” mà anh ban tặng .”

Dương Tử tức giận đỏ bừng mặt.

Tôi nói: “Còn nữa, trong kia không phải cuộc sống của anh mà là của tôi. Anh lập tức cuốn xéo ra khỏi cuộc sống của tôi và cũng đừng nghĩ mang theo người phụ nữ khác bước vào”. Tôi trở tay vào anh ta, gần mạnh từng chữ:

“Mời, xéo.”

Cảm giác say rượu cộng với cơn tức giận đang ào tới, anh ta gơ tay định đánh tôi. Tôi sững người, đại khái là tôi chưa bao giờ từng tưởng tượng rằng Dương Tử lại có thể đánh mình.

Trong chớp mắt, bàn tay của anh ta đã gần như chạm mặt tôi. Tôi ngây người nhìn quên cả tránh né.

Đột nhiên tay anh ta bị giữ chặt, bàn tay mang theo sự giận dữ của anh ta chỉ cách mặt tôi gang tấc, hơi gió xẹt qua mặt tôi, mềm mại như vậy nhưng lại khiến tôi đau tận trong xương tủy. Tôi vén tóc, đứng yên suy nghĩ.

“Này anh...” Một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau, người nọ dường như định can ngăn Dương Tử. Còn Dương Tử gạt mạnh tay anh ta quát: “Liên quan gì đến anh?”.

Giọng nói của người đàn ông kia càng trầm xuống, hình như đã có vẻ bức bối. Nhưng cuộc đối thoại của hai người họ qua tai tôi thành những âm thanh ù ù đầy hỗn loạn.

Trong đầu tôi chỉ có duy nhất một suy nghĩ ‘Dương Tử muốn đánh tôi, anh ta muốn đánh tôi’! Tôi nhớ đến chiếc khăn quàng cổ màu đỏ tôi đan cho anh ta khi mùa đông đến, nhớ đến những đêm tăng ca nuốt vội bát mì ăn liền chống đói, nhớ trước kia chúng tôi thường cặp tay nhau dạo quanh hồ trường hết vòng này đến vòng khác rồi gọi nhau “Ông xã Dương Tử, bà xã Tịch Tịch” một cách ngốc nghếch.

Mà cái tát này...Sao lại hoang đường, nhắm nhĩ đến vậy!

Anh ta dám đánh tôi, sau những chuyện như vậy mà anh ta còn dám đánh tôi!

Sự giận dữ bùng vẫy trong sự tủi thân, trong chốc lát tôi hoàn toàn mất đi lý trí. Tôi kéo túm mạnh caravat của Dương Tử, kéo hắn ra khỏi cuộc cãi cọ với người đàn ông kia. Hành động quá mức anh hùng này khiến hai người đàn ông đều ngẩn ra.

Dương Tử ngạc nhiên nhìn tôi, nhất thời cũng quên luôn việc phải gỡ caravat từ tay tôi ra.

“Anh muốn đánh tôi?” Đôi mắt ửng đỏ tràn đầy chua xót của tôi gắn chặt vào anh ta, không bỏ qua bất kỳ thay đổi nhỏ nào trên khuôn mặt anh ta: “Mẹ nó chứ, anh dám đánh tôi à!” Tôi giờ túi lên, dùng hết sức bình sinh nện mạnh túi lên đầu anh ta, rồi thẳng chân tống một đạp làm Dương Tử té ngửa.

Bình thường ra khỏi nhà trong túi tôi bao giờ cũng chứa đầy) một đồng thứ linh tinh như chìa khóa, ví tiền, ô, di động, laptop, giấy vệ sinh, ... khoan đã, tính ra cái túi này cũng không nhẹ à nha, anh ta bị xô té nằm trên đất, tay ôm thái dương kinh ngạc nhìn tôi.

Trong phút chốc, xung quanh im lặng như tờ.

Đạp anh ta một phát vẫn chưa khiến tôi hạ hỏa, càng nhìn bản mặt anh ta tôi càng thấy ghét, liền mắng sa sả: “Mẹ nó chứ, anh ra nước ngoài lâu quá rồi, tìm được bạn gái mới thì đá tôi, anh quên tôi cũng được nhưng cũng quên luôn tính tình tôi rồi hả? Hà Tịch tôi là loại người trông dễ bắt nạt lắm à?”. Dứt lời tôi ném thẳng túi xách vào mặt anh ta, rồi nhân lúc anh ta đang choáng váng tôi giờ chân đạp thẳng vào “thằng nhỏ” của anh ta.

Đột nhiên một cánh tay to lớn từ phía sau giữ chặt tôi lại, mùi hương này hơi quen quen, nhưng lúc này lửa giận đang bốc lên tận đỉnh đầu, làm gì còn tinh thần để ý mấy chuyện này, tôi vừa giãy vừa gào thét đòi “xử” Dương Tử.

Trình Thần chắc đã nghe tiếng ồn ào ngoài này nên bước ra, đứng sững lại khi thấy cảnh tượng trước mắt: một người thì giữ chặt tôi, một người thì đang lôi Dương Tử ra.

Một cảnh tượng đầy hỗn loạn.

Mặc dù bị mọi người ngăn lại, tôi vẫn kịp lột đôi giày cao gót của mình hung hăng ném về phía Dương Tử, vừa ném vừa cao giọng mắng: “Con mẹ nó, đừng cho chị nhìn thấy mày lần nữa, gặp một lần chị liền nướng “thằng nhỏ” của mày như lập xưởng lần này. Nướng xong mua một tặng một! Toàn bộ giảm giá 99%!”

Mấy người xung quanh mặt ai nấy đen sì, Trình Thần vội bịt miệng của tôi lại.

Nghe nói mấy người đang có mặt từ sau mỗi lần thấy lập xưởng nướng đều đi đường vòng để tránh.

P/s: Trời, truyện này chương nào chương nấy nó dài gấp đôi, gấp ba chính phi mà mình thì lại không thích cắt chương nên edit hơi chậm một tí. Khà, đọc khúc cuối thấy thỏa mãn gì đâu, các bạn đừng thắc mắc tại sao Hà Tịch kêu luôn Dương Tử là “mày”, đánh nhau bư đầu mẻ trán thế này mà vẫn “anh, anh, tôi, tôi” thì có mà là thánh!

3. Chương 03

Chương 3: Nữ trung hào kiệt

Từ biệt bọn Trình Thần đang lo lắng, tôi một mình đón xe về nhà nhưng khi chạy qua công viên, không biết ma xui quỷ khiến làm sao tôi lại xuống xe, một mình lặng lẽ về nhà.

Nửa đêm, đường phố yên tĩnh một cách đáng thương, dưới ánh đèn đường, ngẫu nhiên còn có vài con bướm bướm đang triển miên bay lượn.

Giày thì một chiếc đã hy sinh ném Dương Tử, tôi mang chiếc còn lại khắp khểnh đi trên đường. Rồi chẳng mấy chốc, gót chân đã đau buốt, tôi đành tìm cái ghế dài ven đường ngồi xuống, tụt giày, chậm rãi xoa gót chân.

Chỉ là xoa gót chân thôi nhưng không hiểu sao nước mắt lại từng giọt, từng giọt rơi xuống mắt cá chân mà càng lúc rơi càng nhiều. Nước mắt không hề báo trước mà tuôn rơi càng khiến cho tôi không thể ngừng lại. Cuối cùng, tôi thu mình trên ghế dài, ôm đầu gối nghẹn ngào khóc.

Trên đường cái vọng lại âm thanh của một chiếc ô tô đang đi tới, tôi mặc kệ, vẫn duy trì tư thế này, khóc thật thương tâm. Tiếng lốp xe ma sát với đường nhựa dừng lại ngay trước mặt tôi. Tôi ngược đôi mắt sưng vù, chậm rãi liếc cái xe mới dừng lại một cái, đây là một chiếc xe việt dã đắt tiền, chắc là chủ nhân của chiếc xe nửa đêm thấy tôi ngồi khóc thảm thiết nên mới tấp vào xem chuyện gì. Tôi nép mình vào bóng cây ven đường né tránh. Lái xe như thấy quỷ, nhanh chóng rời đi, nhớ lại tình cảnh của mình, tôi lại tiếp tục trận khóc dang dở lúc này.

Chỉ chốc lát sau, có ánh đèn xe chiếu vào mắt, tôi ngẩng đầu, đúng là cái xe việt dã kia lui trở lại.

Tôi quệt nước mắt, nghĩ chắc là chủ xe này có vấn đề gì rồi. Xe dừng ở ven đường, một người đàn ông có thân hình thon dài bước ra từ ghế lái xe, tôi còn chưa nhìn rõ mặt anh ta đã thấy anh ta khóa xe lại, đèn xe cũng tắt ngóm. Anh ta bước nhanh vào con đường nhỏ trong công viên. Tôi nhìn vào ven đường, thì ra có một bảng chỉ dẫn nhà vệ sinh, thì ra bàng quan của người đàn ông này nhìn hết nỗi rồi.

Dù đang rất đau lòng nhưng tôi vẫn chưa tới nỗi mất hết lý trí, chợt nghĩ, nửa đêm nửa hôm, một cô gái ngồi khóc thảm thương như vậy không những ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục mà còn nguy hiểm cho bản thân. Nghĩ vậy, tôi lập tức vuốt sơ lại mái tóc, định đứng dậy tiếp tục về nhà.

Bên này tôi còn chưa đứng dậy thì bên con đường nhỏ đi xuống công viên kia xuất hiện hai tên lưu manh. Hình như bọn chúng đã có rượu trong người, đi đứng ngả nghiêng, không vững, nhìn thế nào cũng thấy là bọn chẳng ra gì. Tôi nắm chặt vạt áo, định chờ bọn hắn đi qua rồi rời đi.

Không ngờ tên lưu manh Giáp lão đảo, chú đầu té về phía trước, không may đụng phải đèn sau của chiếc xe việt dã kia thế là kèn chống trộm kêu inh ỏi. Hắn ôm đầu, lắc lắc đứng lên, dùng sức vỗ cửa kính xe: “Con nhóc này thật là hư hỏng! Con mẹ nó kêu la cái gì, ông đây còn chưa trèo lên thì mày kêu cái gì mà kêu!”

Tôi nghe được, méo mặt thở dài, chỉ thầm mong hai tên lưu manh này biến nhanh nhanh dùm cái.

Tên kia có vẻ tỉnh táo hơn, vỗ vai hắn nói: “Người ... người anh em, say rồi sao! Con nhóc gì? Cái này... Đây là một chiếc xe! Xe việt dã! Xe xịn đó!”

Tên kia nghe nhưng lại không phục: “Xịn cái khỉ mẹ gì! Tưởng ngon lắm hả! Ông đây chỉ có xe máy cũng có thể cua gái như thường! Hôm nay ôm Đông Đông, ngày mai lại ôm Tây Tây.”

Tịch Tịch? (âm “Tây Tây” và “Tịch Tịch” đều đọc là Xi Xi). Lỡ tai tôi dựng đứng.

“Trái ôm một cô, phải ôm một cô, thật tốt! Ha ha!”

Lời này giống như một con dao chọc thẳng vào nơi đau đớn nhất trong lòng tôi. Nếu ngày thường tôi nghe được câu này, cùng lắm cũng chỉ lạnh lùng cười mà thôi nhưng hôm nay...

Tôi giương mắt nhìn hai bóng người kia, bọn họ đang cười thật khoái trá, dường như rất tự hào với việc cùng lúc có hai người đàn bà vậy.

“Bạn hiền, đi thôi, tội mình kiếm chỗ nào nhậu tiếp”

“Không được, ông đây xem chiếc xe này không vừa mắt, xe xịn thì sao, ông cho tội mày biết tay.” Nói xong hắn cúi người nhặt một cục đá ven đường định ném vào chiếc xe.

Tôi thuận tay, nhặt luôn chiếc giày cao gót còn lại, lấy hết can đảm, hung hăng ném vào tên kia. Gót giày đâm vào cổ hắn, tên lưu manh bị đau, la oai oái, tỉnh rượu ba phần nhưng cơn tức giận của hắn cũng tăng lên ba phần.

“Con bà nó, đứa nào dám ném ông nội mày thế!”

Nghe hắn quát to thế, trong lòng tôi cũng hơi sợ nhưng sợ thì cũng đã không kịp nữa rồi, tên lưu manh kia đã thấy tôi, đôi mắt đỏ ngầu của hắn sừng sộ nhìn tôi. Tôi biết lúc này nếu tỏ ra sợ hãi càng khiến bọn họ làm tới, thế là tôi chân không đứng thẳng dậy, hiên ngang đáp trả: “Ném ông nội nhà anh đó!”

“A, thì ra là một đứa con gái!” Tên bên cạnh cười quái dị, đi về phía tôi. Trong lòng tôi thầm than không ổn nhưng trên mặt vẫn rắng nhếch miệng cười khinh miệt, “Các anh dám lại gần tôi thử xem, chồng tôi vừa ra ngoài, đợi khi anh ấy quay lại nếu các anh dám đắc tội anh ấy, sau này đừng nghĩ sẽ được yên thân ở thành phố A này.”

Tên này rõ ràng tinh táo hơn tên kia, thấy tôi cũng không giống như giả vờ uy hiếp bèn muốn rút lui: “Bạn hiền, con bé này xem ra không dễ chọc đâu, hay là chúng ta...”

“Chọc! Ông đây muốn chọc thì sao? Mẹ nó, tưởng có tiền, có quyền là hay lắm sao? Hôm nay nếu ông có giết mày thì cùng lắm ông trả cho mày một mạng?”

Còi báo động trong tôi hú ầm ỉ, mấy tên ma men này chuyện gì cũng dám làm nha. Tôi xoay người muốn chạy, hần nhanh hơn, sải vài bước đã túm được tóc tôi. Sức lực người say rượu thật khỏe, làm tôi sợ đến phát run, nhưng quơ quào xung quanh lại không có thứ gì đập được hần.

Trong đầu tôi nảy ra một ý, dùng móng tay thế là tôi xoay người cào loạn xạ vào mặt hần. Mặt hần bị tôi cào rách một đường, thét lên đau đớn rồi túm đầu ném tôi ra ngoài.

Tôi té ngồi xuống đất, đầu choáng váng, mắt tóe sao, chưa kịp phản ứng gì thì thấy một bóng đen đã đứng trước mặt: “Đồ con gái thú!” Tên lưu manh kia miệng thì quát mắng nhưng cũng không quên giơ chân định đá tôi. Tôi lui lại, ôm đầu tránh né. Nhưng mãi vẫn không thấy đau đớn, thì ra tên lưu manh kia đã bị ai đó hung hăng tóm chặt, mắt trợn tròn, lảo đảo bị người đó đẩy ra xa.

Một thân hình cao lớn chắn trước người tôi, bóng lưng thẳng tắp, ánh đèn đường rọi chiếu khiến bóng anh ta che khuất cả người tôi, sừng sững như ngọn núi, một cảm giác an toàn bao bọc lấy tôi.

Những lúc thế này, có người ra tay giúp đỡ thật khiến người ta cảm động rơi nước mắt.

Tôi ngẩng ra nhìn anh ta, tự dưng có cảm giác bóng dáng xa lạ này thật quen thuộc, thậm chí giọng nói anh ta còn quen thuộc hơn nữa.

Dường như... Giống như... lúc Dương Tử định đánh tôi cũng chính giọng nói này đã ngăn cản ...

Anh ta lấy di động ra gọi: “Alo, là cảnh sát Dư phải không? Là tôi đây, tôi gặp chút phiền phức trên đường Hưng Võ, ừm, hai tên lưu manh. Được, phiền anh tới liền dùm.

Hai người kia vừa nghe anh ta báo cảnh sát nhất thời kinh hoảng, lập tức ra hiệu cho nhau vội vàng bỏ chạy.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lấy tay xoa xoa da đầu bị túm phát đau, đang đấu tranh tư tưởng để đứng lên. Một bàn tay thon dài chìa ra trước mặt tôi một cách dứt khoát, tôi giật mình nhưng cũng không khách sáo bắt lấy.

Lòng bàn tay của anh ta ấm áp cũng làm lòng tôi nóng lên...

Anh ấy dùng sức kéo tôi đứng dậy. Sau khi vuốt lại tóc tai cho gọn gàng tôi mới ngẩng đầu nhìn lên: “Cám...” chữ tiếp theo bị tôi nuốt ngược vào trong đổi thành một câu cực kỳ kinh ngạc: “Tại sao lại là anh?”

Anh chàng tình một đêm kia ...

Tôi chưa từng nghĩ sẽ gặp lại anh ta lần thứ hai, càng không thể nghĩ tới sẽ gặp lại nhau trong bộ dạng chật vật như thế này.

Anh ta liếc tôi một lượt từ đầu đến chân, cười nhạt: “Quả đúng là nữ trung hào kiệt, bất kỳ chỗ nào, bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp cô đánh nhau với người ta.”

Nghe anh nói vậy chẳng lẽ vừa rồi tôi đánh nhau với Dương Tử cũng bị anh ta cũng thấy?

Đang nghĩ thì đột nhiên nhớ ra, lúc tôi tức giận đến mất trí kia hình như, có vẻ như... có một người đàn ông kéo tôi lại... Chà, nhìn thái độ anh ta thì chắc là đúng vậy rồi.

“Cũng thật là có duyên quá đi”, tôi bĩu môi nghĩ

Nữ trung hào kiệt? Tôi cười gượng, làm gì có, thật ra tôi là đứa rất nhát gan nhưng không hiểu sao cứ lúc tôi lên cơn hung dữ đều bị anh nhìn thấy.

Anh ta buông tay tôi ra, đi đến xe, tắt hệ thống báo trộm, đèn xe nháy hai cái, anh ta mở cửa xe ngồi vào. Tôi cúi đầu xem xét bộ dạng xám xịt của mình, chân không giày, nếu so sánh thì tôi hoàn toàn không dám nhận là cô bé lọ lem, bộ dạng bây giờ của tôi giống cô bé bán diêm hơn. Đèn xe lại chớp nháy nhưng vẫn chưa đi, tôi dùng ánh mắt tội nghiệp liếc cái xe kia một cái rồi nhặt lên chiếc giày đã dính bẩn, lòng tự hỏi có nên mang vào hay không? (Mình cũng tự hỏi còn một chiếc giày thì mang vào làm gì nhỉ?)

Cùng lúc, anh chàng kia hạ kính xe phía bên tôi xuống, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Lên xe.”

Tôi giật mình, thoáng sửng sốt, anh ta sốt ruột nhíu mày, tôi ngay cả giày cũng chưa kịp mang nhanh chóng mở cửa xe chui tọt vào, chỉ sợ chần chờ thêm phút nào nữa thì anh ta đổi ý bỏ tôi lại mất.

Anh ta liếc mắt đánh giá tôi vài lần mới hỏi một cách trào phúng: “Đi chỗ nào?”

Lúc này tôi cũng chẳng còn sức đâu mà quan tâm thái độ khinh khỉnh của anh ta, nhanh chóng chỉ đường rồi dựa vào ghế nhìn chằm chằm ra đường. Anh ta có lẽ là người ít lời, mà tôi thì càng chẳng có chuyện gì để nói nên cả đường đi cả hai đều im lặng.

Khi đến dưới lầu nhà tôi, tôi xuống xe, lễ phép nói: “Cám ơn, hẹn gặp lại”

Giọng nói lãnh đạm từ trong xe truyền ra: “Từ trước đến giờ tôi luôn không thấy hứng thú khi cùng một người đàn bà xuất hiện nhiều lần trước mặt tôi.”, nói xong, anh ta đánh tay lái, kèn kiệu bỏ đi sau khi để lại tôi đứng đó với một làn khói xe.

Tôi âm thầm nắm tay thành quyền... Anh thật sự cho rằng tôi hy vọng gặp lại anh sao?

Mà lúc này, tinh thần mỗi một cộng thêm cái bụng đói meo làm tôi thở dài. Ngày hôm nay quả thật tổn hại đến cả tinh thần lẫn thể xác, hoàn toàn không có tinh lực đi so đo với anh chàng này làm gì. Tôi ủ rũ lên lầu, mở cửa, cởi giày, tắm rửa xong trèo lên giường, ôm đầu, mang bụng đói đi ngủ.

Trong giấc ngủ, tôi dường như vẫn cảm nhận được một vòm ngực rộng rãi và ấm áp, giống như đêm nào đó đã để tôi dựa vào.

4. Chương 04

Chương 4: Cô thật sự có rồi sao?

Cuộc sống vẫn tiếp tục với hàng đồng chuyện hổ lốn thập cẩm, nháy mắt, hai tháng trôi qua cái vèo.

Sau ngày đó Dương Tử cũng không còn xuất hiện trong thế giới của tôi nữa, coi như hắn cũng biết tự trọng, cùng với người đàn bà kia hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của tôi.

Nhưng cuộc sống vốn không chỉ có những ngày bình thản. Một ngày tháng mười một, hết giờ làm tôi ra về, vừa ra khỏi cửa thì phát hiện trời đang mưa. Cơn mưa này thật không nhỏ, ngoài trời là một khoảng mờ mịt. Thực ra mưa cũng chẳng phải là vấn đề gì to tát cả, nhưng ai nghĩ ngay sau đó nó lại thành trở ngại lớn cho rắc rối của tôi.

Tôi nhận được điện thoại của Trình Thần, cứ tưởng nàng ta tự dưng nổi hứng xì tin, định gọi điện rủ tôi đi mưa nhưng thật không ngờ....

“Tịch... Tịch Tịch, cứu với.”

Tôi sững lại một chút rồi cười nhạo nói: “Lại giả bộ gì nữa đây? Em đâu phải là con nít mà chị định lừa em. Chuyện gì mà cần em phải cứu chị thế? Thảm Hi Nhiên nhà chị đâu rồi?”

“Đi, đi công tác rồi ...” bên kia truyền đến thanh âm run run, như muốn giấu diếm gì đó nhưng không giấu được sự hoảng sợ, giọng giọng chị lộn xộn lẫn tiếng nức nở: “Tịch Tịch, chị sợ lắm... Cứu chị.”

Trình Thần khóc sao? Lúc này tôi mới ý thức được vấn đề có vẻ trầm trọng nên thu lại nụ cười hỏi: “Có chuyện gì vậy? Chị đang ở đâu?”

“Ở ban công trong nhà, trời mưa...chị bị ngã, bụng chị, bụng chị đau quá..., chảy máu nữa...”

Trình Thần nói năng lộn xộn, tôi hoàn toàn không hiểu chị đang nói gì chỉ bình tĩnh dặn: “Bây giờ chị gọi 120, xong báo tên bệnh viện cho em biết. Em đến liền đây.”

“Gọi rồi, bệnh viện Ái Hoà...Tịch Tịch, là đứa nhỏ, đứa nhỏ!”

Tôi cúp máy mà sắc mặt trắng bệch, chạy vội ra đường đón taxi nhưng trời mưa to ai cũng giành đi taxi), tôi đợi cả lúc lâu cũng không thấy chiếc nào trống. Vừa bực vừa gấp đến nỗi tôi muốn ngắt luôn cái đầu mình xuống, cầm trên tay hũ chết lái xe, sau đó cướp luôn một xe mà chạy.

Tôi vừa gọi điện cho Thẩm Hi Nhiên vừa hướng về phía bệnh viện chạy như điên.

Đáp lại những cuộc gọi của tôi chỉ là giọng nói “Thuê bao quý khách đang gọi...”, giọng nói này càng khiến tôi điên tới mức muốn giết người.

Bệnh viện Trình Thần đến cách nơi này cực xa, bằng vào tốc độ chạy bộ của tôi, tới khuya cũng chưa chắc tới. Tôi lại tìm bến xe buýt, xem lộ tuyến, sốt ruột chờ xe. Mà không biết cái xe tuyến này bị tai nạn hay làm sao mà đợi lâu thế cũng không có xe nào đến. Đang lúc lòng nóng như lửa đốt thì một chiếc xe màu đen xẹt qua mặt tôi. Tôi nhớ rõ chiếc xe này, tối hôm đó chính tôi đã cứu thoát nó khỏi tay của bọn lưu manh kia mà. Tín hiệu giao thông dừng ở đèn đỏ, chiếc xe vượt đã kia dừng lại như mong muốn của tôi. Tôi lúc này giống như gà bị cắt cổ, xông đại ra giữa dòng xe trên đường, mặc kệ tiếng kèn xe inh ỏi và tiếng mắng chửi sau lưng.

“Bộp! bộp!” Qua lớp kính xe đã dán giấy đổi màu, tôi mơ hồ nhìn thấy người đàn ông kia đang gọi điện thoại, tôi vỗ mạnh cửa xe, rốt cuộc cũng thu hút được sự chú ý của anh ta. Cửa xe được hạ xuống, hơi ẩm từ trong xe phả vào mặt tôi, cùng với sự ẩm áp ấy là giọng nói trong trẻo như tiếng mưa nhưng cũng không kém phần lạnh lùng: “Cô gái, chúng ta quen nhau sao?”

“Quen, quen!” Tôi vượt lớp nước mưa trên mặt, cũng chẳng để ý lớp trang điểm đã bị nhòe, gấp gáp nói: “Cô gái tình một đêm, cô gái xé tiền, cô gái đánh nhau với đàn ông!”

Tôi vừa dứt lời, hàng loạt cửa kính các xe đang chờ đèn xanh đều hạ xuống một nửa lộ ra những gương mặt hiếu kỳ nhìn qua bên này.

Anh ta nhướn mày, môi mím lại, thái độ khó chịu định ấn nút đóng cửa sổ lại.

Tôi dùng tay cản cánh cửa sổ lại: “Khoan, khoan! Đợi đã! Đợi! Đợi!”

Tôi lấy cánh tay đề cửa xe lại, anh ta cũng không thể đóng cửa. Người đàn ông trong xe nói vài câu vào điện thoại rồi cúp máy, sau đó nhìn chằm chằm tôi nói: “Cô gái, tôi đã nói rồi...”

“Không thích một phụ nữ xuất hiện nhiều lần trước mặt anh chứ gì? Tôi biết, tôi biết nhưng lần này tôi thật sự có việc gấp. Tôi cam đoan! Tôi cam đoan từ nay về sau sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của anh nữa. Thật đó. Nếu thấy anh tôi sẽ đi vòng đường khác” Tôi giơ ba ngón tay lên thề, trong lòng chỉ sợ anh ta không tin.

“Tôi chỉ hy vọng cô biến mất ngay lúc này.”

Tôi nghiêm mặt nói: “Tiên sinh, đây là chuyện liên quan đến mạng người đó.”

“Làm ơn, biến đi.”

Anh ta lãnh đạm nói xong, phía trước đèn xanh đã sáng, anh ta định lái xe đi luôn.

Tôi ngậy người trong chốc lát, âm thầm nỉ non nói: “Mẹ nó, chấp chấp hết luôn.”

Nghĩ vậy, tôi vọt đến trước đầu xe của anh ta, giang hai tay cản lại, vẻ mặt kiên định nhìn anh ta phía sau kiếng xe. Anh ta nhú mày, dường như cảm thấy có chút tò mò với người dám đối nghịch với mình vậy.

Trong lòng tôi tôi tự phỉ nhổ bản thân một cái đã rồi khụy chân xuống, ngồi bệt trên mặt đường dầm nước, vừa gào vừa khóc: “Em có rồi! Em có rồi! Sao anh lại có thể đối xử với em như vậy? Anh không thương em thì cũng phải nghĩ đến đứa bé chứ. Em cùng đường rồi, thật sự là cùng đường rồi!”

Xung quanh vốn đang yên lặng trong phút chốc liền nhao nhao lên.

May mà người đàn ông này là người trọng sĩ diện, tôi gào khóc không bao lâu thì anh ta sắc mặt đen thui từ trên xe xuống lôi tôi lên, nhét vào xe, nhấn ga nhanh chóng rời khỏi chỗ đó.

Tôi hà hơi ẩm trên xe, bình tĩnh lau nước mắt và cả nước mưa ướt sũng trên người nói: “Cám ơn, bệnh viện Ái Hòa.”

Không ngờ anh ta nghe thế liền thắng gấp, xe dừng lại ở ven đường, mặt mày anh ta nhăn nhó nhìn tôi với vẻ không thể tin: “Cô có thật sao?”

Cần gạt nước trước kính xe đều đặn gạt qua gạt lại. Tôi chợt hiểu anh ta đang nghĩ gì, biết là đã bị hiểu lầm. Bây giờ nếu muốn anh ta nhanh chóng đưa đến bệnh viện thì cho anh ta hiểu lầm một chút cũng tốt, vì thế tôi gạt đầu, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, là thật”.

Anh ta nhìn tôi y như quái vật.

“Cho nên anh mau chở tôi đến bệnh viện đi.”

Sau một giây giât mình, anh ta trấn định rất nhanh nói: “ Bệnh viện thành phố gần...”

Tôi cắt ngang nói: “Không, không, tôi có bác sỹ quen ở bệnh viện Ái Hòa nên đến đó trước. Cám ơn.”

Cả đoạn đường sau đó chúng tôi không ai nói gì thêm.

Tôi cố sống cố chết gọi điện cho Thẩm Hi Nhiên nhưng vẫn không ai nghe máy. Ý nghĩ bóp chết người này của tôi chưa bao giờ mãnh liệt như vậy.

Rốt cục thì cũng đến bệnh viện, tôi bỏ anh ta lại với câu nói vội vàng: “Thực xin lỗi, việc vừa rồi là gạt anh, vô cùng cảm ơn anh đã đưa tôi đến đây.” Rồi cũng không quan tâm anh ta có hiểu hay không tôi xoay người lo lắng chạy vào đại sảnh bệnh viện.

Lúc đó, trời đã sắp tối, bệnh viện vắng hơn ban ngày rất nhiều. Tôi chạy vội đến quầy tiếp tân, sốt ruột hỏi: “Cô y tá, vừa rồi có một cô gái được đưa vào cấp cứu phải không? Đứa bé kia...”

Tôi không nói hết, nhưng cô y tá cũng hiểu: “Có đấy, tên là Trình Thần, hiện bệnh viện đang liên hệ người nhà đến đóng viện phí, đóng xong mới có thể tiến hành phẫu thuật, cô...”

“Cứu người, cứu người đã! Để tôi đi đóng viện phí, cô nói bác sỹ cứu người trước đi”

Mặc dù nói vậy nhưng khi nhân viên thu phí nói: “Số tiền trong thẻ của cô không đủ!” thì đến cảm giác muốn chết của tôi cũng đã xuất hiện trong đầu.

Tôi cố thuyết phục: “Cô ơi, tiền không phải là vấn đề, bệnh viện có thể cứu người trước sau đó chúng tôi sẽ đóng tiền liền. Đây là chứng minh thư của tôi, có thể giữ làm bằng”

Cô ta lạnh lùng, máy móc đáp: “Xin lỗi, đây là quy định của bệnh viện, tôi không thể làm trái được.”

Tôi không còn cách nào đành phải điên cuồng gọi điện cho Thẩm Hi Nhiên, đáp lại vẫn là cái giọng nữ vô hồn đó, tôi chưa bao giờ chán ghét giọng nói thông báo máy móc trong điện thoại như bây giờ. Tôi vừa tức vừa vội, mắt đã bắt đầu đỏ nhưng lại không dám bật khóc.

“ Bao nhiêu?” Nhân viên thu tiền đang nói chuyện với người nào đó.

Tôi đang cắn cắn ngón trỏ để tính toán xem tìm người bạn nào để vay tiền thì đột nhiên có một tờ giấy đưa đến trước mặt.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, người đàn ông kia vẫn lạnh lùng như trước, anh ta nhìn chăm chăm tôi nhưng không nói gì.

Mũi tôi bắt đầu nghèn nghẹn, tôi cũng biết lúc này nói thêm gì cũng bằng thừa nên tiếp lấy biên lai thu tiền nói: “Cám ơn, anh đợi tôi một chút” rồi chạy đến chỗ bác sỹ.

Sau khi Trình Thần bị đẩy vào phòng giải phẫu, tôi dựa vào vách tường bên ngoài phòng mổ, ngồi xổm xuống, cảm giác có chút lạnh, tay nắm di động bắt đầu hơi run run. Nhưng bây giờ tôi vẫn còn có một việc chưa giải quyết, tôi lại tiếp tục gọi cho Thẩm Hi Nhiên, kết quả vẫn không ai nghe như trước.

Lúc này, tôi cũng không buồn nổi giận với anh ta nữa, tìm một người bạn nào đó mượn tiền là được rồi, sau đó tôi xuống dưới lầu tìm người đàn ông kia.

Nhưng lúc đến nơi anh ta đã bỏ đi, chạy ra cổng bệnh viện cũng không tìm thấy xe anh ta. Tôi nghĩ người này thật sự nghĩ không muốn gặp lại tôi mà. Chút tiền ấy, đối với anh ta chỉ là con số lẻ nên dĩ nhiên không cần tính toán với tôi làm gì.

Tôi thở dài, lần này mang nợ không phải là nợ tiền mà là nợ ân tình đấy!

Trong lúc tôi đang rối rắm thì điện thoại rung lên, vừa nhìn thấy tên người gọi: thật tốt, tên mắc dịch này rốt cuộc cũng biết gọi điện thoại lại. Giọng của Thẩm Hi Nhiên thật gấp gáp: “Alo, Tịch Tịch, tôi đang bận, cô đừng gọi cho tôi nữa, chút nữa tôi gọi lại”

“Như thế nào? Chuyện của Trình Thần cũng không thêm nghe sao?”

“Ừ, hiện giờ tôi thực sự rất bận, có chuyện gì chờ tôi về nói sau.” Bên kia vọng lại rất nhiều tiếng ồn ào, tôi biết anh ta thật sự có việc nhưng nghĩ đến Trình Thần toàn thân đầy máu thì lửa giận của tôi lại bốc lên đầu.

“Nói sau? Vợ anh bị sảy thai anh có biết không? Cả người chị ấy toàn là máu, bị người ta đưa vào bệnh viện lại phải chịu đau bao nhiêu lâu mới được đưa vào phòng mổ anh có biết không?” Tôi nói tiếp: “Lát nữa à? dù vợ anh có chết lạnh trong nhà chắc anh cũng chẳng biết! Anh đi chết đi!”

Tôi cúp máy, tắt nguồn, người đàn ông này, cũng phải cho anh ta ném cảm giác sợ hãi là như thế nào đi.

Sau khi giải quyết xong vài thủ tục, tôi ngồi chờ ngoài phòng giải phẫu, đến lúc này cả hai tay mới bắt đầu run rẩy.

Sảy thai... Sảy thai...

Tôi nghĩ đến Trình Thần khi gọi điện tràn ngập bất lực và sợ hãi cùng với việc Thẩm Hi Nhiên vội vàng tắt máy, trong lòng không khỏi cảm thán.

Trong chuyện tình cảm, chẳng lẽ người phụ nữ đã bị định sẵn có số mệnh bi thảm hơn rồi sao?

5. Chương 05

Chương 5. Chúng ta vẫn là có thể làm bạn

Lúc Thẩm Hi Nhiên chạy đến bệnh viện đã là 11 giờ khuya hôm sau. Trình Thần đã ngủ, trên mặt không còn chút sức sống nhưng sắc mặt Thẩm Hi Nhiên lúc này còn tệ hơn cả Trình Thần. Anh ta ngây ngốc nhìn Trình Thần, đến cả tay còn không dám chạm vào chị ấy.

Tôi yên lặng, liếc một cái, trả lại vị trí bên giường cho anh ta, lấy áo khoác lặng lẽ đi ra ngoài.

Trước khi đóng cửa, tôi còn kịp thấy chàng công tử xưa nay vốn cao ngạo gục đầu vào bên giường Trình Thần, khóc không thành tiếng.

Tình yêu là gì? Nếu nói nước mắt của Thẩm Hi Nhiên lúc này chỉ đều vì đau lòng chứ không phải hối hận thì tôi cảm thấy anh ấy thật sự yêu Trình Thần, bởi vì đau lòng là thực sự quan tâm, còn hối hận là bởi lỗi lầm mà ra.

Một ngày một đêm chăm sóc Trình Thần đã khiến toàn thân tôi rã rời. Sau khi về nhà, tôi tắm rửa qua loa rồi lên giường. Tôi vốn nghĩ đêm nay chắc sẽ có một giấc ngủ ngon, không ngờ lần qua lộn lại giấc ngủ vẫn không tới.

Rõ ràng chỉ gặp người đàn ông đó vài lần nhưng bây giờ trong đầu lại tràn đầy hình bóng của anh ta, những ngón tay thon dài nhưng mạnh mẽ nắm vô lăng, giọng nói trầm thấp, tao nhã như đàn cello, nghĩ đến những ngón tay đó từng lướt nhẹ qua lưng mình, mỗi người đó nhẹ nhàng hôn nhẹ lên mi tâm, trí nhớ của tôi bắt giấc lại quay về đêm đó.

Tôi xoay người xuống giường, rót cho mình một ly nước lạnh uống. Sờ tay lên đôi gò má nóng rực của mình, tôi thật hận không thể tát cho mình một cái.

Tiền đồ ơi là tiền đồ! Không ngờ mình lại thiếu đàn ông đến mức độ này!

Sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng tôi rút ra kết luận chắc là do mình mắc nợ anh ta nên khó tránh trong lòng bất an. Nhưng ngay cả tên người ta mà tôi còn không biết thì làm sao mà tìm để trả tiền đây.

Tôi buồn bực đặt ly nước lên bàn, thôi thì mặc xác anh ta đi, dù sao món nợ ân tình này cũng là Trình Thần và Thẩm Hi Nhiên thiếu, chả liên quan gì đến tôi hết, để mai mốt Thẩm Hi Nhiên tự tìm anh ta trả nợ vậy.

Nghĩ như thế, tôi miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ nhưng trong mộng luôn có một người đàn ông đánh những phím đàn trên thân thể tôi bằng những ngón tay thon dài của mình và dường như đó là một khúc nhạc rất tuyệt vời.

Ngày hôm sau, tôi mang đôi mắt quầng thâm đi làm. Đến giờ nghỉ trưa, chị Triệu ở bàn kế bên cười hình hích, hỏi với qua: “Tịch tịch, ăn cơm không?”

Tôi cũng cười: “Dạ, ăn rồi.”

“Lần trước nghe nói bạn trai em du học đã về, mọi người đều nghĩ chẳng mấy chốc em sẽ báo tin vui, mà mãi chẳng thấy gì, bây giờ...”

Trong lòng tôi cũng đã đoán ra ý chị, những chuyện này lúc trước tôi chỉ cười cười né tránh. Nhưng qua sự việc tối qua, tôi nhận thức rất rõ ràng rằng mình cũng nên đứng đắn giải quyết một chút vấn đề cá nhân, vì thế tôi liền trả lời: “Bọn em đã chia tay.”

Chị Triệu càng cười tươi vội vàng nói tiếp: “Tịch tịch, để chị nói em nghe cháu trai lớn nhà chị cũng mới du học về, tuổi tác cũng tương đương với em, diện mạo cũng tốt, làm bác sỹ nhưng tính tình hơi nhút nhát, hay hai đứa xem khi nào...”

“Dạ được.” Tôi gật đầu đáp ứng.

Chị Triệu mừng rỡ cười hơn hở, nhanh chóng định thời gian và địa điểm gặp mặt cứ như sợ tôi đổi ý đến nơi.

Tối thứ sáu, tôi đúng giờ đến quán ăn đã hẹn trước, ngẩng đầu nhìn lên thì... thật trùng hợp, đây chính là cái quán hôm trước tôi đã hất rượu vào mặt Dương Tử.

“Xin chào, cô có đặt bàn trước không?”

“À, tiên sinh Trần Thượng Ngôn.” Tôi nói tên người hẹn với mình.

Nhân viên tiếp tân cười lễ phép nói: “Mời cô vào, Trần tiên sinh đã đến.”

Lúc nhìn thấy người đàn ông ấy lần đầu tiên, tôi hơi nhú mồm, bộ dạng cũng không tồi, chị Triệu thật không lừa tôi. Tôi nhìn anh ta, mỉm cười giới thiệu: “Trần tiên sinh? Xin chào, tôi là Hà Tịch.”

Anh ta lập tức đứng lên, khẽ đẩy gọng kính, có chút lúng túng: “Xin chào, tôi là Trần Thượng Ngôn.”

Sau màn giới thiệu ngắn gọn, chúng tôi đều ngồi xuống. Anh ta là người then thừng nhưng cũng không quá nhút nhát, sau khi lễ phép giới thiệu xong, tôi nhận thấy anh ta còn là người thích nói chuyện nữa, hành vi cử chỉ đều rất nhã nhặn, hoàn toàn là bộ dạng lý tưởng của một bác sỹ.

Tôi rất vừa lòng. Anh ta cũng không có ý kiến gì về tôi, tôi đoán nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì chuyện chắc sẽ thành. Nếu thuận lợi đến cuối cùng thì cuộc đời tôi cũng xem như đã định đoạt xong.

Lúc nhà hàng dọn bát tết lên, tôi hơi chu miệng, không biết xuống tay xắt từ chỗ nào thì anh ta đột nhiên hỏi: “Không thích bát tết sao?”

Tôi lắc đầu: “Thích ăn, nhưng không thích xắt, rất mất sức.”

Trong nháy mắt tôi chớp được ánh mắt anh ta chợt lóe lên. Anh ta ngưng ngừng cười nói: “Để tôi giúp cô.” Nói xong, anh ta rút từ trong túi bên phải một cái khăn tay đã được khử trùng, rồi lại móc từ túi bên trái một con dao phẫu thuật, anh ta lấy khăn chùi lau con dao một lát, ánh sáng phản xạ từ ngọn đèn chiếu đến con dao làm tôi hơi chói mắt.

Không quá hai mươi giây, món bát tết của tôi được cắt thành những khối vuông dài một ly, ngang một ly, đều tăm tắp.

Tôi há hốc mồm, nhìn một đĩa thịt bò vuông chẵn chẵn không biết nói gì.

Anh ta lại tiếp tục ngưng ngừng cười nói: “Mổ đồ sống cùng mổ đồ chín không giống nhau lắm, tuy không đều lắm nhưng cô chịu khó ăn nhé.”

“Đồ sống... Là cái gì?”

Anh ta nhíu mày hơi suy nghĩ, phút chốc cười rất tươi: “Gần đây có rất nhiều nhà hảo tâm mang thi thể của thú nuôi tặng cho tôi, tôi đều ngâm Formalin để trong nhà, cảm giác khi giải phẫu rất giống với mổ vật sống, nếu thích cô có thể thử xem.”

Tôi lau mồ hôi lạnh đang tuôn đầm đìa trên trán: “Trần... Trần tiên sinh, tôi đi vệ sinh một lát.”

Tôi vừa nhồm dấy tính đi thì anh ta gọi với lại: “Hà..., Tịch Tịch, ách, tôi gọi cô như vậy được không?” Anh ta cười cười, hình như có vẻ ngưng ngừng, “Lúc trước tôi cũng đi xem mặt mấy lần... mà lần nào các cô gái xin phép đi vệ sinh đều không quay lại nữa.”

Bàn tay đã đụng đến túi xách sau lưng của tôi khựng lại một chút, sau đó tôi ngồi xuống, ngoan ngoan để tay lên đùi.

Anh ta lại khẽ đẩy gọng kính lên, mặt ửng đỏ: “Cho tôi hỏi một chút, tại sao cô lại định rút lui không kèn không trống như vậy? Tôi thấy trước đó chúng ta nói chuyện cũng xem như vui vẻ mà.”

Đúng là có vẻ vui vẻ, tôi nhìn gương mặt đỏ bừng của anh ta trong lòng thầm đồng ý. Bây giờ, bác sỹ mà thành thật cũng không còn nhiều lắm, tôi là người có đạo đức xã hội, có trái tim vì cộng đồng nên sẽ không nói dối anh ta. Tôi thở dài, thành thật trả lời: “Tôi không biết anh và mấy cô gái kia lúc trước xem mặt như thế nào nhưng bản thân tôi nếu bạn trai mình mang theo vật tùy thân là con dao mổ bén ngọt, ra tay đúng tiêu chuẩn bác sỹ mà còn ngâm thi thể động vật tại nhà... tôi nhất định sẽ có tâm lý sợ hãi.”

Anh ta sững lại, gục đầu xuống, thần sắc ảm đạm một chút: “Thế à...”

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy mềm lòng: “Thật ra... chúng ta vẫn có thể là bạn”

Anh ta miễn cưỡng nặn ra một nụ cười với tôi.

Bữa cơm hôm nay cũng không thống khổ lắm, cuối cùng anh ta lái xe đưa tôi về nhà, đến khi chia tay lại hỏi xin số điện thoại của tôi: “Tịch Tịch, tôi rất thích cá tính của cô, sau này... sau này chúng ta có thể từ quan hệ bạn bè mà phát triển tình cảm thêm được không?”

Tôi gật đầu đáp ứng.

Nhưng từ đó về sau, anh ta cũng không gọi điện thoại cho tôi, cũng không hẹn tôi ra ngoài, vì thế tôi cũng quên bằng người này.

Trải qua việc này, quyết tâm muốn lấy chồng cho xong của tôi cũng phai nhạt ít nhiều, cuộc sống của tôi bây giờ chỉ cần đơn giản, yên ổn, một mình sống một cuộc sống bình thường, tự tại.

Hết tháng mười một, Trình Thần bỗng nhiên gọi điện báo chị ấy và Thẩm Hi Nhiên tháng 12 sẽ đính hôn.

Tôi sững sốt một lúc lâu mới phản ứng lại, lập tức mắng to trong điện thoại: “Đính hôn cái đầu chị! Hiện tại hai người đều “tình chàng ý thiếp”, bao nhiêu mưa gió cũng đã trải qua vậy mà còn tiếc chín đồng đi đến Cục dân chính làm giấy kết hôn sao? Đây là ý của Thẩm Hi Nhiên sao?”

Bên kia Trình Thần dở khóc dở cười nói: “Sao mà em so với chị còn sốt ruột hơn vậy? Đính hôn chỉ là hình thức, đây là ý của nhà bên đó. Chị cũng tranh thủ lấy thêm một chiếc nhẫn của anh ấy.” Rồi hai chị em mãi mê thảo luận xem chiếc nhẫn sẽ to bằng từng nào. Sau đó, Trình Thần nói cho tôi biết, chị đã tìm được người tốt bụng trả tiền dùm chị vào cái đêm chị gặp chuyện không may.

Tôi đã nhanh chóng quên chuyện này, nay đột nhiên nghe Trình Thần nhắc lại, tôi bỗng nhớ đến người đàn ông kia, tức thì giữa ban ngày mà mặt tôi bỗng dựng ửng đỏ.

Trình Thần nói, lần trước nghe nói đến người đàn ông giúp thanh toán tiền kia xong, Thẩm Hi Nhiên dùng hết biện pháp tìm anh ấy. Không lâu sau anh ta đã tìm được, người kia tên là Tần Mạch mà càng trùng hợp là công ty hai người lại có quan hệ làm ăn với nhau.

Trong lúc tôi đang cảm thán thế giới thực nhỏ thì Trình Thần lại hưng phấn nói: “Chị cũng có mời anh ấy tham gia lễ đính hôn, người đàn ông kia thật quá đẹp trai! Tịch Tịch có muốn chị làm mai cho em không?”

Tôi cười gượng: “Không cần.” Chuyện cần làm chúng tôi cũng đã làm xong xuôi từ lâu rồi...

Sau khi nghe điện thoại, tôi lại chợt nảy ra ý nghĩ: nếu anh ấy đến tiệc đính hôn của Trình Thần thì tôi cũng phải đi.

Tôi cũng phải đi.

Ý thức được điều này không hiểu tại sao đã đầu đông mà trái tim tôi xao động như lửa thiêu.

Ngày đính hôn của Trình Thần, tôi đến rất sớm. Hơn phân nửa họ hàng thân thích, bạn bè của Trình Thần tôi đều quen biết bèn đến giúp chị ấy tiếp đón khách. Còn về phần đám bạn bè lưu manh của Thẩm Hi Nhiên...

“A! Tịch Tịch, nhanh đến đây cười với công tử một cái nào!”

“Chắc, hôm nay người ta đính hôn, làm gì mà gặp tụi anh sắc mặt em lại khó coi vậy, đến đây, đến đây, cười một cái nào!”

Một đám công tử nhà giàu ăn chơi...

Tôi liếc sang Thẩm Hi Nhiên đang cười ngây ngốc bên cạnh, lạnh lùng nói: “Sao anh không nói cho bọn họ biết tay của Vương đại miêu bị gãy như thế nào? ” Thẩm Hi Nhiên cứng người lại một chút, lập tức kêu người mang đám người kia vào khách sạn.

Trình Thần vừa mới dẫn một đoàn khách vào, khi đi ra liền nghe được lời này của tôi, hiếu kỳ hỏi: “Như thế nào gãy?”

Tôi cười cười, lộ ra răng nanh lóe sáng: “Bị em cắn.”

Trình Thần im bật, cũng không dám theo đuổi chủ đề này nữa. Chúng tôi vừa quay đầu đã thấy một chiếc xe việt dã tuyệt đẹp dừng trước cửa khách sạn.

Thấy chiếc xe quen thuộc này, hô hấp của tôi bị đình chỉ trong giây lát. Thẩm Hi Nhiên từ sau bước tới, lộ vẻ khách sáo cười, lễ phép chào hỏi trước: “Tần tiên sinh.”

Thấy lại khuôn mặt này, mặt tôi bất tri bất giác cũng ửng hồng. Nghĩ mà xem, một người đàn ông vừa đẹp trai, vừa có tiền lại nhiều lần giúp đỡ bạn thậm chí giữa bạn và anh ta từng phát sinh quan hệ thì ai cũng sẽ có phản ứng như tôi lúc này thôi, huống chi tôi lại là loại phụ nữ đã hư không đến cực điểm nào đó...

Anh ta thản nhiên gật đầu chào Thẩm Hi Nhiên, lại quay đầu chúc mừng Trình Thần. Khi ánh mắt anh ta dừng trên người tôi, trong chớp mắt tôi mơ hồ cảm thấy anh ta cái nhíu mày mà người ngoài rất khó nhận ra.

Đại khái tôi cũng hiểu, biểu tình này có tên là chán ghét.

Tôi lén bấu môi, tự nhủ với lòng rằng mặc dù tôi có ý nghĩ không trong sáng với anh ta nhưng cũng chưa đến mức muốn phát triển quan hệ với anh ta. Anh chán ghét gặp tôi thì dĩ nhiên tôi cũng không vui sướng khi gặp anh.

Tôi hơi né sang một bên, tránh tầm mắt của anh ta, nhưng không ngờ Trình Thần đứng phía sau nhéo mạnh eo tôi, tôi đau đến nhảy dựng, Trình Thần rất nhanh chạy đến đẩy tôi đến trước mặt Tần Mặc nói: “Để Tịch Tịch đưa anh lên sảnh khách sạn nha.” Chị nói xong lén trừng mắt với tôi.

Tôi miễn cưỡng... Chị cho là đang em giúp em đây sao...

6. Chương 06

Chương 6. Chẳng lẽ đây là khắc tinh trong truyền thuyết sao

“Tần tiên sinh, mời sang bên này.” Lúc này càng tránh né thì càng khả nghi, tôi cười ôn hòa, ung dung đưa anh ta vào trong khách sạn.

Có lẽ anh ta cũng e ngại sự có mặt của Trình Thần và Thẩm Hi Nhiên nên cũng rất khách khí gật đầu: “Phiền cô rồi”

Người trong thang máy rất đông nên không tránh khỏi việc tôi và anh ta phải dựa sát vào nhau. Tôi ngửi được một mùi hương không biết gọi là gì trên quần áo của anh ta, toàn bộ suy nghĩ trong đầu lại quay về những cảnh tượng của đêm đó. Đến lúc thang máy mở ra, tôi dường như đi như chạy ra ngoài.

Đến cửa đại sảnh tổ chức tiệc đính hôn, tôi quay đầu nhìn anh ta, tươi cười nói: “Tần tiên sinh, mời vào bên trong, tôi còn có việc, xin đi trước.”

Anh ta không nói chuyện, chỉ nhìn tôi chằm chằm như ngắm đánh giá, sau một lúc lâu, ánh nhìn trong đôi mắt đen hơi thay đổi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hiện tại tôi vô cùng tự tin vào biểu hiện không chệch vào đâu được của mình nhưng khi bị ánh mắt của anh ta cứ đảo qua trên người thì tôi lại có cảm giác mình như là học sinh tiểu học làm sai chuyện đến nỗi tôi còn cố nhịn cảm xúc muốn cúi đầu trước anh ta để nhận lỗi nữa kia. Tôi vẫn cười nhưng có chút miễn cưỡng: “Tần tiên sinh?”

“Đây là lần cuối cùng mà cô nói sao?”

Anh ta đột ngột hỏi, thậm chí còn hơi kỳ quặc, tôi ngây người một lúc lâu mới hiểu ra. Thì ra lần trước tôi nài nỉ anh ta chở đi bệnh viện đã từng chỉ lên trời mà thẻ đó là lần cuối cùng anh ta nhìn thấy tôi...

Trí nhớ người này tốt thật! Khóe miệng tôi hơi giật giật, tôi thật nhịn không được muốn mở miệng hỏi chẳng lẽ tôi xấu xa đến nỗi ai gặp cũng ghét sao? Anh nhìn tôi thêm một lần thì chết sao? Chết thật sao?”

Nhưng tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận biết, đây là tiệc đính hôn của Trình Thần, tuyệt đối không thể khóc lóc om sòm trong này.

Tôi hít sâu một hơi, đợi cảm xúc ổn định mới nói: “Tôi không tuân thủ lời hứa với anh là tôi có lỗi nhưng lần này gặp nhau nằm ngoài khả năng khống chế của tôi. Anh là ân nhân cứu mạng của Trình Thần, Thẩm Hi Nhiên muốn cảm tạ anh nên mời anh tới tham gia tiệc đính hôn của bọn họ là lẽ đương nhiên mà tôi là

bạn thân của Trình Thần, nên có mặt hôm nay cũng không có gì lạ. Nếu thấy tôi làm anh khó chịu như vậy thì sau này tôi sẽ cố hết sức tránh đụng mặt anh. Chúc anh buổi tối vui vẻ.”

Hắn hơi nhíu mi, cười lạnh một tiếng: “Tốt.”

Tôi lễ phép gật đầu một cái, rồi xoay người rời đi, không ngờ đụng vào lồng ngực một người nào đó. Tôi vội vàng tránh qua, vừa định cất lời xin lỗi, mới ngẩng đầu thì gặp ngay một người trong đám bạn bè lưu manh của Thẩm Hi Nhiên – Vương Đại Miêu. Tên của anh ta đọc trại ra thì giống “Đại miêu” nhưng người tí ti như con chuột, vừa thấy tôi, ánh mắt anh ta híp lại càng nhỏ: “Tịch Tịch, em vội vã đi đâu thế! Vào uống với anh vài ly đi?”

Tôi phải bàn tay anh ta đang đặt trên vai mình xuống, tim đập hơi nhanh quay đầu nhìn lại thì thấy người kia đã bước vào trong, trong lòng mơ hồ có chút thất vọng. Tôi quay đầu nhìn Đại Miêu, nhếch miệng để lộ hàm răng trắng lóa nói: “Vương đại miêu, anh muốn bị em cắn một cái nữa sao?”

Anh ta nhanh chóng lùi về sau hai bước nói: “Ai là miêu? Ai là miêu? Em mới giống miêu! Có phụ nữ nào giống em vừa mở miệng là muốn cắn người?”

Tôi mặc kệ anh ta, quay đầu bước đi. Nhưng anh ta vẫn cố tình lôi kéo, tôi quay đầu trừng mắt liếc anh ta một cái: “Gì nữa đây? Em còn phải xuống dưới đón khách giúp Trình Thần nữa!”

“Em bị sao vậy? Người ta đính hôn liên quan gì đến em, mau vào đây ngồi đi, lâu lắm rồi không gặp, chúng ta tâm sự một chút.”

Tôi trầm nghĩ giữa tôi và anh ta có chuyện gì để tán gẫu? Tôi lại cố gỡ tay anh ta ra nhưng người này nhất quyết không buông tay, kiên trì kéo tôi vào, không may lúc này lại có hai tên trong đám lang sói đi ra bên giúp hắn một tay vừa kéo vừa tha mang tôi đi vào. Bọn họ ấn tôi ngồi xuống ghế, tám chín người vây xung quanh, người này một câu, người kia một câu nhưng chỉ xoay quanh một chủ đề duy nhất: rốt cuộc tôi đã có bạn trai chưa.

Nghe xong nửa ngày, tôi mới hiểu đám tiểu vương bát đản này dám đánh cuộc xem “Hà Tịch khi nào tìm được một người đàn ông”. Tiền đặt cược đến bây giờ mới tính sơ sơ đã bằng tiền lương một năm của tôi. Nhưng điều làm tôi cực kỳ tức giận là... thời gian họ đánh cược tôi tìm được bạn trai là từ năm cho đến năm mười lăm năm sau chứ không ai dám cá trong năm nay hay năm sau tôi sẽ có người yêu.

Tôi giận đến nổi muốn lật bàn, lập tức vỗ bàn tuyên bố: “Tôi cá trong tuần này tôi sẽ có bạn trai.”

Đám bạn bè lưu manh kia cười vang còn tôi thì hận đến trong lòng nhỏ máu.

Vương đại miêu cười nói: “Tịch Tịch, nếu em có thể nhanh tìm được bạn trai như vậy thì coi như toàn bộ tiền đặt cược này thuộc về em, thậm chí còn cho em tùy nghi sử dụng anh trong vòng một tuần, nhưng nếu em tìm không được...”

Mọi người đều trầm ngâm, rồi không biết ai đột nhiên quát lên: “Sẽ mặc bikini chạy mười vòng xung quanh tòa thị chính!”

Tôi hào khí bừng bừng, uống cạn sạch ly sâm banh trước mặt nói: “Đến lúc đó ai không giữ lời, tự bạo cúc* (* QHTD “cửa sau”) ba ngày ba đêm!”

Mọi người vui vẻ đáp ứng.

Bên này tiếng huyền não vừa tạm ngưng thì đèn đuốc trong sảnh đều tắt, người chủ trì lên sân khấu, tiệc đính hôn chính thức bắt đầu.

Tôi ngồi dưới lẳng lẳng nhìn Trình Thần và Thẩm Hi Nhiên trên sân khấu, trên gương mặt tươi cười của bọn họ ngập tràn hạnh phúc.

Khi tôi học năm hai thì Trình Thần tốt nghiệp, ra trường làm biên tập cho một tạp chí, cũng năm đó chị gặp gỡ Thẩm Hi Nhiên, đoạn đường tình yêu của bọn họ cũng không thiếu những gặp gỡ ghen nhưng trải qua năm năm, rốt cuộc họ cũng đã đi đến đích của con đường tình yêu dài đằng đẵng này.

Trình Thần là người dù gặp phải chuyện gì cũng đều cười đến vô tâm vô phể, luôn ra vẻ bất cần đời nhưng thời khắc Thẩm Hi Nhiên lồng nhẩn vào ngón tay thì chị lại khóc. Thẩm Hi Nhiên ôm chị, tinh tế dịu dàng hôn chị, lập đi, lập lại lời thề bên tai Trình Thần.

Cảnh tượng này làm cho buổi tiệc càng thêm cảm động, ấm áp.

Tôi nghĩ, mỗi cô gái đều là một cô công chúa nấp trong vỏ ốc sên. Dù cái vỏ đó có cứng rắn cỡ nào thì trái tim bên trong vĩnh viễn là mềm mại, người càng tỏ vẻ không có việc gì là không chịu được thì bên trong lại càng yếu ớt, mong manh. Các cô gái ấy vừa mong người ngoài không nhìn thấu sự yếu ớt nhưng lại càng trông mong có ai đó thấu hiểu nỗi bất an của họ, sau đó có thể nâng niu họ trong tay, che chở, yêu thương cả đời. Biểu hiện cứng rắn suy cho cùng chỉ là một cách thể hiện cảm giác thiếu an toàn mà thôi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Trình Thần là cô gái may mắn.

Tôi cũng từng cho rằng mình là người may mắn, khi đó tôi có Dương Tử.

Tôi thở dài, tìm cách đá văng những tưởng niệm này ra khỏi đầu, thuận tay cầm lấy chén rượu bên cạnh giơ lên, hướng về phía Trình Thần xa xa, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Thẩm Hi Nhiên và Trình Thần rời khỏi sân khấu, đến từng bàn kính rượu khách mời. Khi đến bàn tôi, Trình Thần đã có chút say, khi chị nhìn thấy tôi, không hiểu sao chị hơi nhướng mày rồi tìm kiếm chung quanh tôi hồi lâu.

Tôi kỳ quái hỏi: “Chị tìm gì vậy?”

Chị hung hăng nheo tôi một cái: “Đàn ông đâu! Người đàn ông chị dụ cho em tán tỉnh đâu rồi? Đã cho em cơ hội như vậy mà em cũng không nắm chắc sao?”

Tôi bị nheo đau đến nhe răng trợn mắt, nhảy ra khỏi chỗ ngồi chạy đến Thẩm Hi Nhiên nói: “Thẩm Hi Nhiên, anh quản lý vợ anh cho tốt đi! Đợi đến khi em tức giận thì đừng trách em không nể mặt chị ấy”

Theo quy luật, mỗi lần tôi cùng Trình Thần gây ồn ào thì Thẩm Hi Nhiên chỉ có thể làm vật trang trí. Lần này cũng không ngoại lệ ngay cả đây là tiệc đính hôn của mình.

Không đợi Thẩm Hi Nhiên lên tiếng, Trình Thần đã tóm lấy cánh tay của tôi kéo đi về phía trước: “Thế diện của chị không cần em quan tâm”. Chị ấy đã uống rượu, không cần quan tâm đến ý đến ai nhưng tôi lại không phải như chị ấy, tôi không dám làm loạn như chị nhưng giây dựa cách nào cũng không ra liền cười để mặc chị kéo đi.

Nhìn bóng dáng người kia càng gần tôi càng hoảng hốt, trong lòng bắt đầu hơi tức giận: “Trình Thần! Đừng quậy!”

Nhưng lúc này làm gì có khả năng chị chịu nghe lời tôi, chỉ thấy chị dùng hết sức đẩy tôi đến trước mặt Tần Mạch. Anh ta đang rì rầm nói chuyện với người khác, tôi đành mặt dày mày dạn, cố gắng trấn định tươi cười chào anh ta: “”Ai nha, thật khéo a! Tôi chỉ đi ngang qua, đi ngang qua, hai người cứ tiếp tục.”

Bỗng nhiên, Trình Thần xông lên, chặn đường thoát thân của tôi rồi nói: “Tần tiên sinh.”

“Xin chúc mừng Trình tiểu thư.”

Trình Thần cười ha ha nói: “Cùng vui đi, cùng vui đi. Tần tiên sinh tuổi trẻ đầy hứa hẹn như thế này nếu chưa có một cô vợ hiền lành thì chắc cũng có một cô bạn gái xinh đẹp nha.”

Hình như là tôi có ảo giác, người nọ dường như thoáng trầm xuống, tôi hơi lạnh xương sống, lại nghe anh ta cười đầy ẩn ý nói: “Tôi vẫn một người cô đơn, công việc rất bận rộn, làm sao có thời giờ...”

“Thật tốt!” Trình Thần bỗng nhiên ngửa đầu cười to, trực tiếp cắt ngang lời của Tần Mạch rồi bưng mặt tôi lên nói: “Vậy Tần tiên sinh cảm thấy Hà Tịch của chúng tôi thế nào?”

Tôi mở to mắt kinh ngạc nhìn Trình Thần, không nghĩ chị có thể nói ra lời trắng trợn như vậy. Tần Mạch không trả lời, rút cuộc Thẩm Hi Nhiên cũng chạy đến đây, giữ chặt Trình Thần nói: “Xấu hổ quá, cô ấy say rồi.”

Trình Thần gỡ tay Thẩm Hi Nhiên ra nói: “Thực không dám giấu diếm, từ lần trước anh và Tịch Tịch gặp gỡ bất ngờ ngoài ý muốn ở bệnh viện, Tịch Tịch vẫn nhớ anh không quên được, lúc đó anh như một vị anh hùng ra tay giúp cô ấy trong lúc khó khăn vì thể hình bóng của anh luôn khắc sâu trong đầu cô ấy, anh xem, trong mắt cô ấy tràn đầy ái mộ, sùng bái anh kìa! Anh đừng tưởng bình thường Tịch Tịch tùy tiện, tính cách hơi giống đàn ông, nhưng thật ra nội tâm cô ấy rất tinh tế, cô ấy là kiến trúc sư chuyên trang trí nội thất, từ trước đến giờ chưa có khách hàng nào không hài lòng bản thiết kế của cô ấy còn khen cô ấy có con mắt thẩm mỹ, rất thích hợp lấy làm vợ. Nếu Tần tiên sinh...”

Thẩm Hi Nhiên quyết đoán bịt miệng Trình Thần lại rồi kéo đi mất. Tôi chỉ thấy cả người vô lực, một tay che mặt, tôi thật hy vọng ngay bây giờ mình có thể đi mua một cái quan tài trực tiếp đưa ma chính mình luôn.

Chung quanh yên tĩnh trong chốc lát, người vừa nói chuyện với Tần Mạch rất thức thời đã bỏ đi mất. Sau một lúc lâu sau, anh ta lên tiếng cười nhạo: “Thì ra là thế.”

Bốn chữ này như gió bình thường, xẹt qua khiêu khích trái tim tôi, tôi không dám nhìn anh ta cũng không có sức lực để giải thích bèn quăng lại một câu: “Thanh giả tự thanh*” (* tốt xấu là tự người nghĩ) rồi hèn nhát chạy trốn chết. Hà Tịch tôi đã sống hai mươi tư năm chưa lần nào bị đánh tơi bời trước mặt người khác như lần này.

Tần Mạch, chẳng lẽ đây là khắc tinh trong truyền thuyết...

Tôi định lén rời khỏi khách sạn thì Vương đại miêu nhìn thấy, hấn bắt được tôi nói bất cứ giá gì cũng không cho tôi đi. Một đám bạn lang sói tiếp tục áp giải tôi đến quán rượu.

Tâm tình của tôi vốn đã bị Tần Mạch làm rối loạn, đến quán rượu tôi cũng không từ chối gì, một ly rồi lại một ly.

Kết quả, kết quả rõ ràng là ——

Tôi say.

Nhưng nếu tôi biết sau khi say tôi làm ra chuyện gì thì dù hôm đó có tâm phiền ý loạn ngàn lần vạn lần, có đánh chết, tôi cũng không dám uống nhiều rượu như vậy...

7. Chương 07

Chương 7. Có chuyện xảy ra rồi

Hôm sau tôi tỉnh dậy, đầu đau kinh khủng. Cảm thấy trên đầu hơi nặng nề, tôi vươn tay lên sờ, vốn đang mê man chưa tỉnh hẳn lúc này đầu óc càng thêm đông đặc. Tại sao đầu mình sờ vào lại kỳ quái như vậy? Tôi lê lét thân tàn qua nhìn vào tấm gương của tủ quần áo, chỗ mắt cá chân hơi đau nên bước đi hơi tập tễnh, cho đến khi nhìn thấy người trong gương thì tôi hoàn toàn sững sốt.

Trên trán tôi quần một lớp băng vải thật dày, dù như vậy vẫn lộ ra một vài chỗ thấm máu, tôi đưa tay chạm nhẹ, cảm giác đau đớn truyền tới nhắc tôi đây là sự thật. Tôi nhìn chăm chăm vào bóng dáng mình trong gương, tầm mắt chậm rãi rơi xuống cổ, một vết môi hôn đỏ tươi hình “trái dâu tây nhỏ” làm tôi lạnh xương sống.

Có phải tôi... trong cơn say rượu đã “làm nhục” người đàn ông nào đó rồi chăng? Mà đối phương vì giữ trọn kiên trinh nên đã “xuống tay” cự tuyệt khiến tôi đầu rơi máu chảy?

Trong đầu tôi bỗng hé ra một gương mặt biểu tình lãnh đạm...

Tôi không khỏi rùng mình một cái, gặng gượng nhớ lại chuyện hôm qua nhưng đầu nhâm nhảm đau, cái gì cũng nghĩ không ra.

Thôi bỏ đi, tôi thở dài một hơi, ánh mắt quét một vòng quanh phòng ngủ: vẫn còn sạch sẽ, tôi thầm nghĩ, vậy chuyện hôm qua chắc cũng không quá đáng lắm. Cổ họng khô rát, tôi mở cửa phòng ra ngoài uống nước nhưng khi nhìn thấy phòng khách, trong nháy mắt tôi hoàn toàn ngây người.

Một phòng toàn là đàn ông! Nào là nằm trên sô pha, nằm trên mặt đất, tựa vào bàn trà, đếm tới đếm lui khoảng sáu bảy người đàn ông, nằm nghệt cả căn phòng nhỏ của tôi.

Tôi nuốt nước miếng, tay sờ sờ vào vết “dâu tây” nho nhỏ, đỏ đỏ trên cổ, trong phút chốc cảm thấy một trận mê muội. Chẳng lẽ, ngày hôm qua, tôi và mấy người đàn ông này cùng nhau... làm?

Là kiểu “bầy đàn” trong truyền thuyết...

Tôi vịn vào khung cửa, một lúc lâu sau mới lấy lại bình tĩnh, nhìn kỹ đám người kia —— thì ra tất cả đều là nhóm nhóm bạn lang sói của Thẩm Hi Nhiên.

Lúc này, trong lòng tôi nhẹ nhõm một ít vì tôi biết dù có say quên trời quên đất thì tôi cũng nhất định không phát sinh quan hệ với đám người này nhưng “trái dâu tây” trên cổ và vết thương trên đầu từ đâu mà có?

Trong lúc tôi đang đứng ngẩn ngơ, bỗng nhiên nghe được tiếng loảng xoảng, leng keng trong phòng bếp.

Có người ở nấu cơm?

Tôi chần chờ một chút, chậm rãi đi đến bếp, vừa đến cửa một người đi ra suýt nữa đụng trúng tôi, người nọ vội vàng lui về sau mấy bước, tránh không để cháo sánh ra bên ngoài, thấy hình dáng người này, đây là lần giật mình thứ ba kể từ lúc tôi tỉnh lại.

“Ách... Trần, trần tiên sinh, tại sao anh ở đây??”

Trần Thượng Ngôn tiên sinh, là vị bác sỹ mà tôi đã xem mặt, đạo pháp tinh chuẩn, trong nhà có xác động vật ngâm phooc môn. Lần trước chia tay, anh ta có hứa sẽ liên hệ lại nhưng cho đến hôm qua thì chúng tôi vẫn chưa liên hệ lần thứ hai. Thế mà hôm nay, tỉnh dậy sau cơn say thì tôi và anh ta đã trực tiếp liên hệ tận nhà luôn.

Chuyện gì đây!

Quanh mắt anh ta có quầng thâm, xem ra anh ta trải qua một buổi tối chẳng yên lành gì. Anh ta che chắn bát cháo thật cẩn thận, đặt lên bàn, ngưỡng ngừng cười: “Hôm qua cô uống say quá nên không nhớ gì, là cô gọi điện kêu tôi đến.”

“Tôi?”

Tôi lại ngẩn ngơ, vội vàng sờ soạn túi quần áo đầy mùi rượu của mình, rút điện thoại ra nhìn thì thấy quả nhiên, cuộc gọi cuối cùng chính là gọi cho Trần Thượng Ngôn. Tôi bóp bóp trán: “Àn, được rồi, thật ngại quá, thật sự hôm qua tôi uống hơi nhiều, không nghĩ tới...” lại làm phiền đến anh.

Tôi chưa nói dứt lời thì anh ta đã nói tiếp: “Tôi cũng không nghĩ tới.” Anh ta xấu hổ nói “Tôi không nghĩ em say rượu lại nói ra lời thật lòng, càng không nghĩ em có tình ý với tôi, ha ha, Tịch Tịch, bây giờ tôi vẫn cảm giác như đang nằm mơ.”

Tịch Tịch...

Tôi cảm thấy so với anh ta, tôi lại thấy tôi còn giống nằm mơ hơn cả anh ta.

Anh ta không nhìn thấy tôi bị dọa đến nỗi tâm trí bay mất hết vẫn tiếp tục độc thoại: “Kỳ thật Tịch Tịch, em không biết, từ khi chia tay lần trước anh vẫn luôn nhớ lời em nói, em nói đúng, rất ít phụ nữ có thể chịu đựng được các thói quen của anh nên anh buộc mình phải từ bỏ chúng. Hiện giờ anh ra ngoài không còn mang theo dao giải phẫu, hôm qua lúc nhận điện thoại của em vừa lúc anh đem nốt cái xác cuối cùng trong nhà tặng cho người khác. Anh không dám liên lạc với em là vì anh sợ...anh sợ anh vẫn chưa đủ tốt với em.”

Anh ta càng nói, mặt càng hồng: “Kết quả, kết quả... không nghĩ tới Tịch Tịch, em lại có tình ý với anh.”

“Không...” Tại tôi uống rượu. Lời này chưa nói ra thì phía sau truyền đến thanh âm hút không khí. Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy Vương đại miêu hai mắt sưng vù đang dựa tường, vẻ mặt kinh ngạc:

“Thì ra đúng là có kẻ không muốn sống, dám cùng Hà Tịch yêu đương! Tôi còn tưởng hôm qua nằm mơ!”

Tôi âm thầm nắm tay thành quyền.

“Tiên sinh, tối hôm qua Hà Tịch uống rượu say, đừng xem những lời cô ấy nói là thật! Cô ta hung dữ như vậy, đừng, một cô gái nam tính như thế, anh, nhất định phải cẩn thận!”

Tôi âm thầm nghiêng răng ken két.

“Người anh em, nếu còn quý trọng sinh mệnh, xin rời xa Hà Tịch! Anh có biết cô ấy đe dọa bạn trai trước như thế nào không? Đòi đem “tiểu đệ đệ” của người ta quăng lên vỉ nướng! Lợi hại chưa!”

Tôi liếc mắt xác định vị trí của Đại miêu, đang muốn động thủ, chợt nghe Trần tiên sinh nói nhỏ: “Kỳ thật, Tịch Tịch tốt lắm.” Tôi cùng với Đại miêu đồng loạt quay đầu nhìn anh ta, Thượng Ngôn cười cười nói, “Tuy rằng tôi tiếp xúc với cô ấy chưa lâu nhưng so với nhiều cô gái, tôi thấy cô ấy vẫn tốt hơn nhiều.”

“Vì sao?” Đại miêu hỏi.

“Thực giác!, không phải cô ấy không tốt, mà là các anh không phát hiện ra điểm tốt đẹp của cô ấy mà thôi.” Tôi phát hiện lòng mình vì câu nói này mà rung rinh không đỡ được.

Anh ta khẽ nâng gọng kính, cười ôn hòa với tôi, nói: “Hôm nay bệnh viện có việc, anh đi trước, cháo anh đã mức ra chén, hôm qua em say đến vậy, ăn nhẹ tốt hơn”

Nghe thật giống khẩu khí của bạn trai.

Đại miêu nhìn Trần Thượng Ngôn như quái vật.

Đợi đến khi nghe tiếng đóng cửa, tôi mới chợt nhớ việc cần hỏi. đột ngột đuổi theo: “Đợi chút! Đợi chút! Đây là anh làm sao? Còn đầu của tôi...” tôi chạy đến cửa đã không còn thấy bóng dáng anh ta đâu.

Tôi vuốt nhẹ cái đầu được băng bó rất chuyên nghiệp, đầu óc trống rỗng. Thương tích trên người của tôi là anh ta gây ra sao? Nếu hôm qua tôi thổ lộ với Trần Thượng Ngôn vậy hình ảnh lãnh đạm của một người đàn ông khác thoáng ẩn thoáng hiện trong đầu tôi lại là chuyện gì?

Tôi quay về nhà bếp, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Đại Miêu đang húp trộm cháo.

“Vương đại miêu!”

Hắn cứng người một chút, quay đầu nhìn tôi rồi nhanh chóng giấu cái chén sau lưng: “Cháo này anh đã ăn qua rồi, đánh chết anh cũng sẽ không nhè ra đâu!”

Tôi lạnh nhạt nói: “Ai thèm anh nhè ra. Anh nói cho tôi biết, hôm qua khi tôi say rượu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đại miêu vuốt đầu nghĩ nghĩ: “Anh cũng không nhớ rõ, hình như chúng ta đánh cược, em thắng đòi bọn anh phải trả tiền.” Hắn vừa nói như vậy, trong đầu tôi giống như có những hình ảnh xẹt qua, một ít cảnh tượng rời rạc mà hỗn loạn đập vào trong não. Tôi xoa xoa thái dương, định sắp xếp các cảnh tượng này lại

Tôi dừng cầm uống rượu, bọn họ gào thét lớn tiếng tuyên bố trong vòng một tuần tôi không có khả năng tìm được bạn trai, tôi tức giận, sau đó...trong lúc giận dữ tôi đã làm gì?

Mặc kệ làm gì thì hình như tôi đã kéo được một người đàn ông đến trước mặt bọn họ.

Người đó là ai?

Trần Thượng Ngôn? Không phải. Tôi đang cố gắng nhớ lại thì một giọng khàn khàn ngái ngủ vang lên: “Thơm quá a, Hà Tịch, em mà còn biết nấu cháo cơ đấy.” Lại thêm tên nữa tỉnh dậy mơ mơ màng màng đi về phía nồi cháo.

Tôi nắm áo hắn, kéo lại trước mặt, hỏi: “Lục Tử, hôm qua tôi tỏ tình với ai?”

Lục Tử ách xì một cái, mông lung hỏi: “Tở tình gì?”

Tôi thấy kỳ cục: “Không có sao?”

Hắn nhìn trần nhà, suy nghĩ thật lâu: “Có.”

Tôi giận đến nghiến răng, hận không thể nhấn đầu hắn vào nồi cháo nóng kia cho hắn tỉnh người. Hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì, vỗ tay nói: “Hà Tịch, em cũng thiết dừng mãnh nha, cua được cả loại đàn ông như Tần Mạch, giỏi! Lần này anh thua tâm phục khẩu phục, ngày mai anh chuyển tiền cho em.”

Trong lòng tôi phát lạnh: “Anh nói ai?”

“Người nổi nghiệp của Tần thị. Ba anh từng hợp tác với bọn họ. Anh chàng kia tuy kiêu ngạo nhưng thật sự có năng lực, Hà Tịch em giỏi lắm!”

Đầu óc tôi rối tinh rối mù, vừa rồi là Trần Thượng Ngôn lấy thân phận là bạn trai tôi từ trong phòng đi ra, nhưng Lục Tử lại nói hôm qua, tôi چرا cắm Tần Mạch...

Thế giới này thật sự là càng ngày càng khiến người ta không thể lý giải nổi.

Kỳ thật những chuyện này cũng không quan trọng lắm, chuyện đáng nói là những dấu vết trên cổ tôi là do ai lưu lại. Không biết rõ ràng thì chị đây biết phải chịu trách nhiệm với ai đây!

“Hôm qua, tôi tán anh ấy thế nào vậy?”

“Em nói nhất định trong một tuần có thể tìm được bạn trai, sau đó còn nói em đã chọn được người rồi bỏ chạy mất biệt. Anh và bọn Đại Miêu tiếp tục uống rượu thì em mang Tần Mạch đến đây, nói là bạn trai của em. Bọn anh không tin, em nói để em chứng minh, sau đó em đi khoảng hai ba bước thì không hiểu sao lại ngã xuống, đầu va vào ghế, chảy máu lênh láng. Mọi người đều đã uống rượu, chỉ còn Tần Mạch là tỉnh táo, nên cuối cùng anh ta lái xe đưa em về nhà.” Lục Tử liếc nhìn dấu vết trên cổ tôi, nheo nheo mắt hỏi: “Sức chiến đấu của Tần công tử như thế nào?”

Tôi cười lạnh trong lòng: rất mạnh! Nhưng bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này.

“Tại sao các anh lại ở nhà tôi?”

“Bọn anh đến quây động phòng.”

Người say rượu thật sự không thể cùng nói chuyện được, tôi day day hai đầu chân mày lại hỏi: “Tôi đem Tần Mạch qua chỗ các anh như thế nào? Chẳng lẽ tôi làm như vậy anh ta không hề phản đối sao?”

“Khi đó anh rất cao hứng uống rượu, không chú ý nhiều nhưng Trình Thần để ý em kỹ lắm, cô ấy luôn theo em sát, có lẽ cô ấy biết em dùng cách gì để câu người đàn ông đó.”

Đang nói chuyện thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa ầm ầm, tôi vừa mở cửa ra thì thấy Trình Thần. Chị ấy bước vào, trong phòng nồng nặc mùi rượu, nhìn đám nhố nhăng lớp đã tỉnh, lớp còn nằm la liệt dưới đất, sắc mặt đại biến, nhất thời nổi giận, mắng:

“Các anh làm trò gì vậy! Các anh đã làm gì với Tịch Tịch nhà tôi? Hôm qua cô ấy vất vả lắm mới tìm được bạn trai, các anh định hủy hoại trong sạch của con nhà người ta sao? Cút! Toàn bộ cút hết cho tôi!” Trình Thần giận dữ, túm áo Vương đại miêu cùng Lục Tử đẩy ra cửa, còn vài người đang ngủ, chị nắm áo trực tiếp lôi ra ngoài, sập cửa thật mạnh còn tiếp tục mắng: “Bọn xấu xa chuyên làm chuyện xấu như các người coi chừng xuống âm phủ bị bạo cú.”

Lòng dạ tôi lúc này hoàn toàn đặt vào chuyện hôm qua nên cũng không cảm khái sự hùng hổ của chị lắm, tôi lôi kéo chị hỏi: “Hôm qua em làm cách nào mà câu được Tần Mạch vậy?”

Trình Thần mờ ám liếc tôi một cái: “Thật không ngờ em lại có ý trước với người ta nha.”

Tôi lau mồ hôi lạnh.

Trình Thần sợ tôi phủ nhận, lớn tiếng nói: “Chị thấy rõ ràng! Lúc Tần Mạch đang ngồi một mình hút thuốc thì em chạy tới, túm tay áo nói ‘Tôi chắm anh rồi, chúng ta làm một đôi nhé’.”

Tim của tôi nảy lên một cái: “Em... Em nói như vậy sao? Vậy còn anh ta?”

Trình Thần sờ sờ đầu: “Anh ta cũng không trả lời được hay không được ngay mà lấy cái gì đó nói với em “Nghe nói cô học thiết kế nội thất, chắc tay nghề cũng không tệ lắm. Tôi có thứ này đã bị vỡ, nếu cô có thể ghép lại thì tôi giúp cô”, hình như anh ta biết việc em đánh cược với đám Đại miêu thì phải nên cũng không xem lời em nói là thật.”

“Sau đó?”

“Sau đó em giúp anh ta ghép mấy thứ kia lại còn anh ta thì đi giúp em.”

Tôi ngẩng đầu nhìn trần nhà, trầm mặc.

Trình Thần lại vỗ lưng tôi nói: “Nhưng phải nói em cũng thủ đoạn ghê! Biết giả bộ ngã để Tần Mạch đưa về nhà.” Trình Thần nhìn chăm chăm cổ của tôi, hỏi một câu hạ lưu giống y như Lục Tử: “Thế nào? Sức chiến đấu của Tần tiên sinh cũng không tệ chứ?”

Khóe miệng tôi giật giật, cũng không thêm để ý chị ấy nữa. Giả bộ ngã sắp xuống? Đã uống say đến mức đó mà tôi còn có thể giả vờ ngã sao? Tôi lặng lẽ sắp xếp những gì nghe được liền không khó nghĩ ra được vết thương trên đầu này là do ai ban cho.

Nhất định là lúc đó tôi định tính nói ra việc tôi cùng Tần Mạch đã lên giường để chứng minh tôi là người của anh ấy. Tần Mạch không muốn tổn hại danh dự bên giường ngủ của tôi một phút, cho nên tôi mới đầu rơi máu chảy, hèn gì ngay mắt cá chân cũng ầm ầm đau đớn!

Tên khốn này, không biết anh dùng bao nhiêu lực để đá tôi vậy!

Tôi hít sâu, ổn định lại tâm tình đang mãnh liệt như sóng trào của mình, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao? Sau khi anh ta đưa em về thì sao?” Còn Trần Thượng Ngôn thì từ chỗ nào chui ra!

Trình Thần áy náy nhìn tôi: “Còn phải hỏi, cứ nhìn trên cổ em thì biết, chắc chắn, Tần tiên sinh cũng dùng sức quá nha!”

Mặt tôi lại đen thêm một tầng.

Xem ra, khoảng thời gian giữa lúc Tần Mạch đưa tôi về nhà đến lúc bọn Vương đại miêu đến “quậy động phòng” rốt cuộc đã xảy ra cái gì, chỉ có đương sự — tôi, Trần Thượng Ngôn cùng Tần Mạch biết.

Đáng tiếc là người nên biết nhất là tôi, thì lại quên sạch.

8. Chương 08

Chương 8. Nghiệt duyên!

Sáng thứ hai tôi đi làm, ngôi chưa nóng ghế đã bị sắp gọi vào văn phòng.

Giám đốc công ty họ Tạ, giang hồ hay gọi là Tạ Bất Đình, nghĩa là một khi đã mắng ai đó thì mắng không ngưng không nghỉ (“bất đình”: không dừng lại). Hôm nay, đại gia Tạ Bất Đình tâm tình không được tốt lắm, âm thanh mắng người thập phần vang dội.

“Nhìn kết quả công tác tháng trước của cô đi!” mấy tờ giấy được ném trước mặt tôi. Tôi im lặng, sắp xếp đám giấy kia lại thật gọn ghẽ, tranh thủ sắp vẫn đang thao thao bất tuyệt, tôi lật từng tờ, từng tờ. Quả thật, mấy tháng trước do ảnh hưởng của chuyện thất tình nên kết quả làm việc của tôi không tốt lắm, không tích cực nhận hợp đồng, cộng với vài khách hàng than phiền, khó trách Tạ Bất Đình lại tức giận như vậy.

“Hiện giờ, người thất nghiệp ở Trung Quốc rất nhiều. Lấy chất lượng công việc hiện giờ của cô, không bằng tôi tìm người mới...”

Tôi cúi đầu, không đáp, đợi đến khi Tạ Bất Đình ngừng lại để uống nước thì trong lòng tôi rót cuộc cũng nhẹ nhõm được một chút, uống nước là dấu hiệu tốt, chứng tỏ ông ta mắng đã mệt rồi.

Quả nhiên, ông ta đưa tôi một tập hồ sơ trên bàn, dịu giọng nói: “Tôi nghe nói lúc trước chuyện tình cảm của cô bị trục trặc, tôi có thể thông cảm nhưng cô còn trẻ, chuyện như thế sẽ còn xảy ra vài lần. Vì những chuyện này mà ảnh hưởng đến công việc thì không thể được. Đây là hợp đồng mới, làm thật tốt cho tôi.” Tiếp theo, mặt ông ta nghiêm lại nói “Nếu kết quả lần này giống tháng trước thì cô chuẩn bị thu dọn đồ đạc biến đi” Tôi tiếp nhận hồ sơ, bày tỏ sự cảm ơn rồi ra ngoài.

Quay lại cái góc nhỏ của mình tôi thở dài một hơi, cứ tiếp tục suy sụp tinh thần như vậy cũng không được, trong công việc ngàn vạn lần không để mắc phải sai lầm. Chén cơm này mà mất đi thì không thể nghỉ ngơi về chuyện chết đói.

Tôi mở hồ sơ, nhìn thoáng qua nội dung, ta nói Tạ Bất Đình xem ra vẫn rất chiều cố đến cái loại nhân viên lâu năm là tôi. Căn hộ này nằm trong một tiểu khu xa hoa, yêu cầu thiết kế của chủ nhà rất ngắn gọn mà thù lao cũng dày. Thời buổi này, những người mà có khả năng mua nhà ở đây thường là tiền nhiều đếm không hết. Nếu người thiết kế có quan hệ tốt với chủ hộ thì đãi ngộ tuyệt đối không kém.

Tôi vui vẻ tiếp nhận hợp đồng này, lưu lại điện thoại của chủ nhà để ngày mai liên hệ đi xem nhà. Sau giờ làm tôi nhận được điện thoại của Trần Thượng Ngôn, anh ta muốn đến đón tôi rồi cùng nhau dùng cơm. Tôi hơi suy nghĩ nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Gần đây, tôi cảm thấy mình cũng nên tìm đường đi cho mình. Tuy hiện giờ tôi đối với Trần Thượng Ngôn cũng không có tình cảm gì đặc biệt nhưng chẳng phải tình cảm cũng có thể nuôi dưỡng mà thành sao. Trần Thượng Ngôn vì tôi có thể bỏ vài thói quen trong cuộc sống, điều đó chứng minh anh ta đối với tôi cũng có điểm thật lòng. Thứ hai, tôi thật sự còn rất tò mò chuyện xảy ra đêm đó. Ngoài Trần Thượng Ngôn, tôi thật không biết nên hỏi ai.

Nhưng khi trên bàn ăn, Trần Thượng Ngôn ngượng ngùng gãi đầu lặp lại những lời tôi nói với anh ta rồi những chuyện tôi làm đêm đó, tất cả mọi ảo tưởng của tôi đều vỡ nát. Tôi triệt để nhận ra rằng, có một số việc mơ mơ hồ hồ vẫn tốt hơn.

Sau khi nói dăm điều bốn chuyện thì bữa tối cũng kết thúc, tôi uống cạn ly rượu vang của mình rồi cáo biệt Trần Thượng Ngôn.

Về đến nhà, tôi nằm lỳ trên ghế sofa, ngây ngốc nhìn chăm chăm vào ánh sáng không ngừng biến hóa trong tivi, rồi tròng mắt.

“Dâu tây nhỏ”? Dâu tây khỉ mẹ gì!

Tôi ráng nén cảm giác muốn chửi trời mắng đất xuống, nói nửa ngày mới vỡ lẽ “dâu tây” trên cổ là do chính mình dùng kẹp tóc kẹp vào!

Theo lời Trần Thượng Ngôn tiên sinh, tối hôm đó, một người đàn ông đưa tôi đến dưới lầu, do Trần Thượng Ngôn đã từng đưa tôi về nhà nên cũng tự mình chạy đến, kết quả: hai người đàn ông này gặp nhau dưới lầu nhà tôi.

Một người lạnh lùng mà khách khí giao tôi cho người đàn ông lễ phép chu toàn kia, hai người đơn giản trao đổi qua lại mấy câu rồi tạm biệt, nhưng lúc Trần Thượng Ngôn muốn đưa tôi lên lầu, tôi lại túm tay áo Tần Mạch nói “Tôi muốn chơi đánh bài địa chủ”.

Sống chết tóm lấy, gỡ thế nào cũng không ra! Hai người đàn ông bắt đầu dĩ nửa đêm nửa hôm ngồi chơi đầu địa chủ với tôi. Kết quả: kẻ say rượu luôn thua, ngây ngô cười rồi khăng khăng dùng một cái kẹp nhỏ tự gấp cổ mình, ai ngăn cũng không được. Cho đến khi bọn Đại miêu đến nháo động phòng thì Tần Mạch mới tung cửa chạy thoát. Rót cuộc tôi cũng đi ngủ để một mình Trần Thượng Ngôn lấy cái kẹp trên cổ tôi xuống, băng bó vết thương trên đầu rồi giúp tôi xoa dịu cơn điên của nhóm ma men kia rồi sáng hôm sau lại phải nấu cháo cho tôi nữa.

Khó trách hôm đó nhìn anh ta mệt mỏi như vậy. Bị hành hạ một đêm, không mệt mới lạ?

Trong lòng nhất thời rưng rưng cảm động, nhưng nghĩ đến cú điện thoại kia tôi đúng là cười không nổi.

Tôi đã nói: “Em nhớ anh. Hôm nay Trình Thần đính hôn, chị ấy thực hạnh phúc. Vốn là em cho rằng chúng ta cũng giống như chị ấy, em không cần hâm mộ người khác... Anh đến đón em đi, em say rồi, đi không nổi nữa. Em mệt chết đi, anh đến đón em về nhà đi.”

“Em thật sự rất nhớ anh, anh có biết một mình em sống một mình như thế nào hay không?”

Những lời này, tôi sẽ không tùy tiện nói với một người đàn ông xa lạ. Mặc dù tôi uống rượu, nhưng tôi tin tưởng trong tiềm thức của mình phải có điểm mấu chốt. Tôi mở di động, nhìn trong danh bạ, một cái tên nằm trước tên Trần Thượng Ngôn — Sầm Dương, cũng là Dương Tử tiên sinh trước đây của tôi.

Tôi hưng hăng, dùng hết sức lấy tay bụm mặt giống như tát mình một cái. Trong lòng lạnh lùng trào phúng chính mình: Hà Tịch ơi là Hà Tịch, đến nước này rồi mày còn nhớ mãi không quên cái gì nữa?

Trầm mặc thật lâu, trong lòng tôi càng thêm tức giận, liền xóa ngay tên “Sầm Dương” trong điện thoại, rồi vứt điện thoại xuống sàn nhà, sau đó trùm mền, vặn to volume tivi để xua đi đêm tối tịch mịch. Tôi co người trên sofa, phiền muộn đi vào giấc ngủ. Việc làm tùy hứng đó khiến tôi bị cảm. Nghẹt mũi, đau họng, mắt sưng vù, tuy bệnh không nghiêm trọng nhưng làm tôi trông tiều tụy không ít, hôm nay phải đi gặp khách hàng, bộ dạng thế này không được rồi.

Tôi bắt đầu trang điểm, cho đến khi trong gương hiện lên một gương mặt không chê vào đâu được, nét tiều tụy hoàn toàn biến mất, tôi soi gương và nở một nụ cười đậm chất nghề nghiệp để sóc lại tinh thần rồi đi gặp khách hàng.

Tôi bước ra khỏi thang máy, ấn chuông, một cô gái mặc đồ công sở trong rất chuyên nghiệp ra mở cửa cho tôi, tôi giật mình, mỉm cười chào hỏi: “Xin chào, tôi là Hà Tịch, kiến trúc sư công ty RL”

Đối phương cũng lễ phép nở nụ cười, nói: “Gọi tôi là Lisa, xin chào Hà tiểu thư, mời vào.”

Bước vào trong, tôi bắt đầu đánh giá bố cục của căn hộ, căn hộ này có hai tầng, tầng dưới gồm phòng khách, phòng ăn và nhà bếp, tầng trên là phòng chủ nhà, phòng khách, phòng làm việc và một nhà vệ sinh rộng rãi. Trong lòng tôi âm thầm cảm thán sự chênh lệch giữa người với người, nếu tôi không ăn không uống trong vòng năm mươi năm thì chắc cũng chỉ mua được cái phòng vệ sinh này là cùng.

Tôi quay đầu, dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lisa.

Lisa cười cười, lời ít mà ý nhiều giải thích nói: “Đây là căn hộ do sếp Eric của tôi mua. Tôi chỉ là trợ lý, gần đây công ty có vài dự án ở vùng phụ cận, Eric sợ ở quá xa, mỗi ngày phải lái xe rất phiền phức nên quyết định mua một căn hộ gần đây để tiện việc đi lại. Đáng lẽ hôm nay anh ấy đến gặp cô nhưng công việc bận quá nên không đến được.”

Tôi tỏ vẻ thông cảm, gật gật đầu.

“Do nguyên nhân trên, yêu cầu của Eric đối với việc thiết kế căn hộ này chỉ cần gọn gàng, thoải mái, và hoàn công để dọn vào càng nhanh càng tốt”

Tôi hơi buồn cười: “Nếu đã như vậy, tại sao anh ta không mua luôn căn hộ mẫu cho rồi?”

Lisa thở dài, có chút bất đắc dĩ nhìn tôi nói: “Tuy sếp tôi đưa ra yêu cầu như vậy nhưng khi bắt đầu thi công sẽ phát sinh các yêu cầu khác. Hôm nay tôi gặp cô là nói thêm các yêu cầu khác về trang trí cũng như khuynh hướng thẩm mỹ của Eric”

Tôi lấy giấy bút ra chuẩn bị ghi lại.

“Eric ghét nhất là các đồ vật dư thừa, vô nghĩa nên trong nhà, nhất là các góc không cần có quá nhiều đồ trang trí. Anh ấy thích màu đen và màu lam, ghét màu đỏ và hồng nhạt, hai màu này tốt nhất là không nên xuất hiện trong nhà. Mặt khác, anh ta bị dị ứng phấn hoa nên rất ghét những gì liên quan đến hoa bao gồm cả bình hoa và chậu hoa, dù làm vật trang trí cũng không được. Còn nữa, anh ta không thích những gì có sợi bông bông, cho nên khi trang trí không được dùng thảm...”

Tiểu thư Lisa ước chừng tốn cả bảy, tám phút để nói về những điều Eric chán ghét, tôi vừa ghi vừa không kiềm được run rẩy. Khó trách sao người này không mua căn hộ mẫu, có ai mà trang trí căn hộ đơn giản

giống như cái phòng giam mà bán đầu! Tôi thật sự hoài nghi chủ nhà này là một vị tăng nhân theo chủ nghĩa khổ hạnh.

Sau khi nghe xong các yêu cầu của khách hàng, tôi phác thảo sơ bộ cách trang trí căn hộ cho Lisa xem, lúc cô ấy đang chỉ ra những điểm trong bản phác thảo không đúng với yêu cầu của Eric thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, vừa nhìn thấy tên người gọi, cô ấy nhanh chóng nhận điện: “Eric, đúng vậy, tôi đang ở đây. Vâng, vâng, nhân viên thiết kết đã có mặt. Được.”

Kết thúc cuộc gọi, Lisa lập tức nhìn tôi nghiêm mặt nói: “Eric nói công việc bên kia đã xong nên muốn đến đây xem qua một chút. Những điều vừa rồi tôi nói cô đã nhớ kỹ chưa? Nếu lát nữa anh ấy có hỏi đến thì cô nhớ nói rõ tôi đã trao đổi rành mạch với cô rồi nhé.”

Nghe một cô gái giỏi giang nói như thế, tôi hơi ngạc nhiên, từ đó có thể nhận ra sếp của cô ấy bình thường đối với cấp dưới khắc nghiệt đến mức nào!

Tôi bóp nhẹ hai cánh mũi vài cái, cười nói: “Tôi biết rồi .”

Trong lúc chờ chủ nhà, tôi tranh thủ đo đạc căn hộ trước, Lisa đứng một bên ghi lại. Di động rung không ngừng, tôi nhìn thấy ba chữ Trần Thượng Ngôn lấp lóe trên màn hình, tôi để nó reo một lúc rồi mới nghe máy

“Tịch Tịch.”

“Ừm.”

“Đang ... Đang làm việc sao?” Tôi có thể tưởng tượng được vẻ mặt xấu hổ đỏ mặt của anh ấy. Tôi yên lặng rồi nói: “Ừ, đang đo nhà cho khách hàng. Có việc gì?”

“Không, chỉ muốn hỏi một chút. Tối nay em có rảnh không? Vừa may anh có hai vé xem phim. Chúng ta đi xem đi.”

Tôi đơ mặt ra trong một lúc đến khi trong di động truyền đến giọng nói hoang mang của Trần Thương Ngôn, tôi mới đồng ý và hẹn anh gặp nhau tại rạp chiếu phim vào lúc bảy giờ tối nay. Lúc cúp máy, Lisa cười cười hỏi tôi có phải bạn trai không, theo bản năng tôi trả lời: “Không...” Nhưng nghĩ lại một lát, tôi lại khẽ gật đầu.

Cô ấy hơi buồn cười hỏi lại tôi: “Vậy là sao?”

Tôi cười hờ hững: “Tôi và anh ấy, ngay từ đầu đã có chút kỳ cục. Chúng tôi không có loại cảm giác đó.”

Lisa hiểu rõ gật đầu, nói với tôi: “Thời bây giờ, phụ nữ có gốc mới còn tin vào tình yêu. Tốt với bản thân mình là được rồi”

Tôi im lặng thu dây thước lại, cố gắng kìm nén không thốt ra ba chữ ngu xuẩn “tôi tin tưởng”

Có tiếng mở khóa cửa, tôi và Lisa đều ngẩn ra, không nghĩ ông sếp này lại tới nhanh như vậy. Lisa lặng yên sửa sang lại quần áo, tôi đứng dậy, phủi phủi bụi trên người, lơ đãng nhìn ra thì bắt gặp thân ảnh của người đàn ông mới bước vào cửa, cả người tôi cứng đờ, suy nghĩ đầu tiên nhảy ra trong đầu tôi là tại sao đây là một căn hộ cao tầng, hại tôi không thể lao qua cửa sổ mà chạy trốn.

Tần Mạch a...

Thật là nghiệt duyên!

9. Chương 09

Chương 9: Thật là mắt mắt quá đi!

Anh ta thấy tôi cũng đờ người, trong chớp mắt tôi có thể thấy được vẻ mặt chấn động của anh ta. Sau một thoáng giật mình, anh ta nhú hai đầu mày thật chặt như muốn nghiền chết tôi trong đó ngay lập tức.

“Cô ta là người thiết kế à?” Tần Mạch nghiêm giọng hỏi Lisa, sự chán ghét trong giọng nói so với lần gặp trước còn hơn gấp bội phần

Tôi quả thực thấy rất tò mò, rốt cuộc tôi đã gây ra chuyện gì có thể khiến một người đàn ông ghét tôi đến vậy.

Lisa có vẻ khó hiểu trước tình huống hiện tại, liếc tôi một cái rồi nói: “Dạ...” Không đợi dứt câu, Tần Mạch dứt khoát nói:

“Từ chối, tìm người khác.”

Lisa giật mình, phản xạ tự nhiên muốn đáp “Dạ”. Tôi lập tức phản ứng, nhảy dựng lên, vọt đến bên người Tần Mạch, đẩy anh ta ra cửa, vừa đi vừa vỗ ngực anh, cười to: “Ha ha! Tần đại boss, lâu không gặp, anh vẫn thích nói đùa với tôi nhỉ! Ha ha!”

Hắn bị tôi vỗ tới ho khan một trận.

Tôi vừa kéo Tần Mạch ra khỏi phòng, vừa quay đầu cười hớ hớ với Lisa lúc này đang kinh ngạc muốn rớt hai mắt, nói: “Chúng tôi ra ngoài tâm sự, ôn lại chuyện cũ, ôn lại chuyện cũ.”

“Oành” tôi sập mạnh cửa phòng, lôi Tần Mạch đi đến đầu cầu thang, đứng thẳng nhìn anh ta. Anh ta giật mạnh ống tay áo đang bị tôi nắm, lạnh lùng nhìn tôi: “Hà tiểu thư, chúng ta có chuyện cũ gì để nói thế?”

Tôi nắm chặt tay, niệm thầm trong lòng: có thể mắng ông trời nhưng không được mắng khách hàng, trên đời này khách hàng là lớn nhất, rồi hơi khom lưng, cười mỉm: “Tần tiên sinh thật biết nói đùa, tốt xấu gì cũng đã gặp nhau vài lần, tuy lúc trước giữa chúng ta có vài hiểu lầm nhưng hiểu lầm nào thì cũng có thể giải quyết được hết. Tôi cam đoan sẽ hoàn thành công việc thật tốt...”

Hắn lạnh lùng cười: “Cam đoan của cô, không đáng tin.”

“Tần tiên sinh, tôi biết anh có nhiều thành kiến với tôi nhưng anh yên tâm, trong công việc tôi rất chuyên nghiệp. Các dự án trước kia đều đã qua kiểm chứng, tôi tin là điều đó đã khiến trợ lý của anh mới tìm đến công ty chúng tôi, tìm đến tôi. Chuyện của chúng ta từ trước đến giờ đều là trùng hợp ngẫu nhiên, bao gồm cả công việc lần này cũng hoàn toàn là sự tình cờ. Mong anh đừng dùng cảm tính mà hãy dùng lý trí để lựa chọn người phù hợp nhất cho việc thiết kế này.”

“Ngẫu nhiên? Trùng hợp?” Trong lời của anh ta không nghe ra bất kỳ ý tứ hàm xúc gì, anh ta nhìn chăm chăm tôi, nhếch môi: “Bao gồm một đêm tình, buộc tôi chở cô đến bệnh viện, tham gia tiệc đính hôn sao?”

Tôi cũng nhìn lại anh ta, kiên định nói: “Đúng vậy, đều là trùng hợp.”

Anh ta gật gật đầu: “Tốt lắm, như vậy, những chuyện cô làm đêm đó cũng là trùng hợp?”

Đầu tôi “oanh” một tiếng, trong phút chốc trước mắt tôi bỗng trống rỗng. Tôi giật mình chợt nhớ ra những chuyện khó coi đêm tôi say rượu làm loạn chắc nhiều người biết, chỉ duy nhất chuyện xảy ra trên xe anh ta, ngoài anh ta ra không ai biết.

Tôi chỉ nghĩ gọi nhằm điện thoại tỏ tình cho Trần Thượng Ngôn đã là tệ đến không thể tệ hơn rồi, nói vậy chẳng lẽ... còn có thể có chuyện tệ hại hơn nữa sao...

Tôi chợt dạ, nhưng khi nụ cười trào phúng của Tần Mạch đập thẳng từ vòng mạc tôi lên trung khu thần kinh, tôi lập tức phản ứng thật nhanh: “Những hành vi mất hết lý trí do hôm say rượu đó đã gây khó xử cho anh, tôi thành thật xin lỗi. Nhưng đó hoàn toàn không phải là...” là con người thật của tôi. Lời tôi còn chưa hết, anh ta đã cắt ngang.

“Đúng vậy, rất không có lý trí.” Anh ta nói tiếp, “Hà tiểu thư, cô còn nhớ hôm đó cô chụp lấy tay lái của tôi nhất quyết không buông, sau đó một chân nhấn hết ga không?”

Miệng tôi há hốc.

Anh ta cười lạnh: “Thiếu chút nữa cô tự giết mình, và, tôi.”

Tưởng tượng đến cảnh tượng lúc đó, tôi sợ đến nỗi cả người toát mồ hôi lạnh, cả nửa ngày mới lắp bắp được: “Xin, xin lỗi... tôi cũng không biết mình say rượu lại điên tới mức đó.”

Anh ta lại nói: “Theo tôi, cô không phải vì say rượu nên phát điên mà cô điên vì một người đàn ông. Phụ nữ như cô thật khó có thể đoán được chuyện tiếp theo cô sẽ gây ra là gì. Theo lời cô, có lẽ tôi vẫn nên theo lý trí thuê một kiến trúc sư phù hợp, cho nên...”

“Anh đang nói cái gì?” Tôi không hiểu câu “điên vì một người đàn ông” của anh ta.

Anh ta mặc mặc: “Muốn chối sao?” Anh ta lấy điện thoại di động ra quơ quơ trước mặt tôi, “Mặc dù phải xin lỗi cô, nhưng những lời cô nói đêm đó tôi đã ghi âm hết rồi”

Tôi giận dữ: “Anh dám ghi âm tôi?”

Anh ta hừ lạnh nói: “Ít nhất nếu có xảy ra tai nạn giao thông thì cũng có thể giúp cảnh sát điều tra ra sự thật.”

Tôi với anh ta trừng mắt qua lại một hồi, đến cùng tôi vẫn không nén được tò mò bèn xuống nước: “Hắc hắc, có thể cho tôi nghe không?” Hẩn nhứ mảy, cao ngạo liếc tôi một cái, đầu ngón tay bấm nhanh vào một phím, một âm thanh ồn ào từ trong di động vọng ra, là tiếng lẩm bẩm của tôi: “Đi đâu vậy?”

Nghe xong câu này, tôi liếc Tần Mạch một cái, anh ta nói: “Đây là lúc cô giăng tay lái của tôi lần đầu tiên thì tôi bắt đầu ghi âm”

Tôi nói: “Tôi đã say đến mức đó mà anh còn dám cho tôi ngồi ghế phụ.”

Anh ta oán hận, trừng mắt liếc tôi một cái: “Dương nhiên tôi không dám, nhưng với điều kiện tiên quyết là ghế sau phải không bị người nào đó nôn ra kia”

Vì thế tôi lại thành thành thật thật im re .

Điện thoại lại vang lên tiếng tôi: “Có phải về nhà hay không? Vì sao anh đưa tôi về nhà? Tôi có bạn trai, anh ấy sẽ đến đón tôi. Để tôi gọi điện thoại cho anh ấy.” Tôi gật gù, chắc lúc này tôi đã gọi cho Trần Thượng Ngôn.

Trong đoạn ghi âm đều là giọng nói của tôi, Tần Mạch không thốt ra một từ. Tôi cúp máy rồi, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên lại nói: “Anh đi du học nước ngoài, có tự chăm sóc mình tốt không? Anh còn không trở về, mẹ sẽ đem em đi bán đó, anh mau trở về đi.”

Tôi giật mình khi nghe những lời này, hận không thể có thể cho mình một cái bạt tay thật mạnh.

“Đúng rồi, em quên mất. Anh đã về rồi. Anh đã về rồi.” Câu sau tôi tự nói với mình: “Còn mang theo một cô bạn gái xinh đẹp về nữa.”

“Dương Tử, anh nói đi, tình yêu của tụi mình thua bởi khoảng cách hay bại bởi trong lòng anh không chịu an phận.”

Lại là một hồi trầm mặc, khi tôi cho rằng sẽ cứ im lặng mãi như thế thì, đột nhiên có một giọng nam trầm thấp vang lên: “Là thua bởi chính mình không biết cách nắm chắc.”

Tôi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Tần Mạch, anh ta chỉ lạnh lùng nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, đây chính là câu nói ngu ngốc nhất trong cuộc đời của tôi.”

Như mình chứng cho lời của anh ta, trong đoạn ghi âm đột nhiên vang lên giọng tôi gào khóc, tiếp theo là tiếng phanh xe chói tai, còn có tiếng Tần Mạch thấp giọng mắng và tiếng di động rơi xuống cùng với hàng loạt tiếng va chạm liên tục, sau cùng kết thúc bằng một câu “Shit!” của Tần Mạch rồi tất cả chìm vào yên lặng.

Các loại tiếng ồn hỗn loạn kia làm tôi không khỏi xấu hổ, quệt mồ hôi, tôi cẩn thận nhìn Tần Mạch hỏi: “Âm thanh kia là dừng xe an toàn rồi phải không?”

“Theo cô thì sao?”

Trong lòng tôi thầm oán, đang yên đang lành ai kêu anh đi kích động phụ nữ say rượu làm gì chứ, nhưng trên mặt lại cười nịnh nọt: “Là tôi không đúng, tôi không đúng. Say rượu thật hại người, đầu óc hỗn loạn, lại làm bậy rồi. Anh xem, hiện giờ chúng ta đều bình an, đoạn ghi âm này chắc cũng xoá được rồi nhỉ.”

Anh ta lãnh đạm nhìn tôi, dứt điện thoại vào túi, không biểu lộ tí ti nào là muốn xoá đoạn băng kia.

“Tần tiên sinh... Việc này liên quan đến danh dự của một cô gái.”

“Hà tiểu thư, tôi lại nghĩ cô không cần thứ đó.”

Tôi âm thầm cắn răng: “Làm ơn đừng công kích cá nhân.”

“Tôi chỉ nói sự thật.”

“Mau xoá nó đi.”

“A, cô có quyền gì ra lệnh cho tôi?”

Sự thật bày ra trước mắt là tôi không thể khuyên anh ta được, trong lòng khẩn trương bèn níu tay áo anh ta muốn cướp điện thoại. Anh ta làm sa mà chịu nhường tôi chứ, bèn giơ tay cao lên, tôi nhón chân cõ nào cũng không thể với tới điện thoại. Anh ta đùa giỡn với tôi như đùa một con khỉ, lúc sang phải, lúc sang trái, tôi không cách nào tóm được, lửa giận trong tôi bốc ngàn ngút, tôi thét to: “Anh là đồ ác bá, đồ giai cấp bóc lột độc ác!”

Anh ta gỡ tay tôi ra: “Cám ơn cô đã tặng tôi một cách xưng hô mới. Tôi có việc, xin lỗi không thể hầu chuyện với cô được nữa.”

Trong đầu tôi nảy lên ý nghĩ hung ác, lúc này tôi bất chấp mọi thứ, việc duy nhất phải làm trong lúc này là đoạt lại di động, mang đoạn ghi âm ghê tởm kia xoá đi, thiêu huỷ mọi dấu tích. Giống như chỉ cần xoá nó, những hoài niệm ghê tởm về Dương Tử trong lòng tôi cũng cuốn theo cát bụi luôn.

Tôi lại túm lấy khuỷu tay Tần Mạch, anh ta thật sự đã mất kiên nhẫn bèn hất tay tôi ra, nhưng tôi liều mình như chẳng có, nhất quyết lao về phía trước với ý nghĩ đánh văng di động trong tay anh ta xuống.

Thấy tôi giận đỏ mặt, bộ dáng không sợ chết lao tới, anh ta hình như cũng bị dọa rồi, lúc tôi lao đến anh ta bèn nghiêng mình né sang một bên. Thừa dịp đó, tôi lanh tay lẹ mắt dùng hết sức mình chụp tay anh ta và đã chụp được điện thoại.

Lúc ôm được điện thoại trong ngực, trong lòng tôi thật yên tâm. Nhưng còn chưa kịp nhìn cho rõ cái thứ đang cầm trong tay, thì bỗng nhiên nửa thân hình tôi trở nên nhẹ bẫng, cảm giác không trọng lực xuất hiện.

Lúc quay đầu lại tôi kinh hoàng nhận ra chỗ tôi đang đứng là sát mép cầu thang.

Lúc này phản ứng mau lẹ, động tác nhanh nhẹn, cá tính mạnh mẽ của tôi có phát huy như thế nào cũng không ngăn cản được trọng lực vĩ đại.

“A!” Tôi thét một tiếng thất thanh, sau đó thế giới đột nhiên yên ắng.

Nhưng mà, mặc dù trong cảnh đầu rơi máu chảy sắp hôn mê, tôi vẫn nhớ rõ việc nắm chặt điện thoại, dù sống dù chết cũng phải xoá đoạn ghi âm chết tiệt kia.

Xoá nó chính là xoá hết mọi sự mất mặt đã xảy ra

10. Chương 10

Chương 10: Muốn đấu với tôi à, cô chưa đủ tư cách!

Tôi tỉnh lại trong phòng bệnh tối đen.

Cái chăn đắp trên người toàn mùi thuốc sát trùng khiến thật khó chịu, tôi nhấc vài cái trên ngực, dường như có cái gì chặn lại làm tôi khó thở. Đầu óc còn hơi choáng váng, mờ mịt. Tôi quay đầu ra cửa sổ, bên ngoài trời đã sụp tối.

Dạo gần đây toàn cứ chấn thương, máu chảy suốt, tôi nghĩ chắc cũng đến lúc thấp nhang cầu bình an rồi.

“Khụ khụ...” Trong hoàn cảnh tối tăm mà yên lặng tuyệt đối này lại vang lên tiếng ho khan của một người đàn ông, tôi kinh ngạc sững sờ, nhìn theo nơi phát ra tiếng động thì thấy trên sofa của phòng bệnh có một bóng người đơn bạc đang cuộn chăn, cuộn mình ngủ.

“Ba...” Tôi nơm nớp lo sợ, kêu khẽ nhằm đoán thử người đang nằm là ai. May mà người đó không đáp lại. Nghĩ sao, tôi lại gọi “Tần Mạch.”

Người nọ có chút phản ứng, khẽ trở người, tôi nghĩ anh ta sẽ ngủ tiếp nhưng không ngờ anh ta lại vùng ngồi dậy rất nhanh.

Tôi bị động tác của anh ta dọa cho hoảng sợ, ngơ ngác nhìn, chỉ thấy anh lấy tay vuốt mặt vài cái, thở dài bất đắc dĩ. Sau đó, anh đứng dậy bật đèn, trong phòng bừng sáng làm tôi hơi hoa mắt, đợi cho mắt dần dần thích ứng với ánh sáng trong phòng thì tôi đã thấy Tần Mạch đứng bên cạnh giường bệnh của mình.

Anh ta vươn tay: “Lấy ra”

Tôi giật mình: “Lấy cái gì?”

Tính nhẫn nại của anh dường như đã bốc hơi sạch sẽ, anh ta tốc chăn tôi lên, khua khoắng loạn xạ trong đó. Tôi thét lên kinh hãi, theo phản xạ nhảy phắt ra sau, kết quả là rớt thẳng từ trên giường xuống đất.

Mông đau ê ẩm, anh ta cũng không cho tôi kịp la tiếng nào, vội vòng qua giường nhào tới chộp tôi.

Tôi tức giận đến nỗi muốn mắng anh ta một tiếng “dê xồm” nào ngờ đột nhiên có tiếng mở cửa, hai chúng tôi đồng loạt quay đầu ra nhìn.

Thì ra là y tá trực đêm đi thăm bệnh. Thấy cảnh tượng trong phòng, y tá dường như rất kích động lại có vẻ ngượng ngùng: “Hai người... Hai người đang...” Sau đó cô nàng thẹn thùng cúi gầm mặt xuống nói: “Thật ra, thật ra giường bệnh viện không đủ lớn để làm chuyện như vậy.”

Làm cái đầu cô! Trong lòng tôi chửi văng lên.

Tần Mạch cũng tức giận không ít: “Đi ra ngoài!”

Cô y tá trẻ bị mắng, mắt bắt đầu đỏ lên, nhẹ nhàng nói: “Tôi chỉ, tôi chỉ có lòng tốt đề nghị thôi. Bạn gái anh vẫn còn chưa khỏe hẳn...”

Thừa dịp Tần Mạch và cô y tá tốt bụng này đang nói chuyện, tôi cuống quýt sờ soạng toàn thân, rốt cục tìm được thứ Tần Mạch muốn đoạt lại — điện thoại của anh ta

Nó đã bị tôi đã nhét sâu vào áo ngực, còn tay thì túm chặt áo không buông...

Bây giờ thì tôi đã hiểu tiếng thở dài bất đắc dĩ của anh ta khi tỉnh ngủ là có ý gì.

Tôi ngẩng đầu, liếc thấy anh ta vẫn đang còn bận ứng phó với cô y tá trẻ kia, bèn xoay người nằm sấp lại, móc điện thoại ra tìm đoạn ghi âm kia, sau đó nhanh tay xóa sạch. Xong xuôi, tôi mừng như điên, ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, đem di động ném trên giường, đắc ý nói: “Trả lại cho anh, trả lại cho anh đó!”

Tần Mạch nhìn di động bị tôi ném trên giường, mặt càng đen thêm một phần.

Tôi đảo mắt đột nhiên lại nghĩ một biện pháp làm cho Tần Mạch không thể sa thải mình. Tôi ôm gáy, ngả ngửa ra sau, rên rỉ: “Ui da! Đau quá a!”

Anh ta làm như không thấy, cầm di động lên, túm một góc chăn hung hăng lau vài cái, rồi dứt khoát xoay người bỏ đi. Tôi chỉ vào lưng anh ta khóc lóc nói: “Nếu anh bỏ đi thì anh nhất định sẽ hối hận!”

Ra tới cửa, anh ta chợt dừng lại quay đầu nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ chế giễu: “Cô bị té đến điên rồi phải không?”

Cô y tá đứng một bên ngơ ngác, tôi phải cười cười xua cô ta ra ngoài

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi. Tôi xoa mông ngồi trở lại giường, nhìn chăm chăm Tần Mạch, nghiêm mặt nói: “Tần tiên sinh, những chuyện xảy ra lúc trước tôi ngàn lần hối tiếc và vạn lần xin lỗi anh. Nhưng công việc này tôi không thể bỏ được. Tôi tin, cùng là người ra ngoài kiếm cơm, anh có thể hiểu được sự khó xử của tôi.”

“Không hiểu.” Anh ta chỉ vào đồng hồ trên tường nói, “Cô đã lãng phí quá nhiều thời gian của tôi rồi, tôi tin, cùng là người có đầu óc, cô phải nhận ra tôi không muốn nhìn thấy cô biết chừng nào.”

Tôi cười nói: “Dĩ nhiên tôi hiểu tâm trạng của anh nhưng đồng thời tôi cũng không muốn làm lớn chuyện anh đẩy tôi xuống cầu thang và chuyện anh có ý đồ bạo hành tôi trong phòng bệnh đâu.”

Lời này vừa nói ra, mặt anh ta trầm xuống, nhìn trừng trừng tôi một lúc, rồi cười nhẹ, ánh mắt sắt bén: “Hà tiểu thư, muốn đấu với tôi, cô chưa đủ tư cách đâu.”

Lời nói này quả không sai. Nếu không phải vì bảo vệ “bát cơm” của mình, có đánh chết tôi cũng không muốn làm địch thủ của người này.

Trong lòng tôi âm thầm thở dài, nhưng vì sĩ diện vẫn phải cứng rắn không buông: “Tần tiên sinh, tôi biết lời anh nói là thật nhưng tôi tin không một doanh nghiệp nào muốn mang một cái tiếng xấu trên mình. Nếu tôi thật sự tung ra lời dèm pha như vậy, cho dù là đối với cá nhân của anh hay công ty anh đều chẳng có lợi gì. Mặc dù anh có thể “lấy thúing úp voi”, phong tỏa tin tức nhưng tôi nghĩ trong khi anh phải phí công, phí của mà đi ngăn chặn cái tin tức kia thì việc anh cho phép tôi nhận thiết kế nhà cho anh có lợi hơn rất nhiều.”

“Tôi biết anh có nhiều điểm không hài lòng về tôi, không thích nhìn thấy tôi, nói thật lòng, mỗi lần gặp anh, tôi cũng rất ngại, nhưng vì công việc tôi không thể không làm thế. Tôi tin Tần tiên sinh biết câu không có bằng hữu mãi mãi cũng như không có kẻ thù vĩnh viễn. Tại sao anh không đem sự hợp tác lần này của chúng ta thành một giao dịch rõ ràng, không phải là giao dịch về căn hộ của anh mà là giao dịch tôi không được ăn nói lung tung ra ngoài.”

Anh ta vuốt nhẹ nút cổ tay áo, tôi biết anh ta đang cân nhắc đề nghị của tôi.

Tôi mặt dày không ngừng cố gắng nói: “Huống chi hiện tại anh cần nhanh chóng hoàn thành việc trang trí căn hộ để vào ở ngay, trong giới kiến trúc, thành tích của tôi xem như cũng tốt, chỉ cần anh giao công việc này cho tôi, bảo đảm anh sẽ không bị thiệt thòi. Nếu anh vì cảm xúc cá nhân mà khơi mào những chuyện phiền toái không đáng này, thì thật không giống quyết định mà một vị lãnh đạo sáng suốt, vĩ đại nên làm nha.”

Những gì cần nói, nên nói tôi đã nói hết, nên tôi tạm thời yên lặng.

Không khí trong phòng trầm mặc trong chốc lát, anh ta đột nhiên cười nói: “Hà tiểu thư quả thật rất có tài ăn nói”

Nghe lời này của anh ta, tôi biết việc này tám, chín phần đã thành vì thế cũng quệt mồ hôi lạnh, khách sáo nói: “Anh quá khen, chỉ là trước kia từng tham gia vài cuộc thi hùng biện trong trường mà thôi.”

“Cô cố tình ngã cầu thang để đạt được mục đích của mình, tuy thủ đoạn ti tiện, nhưng cô đã thành công.” Anh ta nói, “Ngày mai cô vẫn tiếp tục công việc, thù lao của cô tôi sẽ không bị cắt xén một đồng nào. Nhưng mong cô trong khoảng thời gian này... Không, phải nói từ nay về sau, đừng để tôi gặp lại cô ở bất kỳ nơi nào nữa.”

Tôi lập tức xum xoe gật đầu: “Tần đại boss yên tâm, về sau nếu anh còn thấy tôi thì cứ chặt đầu tôi đi.”

Chưa nghe tôi nói hết câu, cửa phòng đã đóng “rầm” một tiếng. Tiếng đóng cửa cho thấy tâm tình người nào đó không tốt chút nào, tôi sung sướng nhảy nhót trên giường, lắc lắc mông rống lên vài lần “yes”.

Chén cơm đã được bảo vệ, trên đời này nào có chuyện gì có thể hoàn hảo hơn nữa chứ!

Tôi ngừng nhảy nhót, nằm xuống trằm chằm lại, thở phào nhẹ nhõm, hài lòng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, đột nhiên trong đầu xẹt qua một tia sáng...

Hình như hôm nay còn có chuyện gì đó chưa làm thì phải?

Thôi kệ, không nghĩ nhiều nữa, dù sao cũng chẳng phải là chuyện gì quan trọng.

Ngày hôm sau, tôi mang cái đầu quần băng từ bệnh viện đến thẳng chỗ làm, đồng nghiệp xung quanh đều kinh ngạc hỏi han chuyện gì xảy ra, Tôi chỉ ha ha cười, đổ thừa mình xui xẻo, bị cửa toilet của khách hàng kẹp phải.

Bọn họ chỉ thấy kỳ lạ sao khách hàng lại lắp cửa nhà vệ sinh sớm như vậy nhưng cũng không hỏi gì thêm.

Tôi làm vài việc lật vật, bắt tay vào vẽ vài bản thiết kế nhưng tôi quyết định phải đến tận nơi xem xét cụ thể mới được. Lúc cầm túi xách đứng dậy, vừa lúc tôi nhìn thấy chị Triệu đang photo hồ sơ, trong đầu tôi lại xẹt qua một ý nghĩ.

Hôm qua, hình như tôi đã quên một người.

Hình như Trần Thượng Ngôn có hẹn tôi xem phim...

Tôi cuống quýt lấy di động ra xem, máy hết pin. Tôi ôm đầu, không biết phải làm gì, nhanh chóng rút cục sạc trong ngăn kéo, sạc pin, khởi động máy. Máy vừa mở tôi trợn tròn mắt: trong máy có hơn hai chục cuộc gọi nhỡ trước khi máy tắt nguồn, đều của cùng một người.

Trong lòng đầy áy náy, tôi dè dặt gọi lại.

Không ai nghe máy, tôi tiếp tục gọi lại, chuông reo một hồi lâu thì một giọng khàn khàn tiếp điện thoại: “Alô?”

“Ách... Tôi là Hà Tịch. Hôm qua...”

“Tịch Tịch?” Giọng nói bên kia trở nên cực kỳ vui vẻ nói, “Cuối cùng em cũng chịu gọi cho anh. Em hết giận chưa?”

“Tức giận ?” Tôi không hiểu đầu của tai nheo gì hết

“Tịch Tịch, hôm qua thất hẹn là anh sai nhưng có một bệnh nhân phải phẫu thuật gấp, đến khi làm xong thì anh gọi điện thoại cho em nhưng em không nghe máy, anh biết em...” Trần Thượng Ngôn lo lắng giải thích nguyên nhân hôm qua anh không đến cuộc hẹn, tôi nghe mà khóe miệng không ngừng run rẩy, thì ra anh ta cũng hứa lèo nha!

Tôi vuốt tóc, cười nói: “Ha ha, không sao, không sao. Chuyện đã qua thì cho nó qua đi.”

Để tránh Trần Thượng Ngôn càng thêm áy náy, tôi đành phải trấn an anh một chút sau đó anh mới tạm yên lòng và hẹn tôi ăn cơm tối. Có cơm miễn phí dĩ nhiên là tôi vui vẻ đáp ứng.

Giải quyết êm chuyện này, tôi yên tâm chuẩn bị làm việc.

Thiết kế căn hộ của Tần Mạch là một nhiệm vụ khó khăn nhất từ trước đến giờ của tôi. Tốc độ thi công nhanh, thiết kế lại bị hạn chế nhiều mặt, nhưng quan trọng nhất là – không có cách nào trao đổi với chủ hộ. Theo bản sơ lược các yêu cầu của Lisa, trước mắt tôi thiết kế căn hộ này theo phong cách đơn giản của kiến trúc Âu Mỹ, sau đó liên hệ với Lisa, quyết định ngày mai sẽ đưa cô ấy bản thiết kế ban đầu để cô ấy chuyển cho Tần Mạch.

Nhưng dù giao cho Tần Mạch hay cho Lisa, tôi cũng không tránh được việc thức trắng đêm nay để làm việc rồi.

Sau khi liên hệ được với đội ngũ thi công, cả ngày tôi lẩn lộn ở “nhà” Tần Mạch để đo đạc tính toán cũng như tìm cảm hứng thiết kế.

Khi người ta bận rộn thì thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi chào tạm biệt nhóm công nhân thi công, tôi vồ vồ bộ quần áo đầy bụi đi đến cuộc hẹn.

Đến nơi hẹn, từ xa tôi đã thấy Trần Thượng Ngôn đang đứng dưới tán cây gọi điện thoại, không muốn quấy rầy anh, tôi lặng lẽ bước tới. Đi gần đến nơi, tôi nghe giọng anh có chút tức giận: “Tôi nói rồi, tôi đã có bạn gái. Chuyện hôm qua chỉ xảy ra một lần này thôi.”

Ách... Tôi lau mồ hôi lạnh trên trán, có phải tôi đã nghe được chuyện không nên nghe hay không?

“Đừng nói nữa, nếu anh vẫn cố tình làm vậy, tôi chỉ có cách chuyển anh đi... Tịch Tịch!” Anh quay đầu lại, trông thấy tôi liền vội vàng hốt hoảng tắt máy, đứng nghệt ra đó cứ như trẻ con phạm lỗi vậy.

Tôi âm thầm thở dài nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười bước đến: “Anh chờ lâu chưa?”

“Chưa... Chưa lâu lắm.” Anh bối rối gãi đầu, mặt hơi ửng đỏ đến khi nhìn đến lớp băng quần trên đầu tôi mới sững lại hỏi: “Em bị sao vậy?”

Tôi lại đem chuyện “cửa toilet” thuật lại một lần sau đó tóm tay anh đi về phía nhà hàng: “Làm việc nguyên ngày, em đói sắp chết rồi, ăn cơm trước rồi nói.”

Anh để mặc tôi lôi kéo, bàn tay tôi đang nắm hơi nóng lên: “Tịch Tịch, lúc này... Em đến bao lâu rồi?”

“Vừa mới tới.”

Tôi trả lời một cách vô cùng bình tĩnh, bởi vì đối với tôi, mối quan hệ với Trần Thượng Ngôn chỉ mới dừng lại ở mức “tìm hiểu, nói chuyện”. Cho dù sau này có kết hôn thì cũng chỉ là kết hôn mà thôi, tình yêu chỉ là một điều xa xỉ. Tôi không đủ sức cũng không dám đón nhận thứ tình cảm này cho nên dĩ nhiên tôi cũng không thường thức được cái cảm giác gắn liền với tình yêu – “ghen”.

11. Chương 11

Chương 11. Số kiếp bị bóc lột thật thê thảm

Nửa tháng không ăn không ngủ để hoàn thành bản thiết kế, vừa xong tôi liền bắt tay vào thi công.

Mấy hôm trước, tôi quay cuồng trong việc chọn vật liệu, làm mô hình, rồi đi tới đi lui ngoài thị trường tìm vật liệu cho nhà Tần Mạch, sau đó trao đổi với nhà thầu phụ trách thi công, rồi thương lượng việc cung ứng vật tư, mỗi ngày làm việc đến khi trời tối mịt, về đến nhà chỉ còn biết lăn ra ngủ, mấy chuyện tình cảm phong lưu thật quá xa vời.

Tôi nhiều lần lên thương lượng với Tạ Bất Đình tìm một nhân viên thực tập đến giúp một tay. Nhưng lần nào cũng bị công ty lấy cớ không có người để từ chối, vì chuyện này tôi suýt mấy lần nổi điên trước mặt Tạ Bất Đình.

Chẳng lẽ tôi không phải là nhân viên công ty sao? Dù tôi là King Kong hay là transformers thì bây giờ tôi có đi chọn phân cũng phải có kẻ tới giúp tôi chứ! Hồi trước, lúc đi làm có một nhân viên thực tập vừa làm vừa học một bên tiện lợi biết bao nhiêu! Giờ sao không cử người theo nữa? Tưởng tôi là người vạn năng, việc gì cũng “đầu xuôi đuôi lọt” hết sao!

Nhưng nói thật, tôi chẳng còn thời gian và sức lực để tức giận nữa, điện thoại của người thi công vừa tới là tôi lại lập tức cầm đầu chạy đi.

Qua chuyện này, tôi hiểu rằng có người đứng sau âm thầm gây khó dễ cho tôi. Tuy Tạ Bất Đình hay làm nhảm vô nghĩa nhưng vẫn là ông chủ tốt, việc cấp cho tôi thêm một người thực tập cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì, công ty có thiếu người cũng không thiếu đến mức này. Chẳng phải rõ ràng có người muốn làm tôi khó xử sao!

Nhưng Tạ Bất Đình đã có thể giao hợp đồng này cho tôi, một phần vì lòng tin, phần khác là vì chiều cố nhân viên lâu năm nên chắc chắn ông ta sẽ không vì vài lời đâm chọc sau lưng mà tự dưng nảy sinh thành kiến với tôi được.

Chỉ có một cách giải thích, người làm ông ta sinh thành kiến” với tôi cùng ông ta có quan hệ lợi ích trực tiếp, gây áp lực để ông ta gây khó khăn cho tôi.

Dùng ngón chân để suy nghĩ tôi cũng biết người đó là ai.

Ngoài Tần Mạch ra, hiện tại làm gì còn ai vào đây vừa cùng tôi có xích mích lại vừa có quan hệ lợi ích trực tiếp với Tạ Bất Đình.

Tên kia chắc hẳn thấy tôi nơi này sống rất thoải mái nên trong lòng bất mãn, món nợ kia lại đòi không được nên mới nghĩ ra trò thiếu đạo đức này để chỉnh tôi.

Nếu tôi chấp nhận việc này thì cái ngày tôi lao lực quá độ đến đột tử chắc cũng không còn xa lắm!

Tần Mạch, ai chà, quả đúng là nham hiểm!

Hôm nay cũng không ngoại lệ, sau khi dầu dãi một nắng hai sương, đêm xuống tôi mới lê lét về nhà. Vừa xuống xe buýt thì tôi nhận được tin nhắn chỉ vắn vắn bốn chữ “Nghỉ ngơi cho tốt” của Trần Thượng Ngôn.

Tôi tắt máy, bước từng bước về nhà.

Đã nhiều ngày tôi không gặp Trần Thượng Ngôn, sau bữa cơm lần đó anh cũng rất ít khi hẹn tôi ra ngoài mà dù có hẹn tôi cũng lấy lý do bận việc để từ chối. Nhưng anh vẫn đều đặn gọi điện cho tôi mỗi ngày, dù chỉ là những quan tâm vụn vặt nhưng cũng làm tôi ấm lòng trong những ngày tháng mười hai giá lạnh, đồng thời cũng cho tôi một lý do để tạm thời không buông tay người đàn ông này.

Qua đến chỗ rẽ, tôi đã thấy ngọn đèn đường âm u dưới nhà tôi và ngay dưới nó một bóng đàn ông mặc âu phục đi giày bóng loáng.

Sau khi thấy rõ khuôn mặt người đó, tôi chỉ còn biết cười nhạt. Thời buổi này xác suất gặp ma càng lúc càng lớn.

Tôi tóm chặt lấy túi, coi như anh ta như không khí ngáng đầu ưỡn ngực bước qua. Khi lướt qua người anh ta, bất ngờ anh ta kéo tay tôi lại: “Tịch Tịch.” Tôi thối lui một bước tránh tay anh ta, tiếp tục bước về phía hàng hiên.

“Hà Tịch!” Anh ta cũng không bước lên ngăn tôi lại mà đứng yên, đút tay vào túi quần, cao giọng: “Chúng ta nói chuyện đi.” Thái độ giống như đoán chắc tôi sẽ không có ý kiến khác.

Vẫn đưa lưng về phía anh ta, tôi không khỏi cười khổ, trong lòng nhịn không được oán thăm: Dương Tử ơi Dương Tử, ngày trước sao bộ tôi lọt trông té nổ hay sao mà lại coi trọng anh chứ.

Tôi nhấn mặt mã cửa lớn rồi đẩy cửa bước vào trong.

“Hà Tịch!” Anh ta bắt đầu giận dữ vì tôi dám lơ anh ta đi.

Tôi đứng ở cửa, một tay giữ cửa rồi quay đầu lại nhìn anh ta: “Anh qua đây đi.” Anh ta cười vui sướng, bộ dạng giống như “Thấy chưa, tôi biết cô sẽ làm như vậy mà”

Tôi cũng cười dịu dàng.

Đợi anh ta bước đến gần, một tay vịn khung cửa, định nói chuyện với tôi thì tôi cười ha ha rồi thả tay.

Quên nói, lò xo cửa lớn vô cùng mạnh, ngay khi tôi thả tay, cánh cửa đóng sầm một tiếng, đập mạnh vào mu bàn tay của người nào đó.

“Á!!!”

Cả hàng lang tràn ngập tiếng kêu la thảm thiết của ai đó.

Anh ta còn chưa kịp thu tay về, tôi đã bồi thêm một cú đá vào cửa, cửa càng khép chặt, cũng ngăn không cho anh ta có cơ hội rút tay ra.

“Hà Tịch! Mẹ kiếp, cô điên rồi!” Bên kia tất nhiên là đau đến la hét không ngừng, tuy tư thế đá vào cửa của tôi nhìn rất oai phong nhưng lực đá lại yếu nên cách đơn giản nhất là tôi dựa cả người vào cửa, vừa dùng sức đẩy chặt cửa vừa mò mẫm trong túi lấy ra một cây bút xong viết một chữ “tiện”* (*ê tiện) thật to trên mu bàn tay anh ta.

Thỏa mãn nhìn kiệt tác của mình, tôi bình tĩnh ném bút xuống, hít sâu một hơi nói: “Đúng vậy, tôi điên rồi. Lần trước tôi đã nói gì với anh nhỉ, cắt phứt “thằng nhỏ” của anh, anh muốn thử không?”

Tôi nhích người ra, anh ta vội vã rút tay về. Cánh cổng cũng theo quán tính đóng lại.

Sau lớp cửa sắt, gương mặt anh ta dường như bị cắt thành từng khối, từng khối vuông nhỏ. Tôi nói rành mạch: “Dương Tử, tôi nói rồi, hãy rút khỏi cuộc sống của tôi, đừng lượn lờ trước mặt chọc giận tôi nữa.”

Hắn ôm tay, vẻ mặt vẻ đau xót.

“Chúng ta chia tay tức là kết thúc rồi, còn có cái quái gì mà nói với nhau. Còn nữa, chia tay đã lâu vậy rồi anh mới đến tìm tôi “nói chuyện”? Hừ, “vô sự không đăng tam bảo điện”* (* không có việc gì thì không được gây ồn ào ở Tam bảo điện, Tam bảo điện là nơi hoạt động chính của Phật, Pháp, Tăng; ý là đang yên đang lành đừng tới gây chuyện). Giờ tôi cũng tuyệt đối không giúp anh cái gì đâu, tôi “thấy chết không cứu” cũng xứng với anh thôi, nhân lúc tôi chưa nghe thấy mấy câu khó nghe từ anh thì anh tự động biến đi cho tôi nhờ, đừng ở đây làm chướng mắt tôi nữa.”

“Hà Tịch, mẹ kiếp, anh ghét nhất cái tính này của em. Chuyện gì cũng tuyệt tình như vậy!” Dương Tử nghiêng răng nghiêng lợi chịu đau nói, “Hôm nay anh đến tìm em chẳng qua là vì về trường thăm thầy cô, nhớ lại khoảng thời gian trước kia nên mới nghĩ tốt xấu gì chúng ta cũng vẫn có thể làm bạn...”

“Đúng vậy.” Tôi lạnh lùng cắt ngang lời anh ta, “Khoảng thời gian trước kia rất đẹp nhưng Dương Tử, càng nhớ về những điều tốt đẹp kia tôi lại càng thấy mình bây giờ thật thảm hại, đáng thương. Làm bạn sau những chuyện anh đã gây ra ư?” Tôi cười nhạt, thừa nhận sự yếu ớt nhũn nhũn thường tình của mình:

“Trừ phi tôi chưa từng yêu anh.”

Đã từng yêu, chính là vết thương chí mạng nhất.

Người bên song cửa yên lặng thật lâu.

“Cho nên.” Tôi chỏ ngón giữa qua cửa sổ nhỏ cho Dương Tử thấy: “Xéo đi”

Sau đó lên lầu, mở cửa, rồi khóa lại.

Không mở đèn, tôi quen thuộc đi qua phòng khách nhỏ, vút túi xách xuống, mệt mỏi ngã nhào lên giường, tôi mệt đến độ không muốn động dậy dù chỉ một ngón tay.

Ngày mai có thể nào trốn việc được không đây...Tôi chậm rãi nhắm mắt, nhưng trong lòng không ngừng gào thét: chị đây chịu hết nổi rồi! Tạ Bất Đình ông sa thải tôi đi, sa thải tôi đi!

Tôi không nghĩ vừa mới nhắm mắt để đó mà mở mắt ra trời đã sáng bạch. Tôi hoảng sợ, vội vàng đứng lên, chụp lấy đồng hồ báo thức trên đầu giường thì mới tá hỏa: tám giờ bốn mươi lăm! đúng chín giờ tôi có hẹn ký hợp đồng với nhà cung cấp vật tư!

Sau khi rửa mặt qua loa, tôi cầm túi lao ra ngoài mà cũng không kịp thay cái áo khoác hôm qua. Trong lúc đang mang giày thì di động vang lên.

Là Trình Thần, chị ấy hỏi tôi có muốn đến vũ hội do công ty Thẩm Hi Nhiên tổ chức vào cuối tuần này hay không.

Tự dưng tôi nổi khí xung thiên, mắng như điên vào Trình Thần, đại ý vì sao ngày nào cũng phải làm việc chết đi sống lại để kiếm ít tiền còm cõi còn chị ấy chỉ nghĩ có mỗi việc có nên tham gia vũ hội này, vũ hội kia hay không. Chị ấy cho rằng ai cũng như chị có đàn ông nuôi hay sao? Chị đây không rảnh, chị đây không đi!

Trình Thần bị tôi vô duyên vô cớ mắng tới u u mê mê, lâu lắm mới có phản ứng lại: “Em... Hôm nay em bị “dì cả mẹ” đến hả?”

“Fuck! Dì cả, dì cả cũng không rảnh mà đến! Không nói với chị nữa. Em đang bận.”

“Đợi chút!” Trình Thần gọi gấp gấp, “Nhưng công ty Thẩm Hi Nhiên cũng có mời Tần Mạch nữa, anh ta sẽ tới. Không phải quan hệ của em và anh ta có tiến triển sao? Mau rên sắt khi còn nóng, dựa vào sự quyến rũ của mình tóm anh ta vào lưới đi.”

Trình Thần không biết chuyện Trần Thượng Ngôn nên vẫn khẳng định kết nối cho tôi và Tần Mạch. Trong lòng tôi thầm mắng: nơi nào có vị tiểu tử tông này xuất hiện chắc chắn có tai nạn, tôi đi tìm mới đi.

Không đợi tôi từ chối, Trình Thần đột nhiên nói: “Đúng rồi! Gần đây cái tên Sầm Dương chết toi kia có đến tìm em không?”

Tôi nhú mày: “Sao vậy?”

“Công ty Hi Nhiên có một dự án đang tìm đối tác, vừa hay Hi Nhiên được giao phụ trách dự án này, hiện nay có hai công ty có khả năng nhất thắng thầu dự án này là Tần thị và công ty Sầm Dương đang công tác. Nếu nó đến tìm em thì chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt. Nó nói gì mặc nó, em đừng có mềm lòng nghe chưa.”

Tôi không biết nói gì: “Chị nghĩ em ngốc à.”

“Dĩ nhiên em không ngốc nhưng chị sợ em cô đơn, lạnh lẽo lâu ngày, không chịu được nổi nên bị dụ dỗ! Cho nên chị mới nói em mau tóm lấy Tần Mạch đi!”

“Chị đừng có làm chuyện bao đồng nữa. Chị đây đã có bạn trai, không phải Tần Mạch.”

Bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu sau đó thở dốc vì kinh ngạc. Trước khi bị cơn bão cuồng nộ của Trình Thần quét tới, tôi kiên quyết ngắt điện thoại và chỉnh về chế độ silent.

Nắm di động, tôi ngẩn ngơ hồi lâu.

Nhớ lại chuyện trước kia?

Nhớ cái đầu anh!

Tôi đến buổi hẹn trễ 10 phút, cũng may đối tác là một phụ nữ trung niên hiền lành, bà ấy cũng không trách cứ gì, hai bên thuận lợi thỏa luận xong các điều khoản, trước khi rời đi, bà đột nhiên nói với tôi: “Là con gái cũng nên chú ý bản thân một chút”

Tôi nghe nhưng cũng không hiểu gì bèn cười gượng trả lời cho qua. Chờ đến khi ra khỏi phòng họp, quay đầu nhìn gương mặt mình với đôi mắt đen thui như gấu trúc phản chiếu trên cánh cửa thủy tinh đối diện thì chỉ biết thở dài thật sâu.

Cuộc đời bị bóc lột thật bi thảm!

Kết thúc ngày làm việc, tôi lại lê tấm thân tàn về nhà. Tôi vốn nghĩ sau hành động ban sáng, chắc chắn Trình Thần sẽ đến giết tôi, không ngờ sau khi gọi ba mươi tám cuộc điện thoại nhờ cho tôi, chị ấy lặng im biến mất.

Tôi vui mừng phấn chấn, về nhà yên ổn đi ngủ.

Mấy ngày kế tiếp trong tuần đều trôi qua thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức dị thường, sự yên tĩnh này thật có chút khó hiểu, Dương Tử không dây dưa, Trình Thần không tra khảo, ngay cả điện thoại của Trần Thượng Ngôn cũng không thấy.

Thế giới của tôi đột nhiên chỉ còn lại một mình tôi mỗi ngày bận rộn với công việc. Vào lúc tôi đã nghĩ cuộc sống của tôi sẽ cứ thế bình lặng trôi đi thì một đêm lạnh giá, Trình Thần đột nhiên đập cửa nhà tôi.

Tôi ngái ngủ, còn mặc nguyên đồ ngủ ra mở cửa, vừa thấy chị, tôi hoảng sợ đến nỗi cơn buồn ngủ bay đi đâu mất:

“Chị đang... cộng tác với cơ quan tình báo quốc gia sao?”

Chị diện một cái khẩu trang to tổ bố che kín gương mặt, đẩy tôi vào trong, mở đèn, sầm soi nhìn khắp phòng, cởi cái áo choàng đen ra, nhìn chăm chăm tôi nghiêm mặt nói: “Hà Tịch, qua mấy ngày theo dõi điều tra, chị có thể khẳng định chuyện em có bạn trai là giả.”

“Hả?”

“Chị theo dõi em nhiều ngày rồi mà đâu thấy em tiếp xúc với người đàn ông nào ngoài công việc đâu, cũng không điện thoại hẹn hò. Yêu đương? Em chơi trò tình yêu người – ma sao?”

Tôi vò đầu, đề nén cảm giác muốn tung một cước cho chị ta văng ra cửa.

Trình Thần xoa xoa thất lửng: “Vậy nên, ngày mai hoặc là em đem bạn trai của em tới cho chị xem hoặc em phải đi tham dự vũ hội. Tối nay chị ngủ ở đây, em đừng có mong chạy trốn.”

12. Chương 12

Chương 12. Giả vờ thân mật

Tuy Trình Thần nói như vậy nhưng hôm sau lúc rửa mặt xong tôi cũng đánh thức chị dậy.

“Đây là số điện thoại của Trần Thượng Ngôn, chị trực tiếp gọi cho anh ấy đi. Hôm nay em không rảnh, không chơi với chị được.”

Trình Thần còn đang ngái ngủ, nhẹ nhàng nắm tay tôi: “Ủm?” Một âm thanh gợi tình mà mềm mại, trong nháy mắt làm cho không khí sáng nay cũng trở nên ái muội. Da mặt tôi giật giật, tôi hung hăng phủi tay chị ra: “Lần sau chị không được đến đây ngủ cùng em nữa, tránh việc em không giữ được khí tiết, ảnh hưởng đến tuổi già của em”

Chị xoa xoa mắt, dần dần tỉnh táo lại: “Tịch Tịch a, hôm nay là cuối tuần mà em còn phải làm việc sao?”

Tôi vừa chải tóc vừa trả lời qua loa: “Kiến trúc sư không có ngày nghỉ.”

“Đừng đi làm nữa, mấy hôm nay chị theo dõi em đều thấy em mệt muốn chết, bỏ một ngày cũng đâu có sao, em nghỉ ngơi đi.”

“Không được, hôm nay em hẹn đội thi công rồi...”

Trình Thần thở dài: “Hà Tịch a, em xem đi làm cả ngày mệt đến chết đi sống lại là vì cái gì? Mới sáng sớm mà nhìn sắc mặt của em kìa, em muốn làm việc đến chết à?” Trình Thần ngồi dậy, ngữ khí bình thản nói: “Sau lần sảy thai kia, coi như chị đã nghĩ thông suốt rồi. Lúc gặp chuyện không may, em chỉ có thể nghĩ đến vài người và cũng chỉ mấy người đó có thể giúp em. Đời người phụ nữ không phải chỉ hy vọng có vậy thôi sao? Báo hiếu cho cha mẹ, có một công việc nhẹ nhàng, tìm một ông chồng, sinh một đứa con, nếu may mắn hơn thì có thêm vài người bạn thân. “Những thứ khác thì có tác dụng gì chứ?”

Trình Thần có thể nói dễ dàng như vậy bởi vì những thứ này chị đều đã có trong tay: một công việc nhàn nhã, một người đàn ông yêu chị. Tôi biết khi chị nói lời này thật tâm chị đang lo lắng cho tôi nhưng tôi trái lại không lo lắng gì. Tôi vừa chú tâm sắp xếp đồ đạc trong túi xách vừa đùa cợt với chị: “Bởi vì Trình Thần có Thẩm Hi Nhiên, mà Hà Tịch chỉ có chính mình.”

“Cho nên chị mới muốn em tiến tới với Tần Mạch a!”

Tôi thở dài: “Tại sao chị cứ khẳng định phải là Tần Mạch, anh ta có gì tốt mà em không gả cho anh ta là không được?”

Nói đến đây, Trình Thần liền vô cùng hào hứng: “Tại em không biết, hôm đính hôn, chị đã đặc biệt quan sát giúp em, Tần Mạch cứ nhìn em mãi. Nhất định là anh ta có ý với em.”

Khóe miệng tôi giật giật, tự nghĩ, lúc đó chỉ sợ anh ta đang ngạc nhiên nghĩ sao lại có loại phụ nữ trơ trẽn như tôi vậy.

Trình Thần lại nói: “Em làm cho lắm thì cũng chỉ là thêm vài tờ hình bác Mao là cùng. Nhìn em đi, không biết bây giờ em là sống để làm việc hay làm việc để sống nữa? Em là phụ nữ thì tội gì cày giống đàn ông phải dành tiền mua nhà cưới vợ vậy?”

Tôi nhìn chính mình trong gương không biện minh được tiếng nào, cuối cùng đành nói lảng sang chuyện khác: “Nhìn chị mới có hai mươi mấy tuổi đầu mà mở miệng y chang mẹ em, nè không phải chị muốn gặp bạn trai của em sao? Tự gọi điện đi. Tiệc tối nay anh ấy đi thì em đi, còn không thì coi như hủy nhé.”

Tôi dừng lại gấp chăn gọn ghẽ rồi xách túi ra ngoài.

Tôi nghĩ rằng nếu Trình Thần cứ nhất quyết bắt tôi tham gia tiệc tối nay thôi thì cứ đơn giản mang Trần Thượng Ngôn đến là biện pháp tốt nhất.

Tôi nghĩ Tần Mạch có ác cảm với tôi chắc là vì tôi và anh ta đã có tình một đêm, sợ tôi dây dưa không dứt. Chắc lúc trước anh ta đã từng rơi vào tình cảnh này nên mới đề cao cảnh giác với tôi như thế.

Mang theo Trần Thượng Ngôn lạng qua lạng lại trước mặt anh ta cũng là một cách tốt, tránh việc anh ta đề phòng tôi như người mắc bệnh ảo tưởng bị khủng bố.

Làm việc với nhóm thợ tới giữa trưa mới xong, trước đó Trần Thượng Ngôn đã gọi điện báo việc Trình Thần đã liên hệ và nói tối nay sẽ hộ tống tôi đến bữa tiệc nhưng hiện nay anh còn có một ca phẫu thuật gấp nên có khả năng đến muộn một chút, tôi với Trình Thần cứ đi trước.

Tôi cũng không nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý nhưng nếu tôi biết việc đến muộn “một chút” của Trần Thượng Ngôn là muộn đến mức nào thì tôi thà đóng đô ở bệnh viện chờ chứ nhất quyết không đi trước với Trình Thần.

Đúng bốn giờ chiều, Trình Thần lái xe đến đón tôi. Chị liếc tôi một cái rồi nói: “Hà Tịch, làm sao mà em tìm được một anh chàng thành thật như vậy? Kiểu này chẳng phải từ nay về sau bị em ăn hiếp đến chết sao?”

Tôi bĩu môi, không thèm để ý.

Chị cũng không nói nhiều: “Đi thôi, thay đồ đã”. Khi chúng tôi thay xong y phục, trang điểm hoàn hảo thì đã sáu giờ, tôi đói đến hoa mắt, vừa đến buổi tiệc tôi bèn bỏ rơi Trình Thần, trốn vào góc phòng tìm cái gì bỏ bụng trong lúc chờ Trần Thượng Ngôn, đến khi anh đến, tôi chỉ cần kéo anh lượn vài vòng trước mặt Tần Mạch rồi trốn về.

Nhưng làm gì có chuyện thuận lợi như vậy!

Khi Dương Tử với vẻ mặt tao nhã nắm tay bạn gái Tây hiện tại tiêu sái bước vào cửa, tôi thật sự hận không thể chọc mù hai cặp đôi mắt chó ra vẻ này. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi thật sự không thể tin người đàn ông đang cười tao nhã kia với người bị tôi đánh kêu cha gọi mẹ, cùng là một người.

Bạn trai hiện tại thì không thấy tăm hơi nhưng cựu bạn trai thì đã lên sàn rồi. Tôi nhìn xa xa đã thấy Trình Thần và Trịnh Hi Nhiên đang nói chuyện. Sắc mặt chị ấy không vui, tôi nghĩ chị ấy cũng không không biết Dương Tử sẽ đến.

Tôi yên lặng, xoay người đi về hướng nhà vệ sinh. Chỉ cần động não một chút cũng biết, công ty Thẩm Hi Nhiên đang trong quá trình tìm đối tác, nếu đã mời Tần thị thì mời thêm công ty Dương Tử cũng đâu có gì là lạ.

Tôi ngơ ngác đứng trước gương trong nhà vệ sinh một hồi lâu, không biết bao nhiêu lần tự lên dây cót cho mình lấy dũng khí bước ra nhưng bàn chân lại như nặng ngàn cân, nâng thể nào cũng không nâng nổi một bước. Tôi lại sờ gương mặt được trang điểm tỉ mỉ của mình rồi nhìn đến bộ lễ phục xinh đẹp trên người.

Trang điểm có thể che dấu nét tiêu tụy, tôi biết hiện giờ tuy tôi không thể gọi là giai nhân tuyệt sắc nhưng cũng có thể xem như là một người đẹp

Tôi không sợ đối mặt Dương Tử, nhưng tôi...

Có lẽ thật sự là tôi không dám đối mặt cô gái đã hạ bệ mình.

“Hu hu...” Một tiếng khóc nỉ non không biết từ nơi nào phát ra trong nhà vệ sinh không một bóng người này làm lòng mẹ lòng cha trên người tôi dựng cả lên.

Tấm gương lớn phản chiếu toàn bộ nhà vệ sinh, hoàn toàn trống không nhưng tiếng khóc của cô gái kia vẫn chưa ngừng một giây, một phút.

Tình cảnh này rất giống cảnh trong mấy bộ phim kinh dị tôi đã xem qua, bất giác tôi ớn lạnh, chuyện gì cũng không nghĩ, không dám quay đầu, co giò chạy một mạch ra ngoài. Bên ngoài nhà vệ sinh là một hành lang dài mười mấy mét, một bên có cánh cửa khép hờ, bên trong đèn mờ mịt không biết trong đó có gì.

Tôi đi chậm lại, nhìn cái cửa kia, trong lòng thầm nghĩ không biết trong đó có cái gì đột nhiên nhảy xổ ra không. Trong lúc tôi phát huy trí tưởng tượng thì cửa đột nhiên bị đẩy ra, có cái gì từ trong đó...

“A!” Tôi không khỏi thét một tiếng chói tai, nhưng khi thấy người từ trong cánh cửa bước ra là ai thì tôi lập tức bịt chặt miệng mình lại.

Tần Mạch, rõ ràng là âm hồn không tiêu tan a!

Anh ta thấy tôi cũng ngẩn ra, tôi nghĩ trong lòng anh ta chắc cũng bật ra ý nghĩ giống tôi.

Tôi nhìn thoáng phía sau anh ta, một cô gái trẻ vận lễ phục màu trắng đang không ngừng gật lệ.

Tôi vội lấy tay che mắt cái búp: “Tôi không thấy cái gì hết, không thấy gì hết.”

Chân tôi lại hướng về phía đại sảnh chuẩn bị chạy thì thấy bà vai đột nhiên bị ôm lấy, Tần Mạch kéo tôi lại, dễ dàng ôm vào lòng. Tôi đang ngẩn ngơ thì nghe tiếng nói lạnh nhạt ngay trên đỉnh đầu: “Thật đúng lúc, An tiểu thư, bạn gái tôi đến rồi.”

Tôi khiếp sợ, ngược mắt nhìn, anh ta thản nhiên đón ánh mắt tôi, nhìn lại một cái, tôi lập tức hiểu ngay: muốn sống thì ngậm miệng lại!

Cô gái kia vẫn tiếp tục nức nở, không thềm liếc nhìn tôi một cái, nước mắt càng tuôn ào ào: “Nhưng lúc bác gái nói chuyện với mẹ em thì đã nói là anh chưa có bạn gái mà.”

Tôi không đành lòng nhìn cảnh tượng này, bắt đầu rục rịch tránh ra, Tần Mạch ôm tôi càng chặt. Lúc này đây trí nhớ tôi lại quay về một tối của mấy tháng trước, tôi cũng ở trong một lồng ngực như thế này...

Tôi lại tiếp tục giả vờ, không ngoài dự đoán anh ta khóa chặt luôn hai cánh tay của tôi lại. Khóa tay thì tôi còn cái đầu tự do...vì thế đầu tôi bắt đầu lúc lắc...

Chắc là anh ta đã bị tôi làm mất kiên nhẫn, một tay ôm chặt thắt lưng tôi, một tay nhấn đầu tôi vào trong ngực. Một động tác rất khí phách! Bình thường ai dám ép tôi như thế này thì cứ yên tâm, chắc chắn “tiểu kê kê” của hắn trong một tuần không dùng được.

Nhưng lúc này, không hiểu tại sao tôi lại chôn đầu vào ngực anh ta, lén nhếch miệng cười cười.

“An tiểu thư, tôi chưa nói chuyện này cho mẹ tôi biết khiến cô hiểu lầm, tuy không phải là lỗi của tôi nhưng tôi cũng xin nhận lỗi.”

Cô gái trẻ kia khóc đã đời mới ngừng lại nói: “Tần Mạch, em biết tại sao anh không nói chuyện này với bác gái. Anh đừng tưởng em, em không hiểu, tầng lớp danh giá như chúng ta, không phải ai cũng có thể hòa hợp được. Gia thế cô ta chắc chắn không xứng với anh.”

Tôi trợn mắt, lời cô ta nói nghe không lọt tai chút nào.

Tần Mạch hừ lạnh một tiếng, đang định đáp trả thì tôi đã lấy tay che bờ môi ẩm áp của anh ta lại, nhìn ‘An tiểu thư’ cười nói: “Tôi không biết người danh giá có gì khác biệt nhưng nếu An tiểu thư có gì đó gọi là danh giá, thì tôi cũng không thềm.”

“Cô...Tương lai các người sẽ không có kết quả gì tốt đẹp đâu!”

“Tôi không biết tôi và anh ấy có kết quả như thế nào nhưng tôi có thể khẳng định cô và anh ấy ngay cả bắt đầu cũng chẳng có đâu” Tôi xoay người sang chỗ khác, liếc mắt đầy ẩn tình với Tần Mạch, lại đuổi tay chính lại y phục của anh ta: “A Mạch, anh nói phải không?”

Gọi xong hai tiếng ‘A Mạch’, da gà da vịt toàn thân tôi nổi lên từng cục, từng cục, phải cố gắng đè nén một lúc, cảm giác kia mới lắng xuống.

Tôi nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của Tần Mạch, thấy rõ ràng hình bóng của mình bên trong đôi mắt ấy. Có lẽ do hiệu ứng của ánh đèn, tôi dường như nhìn thấy cái gọi là chân tình khi anh ta nhìn tôi.

Trong lòng ngứa ngáy, xúc động, tôi kiễng chân hôn nhẹ dưới tai anh ta nói nhỏ: “Anh đang bận, em đi trước nhé.”

Không dám nhìn lại, tôi quay đầu xoay người, thông thả giả vờ tao nhã, chậm rãi bước đi.

Đến được nơi đông người, hai chân tôi gần như mềm nhũn, trong lòng nghĩ, chết tiệt! Chỗ này không thể ở lâu thêm được, chết người như chơi! Thật sự chết người như chơi!

13. Chương 13

Chương 13. Làm người thì phải tích đức

Qua lần này, tôi hoàn toàn đánh trống lui binh, mấy việc hiểu lầm này giải thích cũng như mây bay, Tần Mạch, anh muốn nghĩ như thế nào thì kệ thầy anh! Dù gì quan hệ hai chúng ta đã như vậy, có quây thêm mấy trận thì cũng chẳng thể xấu hơn được.

Tôi gọi Trần Thượng Ngôn không cần đến đây, nhưng gọi mãi chẳng có ai bắt máy, chắc anh còn trong phòng mổ, tôi nghĩ: Đợi khi xong việc, thấy cuộc gọi nhớ anh sẽ gọi lại thôi.

Tôi xuyên qua đám đông định đến chỗ Trình Thần và Thẩm Hi Nhiên chào tạm biệt cho phải phép, nhưng khi gần đến nơi thấy Dương Tử đứng cạnh Thẩm Hi Nhiên thì tôi mới thấy thì ra lễ nghĩa chỉ là thứ vô dụng, bỏ của chạy lấy người mới là thượng sách.

Vừa định tránh đi thì cặp mắt tinh tường như mắt chó kia đã bắt gặp tôi, anh ta dường như hơi giật mình nhưng sau đó rất tự nhiên nở nụ cười, gọi tôi: “Tịch Tịch, em đến rồi, sao này giờ anh không thấy em?”

Lúc này vẫn tiếp tục trốn nữa thì chẳng phải tôi vô dụng thật sao?

Tôi bèn thẳng lưng, cười lạnh lùng bước tới. Trình Thần thấy tôi, đánh mắt ra hiệu cho Thẩm Hi Nhiên mau dẫn Sầm Dương đi chỗ khác nhưng Thẩm Hi Nhiên chưa kịp mở miệng, thì Sầm Dương đã đưa mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới rồi phán: “Ăn mặc xinh đẹp như vậy chắc là biết anh tới phải không?”

Tôi nhìn bạn gái “đương nhiệm” Anna của anh ta đang trò chuyện rôm rả với đám tiểu thư thế gia phía xa kia, cô ta không mấy may nhìn về bên này.

Trình Thần vừa nghe Dương Tử nói xong bèn hừ lạnh một tiếng: “Ai hơi đâu mà đi nhớ hoài thứ “vong ân bội nghĩa” chứ, đoá hoa nhài như Tịch Tịch nhà chúng ta chẳng lẽ phải cắm lên bãi cứt trâu. Bình hoa đầy ra đó, chỉ việc chọn bình nào tốt thôi.”

Sắc mặt Sầm Dương như bị ai đâm vào một cái, Thẩm Hi Nhiên không hề có ý muốn ngăn lại thậm chí còn yêu thương vuốt tóc Trình Thần hòa theo: “Sầm tiên sinh đừng để ý, bà xã tôi trước giờ đã quen nói chuyện như vậy.”

Tôi lạnh nhạt nói tiếp lời của Thẩm Hi Nhiên: “Đúng vậy, Dương Tử, anh cũng đâu lạ gì việc Trình Thần nói chuyện hơi thẳng thắn.”

Một câu “hơi thẳng thắn” khiến cho sắc mặt Dương Tử càng sa sầm, lát sau anh ta mới bật ra được vài chữ: “A, bình hoa?”

Sự khinh miệt trong giọng nói của anh ta làm tôi khó chịu đến cực điểm, tôi thật sự muốn gọi điện triệu tập Trần Thượng Ngôn lần nhanh đến đây cho tôi. Đồ khỉ gió, tôi đã tạo điều kiện cho anh lên sàn mà lâu như vậy ngay cả cái bóng cũng chưa thấy. Bạn trai? Tôi trông giống người có bạn trai đây sao?

“Cô!”

Đúng lúc này bỗng có một bóng người nhào tới xô tôi thật mạnh. Tôi lão đảo, sém nữa là té sấp mặt xuống đất, sau khi đứng vững mới nhìn lại, thật tốt, ngay cả An tiểu thư danh giá cũng đến góp vui!

Cô ta đỏ mặt giận dữ, chỉ thẳng vào tôi: “Cô định muốn một bước từ chim sẻ bay lên thành phượng hoàng sao!”

Tôi bị mắng bất ngờ, khóe miệng bắt đầu run rẩy.

Đám đông xung quanh bị khí thế của cô nàng làm cho kinh hãi, tất cả đều nín thở, ngơ ngác nhìn cô ta.

“Tôi tuyệt đối không để cho cô cùng một chỗ với Tần Mạch đâu!” Nói xong mắt lại đỏ hoe, đứng tại chỗ khóc nức nở, ai thấy cũng không khỏi động lòng.

Trong đầu tôi xẹt qua một ý nghĩ chết người, đợi lúc tôi có thể phản ứng lại thì đột nhiên trong đám đông xung quanh bỗng vang lên mấy tiếng xuýt xoa.

“Tần Mạch?” Trình Thần không thể tin thất thanh hỏi lại.

“Tần Mạch?” ngữ khí của Dương Tử trầm thấp mà phức tạp.

“Tần Mạch?” Thẩm Hi Nhiên vừa kinh ngạc vừa buồn cười nhìn tôi.

Được rồi, tôi ra vẻ bất đắc dĩ, nếu ngay lúc này có giải thích đây là hiểu lầm cũng chẳng ai tin. Tôi cười hề hề nói: “Không còn sớm nữa, tôi đi trước đây.”

“Hà Tịch!” Trình Thần phản ứng nhanh nhất, mau chóng giữ chặt tôi lại. Tôi cũng không buồn giãy dụa vì tôi vừa nhìn thấy bóng dáng của kẻ đầu sỏ vụ này đang lén lút định chuồn êm. Trong lòng tôi cười âm trầm, đồ khốn, anh định chạy sao? Chị đây là đang giúp ai thu dọn cái hiện trường rối rắm này ấy nhỉ!

“A Mạch!” Tiếng kêu nhu tình như nước nhẹ nhàng được nhả ra. Mọi người đều nhìn theo ánh mắt của tôi. Bước chân của cái vị định bước ra cửa kia chững lại, anh ta xoay người, gương mặt tôi càng sáng lạn ôn nhu, “Anh đi đâu vậy, chẳng phải nói cùng về với người ta sao?”

Đến tôi cũng bị chính mấy lời nũng nịu của mình làm nổi da gà, Trình Thần tựa như bị bỏng chụp vội lấy tay tôi.

“A.” Nét mặt không chút biểu cảm, anh ta từ từ bước tới. Tôi chạy nhanh đến bên cạnh anh ta, thừa dịp lấy tay chỉnh lại y phục hộ anh ta nhỏ giọng nói: “Giúp người giúp mình. Làm người cũng phải tích chút đức.”

Anh ta cũng cúi đầu, môi dán bên tai tôi, nhẹ giọng nói: “Đối với cô, tôi đã tận lòng tận sức.”

Tôi đẩy anh ta ra ngưỡng ngừng che mặt, nhưng bên trong âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi dùng sức đâm mạnh vào ngực anh ta, nũng nịu cười nói: “Thấy ghét! Chúng ta cùng về đi.” Lời này thật khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Anh ta ôm vai tôi, ngẩng đầu chào mọi người: “Chúng tôi đi trước.”

Trình Thần vẫn giữ nguyên dáng vẻ bị chấn động, choáng váng chưa hoàn hồn thì làm sao còn có thể quan tâm chuyện gì. An tiểu thư vẫn khóc thật thương tâm. Dương Tử nhìn tôi với ánh mắt tối tăm, nụ cười treo trên miệng đã mất đi sự ấm áp. Chỉ còn Thẩm Hi Nhiên xử sự còn bình thường, khách khí nói tạm biệt với Tần Mạch, rồi để chúng tôi rời đi.

Lúc tôi đang chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm, di động lại đột nhiên vang lên, vừa nhìn thấy thì ra là điện thoại Trần Thượng Ngôn gọi tới! Đừng nói anh ta đã đến rồi nha! Tôi bị ý nghĩ này hù cả người toát mồ hôi hột, nếu thật sự anh ta vào đây thì tôi phải giải thích làm sao?

Tôi vội vàng nghe điện thoại, quả nhiên anh ta đã đến cửa khách sạn rồi.

“Không được vào đây!” Tôi thốt ra, nhưng nói xong tôi mới phát hiện giọng điệu của mình quá mức nghiêm khắc liền dịu giọng: “Em nói, em đang ra đây, anh không cần vào đâu”

Trần Thượng Ngôn bên kia tuy rằng cảm thấy kỳ kỳ, nhưng cũng không nói thêm liên ngoan ngoãn đứng ngoài đợi.

Tần Mạch thản nhiên liếc tôi một cái. Trình Thần phía sau như sự tỉnh:: “Ai vậy?”

Tôi đảo mắt:: “Ba... em.”

Dương Tử cười nhạt: “Tịch Tịch, ba em là người thành phố C, đi xa như vậy đến thành phố A làm gì thế?”

Tôi quay đầu, ngẩng lên nhìn Tần Mạch, tiếp tục cười ha ha: “A Mạch, anh dọa thử xem ba em đến đây làm gì?” Đối với việc tôi “quăng cục lửa phỏng tay” này cho anh ta, Tần Mạch tỏ vẻ bất mãn lạnh lùng nhìn tôi ba giây, may mà da mặt tôi đủ dày nên cũng chịu được ánh mắt sắc bén như gió lạnh của anh ta quét qua quét lại.

Sau một lúc lâu, anh nói: “Dĩ nhiên là đến đón em về ăn Tết rồi.”

Tôi mừng rỡ, ôm lấy cánh tay anh ta cọ cọ: “Anh thông minh quá!” Có lẽ đây là câu nói thật duy nhất của tôi trong suốt đêm nay.

Cuối cùng chúng tôi bình yên vô sự bước ra khỏi đại sảnh vũ hội. Vừa bước vào thang máy, tôi lập tức buông tay Tần Mạch ra.

Trong không gian kín mít chỉ có hai người chúng tôi này, tôi hơi mất tự nhiên. Khuôn mặt lạnh lùng của anh ta phản chiếu trên mặt vách kính bóng loáng của thang máy làm tôi kiềm lòng không được, lặng lẽ nhìn lên vài lần.

Nghĩ lại, hình như từ trước đến giờ cứ một lần đụng mặt Tần Mạch là một lần hai bọn tôi đấu trí so tài, mỗi lần gặp nhau là mỗi lần ồn ào tranh cãi, nên việc im lặng đứng cùng nhau như thế này... ngược lại làm tôi không quen lắm.

“Khụ, ừm, việc kia... căn hộ của anh chắc qua tết mới dọn vào được.” Tôi tìm cách nói chuyện nhằm giảm bớt không khí xấu hổ này.

Anh ta không chút để ý, chỉ “Ừ” một tiếng.

“Hôm nay...” nói được câu mở đầu nhưng lại không biết nói gì tiếp theo, Xin lỗi anh? Cảm ơn anh? Hay Tất cả đều tại anh, hình như mấy câu này nói đúng cũng chẳng phải mà nói sai cũng chẳng xong. Tôi chỉ thở dài một tiếng: “Thôi bỏ đi.”

Anh thản nhiên tà tà nhìn tôi, không nói lời nào đi thẳng ra cửa khách sạn. Gió lạnh thổi qua làm cả người tôi run rẩy, mũi hơi ngứa tiện thể còn tặng thêm vài cái hắt xì.

“Tịch Tịch!” Chợt có người dưới cầu thang kêu tên mình, là Trần Thượng Ngôn), tôi vẫy tay, lúc quay đầu định chào tạm biệt với Tần Mạch thì lại thấy anh ta hình như đang định cởi áo khoác.

Tôi bất giác bị dọa nhảy về sau hai bước.

Dĩ nhiên anh ta cũng nghe tiếng gọi của Trần Thượng Ngôn nên ho khan một tiếng rồi chăm chú nhìn vào áo khoác của mình như che dấu sự xấu hổ.

Lúc này trong đầu tôi là một mớ hỗn độn, chỉ biết ngẩng ra nhìn anh ta, một thoáng ngại ngùng hiện lên mặt anh ta nhưng rất nhanh đã bị vẻ lãnh đạm thường ngày thay thế, anh ta nhìn tôi chằm chằm nói: “Hà tiểu thư quả nhiên là người chung tình, vẫn nhớ mãi không quên được người yêu cũ.”

Tôi chớp mắt, nhìn anh ta, tình cũ? Trần Thượng Ngôn? Hình như anh ta tưởng Dương Tử và Trần Thượng Ngôn là một người, tôi suy xét, cũng đúng thôi, hôm say rượu tôi nói những lời mất mặt kia xong liền gọi điện cho Trần Thượng Ngôn mà hiện giờ cũng là Trần Thượng Ngôn đến đón tôi. Anh ta hiểu lầm cũng phải.

Nhưng tôi cũng chẳng muốn giải thích gì, chỉ biết bỏ qua sự mỉa mai trong giọng nói của anh mà bắt đầu dĩ cười: “Tần tiên sinh quá khen. Tôi đi trước. Hẹn gặp lại.”

Tôi xoay người bước xuống cầu thang, Trần Thượng Ngôn đã đứng đón sẵn, cởi áo ngoài khoác lên vai tôi. Tôi hơi sững sốt, giật mình mơ hồ nhận ra một chuyện chẳng lẽ, vừa rồi Tần Mạch muốn cởi áo khoác cho tôi mặc sao?

Tôi quay đầu nhìn lại, cầu thang hun hút kia lúc này chẳng còn bóng người.

Phong thái rõ ràng là quý ông,

Đúng là cái đồ kiêu ngạo, chướng mắt....

Hôm sau, tôi vẫn cực khổ miệt mài làm việc, công việc vẫn bận rộn như hàng ngày nhưng chỉ một cú điện thoại của Tạ Bất Đình thì mở công việc của tôi trở thành cái núi đè sập xuống.

Ông ta nói: “Tịch Tịch a, khách hàng muốn căn hộ hoàn thành trước tết. Anh ta yêu cầu đẩy nhanh tiến độ thi công. Dựa vào năng lực của cô chắc chắn sẽ làm được.”

Tôi nắm chặt di động hận không thể ném nó vào tường. Trước tết? Anh nghĩ thời gian của tôi dư dả lắm sao?

Tần Mạch ơi Tần Mạch, không biết tôi đắc tội gì với anh mà anh lại chửi tôi te tua như vậy!

Đồ cà chớn, đồ độc ác, đồ kiêu căng chết bầm!

14. Chương 14

Chương 14: Tăng tiền thưởng 30%, đi ăn cơm

Chỉ một câu của Tần Mạch khiến tôi phải tính toán lại toàn bộ bản dự kiến tiến độ thi công, càng nghĩ càng hận anh ta đến trào máu.

Nhưng tôi không ngờ nhóm thợ lại rất vui còn nói bận cũng tốt, có thể hoàn thành để về quê ăn tết sớm. Tôi cũng nghĩ, thôi thì công việc còn tồn đọng để sang năm cũng không hên, cứ hoàn thành trước tết, cầm một cục tiền lương và thưởng, mua sắm ít quà đất tiền hiếu kính cha mẹ để ông bà trước mặt họ hàng có thể ngẩng đầu, khoe thành quả của con gái cũng tốt. Nghĩ thoáng như vậy nên tôi thấy yêu cầu của Tần Mạch cũng không còn quá đáng. Mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, tốc độ thi công còn nhanh hơn so với lúc trước.

Việc trang trí đã đi vào giai đoạn hoàn chỉnh, việc cần tôi làm ngày càng ít, có khi không có việc gì làm tôi còn có thể quay về công ty dự vài cuộc họp cuối năm. Tạ Bất Đình khen ngợi tôi không tiếc lời cũng hào phóng tăng cho tôi không ít tiền thưởng. Tôi thầm mừng: bóc lột tôi thế thảm như vậy, món tiền thưởng này chắc là muốn an ủi tôi đây mà.

Những ngày mệt mỏi đã qua, đến lúc tôi nghĩ cuộc sống của tôi đang chậm rãi bắt đầu trở lại quỹ đạo thì... lại xảy ra chuyện.

Hôm ấy, chúng tôi đang sắp bắt tay vào sơn nhà Tần Mạch, tôi đứng một bên quan sát, bỗng nhiên nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, tôi hơi ngạc nhiên, để tiện cho việc trang trí, cửa nhà thường không đóng, tôi nhìn ra cửa thì thấy một người đàn ông trung niên đang đứng đó.

“Xin hỏi cô Hà có ở đây không?”

Tôi nghi hoặc nhưng vẫn bước qua: “Chào chú, là cháu. Xin hỏi có việc gì không ạ?”

Ông ấy hơi khom mình chào tôi, làm tôi cũng run run, vội vàng khom mình chào đáp lễ. Ông ta thân mật nhìn tôi cười: “Tôi là chú Lục, quản gia nhà họ Tần, phu nhân muốn tôi đến mời Hà tiểu thư dùng một bữa cơm đạm bạc.”

“Tần gia?” Tôi suy tư một chút, ráng đào trong đầu xem có ai họ Tần mà tôi quen biết lại có khả năng mời được cả quản gia nữa...Nụ cười trên mặt tôi bỗng cứng đờ, vị phu nhân này chắc không phải là mẹ Tần

Mạch chứ? Trong đầu tôi không khỏi hiện ra bộ dáng cao ngạo của một vị phu nhân giàu có. Tôi lui từng bước, ráng nhếch miệng cười, “Chuyện này, chuyện này...sao đột nhiên lại...”

“Cô Hà không cần lo lắng, chỉ là vài ngày trước phu nhân có nghe chuyện của cô nên muốn mời cô một bữa cơm rau dưa sẵn tiện gặp mặt cô luôn.”

Nhất định là cái vị hào môn An tiểu thư chạy đến mách lẻo với mẹ Tần Mạch rồi! Tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng trên mặt nét cười vẫn giữ nguyên “Không cần đâu ạ, cháu...” không có quan hệ gì với Tần Mạch hết.

Nếu phá vỡ lời nói dối của Tần Mạch, có phải số phận của tôi thật thê thảm hay không? Ý nghĩ này vừa lóe lên tôi lập tức không có nghĩa khí sửa lời liền: “Cháu còn chút việc ở đây...”

Bác Lục gật đầu, cười hiền lành: “Dĩ nhiên công việc là quan trọng nhất”. Tôi vừa thở phào trong bụng thì ông ấy lại nói tiếp nửa câu sau: “Tôi ngồi đây đợi cô Hà cũng được.”

Tôi ghen, ghen... “Ha ha... Ha ha... Vậy xin bác chờ cháu một chút.”

Tôi xoay người, đi thẳng đến ban công lầu hai, do không có số điện thoại của Tần Mạch tôi chỉ có cách gọi cho Lisa xin giúp đỡ, không ngờ cô ấy lại cho biết Tần Mạch đang họp, không thể nghe điện thoại lúc này được.

Tôi lấy cớ xảy ra chuyện lớn, năn nỉ cô ấy cho số điện thoại của Tần Mạch, chắc Lisa cũng bị ngữ khí tôi dọa cho sợ nên vội vã nhấc số cho tôi. Tôi ngay lập tức gọi cho anh ta.

“A lô?” Giọng nói anh ta rất nhỏ, lại không nghe tạp âm xung quanh.

“Tần Mạch, mẹ anh muốn gặp tôi.”

Bên kia im lặng trong chốc lát: “Hà Tịch?”

“Đúng vậy, tôi đang ở căn hộ của anh, bác Lục gì đó cũng ở đây nói mẹ anh muốn mời tôi một bữa cơm đạm bạc.”

Đợi cả nửa ngày cũng không thấy bên kia trả lời trả vốn gì cả, tôi nổi giận, lạnh lùng nói: “Tóm lại việc này tôi đã thông báo cho anh, cơm đạm bạc gì chứ, rõ ràng là Hồng Môn yến, tôi không đi đâu, anh tự giải quyết đi, sau này đừng trách tôi không báo trước cho anh.”

“Xin lỗi, tôi ngừng một chút.” Dường như anh đang nói chuyện với ai, tiếp theo tôi nghe được tiếng đóng cửa “Hà Tịch.”

“Chuyện gì?”

“Tăng thêm 30% tiền thưởng, đi ăn cơm đi.”

Trong nháy mắt, tôi nghĩ mình đã nghe lầm: “Hả?”

“Cho cô thêm 30% tiền thưởng, đi với bác Lục, ăn một bữa cơm với mẹ tôi.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh ta lần này biểu lộ ý tứ rõ ràng, rành mạch nhưng tôi thì lại càng mù mờ. Anh ta hoàn toàn mù tịt về thế giới phụ nữ sao? Đây là mẹ chồng muốn gặp nàng dâu nhà, chuyện này mà cũng muốn tôi đi làm sao?

Vì thế tôi “giương cờ chính nghĩa” cự tuyệt: “Không được, việc này liên quan đến sự trong sạch của tôi, hơn nữa tôi đã có bạn trai, làm như vậy sẽ tổn thương anh ấy.”

“50%” Bên kia nói không chút để ý.

Tôi thở dài: “Đây không phải là vấn đề tiền bạc!”

“Gấp đôi”

Tôi im lặng, tiền thưởng gấp đôi, chà, khoản thu nhập cũng đáng kể đây: “Không... không phải là vấn đề tiền.”

“Gấp ba”

“...” Tôi nghĩ đến tờ hồng hồng có hình Bác Mao: “Chỉ lần này thôi đấy.”

Bên kia hài lòng tắt điện thoại, tôi hậm hực vỗ vỗ cái đầu đất của mình, tiền đồ ơi! Sao không thừa thắng xông lên mà đòi gấp bốn chứ!

Vấn đề không phải là tiền mà vấn đề là tiền không đủ nhiều a.

Tôi xuống lầu gặp bác Lục, nhìn đám thợ làm việc thật sự siêng năng, tôi yên tâm đi với bác Lục.

Ngồi vào xe đã đợi sẵn, trong lòng tôi lại thất thỏm lo âu, không biết mẹ Tần Mạch là người như thế nào, nếu lỡ tôi gặp một bà già vô cùng ghê gớm thì với cái tính không sợ trời không sợ đất của tôi có xảy ra “xung đột vũ trang” với bà ta không nữa? Nếu vậy không biết số tiền thưởng gấp ba kia có đi tong luôn không nhỉ?

Bác Lục ngồi bên cạnh dĩ nhiên cũng hiểu sự lo lắng của tôi nên an ủi: “Cô Hà yên tâm, phu nhân là người rất ôn hòa, thường ngày bà cũng quản chuyện yêu đương của thiếu gia nhưng tuổi thiếu gia đã lớn lại nghe nói lần này thiếu gia rất nghiêm túc nên bà mới nảy sinh ra ý nghĩ muốn gặp cô thôi. Không có gì khác đâu.”

Tôi rùng mình, “nghiêm túc”? Nếu mà anh ta “nghiêm túc” với tôi thì mới thật sự là chuyện khủng bố nhất!

So sánh Tần Mạch và mẹ anh ta, tôi cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Dù sao trời sắp thì cũng có Tần Mạch đỡ, sự việc bại lộ thì mẹ Tần Mạch có muốn đánh muốn giết ai thì cứ tìm anh ta, tôi hoàn toàn vô can.

Nhà của Tần Mạch không có cái sân thật lớn và bể bơi xa hoa như trong tưởng tượng của tôi, đó là một ngôi nhà hai tầng đơn giản, không hề có chút nào gọi là xa hoa.

Lái xe ngừng trước cổng, bác Lục dẫn tôi vào nhà. Trong nhà trang trí cũng rất đơn giản, nhẹ nhàng nhưng không thiếu phần ấm áp khiến tôi trong nháy mắt đã bị mê hoặc liền, một đứa trẻ lớn lên trong một không gian tuyệt diệu thế này, rốt cuộc phải thế nào mới có thể trở thành một Tần Mạch có tính cách méo mó như thế nhỉ.....

Khi nhìn thấy mẹ Tần Mạch tôi vừa sợ vừa kinh ngạc, bà khoác một chiếc áo lông trắng, ngồi trên xe lăn được bác Lục đẩy từ trong ra, trên đùi bà còn phủ hờ một cái chăn màu nâu nhỏ. Khuôn mặt bà trông rất trẻ, vừa nhìn thấy tôi, bà dịu dàng cười với tôi: “Cô Hà”

“Ách... Dạ, chào bác.”

“Thật ngại quá, đột nhiên lại gọi cháu đến đây, chỉ vì hai hôm trước có nghe cô bé bên An gia nhắc đến cháu, thực sự khiến bác rất tò mò”. Ánh mắt của bà chậm rãi đánh giá tôi nhưng lại không làm người khác cảm thấy khó chịu, lát sau, bà nở nụ cười ôn nhu, khéo miệng có hai núm đồng tiền nhỏ thoát ẩn thoát hiện. “Thằng nhỏ A Mạch này tính tình thật quái gở, có bạn gái tốt như vậy lại không dẫn về cho bác xem mặt, làm hại bác mất ăn mất ngủ lo lắng không công.”

Bà vừa cười vừa nói vài câu oán trách, bác Lục chậm rãi đẩy xe đến bên cạnh sofa rồi mới cẩn thận đỡ bà ngồi lên. Bà cầm tay tôi, nhẹ giọng nói: “Có được bạn gái hiền lành như cháu, A Mạch thật có phúc”

Nhìn khuôn mặt tươi cười ấm áp của bà, trong lòng tôi trào dâng cảm giác tội lỗi. Lừa gạt một người mẹ tốt như bà, Tần Mạch thật nhẫn tâm!

“Thằng nhỏ A Mạch này có nhiều khuyết điểm, tính tình lại không được tốt, chỉ e Tịch Tịch phải chịu nhin nó nhiều.”

Tôi cười cười, mở to mắt nói dối: “Thật ra Tần Mạch rất tốt.”

“Nói vậy.” dì Tần vỗ nhẹ lưng tôi giả vờ giận dữ mắng: “Đứa nhỏ này bác sinh ra mà còn không biết tính tình nó sao.”

“Ách...”

“Có khi quá mức tự tin, ngạo mạn vô lễ hay không?”

Tôi nghĩ đến cái người luôn nhìn trên trời kia, nghĩ đến ánh mắt, khuôn mặt luôn ra vẻ khinh miệt trong lòng gật đầu lia lịa.

“Có khi yêu cầu rất cao, rất cứng rắn đúng hay không?”

Đúng vậy! Lúc thì nói không có yêu cầu gì, lúc thì lại nói không không thích cái này, chán ghét cái kia, ngay cả có thông báo gì cũng không thêm nói với tôi một tiếng mà trực tiếp trao đổi với Tạ Bất Đình làm bọn tôi làm trời chết, đồ cà chớn!

“Có khi trong lòng là ý tốt nhưng lại cố tình nói những câu chọc người ta tức chết phải không?”

Quá đúng! Anh ta đúng là đồ ác mồm ác miệng!

Trong lúc tôi đang chìm sâu trong cảm giác đã gặp tri kỷ thì bỗng nhiên dì Tần chuyển giọng hỏi: “Vậy tại sao cháu còn thích nó?”

Chưa kịp nghĩ đến ý tứ sâu xa trong lời nói của dì, tôi đã thở dài phát biểu một câu cảm thán biểu lộ tâm tình sau khi gặp gỡ Tần Mạch: “Đó chính là một bước sa chân, ngàn đời ân hận!” (nguyên gốc là nhất thất tức thành thiên cổ hận)

“Sa chân?” Dì Tần nắm bắt được từ mấu chốt rất nhanh, cười tủm tỉm nhìn tôi, “Tịch Tịch, các con quen nhau như thế nào?”

“À... hình như là ở quán bar, anh ấy...”

“Uống say?” dì Tần cứ theo dòng tưởng tượng của mình mà suy đoán chuyện xảy ra tiếp theo, trong mắt một tia sáng xẹt qua: “Làm rồi hả?”

Lời nói sắc bén như thế làm tôi đơ người, nhớ lại đêm đó cả hai quán chặt lấy nhau, mặt tôi đỏ bừng. Hoàn toàn không để tôi có thời gian bịa ra lời nói dối, dì Tần gật đầu, thở dài thông cảm: “Đứa nhỏ này hề uống rượu vào là mất kiểm chế, bất quá bọn trẻ các người đôi khi như vậy cũng tốt.” Nói xong bà lia ánh mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm vào bụng tôi.

Ấn tượng về ban đầu về sự ôn nhu của bà tuột xuống còn phân nửa.

Trong nháy mắt, tôi đột nhiên nhận ra bà quả thật không hổ danh là mẹ Tần Mạch, đây rõ ràng là minh chứng cho câu “mẹ nào con nấy” mà!

Nói chuyện phiếm với dì Tần một lúc, bà lại nảy ra một ý tưởng kỳ lạ: “Con có muốn coi hình Tần Mạch hồi nhỏ mặc đồ con gái không?”

Tôi trầm mặc, chẳng lẽ bà mẹ nào cũng có sở thích quái đản thích cho con trai nhỏ của mình mặc đồ con gái sao... nhưng cái trầm mặt kia chỉ kéo dài đúng bằng cái chớp mắt, rồi tôi gật đầu lia lịa “Dạ coi, dạ coi!” Tôi lấy di động ra xin phép: “Con có thể chụp lại làm kỷ niệm không ạ?”

Dì Tần suy nghĩ trong chốc lát: “Nếu con đem mớ ảnh này bán cho mấy tờ báo lá cải thì chia 5/5”

Tôi sáng khoái đáp ứng ngay.

Cho đến khi bác Lục ho khan một tiếng: “Thiếu gia đã về.”

Tôi vội vàng cất di động, dì Tần giấu quyển album đi, đến khi thấy được bóng dáng Tần Mạch tôi cười thực ôn nhu chào hỏi anh. Anh nhũm mày, đi đến bên cạnh dì Tần: “Mẹ, hôm nay sức khỏe thế nào?”

Dì Tần cũng cười như mùa thu tỏa nắng: “Tốt lắm, rất thoải mái.”

15. Chương 15

Chương 15. Lao tâm khổ tứ

Nếu Tần Mạch đã về thì dĩ nhiên phải dùng chung với nhau một bữa cơm chiều.

Mọi người ngồi quây quần xung quanh một cái bàn tròn, trên đó bày sáu, bảy món ăn gia đình, nhìn qua không hề có tí gì xa xỉ mà trái lại gợi lên cảm giác mộc mạc và ấm áp.

Chỉ có điều chỗ tôi ngồi chênh 120 độ với cái “núi băng” chinh ỉnh thể kia khiến tôi không cách nào thoải mái được. Nói thật cùng chung sống hòa bình với Tần Mạch trong một khoảng thời gian dài luôn tạo áp lực rất lớn cho tôi, may mà dì Tần ôn hòa, trong bữa ăn còn nói đùa vài câu, tôi cũng đáp lại vài câu mới làm cho bữa ăn này dễ chịu một chút.

Dĩ nhiên không nói đến vài yêu cầu hảo tâm của dì Tần...

“Bò hầm này ngon lắm, A Mạch, gấp cho Tịch Tịch nếm thử đi con”

Tôi giật mình nói: “Không cần, không cần đâu ạ, tự cháu, tự cháu làm là được ạ...”

“Bụp” Một đôi đũa gấp miếng thịt dằn mạnh vào trong chén của tôi, nước thịt văng tung tóe lên cả mặt tôi cùng với một giọng đàn ông trầm thấp: “Cho thì em nếm thử một miếng đi.”

Tôi hận đến cắn răng, nắm chặt chén cơm, dằn cơn giận xuống, sau đó rút tờ giấy ăn lau mặt, cười tủm tỉm với Tần Mạch: “Tại em sợ làm phiền anh ăn không ngon miệng mà.”

Không nghĩ đến phản ứng của tôi lại như vậy, anh ta hơi nhíu mày.

Dì Tần nói: “Đúng rồi, A Mạch, bao tử con không tốt lắm, ăn ít dầu mỡ thôi.”

“Đúng vậy!” tôi tiếp lời dì Tần, “Ăn thêm chút rau cải đi.” Lập tức một gấp rau to cũng xuất hiện trong chén của anh ta. Thấy vẻ mặt chán ghét của Tần Mạch, trong lòng tôi như nở hoa, đừng tưởng tôi không thấy trong suốt bữa ăn anh không hề động đũa đến miếng rau nào. Tôi cười thật ngọt ngào: “Cải thìa này ngon lắm, A Mạch, anh ăn thử miếng đi.”

Tôi cứ tưởng anh sẽ tìm ra cách nào đó để chống đối tôi, ai ngờ anh chỉ nhìn đĩa cải trong một chút, rồi nhìn tôi sau đó thản nhiên ăn.

Khóe miệng tôi hơi nhếch lên, nhìn Tần Mạch ăn rau cứ như là nhìn sói xám nhai cỏ vậy, tôi nhìn dì Tần thì thấy dì cũng có vẻ kinh ngạc.

Trên bàn cơm yên lặng một lúc thì dì Tần bỗng nhiên nở nụ cười: “Lời của con dâu quả là có tác dụng, tất xấu không chịu ăn rau của con cũng nên sửa đi là vừa.”

Hai chữ “con dâu” này làm tôi toát mồ hôi hột, lập tức cầm đũa gắp thịt, không dám nhìn Tần Mạch một lần nào nữa.

Do Tần Mạch về trễ, nên cơm nước xong cũng đã gần tám giờ tối. Đang lúc tôi đang suy nghĩ lát về tạt ngang siêu thị mua ít bánh gì cho bữa sáng mai thì dì Tần bỗng nhiên nói: “Ày da, con xem mùa đông trời tối thật nhanh, nhìn ra ngoài đã không còn nhìn rõ được cái gì hết.”

Tôi cũng đang sốt ruột nên trả lời cho xong “Dạ.” Bà tiếp theo rất nhanh: “Vậy đêm nay cháu ở lại đây đi.”

Tôi hết hồn hít vào một hơi, vội từ chối: “Không được, không được đâu ạ, cháu... cháu ngày mai còn có việc. Là chuyện gấp, nếu đi từ đây chắc chắn không kịp ạ.”

“Ngày mai để A Mạch đưa cháu đi là được chứ gì.” Dì Tần bỗng nhiên buông ra tiếng thở dài, “Bà già cô độc như dì ngày nào cũng ở nhà một mình, chồng con thì suốt ngày bên ba bên ngoài, ngày thường muốn kiếm người nói vài câu cũng không có, Tịch Tịch, hôm nay ở đây chơi với dì không được sao?”

Tôi đưa mắt nhìn Tần Mạch cầu cứu, dưới ánh đèn ấm áp, khuôn mặt anh ta trở nên ôn hòa so với bình thường rất nhiều, nếu tôi không nhìn lầm, khóe môi anh ta còn hơi cong lên.

Là... là đang cười nhạo tôi...

Tôi giận dữ đang định vỗ bàn bỏ đi thì anh ta mấp máy miệng, dùng khẩu hình phun ra một chữ “bốn”. (từ này trong convert đúng là số “ba” nhưng trong trường hợp này nghĩa là gấp bốn, vì trong tiếng Hoa bắt đầu bằng gấp một (lần), tương đương gấp đôi của mình, nên khi nói “ba” là gấp bốn)

Trong tích tắc tôi đã hiểu được ý của anh ta.

Gấp bốn lần tiền thưởng, ở lại đây chơi với mẹ tôi.

Gấp bốn lần tiền thưởng... Giấc mộng của tôi đã trở thành sự thật .

Chín giờ tối, tại biệt thự nhà họ Tần. Tần Mạch vào thư phòng tiếp tục làm việc, tôi với dì Tần ngồi trên sofa xem tivi.

Khung cảnh này cho tôi cảm giác thân thuộc như chúng tôi là người nhà từ lâu rồi vậy.

Bà xem đến cảnh nào thú vị lại lôi kéo tay tôi bàn tán vui vẻ, nhưng nói tới nói lui thì đề tài của mẹ và “con dâu” lại quay về “con trai” mà thôi.

“Đứa nhỏ A Mạch này giống hệt ba nó, đâm đầu vào làm việc cứ như không muốn sống nữa, ngày thường ở chung với nó, cháu cố gắng chăm sóc nó được bao nhiêu thì chăm sóc nhé, nó còn trẻ như vậy đã bị đau bao tử, sau này...” dì Tần thở dài, “Đứa nhỏ này từ nhỏ tính tình đã không được tốt, mấy năm trước đi bị tai nạn, ba nó lại bị bệnh, chuyện công ty đều do nó gánh vác vì vậy tính tình lại càng thêm lãnh đạm.”

Tôi cười khổ, người kia không gọi là lãnh đạm, mà rõ ràng là minh chứng cho câu: chó không sữa – nhưng cắn người rất đau!

“Cháu ở chung với nó, ban đầu thì chưa có gì nhưng lâu ngày cháu sẽ hiểu, nó thương ai đều giấu ở trong lòng hết.” Tuy dì Tần không nói nhiều nhưng khiến cho cái nhìn của tôi về Tần Mạch có chút thay đổi.

Mười giờ dì Tần buồn ngủ, tôi đẩy bà về phòng xong lập tức tới đập cửa thư phòng.

Tần Mạch ra mở cửa, tay vẫn đang cầm điện thoại, nói ít lời trao đổi công việc với bên kia rồi cúp máy. Tôi hỏi: “Chăn phòng khách nhà anh mỏng quá, cho tôi thêm một cái nữa được không?”

Anh ta vừa gõ lách cách trên bàn phím vừa lơ đãng trả lời tôi: “Đêm nay cô ngủ cùng phòng với tôi.”

Tôi thối lui mấy bước: “Anh định làm gì?”

Lúc này anh ta mới chịu ngẩng đầu nhìn tôi: “Hà tiểu thư, cô quên hôm nay cô đến đây với thân phận gì rồi à?”

Tôi cứng họng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Bác Mao màu đỏ bay bay trong gió “Được rồi.” tôi nói tiếp, “Anh ngủ sofa.”

“Trong phòng không có sofa.” Anh ta tiếp tục gõ bàn phím.

“Vậy anh ngủ dưới đất”

“A.” Người kia cười lạnh một tiếng, “Hà Tịch, muốn câu dẫn tôi, cô còn phải lao tâm khổ tứ nhiều. Hôm nay tôi không say.”

Gân xanh trên trán tôi nổi rõ từng vạch, trong lòng lửa giận thối bùng bùng nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười, ngữ khí lại thêm vài phần khiêu khích: “Được, ngủ chung thì ngủ chung, tôi thấy may là vì mình chưa phải “lao tâm khổ tứ”, không lại làm chướng mắt Tần tiên sinh.”

Tôi sập cửa, đi thẳng vào phòng Tần Mạch, tắm rửa thơm tho, lấy áo lót của Tần Mạch làm áo ngủ, nhảy lên giường, trùm chăn định ngủ, trong bụng thầm mắng: “Để tôi xem, gái đẹp ngủ trên giường mà anh không làm được gì, đến lúc đó anh có khó chịu thì chị đây mặc kệ! Chị đây mông ngực đầy đủ, chị ‘không tin không làm’ cả đêm bứt rứt không ngủ được.”

Nhưng, nghĩ thì nghĩ vậy, chứ tôi lăn lộn cả buổi mà mãi không ngủ được. Hình như Tần Mạch rất hiếm khi về nhà, lần đầu tiên gặp anh ta, trông có vẻ như đã ở tạm trong khách sạn một khoảng thời gian dài rồi. Cái chăn trông có vẻ mới, nhưng tôi dường như lại ngửi thấy thoang thoảng hương thơm hơi thở của anh ta, rất giống cảm giác được anh ta ôm vào ngực.

Mặt tôi bỗng ửng hồng, tôi vỗ nhẹ vào mặt, có tiếng cửa mở, tôi cứng người, trùm chăn giả vờ ngủ.

Sau đó tiếng nước róc rách trong nhà tắm càng làm suy nghĩ của tôi thêm hỗn loạn, tôi nghĩ đến gương mặt đẹp trai, dáng người lực lưỡng, các cơ bắp rắn chắc cùng các đường cong của thân hình trong làn nước mờ ảo, rồi mùi hương trong suốt mát lạnh như những hạt mưa quán quýt trên da thịt người nọ sau khi tắm...

Xoang mũi nóng lên, tôi sờ một chút...Thôi rồi, bữa tối ăn thịt bò quá nhiều rồi! tôi ngồi bật dậy, ngứa đầu nhưng máu mũi đã không còn chịu sự khống chế của tôi nhỏ từng giọt, từng giọt đỏ tươi vào tấm trải giường, tôi hơi run rẩy, thế này... ngày mai tôi phải giải thích với dì Tần như thế nào đây?

Nhưng máu mũi cứ chảy ào ạt như vậy làm tôi cũng không nghĩ được nhiều nữa, tôi chặt vật nắm chặt hai cánh mũi, chạy vội xuống lầu đến nhà vệ sinh trong phòng dành cho khách để xử lý hậu quả. Tôi luống cuống tìm cách cầm máu, vắt vắt một hồi máu cũng ngừng chảy, đến khi tôi quay về phòng ngủ đã thấy Tần Mạch nửa nằm nửa ngồi trên giường đọc sách. Thấy tôi bước vào, anh ta buông quyển sách trong tay xuống, trở trở vào hai điểm máu trên nệm, hỏi tôi: “Cô đến kỳ ở trên giường tôi đấy à?”

“Đến kỳ cái đầu anh! Là máu mũi! máu mũi!” Tôi chửi um lên: “Ai kêu anh gấp cho tôi cục thịt bò lớn như vậy làm chi!”

Trong lúc tôi đang thở phì phì, nghỉ lấy hơi để mắng tiếp thì phát hiện ánh mắt anh ta dán chặt vào người tôi, hồi lâu không thấy lên tiếng, tôi hồ nghi trừng mắt nhìn theo ánh mắt của anh ta mới giật mình nhớ ra một chuyện: trên người tôi chỉ có duy nhất bộ đồ lót màu trắng của anh ta, lập tức luống cuống vừa lấy tay che người vừa nhanh chóng nhảy vào chần.

Sau khi trùm kín cả người, tôi mới ló đầu ra trừng mắt tiếp.

Ánh mắt của anh ta lần nữa lại rơi vào quyển sách, hờ hững nói: “Cuối cùng cô cũng đã “lao tâm khổ tứ” rồi nhỉ”

Tôi sờ sờ cái mũi, hừ lạnh một tiếng: “Hôm nay quả thật là phải hạ huyết bốn* rồi.” (*ở đây chơi chữ: thường dùng nghĩa bóng để chỉ việc hao tổn công sức, còn nghĩa đen gần giống “đổ máu”)

Anh ta ném sách sang một bên, tắt đèn, xóc chăn chui vào. Tôi giật mình hét toáng: “Anh làm gì vậy? Làm gì vậy?”

“Ồn ào quá.” Giọng nói của anh ta đã ẩn sự tức giận. “Ngủ.”

“Anh đừng có kéo chăn của tôi! Xích ra, xích ra”

Anh ta nhăn nhin than một tiếng: “Chỉ có một cái chăn thôi”

Tôi nghĩ nghĩ: “Vậy anh xích ra một chút....xa thêm một chút nữa....một chút nữa”

“Không đắp tới nữa rồi”

“... Được rồi.”

Cho đến nửa đêm, tôi vẫn tỉnh như sáo, lúc này tôi mới đau đớn nhận ra gấp bốn lần tiền thưởng cũng không bù được số tế bào não đã chết của mình. Đáng lẽ lúc đó phải đòi bốn mươi lần mới hợp lẽ!

Sáng sớm mai, tôi mơ màng tỉnh dậy, đập vào mắt đầu tiên là một hàng mi rất dày và đen, tôi dụi mắt vài cái thì mặt người đàn ông đó đã hiện ra rõ ràng trước mắt.

Trong lòng tôi rên rĩ, tôi biết mà, tôi biết mà, đàn ông và đàn bà cùng ngủ chung thì sáng thức dậy làm gì có chuyện người nào nằm y nguyên chỗ người nấy chứ. Tôi cũng không phản ứng mạnh, chỉ khẽ đẩy cánh tay ấm áp của anh đang quán quanh hông mình.

“Hừ...” Anh hừ nhẹ một tiếng, động tác của tôi chững lại một chút, sao đó gương mặt nhìn anh, anh vẫn ngủ say nhưng mày cau chặt. Biểu tình của đứa nhỏ này thật buồn cười. Bỗng nhiên bàn tay anh ôm chặt eo tôi, tôi giật mình “ưm” một tiếng, âm thanh ái muội đó cứ thế tràn ra ngoài, tôi muốn che miệng cũng không kịp nữa rồi.

Đôi mày anh ta càng cau chặt, hơi thở rối loạn vài nhịp, đoán anh ta đã sắp tỉnh tôi bèn nhắm mắt giả vờ ngủ tiếp.

Tư thế của hai người như thế này tôi cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Một lúc sau, giường khẽ run, tôi biết anh ta đã hoàn toàn tỉnh táo nên ráng nằm chờ anh ta buông ra để đi rửa mặt chải đầu, không ngờ chẳng những không buông tay mà bàn tay ấm áp kia còn nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi, hơi thở ấm nóng của anh ta phả trên mặt tôi, cả hai thân mình càng nhích sát vào nhau hơn, bỗng nhiên có cái gì đó đang chậm rãi dựng đứng lên chọc vào ngay thắt lưng tôi....

Tôi sâu sắc nhận ra rằng nếu lúc này còn không “tỉnh” thì thực sự không kịp nữa. Tôi mở mắt ra, bình thần nhìn vào đôi mắt giống như đá vỏ chai của anh ta, nói rành rọt: “Tần tiên sinh, anh muốn làm gì?”

Đối mặt với sự bình tĩnh của tôi dường như anh có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại sự bình thản: “Mới sáng mở mắt thấy phụ nữ trên giường mình, theo cô thì thế nào?”

“Anh không say!”

Anh ta nghĩ nghĩ, giọng nói như đang nén cười: “Nhưng cô đã “lao tâm khổ tứ” rồi.”

Ánh mắt anh ta lấp lánh, lấy tay chạm vào khuôn mặt tôi, nhẹ nhàng như đối với người yêu bé nhỏ, sau đó anh giơ tay ra trước mặt tôi: “Cô nhìn xem.”

Bàn tay của anh đầy máu...máu mũi tôi!!!

P/s: Mình thiệt là phục bạn Hà Tịch, định quyến rũ người ta rồi cho người ta chịu khổ ai dè người ta chưa bị gì thì mình đã xịt máu mũi. Mình cũng phục bạn Tần Mạch không kém, “đến kỳ” hai chữ này bạn cũng nói ra được. Phục hai bạn quá!!!! Cái cặp này mà về ở chung thì không cần phải giả vờ làm gì cho tốn sức, bao nhiêu cái xấu lộ ra hết rồi. Có vỡ mộng thì cũng chẳng còn mộng để vỡ nữa.

16. Chương 16

Chương 16. Cô thế này cũng rất tốt

Chết tiết....lại chảy máu mũi, Hà Tịch ơi là Hà Tịch, chẳng phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Rốt cuộc là mày đã cô đơn tịch mịch tới mức nào rồi chứ!

Sắc mặt tôi cứng đờ, vô cùng khó coi, vội bịt mũi, giãy ra khỏi vòng tay của anh ta định chạy vào toilet.

Hơi thở nặng nề, anh ta chẳng những không rời tay mà càng ôm chặt tôi hơn nữa. Tôi tức giận trừng mắt với anh ta rồi ra sức giãy dụa, muốn nhìn tôi bề mặt thì cũng đâu cần phải đối mặt nhìn gần vậy chứ.

Ánh mắt Tần Mạch càng lúc càng trầm xuống, cuối cùng nhịn không được phải lên tiếng: “Sáng sớm tỉnh mơ, nếu cô muốn người khác nghe những âm thanh kỳ lạ thì cứ việc nhúc nhích đi.”

Cả người tôi cứng đờ, sững lại một cái rồi lại la lối ầm ĩ, nhưng vì vừa bịt mũi vừa la nên âm thanh toàn là giọng mũi:: “Anh có bệnh sao? Thấy đàn bà máu me đầy mặt mà còn nổi hứng được! Còn nói “nếu tôi muốn”, anh đang muốn thì có! Đồ cảm thú!”

Tuy nói như vậy, nhưng tôi lại ngoan ngoãn nằm yên, không tiếp tục giãy dụa nữa.

Không biết thời gian bao lâu, máu mũi của tôi đã ngừng chảy nhưng anh ta vẫn ôm tôi như cũ.

“Vẫn chưa “xuống” sao?” Ai bảo tối qua ăn cho lắm thịt bò vào!

Tôi vừa dứt lời, anh ta liền buông lỏng tay, động tác cực kỳ nhanh nhẹn giống như tôi đã cắt đứt luồng suy nghĩ của anh ta vậy. Tôi trừng mắt một cái rồi nhảy xuống giường nhắm hướng nhà vệ sinh chạy thẳng.

Sau khi rửa mặt, tôi thay lại quần áo của mình rồi xuống lầu, lúc này Tần Mạch và dì Tần đã ngồi ăn điểm tâm rồi, tôi chào dì Tần một tiếng rồi cầm một cái bánh chuẩn bị cắn, bỗng nhiên dì Tần nói: “Việc này... Tuy tuổi trẻ sức lực dồi dào, nhưng việc gì cũng nên có chừng mực, kiềm chế một chút vẫn tốt hơn.”

Tôi chớp chớp mắt, ngơ ngác không hiểu ý gì của Tần, mới quay đầu lại tính hỏi Tần Mạch thì lập tức tôi sợ hết hồn khi thấy anh nhướn miệng cười khê: “Dạ biết rồi mẹ”. Tôi nhú mày thấy là lạ, rồi ánh mắt rơi vào tấm trải giường trên tay người dọn dẹp, vết máu loang lổ trên đó rất rõ ràng, là kiệt tác của tôi...

Khóe miệng tôi rút gân, trong nháy mắt liền hiểu được ý gì của Tần lúc này.

Chuyện đó mà làm đến mức thế này...thì quả thật cũng nên kiềm chế lại một chút.

Tôi tức giận trừng mắt với Tần Mạch, có miệng mà không thể giải thích đành trút hận vào cái bánh trên tay, ngọam mạnh một miếng.

Bữa điểm tâm trong không khí hơi xấu hổ rồi cũng trôi qua, lúc ngồi trên xe Tần Mạch, tôi quay ra tươi cười vẫy tay chào dì Tần nhưng quay đầu lại mặt tôi lại lạnh tanh: “Căn hộ của anh đã hoàn chỉnh rồi, hôm nay còn dán tường nữa là xong, ngày mai anh có thể chuyển vật dụng vào được rồi. Khi nào anh muốn dọn vào ở cũng được, nhưng tôi có lòng tốt khuyên anh một câu lúc dọn vào nên để một ít than hoạt tính để thông gió cho bay mùi sơn. Chúng ta hợp tác đã xong, anh cũng đừng quên tặng tiền thưởng gấp bốn cho tôi nha.”

“A.” Anh hừ lạnh một tiếng “Không ngờ tính tình cô thoải mái như vậy.”

Tôi quay đầu ra cửa sổ nhìn quang cảnh trôi vùn vụt qua trước mắt mình, mặc kệ anh ta, nghĩ thầm trong dạ: nếu tính tình anh tốt bằng phân nửa dì Tần thì tôi với anh cũng không trở thành như thế này.

Anh ta cũng không có thời gian để ý đến tôi, từ lúc bật điện thoại đến giờ các cuộc gọi đến liên tu bất tận, trong xe đều là giọng nói trầm thấp của anh ta, chừng chặc mà dễ nghe.

Xe bon bon từ ngoại thành vào trong thành phố nhưng vào đến thành phố thì tốc độ bắt đầu chậm dần, thỉnh thoảng phải ngừng lại vì kẹt xe, tôi cũng không có vội vã, dù gì thì “thượng đế” lớn đang ngồi kế bên rồi, anh không gấp thì tôi gấp cái gì.

Đi thêm một lúc tôi bỗng nhận thấy anh ấy không nhận điện thoại nữa, thêm nữa hướng đi cũng không đúng, thấy lạ nên tôi lên tiếng: “Đây là đường đến nhà anh sao?” Đợi mãi không thấy anh ta trả lời, tôi quay lại nhìn thì thấy sắc mặt anh ta rất kém, tôi chau mày hỏi khê: “Anh làm sao vậy?”

“Đừng làm ồn.” Giọng nói dường như đang đè nén sự đau đớn tột cùng.

Tôi cũng ngoan ngoãn câm miệng, sợ quấy rầy anh ta. Cuối cùng anh ta tấp xe vào lề, dường như không còn chống đỡ nổi cả người gục xuống tay lái, một tay thì ấn vào chỗ bao tử.

Đau bao tử sao? Tôi mặc kệ anh ta có tức giận hay không, kéo các ngăn kéo trên xe, vừa kéo vừa hỏi: “Thuốc đâu? Ở đâu?”

Đợi chán chê anh mới nhè ra ba chữ: “Uống hết rồi.”

Khóe miệng tôi méo xệch, người này bạc đãi bản thân mình đến vậy sao? Tôi xuống xe, nhìn dòng xe đang đậu san sát không thấy đích đến bỗng nhiên nhớ đến Trần Thượng Ngôn, hình như bệnh viện của Trần Thượng Ngôn ở gần đây nhưng tôi lại không biết địa chỉ nên chỉ còn cách gọi điện cho anh ta, điện thoại reo đã lâu vẫn không có người bắt máy, trong lòng tôi hơi lo lắng. Tôi mở cửa xe hỏi Tần Mạch: “Anh đang định chạy đến bệnh viện phải không?”

Anh đau đến mức chỉ có thể gật đầu thay câu trả lời.

“Xuống xe, tôi đỡ anh đến đó.”

Không may, bệnh viện còn cách nơi này khá xa, tôi đỡ cánh tay Tần Mạch chân chẳng bủn rủn hết. Đầu tiên anh ta còn cậy mạnh tự mình đi nhưng chưa được mấy bước liền bỏ cuộc, rồi cuộc dựa cả thân người vào tôi mà lết đến bệnh viện. Mùa đông rét mướt mà toàn thân tôi đầm mồ hôi, đi mãi đến cuối đoạn đường đau khổ cũng thấy được cổng bệnh viện, tôi thở gấp nói: “Tần Mạch, trước kia anh chán ghét tôi hung bạo, còn hôm nay không dựa vào sức “trâu bò” của tôi thì anh cứ ngồi đó mà khóc đi.”

Hiếm lắm mới có lúc anh ta chịu ngồi yên, không sằng giọng với tôi, chắc là đau đến không chịu nổi nữa rồi.

Bảo vệ bệnh viện thấy chúng tôi, vội vàng chạy đến đỡ giúp, thân thể Tần Mạch được đỡ đi, tôi thở phào nhẹ nhõm, mới đi theo được hai, ba bước, chân tôi nhũn ra ngã khuỵu xuống đất.

Người kế bên hoảng hốt kéo tôi đứng dậy, tôi phải gối vài cái nói không sao rồi cố đi theo Tần Mạch vào trong bệnh viện. Trong khi anh ta vào trong cho bác sỹ kiểm tra thì tôi chạy vòng vòng đóng viện phí.

Sau khi Tần Mạch được đưa vào nằm trong phòng bệnh, một y tá đứng tuổi khều tôi hỏi: “Ông xã của cháu hả?” rồi không cần nghe tôi giải thích bà nói tiếp luôn: “Phải quan tâm đến ông xã một chút, công việc tuy quan trọng nhưng vẫn phải chú ý đến sức khỏe nữa. Cháu là vợ thì phải khuyên chồng nghỉ ngơi nhiều một chút, còn trẻ đã mắc bệnh viêm dạ dày nếu không lo mà điều trị, đến khi nặng lên thì có hối hận cũng không kịp.” nói xong, bà ôm bệnh án bỏ đi.

Tôi nhìn Tần Mạch đang nằm trên giường bệnh, anh ta vẫn hoàn toàn tỉnh táo và đang thản nhiên nhìn lại tôi.

Không biết vì sao, nhìn bản mặt nghiêm túc lại có vẻ yếu đuối của anh ta khiến tôi cảm thấy rất buồn cười, nhin không được bèn cười “phì” một tiếng rồi trêu ghẹo nói: “Nhớ lại chuyện từ hôm qua đến sáng nay tôi thiệt giống bà xã anh ghê!”

Lời vừa thốt ra, liền nghĩ tới buổi sáng tỉnh dậy ôm ôm ấp ấp trong vòng tay anh ta, thêm phản ứng sinh lý lẫn tâm lý với anh ta dẫn đến bộ phận nào đó “dừng đứng”, tôi đỏ mặt biết mình đã nói chuyện ngu ngốc nữa rồi.

Anh ta ừ khê, lại buông ra một câu mờ ám: “Đúng, rất giống”

Tôi kéo ghế đến ngồi cạnh anh trong chốc lát, thấy không có gì để nói nữa bèn nói: “Tôi có chút việc, đi trước nhé.”

Anh ta im lặng một chút rồi gật đầu, tôi ra đến cửa, nhin không được quay đầu nhìn lại, thấy anh ta một thân một mình nằm viện thật tội nghiệp bèn hỏi: “Anh cần tôi báo cho ai đến chăm sóc anh không?”

Anh tôi quay đầu nhìn tôi nhưng cũng không nói gì. Có lẽ vì đang bệnh, thần sắc của anh ta nhu hòa hơn rất nhiều, không còn vẻ lạnh lùng với ánh mắt bất cần, khiến tôi bỗng thấy mềm lòng, ngập ngừng đến bên cạnh giường: “Thật ra... tôi cũng không có việc gì quan trọng. Nếu... nếu anh cần, tôi ở đây với anh cũng được.”

Anh khinh thường hừ một tiếng, nhưng vẫn không lên tiếng đuổi tôi đi. Thời gian trầm mặc trôi qua một lúc lâu, anh mới nhỏ giọng nói: “Đầu gối...”

“A?”

“Bỏ đi, không có việc gì.” Anh ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ không vui.

Tôi mắng thầm trong dạ: Đồ yêu quái, nói giữa chừng còn tự mình tức giận mới ghê! Ánh mắt của tôi nhìn theo ánh mắt của anh ta ra phía cửa, tôi hơi nheo mắt... người kia... cái người đang đứng cùng một bác sỹ khác chẳng phải là Trần Thượng Ngôn đó sao? Thì ra đây là lý do cho việc không trông thấy anh ta vào những lúc quan trọng, đợi đến khi tôi thu dọn xong tàn cuộc mới lộ mặt ra. Trong lòng thấy khó chịu, tôi định gọi điện cho anh ta thì cái màn trước mắt lại dọa tôi một trận hết hồn.

Phòng bệnh của Tần Mạch nằm ngay khúc rẽ giữa khu chữa bệnh và khu nằm viện nên từ vị trí này tôi hoàn toàn có thể nhìn thấy hành lang nối giữa khu khám bệnh và khu nằm viện. Trần Thượng Ngôn đang tức giận đi trên đoạn hành lang kia, theo sao là một bác sỹ không ngừng tìm cách nắm tay anh bắt dừng lại. Trần Thượng Ngôn dường như rất giận dữ, xoay người hung hăng đẩy bác sỹ kia một cái, đối phương thừa dịp này cầm chặt tay anh ta, lôi vào trong lòng vừa áp vừa hôn...

Chuyện này không nên nhìn tiếp...

Tôi bước qua nhẹ nhàng buông rèm cửa xuống.

Ngoại tình... tôi thua, kẻ thứ ba... tôi cũng thua luôn

Nhưng tại sao, tại sao... vì cái quái gì mà kẻ thứ ba lại là đàn ông chứ...

Tôi quay lại ngồi trên ghế, ngẩn người nhìn chăm chăm vào tấm chăn màu trắng.

“Hà Tịch.” Tôi ngẩng đầu, một lúc lâu mới hướng ánh mắt lên mặt Tần Mạch: “Cô...” anh ta âm ừ cả nửa ngày mới phun ra được một câu không giống tiếng người: “Chuyện này, thật ra cũng bình thường thôi mà.”

Tôi nghe xong, cười gât gât đầu: “Đúng vậy, thời nay ai thích phụ nữ thì tìm phụ nữ đích thực, ai thích đàn ông thì tìm đàn ông đích thực, chứ như tôi một phụ nữ chả khác gì đàn ông thế này, mà khuynh hướng giới tính lại bình thường, chắc chắn là chẳng ai thèm rồi”

Tôi thở dài, trong tâm trạng không còn gì để mất mặt nữa, nói: “Xem ra anh cũng đen đủi, gặp trúng tôi còn miễn cưỡng phải lấy luôn đêm đầu tiên của tôi nữa, nếu không, e là đến lúc trăm tuổi đi chầu trời tôi vẫn là một cái thầy xử nữ quá!”

Trong phòng lại là một hồi yên lặng.

“Cô thế này cũng rất tốt mà”

Giọng nói nhẹ nhàng của anh ta làm mắt tôi cay cay: “Vì sao lại là anh chạy đến phát cho tôi tấm thẻ người tốt này chứ! Người nên phát thẻ thì không chịu phát. Các người muốn yêu nhau thì cũng nên báo tôi một tiếng, đừng có đột ngột thế này chứ!”

17. Chương 17

Chương 17. Tôi khắc cho anh xem

Anh ta dường như muốn tìm điều gì để an ủi tôi nhưng vốn là người quen đứng trên cao nhìn xuống nên anh ta chẳng biết nói gì vào lúc này.

Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, mắt to mắt nhỏ trừng nhau một hồi thì tôi nói trước: “Tôi biết anh định nói gì, cảm ơn nhưng tôi không cần.” Với tôi, Trần Thượng Ngôn cũng chỉ là “miễn cưỡng chấp nhận” chứ chưa phải là “khắc cốt ghi tâm” gì nên bị phản bội quả thật rất khó chịu nhưng tôi không cần sự an ủi.

Nhưng khi tôi nói câu này, trong nháy mắt biểu tình của Tần Mạch có chút kỳ lạ, dường như không được vui: “Không cần?”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Anh muốn nói gì?”

Anh ta chỉ tay vào túi áo vest để bên cạnh của mình, giọng nói vẫn trầm thấp, vững vàng như bình thường: “Trong túi áo có khăn giấy, nước mũi cô sắp chảy xuống rồi đấy.”

Nghe anh ta nói xong, tôi ngây người ngẩn ngơ, bình tĩnh hít một hơi, lập tức móc túi khăn giấy trong túi áo anh ta ra, hung hăng lấy khăn quệt nước mũi xong im im nhét dưới gối anh. (Ờo, bạn Tịch bẩn quá!!!)

Mặt Tần Mạch đen thui: “Hà Tịch!”

“Anh muốn làm tôi mất mặt, tôi không thể trả thù sao? Tần tiên sinh, bây giờ tôi đang bị thất tình, anh phải thông cảm với tôi chứ.”

Anh ta mò miếng khăn giấy dưới gối bằng cái tay không cầm kim tiêm rồi ném ra ngoài, trừng mắt nhìn tôi một cái nhưng cũng không nói gì.

Tần Mạch truyền dịch xong thì nằng nặc đòi xuất viện, y tá có khuyên can thế nào anh ta vẫn cứ trơ trơ, cô y tá không biết làm sao đành đến chọc chọc vào cái đũa tôi đang ngồi ngẩn ra.

“Tình trạng hiện giờ của chồng cô tốt nhất là nên nằm viện để theo dõi.”

Lúc này tôi mới sực tỉnh, liếc Tần Mạch tà tà nói: “Nghe nói gần đây có một cô gái hai ba tuổi bị chết vì lao lực đấy.”

Bàn tay đang thắt caravat của anh ta cứng đờ, giọng nói lạnh lùng còn mang theo ý bất mãn: “Tôi tưởng cô không muốn ngồi ngây ra ở trong này nữa chứ”

“Tôi thì không muốn nhưng anh thì cần phải ngây ra tiếp đó. Tôi mới được treo một danh xưng mới, vừa diễn kịch được có một ngày, hôm nay anh đã xảy ra chuyện. Có khi có người lại nói tôi khắc chồng, làm sao tôi sống nổi chứ”

“Cô cứ khắc thử cho tôi coi.” Nói xong, anh ta khoác áo bước thẳng ra ngoài.

Anh ta không nghe lời khuyên của tôi thì tôi cũng hết cách, khẽ lắc đầu bất đắc dĩ với mấy cô y tá rồi tôi cũng nôi gót theo sau anh ta.

Ra đến đường cái thì đường xá đã thông thoáng nhưng không biết xe của Tần Mạch đã bị tha đi đâu mất. Hai người chúng tôi đứng ngơ ngác, nhìn chằm chằm con đường trống trơn một lúc. Tôi buông tay bắt lực nói: “Khắc cho anh xem rồi đây”

Anh lạnh lùng đưa mắt nhìn tôi một cái vì câu nói kia. Tôi lén cười, tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều. Tôi hung hăng nói: “Chị đây mà không tìm được đàn ông thì sẽ làm cho đàn ông trên toàn thế giới này tức chết hết, cho mấy tên hifi đi mấy chỗ chị không nhìn thấy mà kiếm đàn ông đi, cho chị em toàn thế giới này cùng thủ thân với chị đây luôn.”

“A.” Anh ta cười khinh thường, “Chúc giấc mộng của cô mau trở thành sự thật.”

Cuối cùng chúng tôi đường ai nấy đi, chuyện ai nấy làm.

Buổi tối về nhà, tắm rửa xong, tôi ngồi thừ trên giường một lúc lâu mới rút di động gọi cho Trần Thượng Ngôn

“Chúng ta chia tay đi.” Tôi lấy lại phong độ nói đơn giản, rõ ràng: “Hôm nay em đến bệnh viện của anh, vừa lúc thấy được.”

Bên kia trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói: “Tịch Tịch, em là cô gái tốt, nhưng với...”

“Không cần nói gì cả.” Trên mấy trang blog, những câu ba từ kinh điển trong tình yêu như em yêu anh, em hận anh, chia tay đi, xin lỗi em, em tốt lắm đều vứt xó hết rồi. Lúc này đây tôi không muốn nghe tiếp câu thứ hai. Tôi im lặng, ráng động não buông ra một câu vô cùng nội hàm :

“Cây kim dấu trong bọc lâu ngày cũng lòi ra thôi” Tôi cười, “Trần Thượng Ngôn, anh hiểu mà .”

Tắt điện thoại, tôi chui vào chăn, nhắm mắt ngủ.

Đàn ông, đi chết hết đi!

Hai ngày sau.

Trong căn hộ của Tần Mạch, các dụng cụ thi công đã được chuyển đi hết, nhân viên vệ sinh cũng đã quét dọn sạch sẽ từ trước ra sau của căn hộ. Tôi nhìn quanh một vòng, cẩn thận kiểm tra từ trên lầu xuống dưới đất, tuy là kỳ hạn hoàn thành công trình hơi gấp nhưng toàn bộ căn hộ đều được trang hoàng vô cùng hoàn hảo. Nếu Tần Mạch còn tìm ra được điểm nào để chê bai thì tôi cũng bó tay.

Tôi lấy di động định gọi cho Lisa để cô ấy báo cho Tần Mạch đến nghiệm thu căn hộ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi thấy gọi trực tiếp cho Tần Mạch vẫn ổn hơn.

“Alo ?”

“Xin chào, tôi là Hà Tịch.”

Bên kia im lặng trong chớp mắt, rồi hỏi: “Chuyện gì?”

“Căn hộ đã trang trí xong, tôi muốn hẹn anh xem lúc nào đến xem một chút, nếu còn chỗ nào anh chưa hài lòng thì chúng ta có thể bàn bạc sửa lại.”

“Được. Sau năm giờ chiều mai tôi mới rảnh, vậy chúng ta hẹn gặp buổi tối đi.” Anh lại thông thêm một câu: “Dù gì cô cũng đâu có hẹn hò với ai.”

Câu nói mang theo một chút trào phúng và vui sướng khi người khác gặp họa đã triệu tập thành công một đồng gân xanh trên trán tôi, lời nói của tôi cứ thế trôi tuột ra: “Anh còn có thể ác mồm ác miệng hơn không?”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

Tôi cố nén cơn tức, giọng căm hận nói, “Bây giờ tối mai, tôi ở căn hộ hạnh đón tiếp ngài đến nghiệm thu. Nhất định phải phối hợp! Bởi vì đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, sau này anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, cả đời cũng không qua lại với nhau nữa, Ngài có thể đốt pháo nhiệt liệt chúc mừng, còn tôi từ nay về sau cũng khôi phục lại cuộc sống tươi đẹp dưới ánh mặt trời, cho nên ngàn vạn lần xin ngài đừng làm chậm trễ thời gian “chết sớm đầu thai sớm” của chúng ta! Hẹn gặp lại!”

Tôi hăm hừ treo điện thoại rồi nhìn chằm chằm hai chữ “cầm thú” trên điện thoại một lúc lâu sau đó giật mình, tát vào mặt mình vài cái.

Mình đang làm gì thế nhỉ? Tôi tự hỏi, chẳng lẽ tôi đang giận dữ, nung nấu với Tần Mạch sao? Trời ạ, đây là công việc! Đây là khách hàng! Hà Tịch, mi điên rồi sao? Đến công và tư cũng chẳng phân biệt được ?

Mang tâm trạng không yên ổn, tôi quay về nhà.

Tối đến, đang chuẩn bị ăn mì gói thì Trình Thần gọi đến: “Hà Tịch”, giọng nói của chị mang theo sự nghiêm túc mà đã lâu tôi chưa nghe thấy: “Mấy hôm nay chị cứ trần trụi chuyện này, chị nghĩ vẫn phải nói với em.”

Tôi buông đũa, chăm chú nghe chị nói

“Tuy em là bạn thân nhất của chị... mà cũng chính vì là bạn thân nhất nên chị thành thật khuyên em một câu, chị thấy em đừng nên làm chuyện vô đạo đức đó nữa.”

“Hả?” Tôi ngây người, “Em làm chuyện thiếu đạo đức gì chứ ?”

“Không thiếu đạo đức sao? Chuyện này mà còn không thiếu đạo đức sao!” Bỗng nhiên chị lên cơn kích động, bên kia có tiếng nói trấn an của Thẩm Hi Nhiên “Bình tĩnh, Thần Thần, bình tĩnh.” Chị nén lửa giận nói: “Hà Tịch, em đang bị kích thích gì vậy? Tại sao bây giờ em lại trở thành như vậy? Lúc trước em là một cô gái tốt biết mấy, ai hại em thành như thế này? Có phải Dương Tử không ? Có phải tại nó không?”

Tôi nhăn trán nhũ mày cả buổi vẫn không biết rốt cuộc mình đã làm ra chuyện táng tận thiên lương nào mới có thể khiến Trình Thần nổi điên đến như vậy.

“Em bắt cá hai tay a!” Trình Thần rống to, “Em chơi trò một chân đạp hai thuyền a! Bác sĩ Trần Thượng Ngôn mặc dù có hơi thật thà một chút nhưng cũng không thể bắt nạt người ta thế chứ! Còn nữa, em nghĩ Tần Mạch là người hiền lành sao? Nếu anh ta biết em chơi trò đùa giỡn tình cảm thì sẽ băm em thành thịt vụn rồi bỏ vào lò vi sóng, cuối cùng em chỉ còn là một làn khói nhẹ biến mất khỏi thế gian thôi!”

So sánh này hình như hơi kỳ cục, nên tôi quyết định hướng chị khỏi quỹ đạo, hỏi nhỏ: “Thịt vụn bỏ vào lò vi sóng sau sẽ hóa thành khói nhẹ sao?”

“Nếu là thịt em thì có thể! ” Trình Thần nói, “Em có biết với tư cách là bạn thân, lần tham gia vũ hội thấy em cùng Tần Mạch chị đau lòng biết bao nhiêu không? Em quyến rũ một người đàn ông trong vũ hội lại bắt một người khác chờ ngoài cửa...”

“Trình Thần.” Tôi cười nói, “Em và Trần Thượng Ngôn chia tay rồi.”

“Chia tay?”

“Đúng vậy, hơn nữa em với Tần Mạch căn bản không như mọi người thấy, chỉ là hiểu lầm, nếu chị muốn biết thì lần sau gặp mặt em sẽ giải thích. Chuyện này... dài dòng và phức tạp lắm.”

“Thì ra là vậy.” Bên kia lặng im một lát, “Nói cách khác bây giờ em vẫn độc thân ?”

Tôi chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm tô mì đã mềm rục trước mặt: “Đúng vậy, một mình ngồi ăn mì tôm còn không phải là mình chứng rõ ràng nhất cho sự độc thân của em sao?”

Bên kia, Trình Thần thở dài một hơi, vô cùng đau lòng nói: “Thật ra so với độc thân, ngẫu nhiên bắt cá hai tay cũng không có gì quá đáng lắm!”

Khóe miệng tôi lại co giật, mặc kệ lời chị nói.

“Đúng rồi.” Giọng nói của chị lại nghiêm túc, “Hai ngày nay Dương Tử có tìm em hay không?”

“Không có a.” Hấn còn dám sao... Còn có lần nữa, tôi sẽ khắc một chữ “tiện” trên mặt hấn.

“Vậy là tốt rồi, hôm vũ hội đó, hấn nhất định cũng giống như chị tưởng em và Tần Mạch đang cặp nhau. Lần trước chị có nói với em đó, công ty của Sầm Dương đang tranh thầu cùng Tần thị hợp tác với công ty của Hi Nhiên, cuối cùng gói thầu này cũng do Tần thị giành được, ngày mai Hi Nhiên và Tần Mạch sẽ ký hợp đồng. Nếu Dương Tử tìm em thì chắc chắn cũng chẳng có gì tốt lành, em đừng để ý đến nó.”

Tôi cười cười: “Dạ đã biết, mì của em sắp thành nước rồi, thôi nha.”

Trước kia, Trình Thần đã không thích Dương Tử, chị nói nhìn bộ mặt hấn y như Hán gian. Mặc dù chị nói hoàn toàn chính xác, nhưng lần này tôi vẫn không tin lời chị, dù gì cũng yêu nhau vài năm, ánh mắt chọn bạn trai thời đại học của tôi chắc không kém đến mức độ thế đâu.

18. Chương 18

Chương 18: Quả thật rất độc đáo!

Đúng bảy giờ tối tôi xuất hiện ở nhà Tần Mạch, trong nhà đèn đuốc tối thui, hiển nhiên là chủ nhà vẫn chưa đến.

Tôi mở đèn, thưởng thức đĩa con tinh thần của mình một lần nữa, thật sự thiết kế của mình đẹp quá! Chỉ tiếc sau này chỉ có thể nhìn lại trong ảnh hoặc đồ hình thiết kế mà thôi.

Tôi nhìn mê mải một hồi vẫn không thấy Tần Mạch đâu. Tôi ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường thì nhận ra anh ta đã muộn hơn mười phút. Trong lòng tôi thầm than thở: không phải nói người làm ăn, giữ chữ tín là quan trọng nhất sao? Hay bởi vì người chờ anh là tôi nên anh cố ý đến muộn?

Tôi ngồi trên trên sofa nghịch di động.

Bảy giờ hai mươi, bảy giờ bốn mươi...

Nổi giận, tôi lập tức gọi điện cho anh ta, có tiếng chuông vang lên nhưng bị ngắt luôn. Có lẽ... đang bận việc gì đó.

Đợi đến tám giờ, tôi đã không thể ngồi yên được nữa, lại gọi tiếp một cú điện thoại, chuông vẫn reo nhưng không ai bắt máy. Chẳng lẽ việc chưa xong? Trong lòng tôi vô cùng tức giận, chẳng lẽ hôm qua tôi nói không rõ thời gian hẹn sao!

Một phút sau, tôi nghiêm mặt, tiếp tục gọi một cuộc điện thoại nữa, vẫn không ai bắt máy.

Không đến thì thôi, tôi túm lấy giỏ xách, bực bội mở cửa đi ra.

Sau khi ra khỏi thang máy, bước ra ngoài một đợt gió lạnh thốc tới làm tôi rùng mình, nhìn khung cảnh mùa đông tiêu điều xơ xác dưới ánh đèn đường vàng vọt, bước chân tôi vô thức chậm lại, đột nhiên có một mong muốn nho nhỏ: nếu có ai cùng đi với tôi đến chờ xe buýt thì tốt biết bao.

Đương nhiên, tôi rất nhanh thoát khỏi ảo tưởng này. Muốn ra cửa tiểu khu, tôi phải đi qua một cái đường cái, rẽ trái khoảng hai trăm thước sau đó đi qua một ngõ nhỏ, rồi lại qua một con đường nữa là tới bến xe buýt. Lộ trình mỗi ngày đều như thế nên tôi theo thói quen đi rất nhẹ nhàng.

Khi đến gần ngõ nhỏ tôi bỗng dừng ngay người.

Có người... Có người đánh nhau... là ba đánh một.

Tôi há miệng thở dốc, nhìn quanh chốc lát mới phát hiện xung quanh đây trừ xe hơi chạy ào ào qua, có rất ít người đi bộ. Dù sao người đã có tiền mua nhà ở đây thì có ai lại chịu đi bộ để đi xe buýt chứ.

Tôi cân nhắc một phen, rốt cuộc phải thừa nhận: năng lực của tôi không thể chơi lại ba người đàn ông khỏe mạnh, lực lưỡng như thế kia. Tôi vừa chuẩn bị nhấc gót bỏ chạy vừa quét mắt qua đám hỗn độn kia lần cuối, đột nhiên tôi phát hiện người bị vây đánh kia nhìn rất quen mắt.

Tần... Tần Mạch!

Tôi kinh ngạc há miệng không khép được: “Bảo vệ!” tôi không kiềm được hướng về cổng bảo vệ cách đó khoảng hai trăm mét hô hoán lên: “Bảo vệ đâu! Có người đánh chủ nhà của các anh kia!”

Tôi hô to như vậy để bảo vệ khu nhà nghe, dĩ nhiên âm thanh lớn hết cỡ này cũng đánh động luôn cả bốn người đang ở trong ngõ nhỏ.

Ba tên lưu manh trong ngõ hiển nhiên đã phát hiện ra tôi, tôi còn ngây thơ nghĩ bọn chúng sẽ hoảng hốt bỏ chạy lấy người, không ngờ cả ba nhìn nhau trao đổi ý tứ rồi một tên tách ra tiến từng bước về phía tôi.

Tôi lại thầm cân nhắc một phen, với trình độ của mình thì đánh với một thằng lưu manh đầu gấu như vậy chắc là...cũng không được...

Tôi xoay người bỏ chạy rất nhanh nhưng tên kia còn nhanh hơn, trong nháy mắt hắn đã nắm được tóc tôi, không hề thương hương tiếc ngọc kéo tôi ngã nhào ra đất, cha mẹ ơi, lưng và mông tôi tiếp đất cái bộp, đau điếng!

Thằng khốn này ... Chị mày lớn tới chừng này còn chưa ai dám ăn hiếp như vậy!

Tên kia thấy tôi ngã sát đường cái quá bèn định kéo tôi vào ngõ nhỏ. Trong đầu tôi nảy ra ý nghĩ độc địa, tay tôi túm chặt áo hắn còn chân thì tung một cước vào “hai quả trứng nhỏ” của hắn, không hổ là lưu manh, tên này phản ứng cũng rất nhanh, lập tức khép chặt hai đùi kẹp chân tôi lại ngăn đòn công kích của tôi.

Nhưng hắn đã quên, tôi đang mang giày cao gót nha...

Tôi nhấc gót chân chéch lên trên, nhấn mạnh vào một chút, cái gót giày nhọn hoắt của tôi sém chút nữa là vinh quang hoàn thành nhiệm vụ bạo cước hắn. Cả người hắn chấn động, trừng mắt chửi: “Mẹ kiếp!” rồi hung hăng giáng cho tôi một cái tát.

Ngay lập tức đầu tôi choáng váng, muốn thoát khỏi cánh tay đang túm chặt tôi nhưng có giày dựa, cào cào thế nào cũng không thoát ra được.

Lần đầu tiên trong đời tôi ý thức được rằng sự chênh lệch về thể lực giữa đàn ông và đàn bà lại lớn đến thế.

Cho nên... đàn bà chỉ còn cách phải nắm lấy yếu điểm của đàn ông.

Trong đầu vẫn đầy những suy nghĩ hỗn loạn khi tôi mới tóm được “yếu điểm” của hắn, thì nghe thấy tiếng thét đau đớn của hắn cùng với tiếng gầm giận dữ: “Cút!”

Mặt hắn ta bị đập một cái thật mạnh, đổ vật qua một bên, nhưng tôi vẫn kiên quyết giữ chặt “yếu điểm” của hắn không buông, trong lòng chỉ có một ý niệm: bóp nát nó, bóp nát nó, bóp không nát thì bứt nó ra luôn cũng được.

“Buông ra!” Ngay thời điểm tôi còn đang đắm chìm trong do dự thì một hơi thở ấm áp phả vào tai tôi, tôi nghiêng đầu nhìn, miệng tôi sượt nhẹ qua khoé môi anh ta, trong lòng chợt dấy lên một cảm giác kỳ lạ. Chợt tôi thấy hai tên đồng bọn kia ở trong ngõ nhỏ đứng bật dậy, dường như vừa rồi bọn chúng cũng bị Tần Mạch đánh cho một trận lên bờ xuống ruộng, mặt đầy sát khí chạy về phía này.

Tần Mạch kéo tôi đứng lên đẩy ra khỏi ngõ nhỏ: “Gọi người đến đây!”

Tôi chạy được hai bước thì quay đầu nhìn lại, một tên đang nằm bẹp dưới đất, còn tên kia đang đè Tần Mạch xuống đất mà đánh đấm liên tục, còn tên còn lại hằm hằm tiến về phía tôi.

Không kịp suy nghĩ, tôi thét lên chói tai:

“Bảo vệ! Chết đâu hết rồi!”

Tôi xoay người vọt nhanh ra đường cái, tên kia thấy tôi bỏ chạy bắt đầu đuổi theo, tôi hoảng hốt ngay người đứng giữa đường cái, không ngừng hét chói tai, hoàn toàn quên mất xấu hổ, trong lòng chỉ thầm khẩn thu hút được sự chú ý của các xe đang qua lại và bảo vệ của khu nhà.

Cuối cùng tiếng hét chói tai của tôi cũng mang lại kết quả: một chiếc xe dừng lại ven đường, tài xế thò đầu ra hỏi có chuyện gì, tôi chỉ chỉ vào ngõ nhỏ tối đen kia, rồi thêm vài chiếc xe dừng lại cùng sự xuất hiện của hai bảo vệ tòa nhà.

Cuối cùng ba bóng đen trong ngõ cũng đã bỏ đi.

Nổi lo lắng, sợ hãi trong lòng tôi vừa được buông xuống đã bị treo lại lên tức thì khi thấy bóng dáng đang chập chờn, cố gắng ngồi dậy trong ngõ kia, tôi vội vàng chạy vọt qua.

“Tần Mạch.” Vừa rồi hét nhiều quá nên cổ họng bị thương một chút, giọng nói có vẻ khàn khàn. Tôi nhẹ nhàng gọi tên của anh ta, và bước đến gần, “Anh không sao chứ?”

“Hà Tịch...”

Tôi nghe anh gọi mình bèn ngồi xổm xuống kế bên, vừa nhìn thấy gương mặt bị đánh bầm xanh, bầm tím của anh ta, mắt tôi bỗng nóng lên, mũi nghèn nghẹt, trên mặt đã thê thảm thế kia thì trên người không biết còn bao nhiêu thương tích nữa đây.

Anh cũng lặng yên nhìn tôi, tôi nghĩ bộ dáng lúc này của tôi chắc cũng chẳng kém gì anh đâu.

“Đồ ngốc.” Anh ta mắng tôi.

“Đồ ngốc!” Tôi mắng anh ta.

Rồi cùng im lặng. Lúc lâu sau, nhìn bộ mặt đủ màu của anh ta, tôi bỗng bật cười dù mắt vẫn hoe hoe đỏ: “Tần Mạch, anh cũng có ngày hôm nay, bị đánh như con nít vậy.”

“Hừ, cô đánh nhau cũng giỏi lắm, y chang đồ điên.”

Tôi ủ rũ: “Sao anh lại ngốc vậy chứ! Không biết bỏ chạy à! Không biết kêu cứu à! Về gần đến nhà mà còn bị người ta chặn đường đánh.”

“Di động bị cướp rồi.” Anh ta cũng nổi giận, “Nếu chạy được thì tôi còn ngốc như cô nhào vô chỗ này để bị đánh à?”

“Không phải tại tôi thấy anh bị người ta đánh mới nhào vô giúp sao? Đúng là làm ơn mắc oán! Đồ vô lương tâm!”

Lời vừa thốt ra, anh ta hơi chững lại, lập tức có chút không được tự nhiên quay đầu nhìn lên ngọn đèn đường nói: “Mặt... Ngoài mặt ra còn có chỗ nào bị đánh nữa không?”

Cũng “cá mè một lứa” thôi, hỏi tôi làm gì, so với tôi, anh bị thương còn nặng hơn kia”

“Không giống nhau.” Anh ta chau mày nhìn tôi, nhưng trong mắt có nét lo lắng, phảng phất vẻ dè dặt.

Trong lòng tôi nảy lên một cái, hai gò má không biết vì bị đánh hay vì lý do gì mà đột nhiên nóng ran: “Đương... đương nhiên không giống.” Tôi cười pha trò, “Thịt của anh cũng đâu có mọc trên người tôi nên anh bị đánh dĩ nhiên tôi chẳng đau gì.” Tôi muốn đưa tay ra đỡ anh ta, nhưng lại sợ chạm vào chỗ bị thương, nên hỏi: “Bây giờ phải làm sao? Đến bệnh viện? Gọi 120 trước hay 110 trước? (120: cấp cứu, 110: công an)”

“Tùy cô.” Anh ta trả lời, rồi cười lạnh lùng, “Tôi đã biết kẻ nào gây ra chuyện này. Nợ này tôi sẽ nhớ, sớm muộn gì cũng trả lại cả vốn lẫn lời.”

Tôi lập tức phụ họa: “Lúc đó nhớ kêu tôi đến coi nha.... tiếc quá, suýt chút nữa là bóp nát được tiểu đệ đệ của tên kia rồi...”

Tần Mạch liếc tôi một cái nhưng không nói gì.

Lát sau xe cứu thương đến, hai người chúng tôi bị người ta đưa lên xe đến bệnh viện kiểm tra và băng bó sơ bộ, sau đó cả hai đều nhập viện theo dõi, tôi một phòng, Tần Mạch một phòng. Thật ra mà nói, tôi cảm

thấy các vết thương ngoài da này hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của tôi hết nhưng Tần Mạch lại kiên quyết bắt tôi cùng anh kiểm tra toàn thân, rồi còn xét nghiệm thương tổn để làm chứng cứ.

Trong lúc cảnh sát đến lấy lời khai, nói rằng không bị cướp tiền mà chỉ bị hành hung, điều này chứng tỏ có người cố tình gây thương tích cho tôi, họ còn hỏi tôi gần đây có mâu thuẫn với ai không rồi còn khuyên tôi sau này ra ngoài nên cẩn thận hơn.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, những lời này phải dành cho Tần Mạch mới đúng chứ, còn tôi chỉ là người qua đường Giáp vô tội bị liên lụy mà thôi.

Cảnh sát đi rồi tôi mới có cơ hội nhìn đến Tần Mạch, trên người anh ta thương tích không ít nên bị băng bó y như cái xác ướp Ai Cập nhưng thần trí vẫn tỉnh táo như thường, anh ta đang nói chuyện điện thoại, thấy tôi vào anh ta chỉ trao đổi thêm vài câu rồi cúp máy.

“Ách... Không làm phiền anh chứ?”

Anh ta khẽ lắc đầu, không nói lời nào chỉ chăm chú nhìn tôi. Tôi vào phòng, ngồi xuống xong lại không biết nói gì bèn gãi gãi đầu, ngưỡng ngừng cười nói: “Dạo này tần suất vào bệnh viện của chúng ta hơi nhiều à nha..... Ha ha...”

Anh ta cười khẽ một tiếng, ánh mắt vẫn như cũ dán trên mặt tôi, sau đó dùng giọng nói trầm ổn như mọi ngày nói: “Hôm nay Hội đồng quản trị họp đột xuất, có việc gấp”

Tôi ngẩn ngơ, không biết tự dưng anh ta nói chuyện này với tôi làm gì.

“Lần trước bị giam xe, tôi vẫn chưa có thời gian đi lấy về. Lúc tối khi về thì đường kẹt xe, tôi chỉ nghĩ đi xe buýt sẽ nhanh hơn một chút, không ngờ đến cái ngõ kia...”

Tôi đã hiểu ý anh ta, thế nên hôm nay anh đến trễ là vì...Khoan, đợi chút, anh ta đang giải thích với tôi sao?

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, dưới ánh sáng trắng của đèn bệnh viện, mặc dù sắc mặt hơi tái nhợt nhưng vẫn không che được nét anh tuấn ngời ngời kia. Anh ta lại liếc tôi một cái, lúc này tôi vẫn thất thần nhìn anh ta không chớp mắt, anh ho khan vài tiếng rồi lại liếc tôi một cái, không nóng không lạnh gắt nhõ: “Nhìn cái gì!”

Tôi buột miệng: “Hôm nay tôi đột nhiên phát hiện, thì ra anh vẫn còn có nhân tính nha ...”

Gương mặt vốn tái nhợt của anh lại xanh thêm một chút.

Tôi ôm ngực nói tiếp: “Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá! Thiếu chút nữa tôi bị anh quyến rũ rồi”

Anh ta ngẩn người, xoay người nhìn ra cửa sổ, màn đêm bên ngoài làm nền cho hình bóng của hai chúng tôi đang phản chiếu trên cánh cửa sổ bằng thủy tinh, anh ta nói: “Chỉ sợ cô đang quyến rũ tôi thì có”

“Tần tiên sinh...” Khóe miệng tôi giật giật “Ánh mắt anh cũng thật độc đáo, anh đã thấy phụ nữ nào dùng cách đánh nhau với người khác để quyến rũ đàn ông chưa?”

“Quả thật rất độc đáo!” Anh ta hí hóp mắt đánh giá tôi một lượt, “Đúng là đây là lần đầu tiên trong đời có phụ nữ đánh nhau vì tôi.”

19. Chương 19

Chương 19: Đỉnh... Đỉnh hôn?

Nghe Tần Mạch nói xong, tôi cười lạnh: “Thật vinh hạnh cho tôi quá, đúng thật đây là lần đầu tiên trong đời tôi đánh nhau vì đàn ông đó.”

“Hà Tịch.” Anh ta lơ lửng hàm ý mỉa mai trong câu nói của tôi, tự mình nói mình nghe tiếp: “Cô đã tạo ra không ít lần đầu tiên của tôi.”

Anh ta vừa dứt lời, không biết sao tôi lại nhìn vào đôi môi của anh ta nhớ lại cảm giác nhẹ nhàng chạm khẽ vào chúng trong cái lúc hỗn loạn kia, rồi không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại phun ra một câu: “Chà, anh cũng đâu kém cạnh gì, lần đầu tiên của tôi lẽ ra phải dành cho chồng tương lai cũng bị anh lấy đi mất.” Lời vừa tuôn ra khỏi miệng, tôi liền hối hận không thể cắn đứt lưỡi của mình.

Đối với chúng tôi, chuyện tình đêm đó là một chủ đề cấm kỵ, từ khi biết nhau đến nay, cả hai đều rất ăn ý mà tránh né chủ đề này. Cho dù quan hệ hiện giờ của chúng tôi là như thế nào, nhưng giữa hai người đã phát sinh quan hệ thì sẽ ngày càng thêm phức tạp

Hơn nữa, đêm đó quả thật là lần đầu tiên của tôi, nhưng trong tình thế hiện giờ, nói ra lời này có vẻ như tôi đang bắt anh ta phải chịu trách nhiệm vậy.

Anh ta nhúu mày, ánh mắt chợt loé lên rồi đảo mắt nhìn tôi một lúc lâu, đột nhiên nói: “Cô đang muốn ám chỉ điều gì?”

Tôi cứ tưởng anh ta sẽ nổi giận nhưng không ngờ anh ta vẫn bình thản phun ra những lời này. Chết tiệt! Ánh mắt còn chân thành như vậy, trái tim tôi nảy lên một nhịp, phảng phất một cảm giác thật nhẹ nhàng, êm ái. Biểu hiện của anh ta như muốn nói: “Cô dám nói thì tôi cũng dám nhận”

Tôi vội dời mắt đi chỗ khác, ha ha cười gượng vài tiếng, liếc mắt lên đồng hồ trên tường: “Ui cha, anh xem, đã mười một giờ rồi, không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa, tôi về trước đây.” Sau đó cương quyết bước ra khỏi phòng, khi đặt chân đến ngưỡng cửa, tôi dường như nghe anh ta thì thầm: “Thật ra, như vậy cũng tốt.”

Cái gì tốt... Tôi không có can đảm quay lại hỏi nên đành xám xịt trở về phòng bệnh của mình, trong lòng tính toán ngày mai phải chuẩn sớm thôi. Tôi nghĩ, chờ giao nhà xong thì cắt đứt quan hệ luôn. Người đàn ông này rất nguy hiểm.

Mà hiện tại tôi lại rất dễ động lòng với anh ta...

Hôm sau.

Tôi đang suy nghĩ có nên qua chào Tần Mạch một tiếng trước khi xuất viện không thì có người gõ cửa, khi tôi mở cửa thì trông thấy bác Lục và dì Tần đang ngồi trên xe lăn.

Tôi thoáng ngây người, ý nghĩ đầu tiên chạy qua trong đầu là: bọn họ đến làm gì!, ý nghĩ thứ hai vọt theo sau liền: phải nhanh chóng quay lại vai nàng dâu nhỏ Tần Mạch, ý nghĩa thứ ba lại chen vào: Tiền đồ! Bị Tần Mạch bức hiếp đến ngu người rồi sao! Lần này anh ta không cho mình tiền thì mắc gì phải giúp anh ta chứ!

Trong lúc các suy nghĩ trong đầu của tôi luân phiên xoay vòng thì trên mặt của tôi đã nhanh chóng nở một nụ cười ngọt ngào: “Dì Tần, sao dì tới đây vậy?”

Ánh mắt dì Tần vẫn còn đỏ hoe như mới vừa khóc xong, chưa vào trong phòng, dì đã kéo tôi ngồi thấp xuống để bà xem xét, càng xem lại càng đau lòng: “Sao mặt sưng như vậy? Con gái thì làm sao mang cái mặt này mà ra đường chứ?”

Thấy bà đau lòng như vậy tôi càng không biết tính sao. Ban đầu, tôi định cùng Tần Mạch diễn một vở kịch, diễn xong đường ai nấy đi, quay lưng có thể cãi nhau chan chất nhưng sự thật là dường như giữa chúng tôi lại xuất hiện cảm giác thân thiết, gần gũi, quan tâm như những người trong cùng một nhà với nhau.

“Chắc chưa ăn sáng phải không, dì có mang cháo, ngon dở gì thì cũng phải ăn một chút.” Bác Lục đẩy dì Tần đến phòng Tần Mạch, bà vừa kéo tôi đi cùng vừa đau lòng nói: “Sao lại đánh nhau với ăn cướp làm gì, tụi nó muốn tiền thì các con cứ đưa đi. Nhìn coi, bây giờ hai đứa thê thảm như vậy nè.”

Tôi nghĩ Tần Mạch sợ bà lo lắng nên chưa cho bà biết sự thật nên cũng phụ hoạ vài câu “Dạ, chỉ tại tụi con không cẩn thận.”

Lúc đẩy cửa vào phòng Tần Mạch thì thấy anh đang húp cháo trên một cái bàn nhỏ trên giường. Dì Tần ra lệnh:: “A Mạch, múc cho Tịch Tịch một chén.”

Tần Mạch ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, trong mắt lóe ra một tia sáng không rõ ràng làm lưng tôi bỗng dưng cứng lại, không hiểu sao lại có ý nghĩ bỏ chạy. Tôi nghĩ nếu lúc này dì Tần không kéo tay tôi thì không chừng tôi thật sự “say good bye” một câu rồi tung cửa mà chạy mất.

Anh nghe lời, múc một chén cháo rồi vươn tay đưa cho tôi. Tôi ngáp ngừng một lúc lâu, đến khi dì Tần thấy lạ nhìn tôi, tôi mới rụt rè nhận chén cháo, dùng ánh mắt gật đầu cảm ơn.

Tôi vừa ăn cháo vừa trần trở suy nghĩ: mình bị sao vậy ta? Mắc gì lại sợ anh ta dữ vậy? Hôm qua mình cũng có thể coi như là ân nhân của anh ta mà. Xảy ra chuyện lớn như vậy, người phải đổ mặt, hoảng hốt phải là anh ta chứ đâu phải mình.

“Cuối cùng cũng vẫn là vì con không chịu tính chuyện vợ con gì cả ...” Dì Tần đang nói gì đó với Tần Mạch, tâm hồn tôi tiếp tục trôi lơ lửng, các hình ảnh từ lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt đến các sự việc liên tiếp xảy ra như một đoạn phim quay chậm lần lượt chiếu qua trong đầu tôi.

Từ khi nào tôi với anh ta bắt đầu quen thuộc, khi nào thì chọc giận nhau, khi nào trở nên thân thiết đến vậy, tôi hầu như không thể tìm thấy đáp án trong ký ức mình, chỉ nhớ rõ mồn một những lúc chúng tôi “giương đao bạt kiếm” với nhau, đạt được thỏa hiệp rồi cùng hợp tác. Hình như đến tận bây giờ, tôi và anh vẫn luôn nằm trong thế đối địch với nhau nhưng lạ lùng là chúng tôi lại luôn đứng cùng một chiến tuyến, thậm chí còn sinh khoái cảm đối kháng lạ lùng như gặp kỳ phùng địch thủ nữa...

Cho nên khi anh ta bị thương...tôi lại đau lòng.

Đau lòng! Tôi cả kinh, lúc nhìn thấy Tần Mạch bị thương đêm qua, tôi thật sự đau lòng cùng lo lắng, nhưng với quan hệ hiện giờ của chúng tôi thì việc này có vẻ hơi không bình thường. Nếu người bị đánh tối qua là Tạ Bất Đình, cho dù Tạ Bất Đình chưa từng bắt tôi vô duyên vô cớ ngồi chờ hơn cả tiếng đồng hồ như Tần Mạch, thì cùng lắm tôi cũng chỉ tìm chỗ núp gọi 110, sau đó len lén đi kêu bảo vệ khu nhà, chứ nhất định không có chuyện gào thét một cách mất lý trí như vậy.

Bởi vì... Bởi vì người bị đánh là Tần Mạch sao... Bởi vì Hà Tịch tôi đối với anh ta...

“... Tịch Tịch, cháu nói có được không?”

“Không được!” Tôi hét lớn, cơ hồ nhảy dựng lên.

Người trong phòng đều chấn động, dường như bị tôi dọa sợ không nhẹ. Dì Tần nhìn tôi một lúc lâu, hình như có chút tổn thương nói: “Dì cũng chỉ đưa ra ý kiến thôi, dù sao việc này cũng để bọn trẻ tự con tính toán là hay nhất, dì cũng không có ý gì khác...”

“Ách...” Tôi tỉnh táo lại, nhìn sắc mặt âm trầm của Tần Mạch, lại quét mắt đến gương mặt đang cau mày của bác Lục, cuối cùng ánh mắt dừng ở dì Tần. Tôi gãi gãi đầu, “Này, này...” Nếu lúc này tôi hỏi bọn họ vừa nói gì thì người ta có cho rằng tôi giả điên không đây?

Tôi muốn khóc, nhưng quả thật tôi không rõ mấy người vừa nói cái gì a!

“Hai đứa tự nói chuyện đi, dì cũng chỉ là lo lắng thôi.” Dì Tần thấy tôi có vẻ lúng túng, miễn cưỡng cười nói, “Hôm nay dì hơi mệt, thôi đi về trước.” Nói xong, đưa mắt ý bảo bác Lục đẩy bà ra cửa.

Tôi thấy dì Tần không vui, trong lòng cũng cảm thấy áy náy, nhưng lại không biết phải nói gì, chỉ còn cách tự mắng mình vài câu.

Trong phòng bệnh phút chốc chìm vào yên lặng, tôi quay đầu định chào tạm biệt Tần Mạch nhưng khi nhìn đến vẻ mặt muốn dọa người kia, tim tôi cứ đập bùm bụp, một chữ cũng không ra khỏi miệng được.

“Tôi không biết, trong lòng Hà tiểu thư lại có ác cảm với tôi như vậy.”

“Hả?”

“Nhìn bộ dạng cô giống như vừa rồi mẹ tôi không phải đang bàn chuyện đính hôn mà là đem cô đi tra tấn vậy.” Anh ta cười lạnh, “Tôi làm cô sợ lắm sao?”

Những ngôn từ mà tôi có đều bay sạch, trong đầu tôi đen, chỉ còn vền vền hai chữ to như hai ngọn núi...

“Đính... Đính hôn?”

Tôi không thể tin, nhìn chăm chăm Tần Mạch: “Dì Tần đang nói chơi sao?”

Anh ta lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi trầm ngâm, trong nội tâm giằng xé kịch liệt, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: “May mà vừa rồi tôi trả lời ‘không được’...” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi có cảm giác xung quanh nhiệt độ giảm bị xuống vài độ, “Ách... ý tôi là, nếu vừa rồi tôi không thất thần, thì... tôi sẽ cự tuyệt uyển chuyển hơn một chút.”

Cảm giác một áp lực vô hình càng ép sát, miệng tôi giật giật, sau đó nặn ra một nụ cười: “Tôi còn có công việc, tạm biệt.”

Đến lúc ra tận cửa bệnh viện, tim tôi vẫn đập liên hồi một cách lạ lùng. Tôi quay đầu nhìn lại các khung cửa sổ của phòng bệnh, tay không ngừng ấn vào ngực trái: “Tiền đồ! Hà Tịch mi phải có tiền đồ!”

Nghe thấy hai chữ “đính hôn”... Phản ứng đầu tiên của tôi lại là... mừng rỡ như điên!

Xong rồi, xong rồi, xong rồi! Tôi ngửa mặt lên trời thở dài, đau khổ kêu xe, cấp tốc thoát khỏi nơi này.

Sau khi giam mình suốt một ngày ở công ty, tối đến mới quay về nhà, không ngờ ngay dưới nhà tôi lại gặp quỷ.

Lần này tôi không làm lơ anh ta mà khoanh tay, đứng trước mặt hắn, ung dung nhìn hắn: “Dương Tử, cởi quần ra.”

Vẻ mặt đang nghiêm túc của anh ta bị câu này của tôi làm cả kinh, bật thốt lên: “Hà Tịch, anh không ngờ bây giờ em lại thêm khát đàn ông đến thế này...”

Tôi móc kèm cắt móng tay trong giỏ ra rồi cũng nghiêm mặt nói: “Anh hiểu lầm rồi, lần trước chẳng phải chúng ta đã nói rồi sao, cắt đứt ‘anh bạn nhỏ’. Anh đã tới tận nơi tìm tôi, sao tôi lại có thể cự tuyệt anh hết lần này đến lần khác chứ. Cởi quần! bằng không là tôi tự mình động thủ đấy.”

Anh ta giật mình, sững sốt một hồi, cuối cùng hít một hơi thật sâu, dường như vô cùng bất đắc dĩ nói: “Tính xấu này của em không sửa được, con gái mà nói ra những lời này thì ai dám để ý em.”

“À.” Tôi gật gù, “Thì ra anh thấy cắt đi ‘thằng nhỏ’ chưa đủ nên còn muốn bị bạo súc?”

“Hà Tịch!” Hắn bắt đầu tức giận, nhướn mày nói, “Anh thật sự là đến nói chuyện đàng hoàng với em.”

Tôi gật đầu: “Nói đi.”

Thấy thái độ hợp tác của tôi, thần sắc của hắn dịu lại, hỏi tôi: “Em đang qua lại với Tần Mạch?”

Tôi nhờ ánh sáng của đèn đường bấm móng tay tanh tách: “Liên quan đếch gì đến anh.”

Hắn hít sâu một hơi, lại nói: “Coi như đã từng là bạn bè, Hà Tịch, anh khuyên em nên tránh xa anh ta ra một chút.”

Tôi nghĩ đến bộ dạng mặt mũi ngồi ở góc tường sau khi bị đánh hôm qua của Tần Mạch (câu này chị Hoanglan check lại bản raw bị sai nên convert cũng sai theo, chữ “bộ dạng” đọc giống “Dương Tử” bị type thành “Dương Tử”), liền ngẩng đầu nhìn Dương Tử, lẽ nào việc này là do anh ta hay nói cách khác là người sau lưng anh ta gây ra?

Dương Tử thấy tôi chăm chú nghe anh ta nói liền có vẻ cao hứng, khóe miệng hơi nhếch lên cười khê nhưng lại biến mất rất nhanh, hắn tiếp tục nói: “Cách hành xử của Tần thị quá mức cường ngạnh, không chừa cho người khác một cơ hội thoát thân, đã có rất nhiều người bất mãn. Hiện giờ em đi theo Tần Mạch nhìn có vẻ rất huy hoàng nhưng sau này chắc chắn sẽ gặp nhiều rắc rối.”

Trong lòng tôi có chút rối loạn, nhưng lập tức trấn định lại, nhìn chăm chăm Dương Tử nói: “Nói xong rồi?”

Hắn nhìn tôi một lúc lâu: “Hơn nữa, cho dù Tần thị có thể vĩnh viễn đứng trên đỉnh cao thì em và Tần Mạch đoán chắc cũng không có kết quả.” Tôi mất lạnh nhìn hắn cười khỏ, nụ cười này tôi đã từng thấy

hiều lần, trước đây mỗi lần bắt nạt anh ta quá đáng, khi thấy anh ta tức giận tôi lại tìm cách chọc anh ta cười, những lúc ấy Dương Tử cũng lộ ra bộ mặt này và nói “Bà xã Tịch Tịch à, em cứ kiêu ngạo như vậy, cứ suốt ngày chọc anh tức chết, nhưng sao anh không bỏ em được vậy.”

Tôi vẫn nhớ rất rõ, tôi sẽ cạ cạ người hấn rồi nói: “Em đã thấm vào máu thịt của anh rồi, có muốn bỏ cũng bỏ không được, đời này anh đừng hòng trốn.”

Còn Dương Tử bây giờ, vẫn mang nụ cười đó, lại đang cùng tôi nói về một người đàn ông khác.

“Em và anh ta đều rất kiêu ngạo.”

Dương Tử để lại câu này liền bỏ đi .

Tôi cũng không có bất kỳ lời nói ác nghiệt hay động tác khinh bỉ nào như lệ thường

Chỉ lặng lẽ đứng ở hàng hiên nhìn bóng dáng của hấn đi xa.

Từ khi chúng tôi chia tay đến nay, đây là lần đầu tiên tôi nghiêm túc tự vấn nguyên nhân chúng tôi chia tay. Trước kia tôi luôn né tránh vấn đề này, tự che mắt mình, đem hết sai lầm trút lên người Dương Tử. Hôm nay khi thật sự đối mặt với nó cũng đồng nghĩa với việc tự vạch trần vết sẹo của mình, cuối cùng tôi đã biết: thì ra chúng tôi chia tay không phải chỉ vì khoảng cách, cũng không phải chỉ vì hấn không giữ được lòng mình, mà còn bởi vì tôi quá kiêu ngạo.

20. Chương 20

Chương 20: Cát địa cầu hòa, tang quyền nhục quốc (*)

(*) “Cống nạp đất đai cho nước mạnh sẽ bị nổi nhục mất chủ quyền”, ở đây có nghĩa Tịch Tịch vì tiền nên phải chịu nhịn bị áp bức

Tết âm lịch đã đến gần, không khí làm việc trong công ty rất háo hức, các đồng nghiệp tùm năm tùm ba bàn tán xem năm nay về quê nên lì xì con cháu trong nhà bao nhiêu, tặng quà tết gì cho bố mẹ già, ai nấy cũng đều than trời than đất vì tốn kém quá.

Tôi đột nhiên nhớ ra Tần Mạch còn nợ tôi số tiền thưởng gấp bốn kia. Lần trước định nói với anh ta khi xem nhà, ai dè tôi đó lại xảy ra chuyện, sau đó cả tôi và anh ta cùng quên việc này. Tết sắp đến rồi, không thể trì hoãn việc đi lấy tiền được nữa.

Tôi cảm điện thoại, nghĩ nghĩ, vẫn không dám gọi trực tiếp cho Tần Mạch, đành gọi cho Lisa. Nhưng Lisa lại nói Tần Mạch vẫn còn nằm trong bệnh viện. Tôi thầm mắng: bị thương có chút xiu ngoài da thôi mà cũng nằm viện đến ba ngày! Ngày thường chẳng phải làm việc bạt mạng lắm hay sao, giờ tự dưng lại làm biếng vậy!

Tôi đang định nhờ Lisa hẹn dùm Tần Mạch đến nghiệm thu căn hộ thì Lisa lại đột nhiên nói: “Cô tìm Eric có việc sao? Đúng lúc tôi đang ở bệnh viện nè, cô nói chuyện với anh ấy đi.”

“Ách... Không cần không cần...”

“Alo ?”

Tiếng cự tuyệt của tôi còn chưa ngừng hấn thì bên kia đã truyền đến một giọng nói trầm thấp. Nghe giọng nói này, trong lòng tôi trào lên một cảm giác tê tê, nhất thời cũng không dám mở miệng.

“Hà Tịch?”

“Hả... Ừ, là tôi đây.”

Bên kia cũng trầm mặc một lúc, tôi có thể hình dung ra được tư thế trầm tĩnh, đỉnh đạc, ánh mắt đang chuyên chú nhìn vào một nơi nào đó trong phòng của anh ta.

“Vết thương đỡ chưa?”

Không nghĩ tới, câu đầu tiên anh ta lại hỏi chuyện này, tôi hơi ngẩn người, hít sâu một hơi, lấy lại lý trí: “Chỉ bị thương ngoài da, không sao đâu. Hôm nay tôi gọi tính hỏi anh khi nào có thời gian đến xem căn hộ...”

“Vừa hay chiều nay tôi có thời gian rảnh, cô đến bệnh viện đón tôi đi.” Tần Mạch bỗng nhiên nói, “Lát nữa làm xong thủ tục xuất viện, chúng ta cùng đi.”

“Hả...”

“Buổi chiều cô có việc sao?” Anh ta dùng khẩu khí tất-cả-vì-công-việc nói: “Có điều nếu không đi chiều nay thì phải sau tết tôi mới sắp xếp đi được.”

“Ừm... Không có việc gì.”

“Tốt, hẹn lát gặp.”

Điện thoại tắt rất dứt khoát mà tôi vẫn đứng ngây ra hồi lâu. Lần nói chuyện này, không tranh cãi, không đối đầu, nhưng sao tôi lại có cảm giác như bị áp chế nhỉ? Tựa như... Tựa như hai bên vẫn án binh bất động rồi đột nhiên một bên chủ động tấn công mạnh mẽ, quyết tâm giành chiến thắng...

Yêu cầu của Tần Mạch có phần kỳ cục, đi xem nhà anh ta thì cứ trực tiếp đến đó là được, mắc mớ gì bắt tôi đến bệnh viện rồi đi cùng nhau? Nhưng rồi lại nghĩ, đằng nào từ công ty đến bệnh viện rồi qua nhà anh ta cũng thuận đường, đi cùng anh ta tôi còn có thể tiết kiệm được chút tiền taxi, cần gì phải so đo cho mệt.

Hai giờ chiều, tôi có mặt trước cửa phòng bệnh của Tần Mạch, gõ vài tiếng rồi đẩy cửa đi vào, vừa lúc anh ta đang thắt caravat, thấy tôi, anh ta thần nhiên liếc mắt một cái nói: “Mẹ tôi có nấu ít cháo để trên bàn, cô muốn ăn không?” Thần thái ngôn ngữ tự nhiên cứ như ba ngày anh ta nằm viện tôi luôn túc trực tại bệnh viện chăm sóc vậy.

Thái độ thân thiện của anh ta khiến tôi cảm thấy kỳ kỳ, tôi ngạc nhiên lại hoang mang nghĩ không biết trong cháo có bị bỏ thuốc vào không, ý nghĩ này làm tôi sợ đến mức một mực lắc đầu từ chối.

Anh ta cũng không ép buộc, thắt caravat xong, quay đầu nhìn tôi: “Ừ, vậy đi ăn cơm đi.”

Không ăn cháo thì ăn cơm... Tôi bất lực nghĩ, đây là thứ logic cường bạo gì vậy. Tôi đồng dạ cực tuyệt: “Tôi ăn rồi.”

“Nhưng tôi chưa ăn.” Anh ta nghiêm túc nói, giống như việc cùng anh ăn cơm là trách nhiệm của tôi vậy, thấy tôi xù lông nhím chuẩn bị phản công, ánh mắt anh ta lại càng sắc bén, nhưng ngữ khí thì dịu đi rất nhiều, giống như dỗ dành trẻ con đang dở chứng vậy, “Ăn cơm xong rồi đi xem nhà nhé.”

Trong nháy mắt, tôi lại trở mặt nghĩ, câu nói của anh có ý là —— ăn cơm, xem nhà, lấy tiền sẽ dễ dàng. Không ăn cơm, không xem nhà, lấy tiền không có cửa đâu!

Mớ lông nhím mới xù lên liền bị mấy tờ giấy hình Bác Mao màu hồng nhẹ nhàng vuốt ve lập tức xẹp xuống, tôi im lặng mỉm cười.

Bóng Tần Mạch phản chiếu trên cửa sổ dường như cũng hơi nhếch miệng, nhưng đến khi anh ta ăn mặc xong xuôi, lúc bước qua tôi đã khôi phục lại là bộ dáng lạnh nhạt thường thấy.

Vốn tưởng kiếm đại chỗ nào ăn cho xong bữa nhưng đến khi thấy Tần Mạch đưa tôi đến một nhà hàng Châu Âu thì mặt tôi đen thui: “Tần tiên sinh, chiều nay xem nhà xong tôi còn phải về công ty làm việc.”

“Ừ.” anh ta lên tiếng, nhưng không nói thêm gì.

Tôi âm thầm tụng câu “Khách hàng là thượng đế” mười lần rồi bình tĩnh ngồi xuống với anh ta.

Anh ta gọi một phần bít tết, còn tôi chỉ gọi một ly nước cam. Anh ta im lặng dùng bữa, tôi cũng không tìm được đề tài nói chuyện. Không khí có chút gượng gạo, theo thói quen tâm trí của tôi lại bắt đầu chậm rãi trôi đi tận đâu tận đâu nên cũng chẳng cảm thấy có cái gì kỳ quái.

Có lẽ... Anh ta chỉ muốn có một người cùng ăn cơm mà thôi.

“Hà Tịch.”

“Ừm”

“Cô chia tay với anh chàng bác sĩ kia rồi hả?”

Tôi liếc mắt: “Chứ còn thể nào nữa? Chẳng lẽ xài chung một người đàn ông với người đàn ông khác?”

Đương nhiên anh ta đang tìm chuyện để hỏi: “Không đau lòng sao?”

“Không biết, dù sao tình cảm đó cũng không đủ lớn để ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi.” Tôi cắn ống hút, trong lòng đột nhiên xẹt qua ý nghĩ, sức ảnh hưởng còn chưa lớn bằng của Tần tiên sinh anh đâu. Ý nghĩ này qua đi, tôi đột nhiên tỉnh hẳn, giật mình đánh thót một cái, nhìn lướt qua Tần Mạch đang khoanh tay ung dung nhìn tôi, vội đề nén cảm giác chột dạ xuống.

“Hà Tịch, cô kiên cường thật sự hay chỉ là che giấu quá giỏi?” Anh ta hỏi tôi, giọng nói mang ý khó hiểu “Tôi còn nhớ cô gái gào khóc thảm thiết trên xe của tôi lúc trước không phải như thế này.”

Đương nhiên, một bên là bạn trai yêu đương qua lại vài năm với một bên là người thay thế giữa đường, không tình cảm thì khi chia tay có gì mà quyến luyến. Dĩ nhiên những điều này không cần giải thích cho Tần Mạch, tôi thở ra nhẹ nhõm, cười cười, cũng không biết là nói với chính mình hay là nói với Tần Mạch: “Nghĩ thông suốt rồi, cũng chỉ là tình yêu thôi, có gì đặc biệt đâu.”

Tần Mạch gật gật đầu, giống như đồng tình với câu nói ngạo mạn này của tôi, lát sau anh ta mới nói: “Nhưng hiện giờ cô không có bạn trai, người nhà không có ý kiến gì sao?”

Đương nhiên là có ý kiến! Đây là chuyện làm tôi đau đầu nhất khi về nhà nghỉ Tết!

Tôi nhịn xuống cảm giác muốn kể lể dông dài, chỉ nói một câu: “Mấy chuyện này không giống nổ máy xe, Có thể gấp gáp được sao?” Tôi cắn loạn cái ống hút sau đó quyết định chĩa mũi dùi về phía khác: “Hơn nữa, người lớn tuổi như anh thế này còn không gấp, tôi gấp cái gì.”

Mấy chữ “lớn tuổi thế này” hình như kích thích Tần Mạch, anh ta dần dao nĩa xuống bàn, ánh mắt sắc bén như đang nghiền ngẫm, chăm chú nhìn tôi.

Tôi bị anh ta nhìn đến hốt hoảng, đảo mắt đi chỗ khác: “Sao vậy, không thích người ta nói thật sao?”

“Quả thật tôi không vội.” anh ta nhìn tôi thật lâu, thần sắc từ từ nhu hòa trở lại, “Bắt được tho, đang chuẩn bị bỏ vô nồi”

Nghe ra lời ám chỉ của anh, tôi do dự trong chốc lát: “Anh... Có đối tượng rồi à?”

Anh im lặng không trả lời. Vậy là tôi đã hiểu, thì ra ngay cả người như Tần Mạch cũng đã tìm được một nửa của mình ... Thoáng chốc, trong lòng tôi không biết dỗi lên cảm giác, như là khó chịu vì bị phản bội, lại giống như bị thương khi bị bỏ rơi, xen lẫn vị chua chua của ghen tị, tất cả dồn ứ lại trong ngực.

Nhưng rõ ràng tôi nào có quyền gì mà khó chịu, bị thương hay ghen tị.

Bữa cơm được tiếp tục trong không khí trầm lặng.

Đến lúc Tần Mạch thật sự đứng trước cửa nhà thì đã ba giờ rưỡi chiều.

Vào nhà, tôi thực hiện đúng chức trách của mình, nghiêm túc giới thiệu bố cục tổng thể của căn hộ cùng với chi tiết các thiết kế trong sinh hoạt, thỉnh thoảng xen vào vài nguồn gốc cảm hứng khi thiết kế. Anh ta nghe rất say sưa, còn tôi chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng kết thúc phần giới thiệu để bỏ của chạy lấy người.

“Cô làm tốt lắm.” Sau khi dạo một vòng từ trên lầu xuống dưới đất, anh ta nói: “Tôi rất hài lòng”

“Tôi rất vinh hạnh!” Tôi tìm hợp đồng trong túi xách, muốn anh ta nhanh nhanh ký tên xác nhận là tôi có thể ngoan ngoãn lẫn về công ty chờ lấy tiền.

“Nhưng...” Anh hơi lưỡng lự sờ sờ góc sofa nói, “Trong nhà còn chưa có, ga nệm và đồ dùng gia đình thiết yếu.”

Gân xanh chạy loạn trên trán tôi: “Tần tiên sinh, những thứ này hoàn toàn không có trong hợp đồng, chắc anh phải tự đi mua thôi.”

“Hà tiểu thư, tôi cần một căn hộ có thể trực tiếp dọn vào ở”

“Tôi là kiến trúc sư, những gì anh nói không thuộc phạm vi chịu trách nhiệm của tôi.”

“Tôi tin tưởng con mắt của kiến trúc sư.” Anh nói, “Những gì cô chọn chắc chắn sẽ rất hợp với phong cách của căn nhà này.”

Tôi nổi giận: “Không làm!”

“Được rồi.” Anh ta nhìn nhìn đồng hồ, tỉnh bơ nói “May là tối nay tôi cũng không có việc gì gấp, chúng ta đi siêu thị sắm mấy thứ đó đi.”

Tôi kinh ngạc trừng mắt: “Dựa vào cái gì chứ! Những gì trong hợp đồng tôi đã hoàn tất, tôi không đi!”

Anh ta khoanh tay, bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nhưng vẫn không thể che được ý cười rõ ràng trong mắt, cười vô cùng đắc ý! Anh ta nhú mày: “Hà tiểu thư, thái độ phục vụ của cô thật sự làm cho tôi không hài lòng, tôi nghĩ, bản hợp đồng này có lẽ để ngày khác hãy ký đi”

Lửa giận trong lòng tôi đã bốc cao hơn ba trượng, hận không thể cầm nguyên tập hợp đồng nện thẳng vào mặt anh ta, sau đó dùng giày gót giày đục n lỗ cho xịt máu!

Anh ta nhìn bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống anh ta của tôi, làm như vô cùng bất đắc dĩ nói: “Xem ra tôi phải nói với giám đốc Tạ về thái độ tích cực trong công việc của nhân viên công ty nha.”

Tôi nắm tay thành nắm, nếu anh ta gặp Tạ Bất Đình để phàn nàn thì coi như món tiền thưởng gấp bốn kia sẽ bay đi mất!

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đi! Đi thì đi...”

Nhìn nét cười đắc ý trong mắt anh ta, trong đầu tôi chỉ hiện lên tám chữ to đậm máu——

Cát địa cầu hòa, tang quyền nhục quốc...

21. Chương 21

Chương 21. Ở bên anh nhé

Xung quanh khu nhà Tần Mạch không có cái siêu thị lớn nào nên tôi và anh ta phải kêu taxi đi mua đồ. Lướt qua một dãy kệ để đồ, tôi nhìn bóng người đang hăng hái quăng hết món này đến món kia vào xe đẩy, nói một cách bất lực: “Tần tiên sinh, những thứ này bên dì Tần còn nhiều lắm, anh cứ về nhà lấy là được rồi.” Nếu anh ta thật sự mua hết cái đồng hồ kia thì cái số kiếp bị nô dịch của tôi chạy đâu cho thoát...

“Tôi đã đọc lập về kinh tế.” Anh ta quay đầu nhìn tôi, ánh mắt có chút coi thường “Chẳng lẽ cô vẫn còn xin tiền nhà?”

“Tôi chỉ nói anh đang lãng phí, đó là một hành vi đáng xấu hổ!”

“Tôi thích vậy.” Anh ta bước được hai bước đột nhiên quay đầu lại, nheo mắt đánh giá tôi một lượt: “Hà tiểu thư, cô đang quản chuyện riêng của tôi sao?”

Quản cái đầu anh... Tôi ráng nuốt xuống cái ý muốn mắng chửi ai đó, vừa bỏ đi trước vừa nói: “Được thôi, nếu anh cho là như vậy”

Đi thêm vài bước vẫn chưa thấy anh ta đẩy xe tới, tôi cau mày quay đầu nhìn, thì thấy anh ta đang lẩm bẩm có vẻ rất sung sướng: “Quản cũng tốt chứ sao.” Thấy tôi quay lại nhìn, anh ta đi đến gần thân nhiên nói: “Nói vậy chứ sống cùng với tôi cũng không cần phải tiết kiệm vậy đâu.”

Giọng nói sát bên tai như vậy làm tim tôi lỡ một nhịp, thoáng như một dòng nước ấm áp chảy qua, mặt cũng bất giác nóng nóng. Tôi hừ một tiếng, che giấu sự bối rối của mình, quay mặt nhìn ra hướng khác.

Tôi vô tình nhìn lướt qua một chỗ, phút chốc cả người cứng đờ, rồi ánh mắt từ từ nhìn thẳng chỗ kia — Thẩm Hi Nhiên đang đứng cùng một cô gái xa lạ!

Tôi nhanh chóng xoay người, giấu mình sau kệ hàng rồi vội vàng kéo Tần Mạch vào nói: “Anh đứng đây đợi một chút.” Tôi ló đầu ra ngoài dò xét, mặt mũi nghiêm trọng y như cảnh sát theo dấu tội phạm, tỉ mỉ quan sát hai người kia.

Bọn họ nói nói cười cười thoát nhìn rất là quen thuộc, thậm chí có chút... thân mật. Tôi lục tung mớ trí nhớ trong đầu cũng tìm không ra Thẩm Hi Nhiên có họ hàng hay cô bạn giống cô gái này hết.

“Cô đang làm gì vậy?” Tần Mạch cũng khó hiểu nhìn theo hướng tôi đang theo dõi, trong nháy mắt anh ta đã hiểu liền: “Đứng đây suy nghĩ lung tung không bằng không bằng đến đó hỏi cho rõ.” Anh ta cũng có mặt trong tiệc đính hôn của Trình Thần, cũng biết quan hệ giữa tôi và Trình Thần, nhìn bộ dạng tôi, chỉ cần động não một chút anh ta cũng biết tôi đang nghĩ cái gì.

Anh ta nói đúng, tôi không nên đứng đây đoán mò nữa, nếu đây chỉ là hiểu lầm lại khiến Thẩm Hi Nhiên và Trình Thần xích mích thì thật không hay. Nhưng nếu tôi chạy đến hỏi thì dù có hay không Thẩm Hi Nhiên cũng nhất định phủ nhận...

Trong lúc tôi còn đang rối rắm thì Tần Mạch nói nhạt: “Họ đi rồi.”

Tôi ngẩng đầu, quả nhiên hai người nọ đã mất dạng, tự dưng thấy bức bối, nhịn không được đánh một cái vào tay Tần Mạch: “Sao anh không nói sớm với tôi?”

Anh ta mặc kệ tôi “phủ bụi” cho mình, quét mắt nhìn tôi một cái, hờ hững nói: “Chuyện của người ta, cô quan tâm làm gì.”

Tôi dùng chính câu nói của anh ta trả đũa lại: “Tôi quản được chuyện của anh thì mắc gì không quản được chuyện của người khác?”

Anh bất mãn trả lời như là phản xạ tự nhiên. “Cô quan tâm thì cô mới quản, tôi và anh ta giống nhau sao?”

Lời này vừa nói ra, tôi liền ngậy ra, anh ta cũng ngăn người, lập tức ho khan một tiếng vội quay mặt đi nhìn đi chỗ khác.

Tôi kìm nén tâm trạng đang loạn lên như đèn cù, miễn cưỡng bày ra bộ mặt làm như đang mỉm cười, tỉnh bơ nói: “Có gì không giống nhau?” Mặt không biểu cảm tôi bước qua anh ta, chỉ về khu đồ vệ sinh cá nhân: “Tần tiên sinh, tôi đề nghị anh nên mua thêm một chai dầu gội đầu nữa.” Tôi nghiêm mặt nói, “Không những tóc anh dơ mà đầu óc anh cũng sắp bết lại rồi. Hai chai này một gội, một uống. Uống hết một chai chắc là anh sẽ khỏi bệnh.”

Anh ta không tức giận, thậm chí cũng chẳng thêm tròng mắt với tôi, một hồi lâu sau mới hỏi một cách không tự nhiên: “Trong nhà có chén không?”

Thấy anh ta chuyển đề tài, tôi cũng thức thời không nhắc tới câu nói mờ ám hồi nãy nữa: “Mua tủ chén được khuyến mãi một bộ chén”

“Có nồi không?”

“Không có.”

“Vậy mua nồi trước rồi mua thức ăn về nhà nấu cơm”

Tôi hoảng lên: “Tôi đâu phải là bảo mẫu của anh, mua sắm như thế này đã nằm ngoài công việc rồi mà anh còn muốn tôi nấu cơm cho anh ăn! Quên nữa, anh mới ăn cơm trưa hồi ba giờ mà!”

Anh ta xem đồng hồ: “Bây giờ đã là sáu giờ, cô đừng lo, là tôi nấu, cô không phải động móng tay”

Tôi còng kinh ngạc : “Anh... Anh biết nấu ăn?”

Anh liếc xéo tôi: “Lúc trước đi du học toàn là tự lo chứ ai mà nấu cho.”

Trong nháy mắt tôi cảm thấy Tần Mạch trở nên thật bình dân hóa. Nếu anh ta đã mở miệng mua đồ về tự mình nấu ăn thì tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn làm cái đuôi nhỏ đi theo sau mà thôi.

Mua sắm xong xuôi về đến nhà đã hơn bảy giờ tối, tôi cũng không chú ý gì đến hình tượng ngồi đơng đưa trên ghế sofa trầm nghĩ, tiếp sau đây chắc có thể thoát khỏi anh ta rồi, chờ ký kết thúc hợp đồng xong thì tôi sẽ không gặp lại anh nữa, cũng không bao giờ phải chịu uy hiếp mà làm nô dịch cho anh ta!

Vừa về nhà, anh ta đã vùi mình vào bếp, mặc kệ tôi ở phòng khách tự tung tự tác. Ngồi ngoài phòng khách uống nước một hồi, thấy anh ta không mấy may động chạm đến tôi liền chủ động lặn vào bếp. Do hôm nay xuất viện nên anh ta cũng không mặc âu phục như mọi hôm, nhìn anh ta mặc đồ thường đứng trong bếp thật chẳng khác gì một ông chủ gia đình.

Tôi cười nịnh nọt, hai tay dâng bản hợp đồng mà y như bản tấu chương trình hoàng thượng hạ bút: “Tần tiên sinh.”

Anh ta hơi nhú mày nhưng lần này cũng không làm khó tôi gì cả, thoải mái đặt bút ký tên.

Tôi mừng như điên, nâng niu bản hợp đồng bảo bối, ngắm nghía hồi lâu mới nhẹ nhàng bỏ vào túi xách.

“Hợp tác với anh thật là vui vẻ!” Tôi chìa tay ra, bụng trầm nghĩ trước khi tạm biệt cũng phải giả mù sa mưa một lần .

Một tay anh cầm xẻng, một tay không khách khí bắt tay tôi, không phải là bắt tay xã giao mà cả bàn tay to lớn của anh bao trọn bàn tay tôi, lôi tôi đến chỗ cái thớt, y hệt lúc trước ba tôi thường nắm tay dắt qua đường, dúi vào tay tôi một con dao nói rất tự nhiên: “Xắt mấy củ cải này cho tôi.”

Tôi sững sờ nhìn anh ta, rồi nhìn lại mình nghiêm chỉnh trong bộ đồ công sở, ngơ ngác cầm con dao nói: “Nhưng tôi phải về...”

“Bận bận cả ngày rồi cô không đói bụng sao?”

“Ách...”

Thấy tôi do dự, anh ta lại ném tiếp một câu: “Ăn cơm xong rồi về.” Đây không phải là câu hỏi cũng không phải lịch sự mời mọc, mà là mệnh lệnh. Tôi nghĩ, ngày thường anh ta ra lệnh cho cấp dưới cũng là như vậy, nhưng tôi không phải là cấp dưới của anh ta, tôi là loại người chịu mềm không chịu cứng.

Bèn dứt khoát cầm phập con dao vào cái thớt kiên quyết nói: “Quan hệ hợp tác của chúng ta đã kết thúc. Không rảnh hầu hạ anh nữa.”

Anh ta giữ tay tôi lại, bàn tay thật ấm, anh ta hơi nhú mày dường như còn có chút không vui: “Sao mà em có thể...”

Tôi giãy tay muốn thoát khỏi bàn tay anh ta, nhưng anh ta kiên quyết không buông, hai lòng bàn tay cọ sát vào nhau thật ấm khiến tim tôi không tự chủ mà đập loạn. Y như bị ma ám, đứng yên mặc kệ anh ta lôi kéo. Hình như cũng ngạc nhiên trước hành động của mình, anh ta yên lặng một lúc rồi lại thần nhiên nói, ngữ khí đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều “ Cũng chỉ là ăn bữa cơm rau dưa thôi. Về nhà có một mình thì em định ăn uống thế nào?”

Tôi bị những lời mềm mại này lay động, sự lạnh lùng biến mất, ánh mắt cũng dịu đi nhiều.

Anh lại nói: “Hơn nữa cả ngày làm không công cho anh rồi, ngay cả bữa cơm cũng không ăn, không sợ lỗ à? Lỗ...”

Vì thế tôi phát cờ trắng đầu hàng, cặm cụi đứng xắt mớ củ cải kia.

Đèn nhà bếp được bật lên, ánh sáng cam nhu hòa làm cho không gian nhỏ trong bếp trở nên ấm áp, đây là lần đầu tiên căn phòng này thực hiện đúng chức năng của nó, mà người dùng bữa ăn đầu tiên tại đây không ngờ lại là tôi và chủ nhân của ngôi nhà.

Bốn món ăn, không quá nhiều, vừa đủ cho hai người bọn tôi dùng.

Thật ra mà nói bữa cơm này tôi có chút không tự nhiên, thứ nhất vì vị chủ nhân này rất tự nhiên, thoải mái gấp rau, bởi cơm cho tôi giống như chúng tôi đã thân quen từ rất lâu, thứ hai là... tôi và anh ta đều im lặng ăn, trong phòng ngẫu nhiên chỉ có tiếng lanh canh của bát đĩa chạm nhau.

“Hà Tịch.”

Anh ta bất thành linh gọi làm tôi sợ đến mức suýt nữa phun hết canh trong miệng ra.

“Chuyện gì?”

Anh gõ tay xuống bàn vài cái giống như sắp đưa ra quyết định trọng đại, còn tôi lại cảm thấy đáng vẻ tư lự này thật gọi cảm, mê người...Chết tiệt!!!

“Ồ bên anh nhé”

Tôi chăm chú nhìn anh ta hồi lâu chờ bộ não tôi tiêu thụ hết câu nói đó, trái tim mới kinh hoàng đập bồm bộp như vừa kết thúc môn chạy ba trăm mét, bụng thắt lại, tự dưng có loại cảm giác như bị thắt một cái dây an toàn, rồi có người từ sau xô tôi xuống giống như chơi trò nhảy bungee. Tôi nuốt nước miếng cái ực, hồi lâu sau mới miễn cưỡng nhặt tấm chắn của mình lên, nói một câu gần như dần dợn:

“Để làm gì?”

Câu trả lời này dường như nằm ngoài dự kiến của anh ta, không biết trong đầu anh đang hiện lên những hình ảnh gì mà dưới ánh đèn vàng dịu tôi thấy mặt anh ta dần dần đỏ ửng.

“Khụ...” Anh ta ho khan vài tiếng giống như người mới tìm lại được tâm hồn đang treo lơ lửng đâu đó của mình, anh ta nghiêm mặt trừng tôi một cái ý như oán trách cái tư duy không phát triển theo hướng bình thường của tôi, rồi nói “Có lẽ em thấy hơi đột ngột.”

Tôi oán thăm: dĩ nhiên là đột ngột rồi.

“Mấy ngày nay anh đã nghĩ rồi, tuy rằng chúng ta đều có không ít lựa chọn...”

Tôi quay đầu nhìn miếng đất không mọc cỏ cô độc phía sau, lòng thầm nghĩ: người có không ít lựa chọn, chỉ có anh thôi.

“Nhưng tình thế trước mắt, dù là duyên phận hay số mệnh, chúng ta cũng xem như là đã bên nhau rồi. Ít ra thì mẹ anh cũng đã chấp nhận, nếu bây giờ em bỏ đi, anh cũng không có khả năng giải thích lý do với bà, càng không có thời gian đi tìm cô gái khác. Còn tình hình của em hiện giờ, lần này về quê ăn tết chắc cũng phải chịu áp lực không nhỏ đâu.”

Những lời nói này giống như hòn đá bị ném xuống giếng, liên tiếp dội âm thanh lại.

Nhưng tình cảm đang dâng như sóng trào của tôi bị bộ dáng như bàn chuyện làm ăn của anh làm nguội lạnh không ít.

“Qua một thời gian tiếp xúc, anh thấy em là cô gái độc lập, đam mê công việc, dũng cảm kiên cường, dĩ nhiên, em cũng không thích cuộc sống phiền phức khi hai người cứ dính lấy nhau, mà anh lại rất phù hợp với yêu cầu này. Anh tin nếu chúng ta bên nhau sẽ không gây phức tạp hay làm phiền gì đến cuộc sống của đối phương.”

Tôi đã hoàn toàn bình tĩnh lại, suy nghĩ theo lý trí lạnh lùng của anh ta, gật gật đầu: “Anh nói đúng.”

Anh nở nụ cười hài lòng cứ như đã đàm phán thành công một hợp đồng lớn: “Hà Tịch, nếu đã không tìm được người tâm đầu ý hợp thì mình tìm một người phù hợp, ngang hàng với mình cũng tốt phải không?”

Tôi không rời mắt khỏi tô canh củ cải, suy nghĩ một lát mới ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt anh ta hỏi thẳng: “Vậy anh có thích em không?”

Anh ta ngẩn ra, hình như rất ngạc nhiên với câu hỏi của tôi, anh ta có vẻ mất tự nhiên, né tránh ánh mắt của tôi.

Tôi khoát tay nói: “Không biết hỏi anh để làm chi nữa.” Đối với Tần Mạch có lẽ tình yêu cũng chẳng được coi là gia vị của cuộc sống nữa chứ nói gì đến cái khác. Tôi nói: “Đề nghị của anh cũng không tồi, em sẽ suy xét...nè, anh đừng nói anh không cho em thời gian để suy nghĩ nha.”

“Dĩ nhiên là có” Anh ta trả lời “Em cứ từ từ suy nghĩ.” Nhưng bộ dáng kia dường như chắc chắn em-nhất-định-sẽ-đồng-ý.

Khi tôi xách giỏ loay hoay để mang giày ra về, chợt nhớ ra một việc bèn quay đầu hỏi anh: “Tần Mạch, chẳng lẽ hôm nay anh tỏ tình với em sao?”

Anh nhíu mày, bày ra vẻ mặt “Cuối cùng em cũng đã hiểu.”

Miệng tôi méo xệch: “Tần Mạch, nếu không phải là Hà Tịch em thì cô gái nào được anh tỏ tình chắc xúc động đến bật khóc mất.”

Anh ta vui vẻ nhận lời ca ngợi của tôi như điều hiển nhiên.

22. Chương 22

Chương 22: Bọn họ hiểu lầm nhau

Mấy ngày nay, chuyện làm tôi phiền lòng có vẻ hơi nhiều.

Đầu tiên là chuyện của Tần Mạch, từ hôm anh nói cho tôi thời gian suy nghĩ thì lặn mất tăm, để tôi tự do tự tại, có lẽ anh quá bận rộn nên cũng không quá xem trọng chuyện này hay là anh đã chắc chắn tôi sẽ đồng ý.

Nhưng nếu đồng ý...

Tôi cũng không rõ thứ rung động của tôi đối với Tần Mạch là loại tình cảm nào, nếu nói tôi yêu anh thì cái thái độ được chẳng hay chờ của anh lại cho tôi linh cảm quan hệ của chúng tôi cũng sẽ không duy trì được bao lâu. Mà tôi đã không còn là cô gái mười tám, mười chín tuổi, thanh xuân của tôi không còn nhiều để mà lãng phí nữa rồi.

Thứ hai là chuyện của Trình Thần. Kể từ khi tôi nhìn thấy Thẩm Hi Nhiên và cô gái xa lạ kia ở siêu thị thì hình ảnh này luôn ám ảnh tôi, tôi cảm thấy nếu không nói cho Trình Thần biết, có thể một ngày nào đó chị sẽ bị tổn thương, đến lúc đó việc che giấu của tôi hôm nay chính là một loại phản bội. Nhưng nếu việc này chỉ là một hiểu lầm, tôi nói với chị thì chẳng khác gì tôi gieo mầm mống nghi ngờ vào trong mối quan hệ giữa chị và Thẩm Hi Nhiên. Thật là khó xử...

Nhưng tình thế khó xử này cũng không duy trì bao lâu, hôm đó tan làm tôi về nhà, vừa đi lên cầu thang thì thấy một người đang ngồi thật thảm hại ngoài cửa, tóc tai rối bù, mặt mày nước mắt nước mũi tèm nhem, thoạt nhìn rất là chật vật.

“Tịch Tịch...” Chị gọi tôi, “Chị... Chị phải làm sao bây giờ?”

Trong lòng tôi rơi rụng lộp bộp, chẳng lẽ Thẩm Hi Nhiên thật sự đã làm ra chuyện có lỗi với Trình Thần?

Chị càng khóc thương tâm: “Thẩm Hi Nhiên... Anh ta có người phụ nữ khác, anh ấy không cần chị nữa”

Tôi nén tiếng thở dài, bước đến đỡ chị dậy: “Chúng ta vào nhà trước được không? Nín đi, không chừng chỉ là hiểu lầm thôi.”

Chị vẫn nức nở nhưng ngoan ngoãn để tôi đỡ vào phòng. Tôi biết tinh thần chị hiện nay đang rối loạn, là chỗ quen biết lâu năm, với tính khí chị nếu còn chút tinh thần thì sẽ không dễ dãi dành như vậy.

Tôi thả hộp khăn giấy trước mặt chị rồi vỗ vỗ lưng: “Được rồi, em đã chuẩn bị xong, có chuyện gì thì chị nói đi.”

Trình Thần không chút khách khí rút một tờ khăn giấy, lau nước mắt rồi hỉ mũi, mếu máo khóc thút thít cả nửa ngày mới chịu nói rõ ràng sự việc.

Trưa hôm nay, chị nấu cơm định mang đến công ty cho Thẩm Hi Nhiên nhưng anh ta không ở đó. Chị cũng không nghĩ ngợi gì nhưng đứng quay ra về lại thấy Thẩm Hi Nhiên ngồi với một cô gái xinh đẹp trong quán cà phê đối diện công ty, cả hai cười nói thật vui vẻ. Trình Thần nổi lên lòng nghi ngờ, gọi điện cho Thẩm Hi Nhiên hỏi anh ta đang ở đâu, anh ta lại nói đang ở công ty.

Trình Thần chưa bao giờ người tốt tính, lúc ấy chị nằng nể cơn ghen, nhảy vào quán cà phê lôi Thẩm Hi Nhiên ra tra hỏi về cô gái kia, mà Thẩm Hi Nhiên lại do dự không trả lời, vừa vặn cô gái kia cũng từ trong bước ra, Trình Thần trong cơn tức giận tái người ta một cái té ngã xuống đất, Thẩm Hi Nhiên đến khuyên cũng bị Trình Thần dùng ứng trả công cào cho mấy vết xước máu trên mặt. Thẩm Hi Nhiên nhất thời cũng phát hỏa, quay sang bảo vệ cô gái kia, lại lớn tiếng mắng Trình Thần hai câu...

“Anh ta nói chị, nói chị tùy hứng, không phân rõ phải trái. Nói chị cho tới bây giờ chỉ biết bản thân... nhưng là, nếu anh ta thấy chị cùng người đàn ông khác cười giỡn vui đùa trong quán cà phê... thì anh ta có cảm giác gì? Cũng có thể không có cảm giác gì hết, anh ấy hết yêu chị rồi, Tịch Tịch, anh ấy không yêu chị nữa...”

Tôi đau đầu, tay ấn ấn thái dương, nếu nhìn bên ngoài thì có vẻ Thẩm Hi Nhiên đã làm chuyện có lỗi nhưng sao tôi vẫn cảm thấy bên trong có gì đó hiểu lầm.

Trình Thần khóc lóc một hồi lâu cảm thấy mệt mỏi, tôi đưa chị đi rửa ráy một chút rồi ngủ. Không chừng chuyện này sáng mai sẽ có chuyển biến khác.

Sắp đi ngủ Trình Thần còn ghé vào trên gối, nhìn tôi nói:

“Tịch Tịch, em biết không, lúc anh ấy vì che chở người khác mà la hét chị, trong lòng chị chìm vào tuyệt vọng. Bình thường chị hung dữ, sai phách anh ấy làm này làm nọ, anh ấy vì thích chị mà bỏ đi tính công tử của mình, nhẫn nhịn chịu đựng tính điều ngoa, tùy hứng của chị, nhưng nếu anh ấy không còn thích chị thì cái gì chị nói, cái gì chị làm cũng chướng mắt anh ấy và đối với anh ấy chị cũng chẳng còn quyền hành gì.”

“Tịch Tịch, chị... chị rất sợ, nếu anh ấy thật sự không cần chị nữa mà chị vẫn còn yêu anh ấy thì chị biết làm gì với trái tim của mình đây?”

Tôi chỉ còn biết vỗ nhẹ lên lưng chị an ủi: “Nếu thật xảy ra như vậy, chị cứ ném nó cho Thẩm Hi Nhiên là được, dù sao...” Tôi chỉ vào vị trí trái tim của chị, “Anh ta đã không còn thuộc về chị nữa.”

Trình Thần túm chặt góc áo của tôi: “Nhưng chị không thể thiếu anh ấy”

Tôi cười ngoan độc: “Vậy chị mang trái tim của anh ta đến đây, em giữ chặt còn chị cho nó vài dao sau đó đào tâm của anh ta ra ăn sạch, làm cho anh ta không bỏ đi được.” Trình Thần cũng cười cười, cuối cùng cũng chịu nhắm mắt lại ngủ.

Tôi nhìn gương mặt Trình Thần đang ngủ say, trong lòng nén tiếng thở dài, nếu đã đánh mất tâm thì phải làm gì? hoặc là kiên cường làm lại từ đầu (dục hỏa trùng sinh), hoặc là tuyệt vọng nhậm nhân xâm lược.

Tờ mờ sáng hôm sau, một cú điện thoại đánh thức tôi dậy, tôi thở phì phì, mò mẫm chạm tới di động, mơ màng màng màng nghe: “Ai?”

“Hà Tịch, Thần Thần có ở chỗ em không? Hôm qua cô ấy có tìm em không?”

Tôi liếc mắt sang Trình Thần vẫn đang ngủ say sưa, tức giận nói: “Không có.” Bây giờ mới biết sốt ruột thì lúc trước gây chuyện làm gì. Tôi vừa nói dứt câu thì bên kia đã cúp máy dường như rất nôn nóng.

Trình Thần bị tôi đánh thức, ách cổ họng không kiên nhẫn hỏi: “Ai vậy? Sáng tinh mơ đã gọi điện thoại.”

“Thẩm Hi Nhiên.”

Im lặng ba giây, cái chân ấm áp trên người tôi bị gỡ tung, Trình Thần chụp cánh tay tôi, mang theo ba phần chờ mong, ba phần kinh hãi, ba phần sợ hãi nhìn chằm chằm tôi: “Anh ấy gọi điện thoại ? Tìm tôi sao? Nói như thế nào ?”

Tôi kéo chân đắp lại, than thở nói: “Hỏi chị có ở đây không, em nói không, anh ta liền cúp máy.”

Trình Thần có chút mất mát buồn giọng: “Chỉ vậy thôi sao. Không nói thêm gì nữa? Anh... anh ấy có nói xin lỗi chị hay không?”

Tôi buồn ngủ muốn chết nhưng cũng bị chị chọc cho tỉnh bèn xốc chân nhìn chị nói: “Trình Thần, chị quên chị đang sắm vai nào sao? Chị là phụ nữ uất ức ôm hận trốn nhà đi mà Thẩm Hi Nhiên là thủ phạm, cả đêm nay chắc anh ấy đổ mắt tìm chị rồi, anh ấy lo lắng gọi cho em, nếu em đã trả lời không thì dĩ nhiên anh ấy phải nhanh chóng gọi điện hỏi người khác chứ việc gì tốn thời gian nói mấy lời xin lỗi chị với em làm gì. Những lời này để khi hai người gặp lại rồi nói mới đúng.”

Nghe xong cú điện thoại này, trong lòng tôi đã xác định lần này chắc chắn là hiểu lầm vì tôi chưa từng thấy ai có bồ bên ngoài lại lo lắng cho vợ như vậy cả.

“Sao em nói chị không ở đây?” Trình Thần hơi tức giận, “Vậy thì làm sao anh ấy tìm thấy chị để xin lỗi chứ.”

Tôi trợn trắng mắt: “Để em gọi điện thoại báo cho anh ta chị ở đây là được chứ gì.”

“Không được.” Chị vội vàng kéo tôi lại, “Do không muốn anh ấy tìm được chị nên chị đã tắt di động, nếu bây giờ gặp anh ấy, chỉ cần anh nói vài ba câu thì chị sẽ xiêu lòng, hôm qua dám hung dữ với chị như vậy chị quyết không bỏ qua cho anh ta.”

Tôi bó tay: “Đến cùng là chị muốn sao?”

Chị nàng nhăn nhó cả nửa ngày, mới thật cẩn thận hỏi tôi: “Em nói... Em nói anh ấy còn thích chị không?”

“Thích.”

Trong phút chốc Trình Thần nở nụ cười đắc ý như mèo được mỡ nhưng rất nhanh kiềm nén: “Không thể dễ dàng dung thứ cho anh ta như vậy, khó khăn lắm mới trốn nhà một lần, phải cho anh ta lo đến xoắn ruột mới được. Tịch Tịch, em cứ đi làm, hôm nay chị làm osin cho em một bữa.”

“Chị không đi làm?”

“Chị xin phép nghỉ, chắc chắn anh ấy sẽ đến cơ quan tìm chị, chị không đi làm, không cho anh ta tìm được.”

Trong lòng tôi yên lặng nói một câu Thẩm công tử bảo trọng rồi che đầu tiếp tục ngủ.

Nguyên ngày đi làm Thẩm Hi Nhiên gọi thêm hai cuộc điện thoại với cùng một nội dung là hỏi tôi có gặp Trình Thần hay chị ấy có liên lạc với tôi không. Sau khi tôi nói không thì anh lập tức ngắt điện thoại. Trong thanh âm của anh ấy, tôi thấy vị Thẩm công tử xưa nay vẫn bình tĩnh, đến lúc này đã gấp đến phát điên rồi.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì chuyện này cũng không có gì là lạ, căn cứ vào bối cảnh của nhà họ Thẩm, tìm một phụ nữ lâu như vậy vẫn không thấy tung tích thì chỉ có hai khả năng hoặc là nàng ta đã chết hay gặp chuyện không may rồi.

Buổi tối về đến nhà, quả thật Trình Thần đã quét tước, dọn dẹp nhà tôi từ trong ra ngoài sạch bóng nhưng chị lại đối đến sắp hôn mê, chị nằm bẹp trên ghế sofa, thấy tôi về bèn trở tay mắng: “Hà Tịch, đồ độc ác! Nhà gì mà không có miếng bánh nhỏ để lót dạ! Chị mệt chết mệt sống động đập chân tay cả nửa ngày giúp em mà ngay cả mì ăn liền cũng không có mà ăn.”

Tôi hơi xấu hổ, vì yêu cầu công việc nên tôi rất ít khi nấu cơm vả lại sống một mình nên cũng không để ý việc ăn uống lắm, gói mì ăn liền cuối cùng trong nhà đã chui vào bụng tôi hai ngày trước mà tôi cũng sơ ý đi về cũng không mua thức ăn cho Trình Thần.

“Sao chị không xuống nhà mua cái gì ăn đỡ đói?”

“Không được, nếu Thẩm Hi Nhiên cho người phục sẵn thì phải làm sao? Chị không thể để lộ bất cứ dấu vết nào hết.”

Tôi thở dài: “Thôi được rồi, chị ăn gì để em đi mua, nhưng chị chịu khó chờ một chút, gần tết nên tiệm tạp hóa dưới nhà nghỉ bán rồi, em phải đến siêu thị hơi xa nhe.”

“Đi đi.” Chị khoát tay, “Đi nhanh về nhanh, nếu không thì chuẩn bị về mà hốt xác chị.”

Tôi lấy mấy chục đồng lẻ và di động ra cửa: “Em không mang theo chìa khóa, chị chờ cửa em đó.”

Chị thều thào ừ một tiếng.

Siêu thị hơi xa, đi về khoảng nửa tiếng, chọn thêm món này món nọ lại mất thêm mười phút. Về đến nhà, mới gơ tay định gõ cửa thì nghe vài tiếng rên ái muội vọng ra từ phía sau cửa.

Cổ tay của tôi cứng lại, cứng đờ, nhìn cửa nhà mình rung lắc rất đáng nghi.

“Thẩm... Thẩm Hi Nhiên...” thanh âm Trình Thần mê loạn mà quyến rũ, “Không được... Tịch Tịch sắp về... Không, không được! Ừm...”

Cửa nhà lại rung còn lực cực vài tiếng, cổ tay tôi càng run rẩy, chỉ nghe tiếng Thẩm Hi Nhiên trầm giọng nói: “Thần Thần... Anh không nhận được...”

Sau đó sự rung động của cửa nhà tôi bắt đầu có quy luật hẳn hoi.

Làm ...Làm ngay cửa, thiệt hết nói nổi hai người này!

Mặt tôi đỏ bừng, tay không dám chạm đến cửa nhà đang kêu vang sung sướng, đành che mặt ngượng ngùng chạy xuống nhà.

Ngoài trời gió lạnh thổi từng cơn cũng thổi bay cảm giác khô nóng trong lòng tôi. Tôi nhìn túi đồ ăn bên tay phải, lại lục túi móc ra được năm đồng tiền thối hối này rồi thừ người ra: bây giờ tôi nên tiếp tục chịu gió hun chờ bọn họ làm xong chuyện hay tìm chỗ khác đây?

Mới đứng suy nghĩ có năm phút mà cái lạnh của gió mùa đông đã quất vào mặt tôi bỏng rát, tôi móc di động, lục tìm trong danh bạ tên “cầm thú”, lại bắt đầu đắn đo suy nghĩ tiếp một lúc lâu rồi hạ quyết tâm ấn phím gọi. Bên kia nhận điện rất nhanh, không hiểu sao khi nghe được âm thanh của người này lòng tôi bỗng cảm thấy yên tâm chi lạ!

Tôi hít hít cái mũi đỏ ửng vì lạnh: “Anh cho tôi ngủ nhờ một đêm được không?”

23. Chương 23

Chương 23. Ăn no ấm... dậm dật lung tung

Lúc tôi gọi điện thoại cho Tần Mạch thì phía bên kia rất ồn ào, dường như anh đang tham dự một buổi tiệc xã giao nào đó.

Anh nghe xong, không hỏi nhiều chỉ nói công ty anh hiện đang tổ chức tiệc tất niên, bảo tôi cứ đến khách sạn tìm anh rồi cùng nhau về nhà.

Tôi tự nhủ, tiệc tất niên chỉ đơn giản là dùng bữa cơm, uống chút rượu, tôi ở ngoài khách sạn chờ là được rồi. Nghĩ xong cũng không nghĩ thêm, nhảy lên xe buýt một đường tiến tới khách sạn mà anh nói.

Khi tôi tay trái cầm túi đồ ăn vặt, tay phải cầm di động và một đồng tiền thừa sau khi trả tiền xe buýt, chân mang đôi dép vải bông đầu thỏ ngẩn ngơ đứng trước khách sạn, nhận thấy ánh mắt khinh bỉ và kinh ngạc của người gác cửa, tôi liền thức thời thông thả chui vào một góc âm u của bồn hoa ven đường.

Vừa định gọi điện thoại hỏi thúc thì tôi thấy một đoàn người từ trong khách sạn nối đuôi nhau bước ra, ai nấy đều mặt mày hồng hào, trò chuyện, đùa giỡn với nhau thật phong lưu vui vẻ.

“Ai, đáng tiếc, năm nay giám đốc Dịch vẫn không thành công chuốc say Tổng giám đốc Tần. Thật không biết, người đàn ông lúc nào cũng nghiêm túc như vậy sau khi uống say sẽ trở thành thể nào nhỉ” Một cô gái mặc áo xanh trong ba cô gái đang tay trong tay đi ngang qua tôi cảm khái nói. Cô khác nghe xong, trêu ghẹo, “Đáng tiếc cái gì, cho dù Tổng giám đốc Tần có say, thì cũng không có phần của cô. Cô tưởng giám đốc Dịch đang giỡn chơi sao, chị ấy đã ba mươi rồi, phải nhanh chân tìm cho mình một mối chứ. Nếu tổng giám đốc Tần say, chỉ có một kết cục...”

“Kết cục gì?”

“Nữ trên nam dưới” Cô nàng buông tay, “Mà cô nghĩ đi nếu chuyện đó xảy ra thì vị trí sếp bà của ta sẽ có người ngồi rồi.”

Các cô gái đi càng lúc càng xa, không còn nghe được họ nói gì nữa, tôi suy đi nghĩ lại thì ra Tần Mạch là thủ trưởng rất có giá nha, từ nhân viên quèn đến cấp quản lý đều có ý đồ với anh. Quả nhiên là người ăn ngay nói thật, anh thật có không ít người theo đuổi.

Đang nghĩ lung tung, số người ra về ngày càng thưa, cuối cùng chỉ còn ba người sóng vai bước ra, Tần Mạch, Lisa, và một cô gái lạ. Lisa đang đỡ cô gái uống say bất biết, thần sắc có chút quẫn bách vì cô nàng kiên quyết túm chặt tay áo Tần Mạch nói: “Eric, năm nay tôi nhất định bắt anh nằm sấp mà về nhà.”

Tần Mạch bình tĩnh gỡ tay cô ta ra, vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lùng thường ngày: “Lisa, hôm nay cô lo cho cô ấy, tôi còn có việc.”

Lisa bắt đắc dĩ dỗ dành cô nàng say khướt nọ: “Giám đốc Dịch, Dịch Tình... Bà cô à, chúng ta đi về nhà nhé... Cô ở chỗ nào?”

“Tôi... Nhà tôi ở thành phố B, về thành phố B đi.”

“Đang mùa tết, không mua được vé, hay chúng ta về nhà cô ở đây nha.”

“Lái xe tới rồi, cô mau báo địa chỉ nhà tôi đi.”

“Cho nên mới nói nhà cô ở đâu?”

“Ở thành phố B...”

Tôi cố nén cười, chờ đến khi Lisa phát điên đưa cô gái kia đi xa tôi mới quay đầu tìm Tần Mạch, nhưng trước cửa khách sạn đã không còn ai, tôi tìm quanh quất thấy Tần Mạch vội vàng rẽ vào một góc của khách sạn, không biết định đi đâu.

Tôi nổi cơn hiếu kỳ bèn mò theo, chưa thấy người đã nghe tiếng một người nôn đến tâm can liệt phế. Trong lòng tôi hoảng sợ, vội bước nhanh qua vừa lúc thấy anh đang dựa tường, sắc mặt rất khó chịu đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tôi vừa định mở miệng gọi anh thì thấy anh ôm bụng từ từ trượt xuống, rõ ràng đã đau đến mức toát mồ hôi lạnh nhưng vẫn không rên một tiếng, chỉ lặng lặng móc thuốc cho vào miệng rồi ngồi chờ thuốc thấm. Thấy tình trạng của anh, trong lòng tôi không khỏi chua xót, ần ần co rút đau đớn.

“Tần Mạch.”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, tự mình vịn tường đứng lên. “Ừ, đến đây, chúng ta cùng về” Tuy thanh âm của anh vẫn trầm ổn nhưng tôi biết anh đã say lắm rồi vì anh nói xong câu này thì người lắc lư muốn ngã sang một bên, tôi hoảng hồn vút mọi thứ trên tay nhào đến đỡ anh, một bên đỡ anh choàng vai, một bên đỡ thắt lưng để anh đứng vững. Cảm nhận sự lạnh lẽo từ thân thể anh, trong lòng tôi bỗng trào lên một cơn giận vô cớ, không tìm được thùm thụp mấy cái vào lưng anh: “Đã đau bao tử còn dám uống như vậy, anh chán sống hay muốn chết đây?” (Có gì khác nhau đâu?)

Tôi ôm anh không buông tay, thân mình cứng đờ của anh từ từ dịu lại, cằm của anh đặt nhẹ trên đỉnh đầu tôi sau đó quàng tay ôm trọn tôi vào lòng. Tôi thoáng nghe một tiếng thở dài dường như cảm khái cũng dường như là than thở thả lỏng.

Trong vòng tay của anh, mặt tôi càng ngày càng đỏ, tôi nói rành mạch: “Tần Mạch, buông ra.”

Chắc vì rượu nên hành vi của anh cũng không lý trí như thường ngày, anh cọ cọ trên đầu tôi rồi ngã đầu dựa hẳng vào vai tôi nói: “Hà Tịch, em ấm quá!”

“Ấm cũng không thể tranh thủ dê tôi được, buông ra mau!”

“Không buông.”

“À ... anh muốn tôi ra tay sao?”

Anh càng ôm chặt tôi, bảy phần bá đạo, ba phần bất đắc dĩ nói: “Buông không được.”

Nét mặt già nua của tôi càng đỏ tợn, vừa định tỏ vẻ e ấp, thẹn thùng sao cho giống con gái một chút thì tôi phát hiện có cái gì đó cứng cứng chọt vào bụng mình, hô hấp của Tần Mạch cũng dồn dập hơn, anh thì thầm bên tay tôi: “Hà Tịch, lâu lắm rồi anh chưa có đàn bà...”

Nghe nói sau khi say rượu, đàn ông rất dễ hưng phấn, Tần Mạch cũng là đàn ông bình thường, tự nhiên...

Nhưng lúc này chúng tôi đang đứng lộ thiên nha, hơn nữa mùi nôn mửa của anh ta còn quanh quẩn xung quanh nữa!

“Anh muốn tôi giúp sao?” Tôi hỏi.

Anh chậm rãi vuốt ve lưng tôi, thanh âm khàn khàn mà gợi cảm: “Nếu có thể...”

Vì thế, tôi liền giúp anh .

Nghe được tiếng kêu đau đớn của anh khi tôi nhéo mở thịt bên hông anh vặn thành một vòng tròn, tôi nghĩ nghĩ, ngày mai khi tỉnh táo chắc chắn sẽ phát hiện một mảng bầm tím lớn trên eo.

Theo phản xạ có điều kiện, anh xô tôi ra, ôm thất lưng, đau đến kêu lạnh người, tôi buông tay tỏ vẻ thông cảm: “Đó, không phải anh cũng buông tôi ra sao.” Cơn đau cũng làm anh tỉnh rượu không ít, anh eo, trừng tôi cả nửa ngày, không thềm nói một câu.

“Tôi đi kêu xe, anh đứng đây chờ đi.”

Hộ tổng chàng hồi dinh thì đã hơn mười giờ tối, anh chàng tự đi tắm. So với Tần Mạch thì tôi còn rành cái nhà này hơn, nên trong lúc anh tắm thì tôi y như mẹ hiền lụi cùi đi tìm quần áo sạch cho anh thay rồi bắt một nồi cháo trắng, vừa nấu vừa xỉ vả chính mình: Sao mà mình nhân từ dữ vậy không biết!

Tần Mạch quay về phòng ngủ, tôi bưng cháo đứng bên giường kêu khê: “Này , ăn chút cháo rồi ngủ, nếu không sáng mai lại đau bao tử nữa.”|

Anh hơi hé mắt, thấy chén cháo trong tay tôi, ngoan ngoãn ngồi dậy húp một hơi cạn sạch. Tôi lấy chén lại định mang đi thì tự nhiên người này giống y như bị giạt kinh phong, chồm tới bắt tôi lại, tôi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bên tai còn nghe tiếng chén vỡ, Tần Mạch nằm đè lên người tôi, dùng ánh mắt nguy hiểm đánh giá tôi.

Tôi bình tĩnh hỏi lại: “Anh muốn làm gì đó sao?”

“Em đến là vì đồng ý với anh à?”

Phản ứng tôi hơi chậm một nhịp trước câu hỏi của anh, ngẫm nghĩ một hồi mới hiểu anh hỏi tôi có đồng ý với lời đề nghị làm bạn gái anh mấy hôm trước không.

Nghĩ ra rồi tôi bình thản nhìn anh đang lẳng lặng chờ câu trả lời rồi hỏi: “Anh thích em không?”

Anh nhú mày, chần chờ hồi lâu, trả lời có chút mờ lung: “Anh không biết.”

“Nhưng sao bây giờ?” Tôi thở dài bất đắc dĩ “Hình như em đã thích anh rồi, mà còn là rất thích nữa.”

Mắt anh sáng bừng, ánh sáng ảm áp của ngọn đèn đường như nhảy múa trong mắt anh làm tim tôi nhảy loạn, bờ môi chậm rãi vờn qua vờn lại bên tai tôi: “Một khi đã như vậy, chúng ta quen nhau đi.”

“Không cần.” Tôi nói thật bình tĩnh, “Bởi vì em thích anh nên chúng ta không cần ở chung một chỗ.”

Người anh hơi cứng lại: “Tại sao?”

“Tần Mạch a.” Tôi thở dài nói, “Em biết giải thích cho anh như thế nào đây vì em có cảm giác có nói gì thì anh cũng không hiểu.”

Anh có vẻ không vui khi bị tôi coi thường, chỉ yên lặng nhìn tôi chăm chăm. Tôi thôi nhẹ vào ngực anh: “Quên đi, chờ mai anh tỉnh táo rồi mình nói tiếp.” Tôi vịn vào thân mình muốn thoát ra khỏi thân anh.

Anh ôm chặt thắt lưng tôi: “Đừng nhúc nhích.”

“Không nhúc nhích thì làm sao mà ra, anh tránh đi.”

Hô hấp của anh dần dần nặng nề, môi chạm môi, tôi ngây người, ngoan ngoãn nằm yên, tay anh lần mò vào trong quần áo tôi, những ngón tay lạnh lẽo của anh chạm đến đâu đều khiến tôi rùng mình, nổi da gà từng chập. (Má ơi! Mình làm H mà y như tả truyện kinh dị vậy nè!!!!)

Tôi cố đẩy ngực anh ra, anh tóm chặt hai tay tôi đặt trên đỉnh đầu: “Đã nói rồi, nằm yên...”

“Tần Mạch, không được.”

Anh không để ý đến tôi, dường như đã hạ quyết tâm bá vương thượng cung. Chân tôi giãy đạp lung tung nhưng chỉ trong chớp lát đã bị trấn áp, môi lại kề môi, lần này đầu lưỡi của anh cũng tiến vào dò xét trong khoang miệng tôi, vừa giống như khiêu khích vừa giống như làm tôi ngậm miệng lại.

“Tần Mạch...” Tranh thủ lúc hiếm hoi có thể tách ra một chút, mặc kệ đầu lưỡi của anh còn vờn trong miệng, tôi mơ hồ nói: “Anh phải nhớ rõ nha, tôi có phản kháng đó.”

Anh dường như đang cười: “Ăn no ấm...”

... dậm dật lung tung!!!.

24. Chương 24

Chương 24: Em dựa vào đâu mà nói anh không thích em

Mặt tôi vừa đỏ vừa nóng đến mức có thể nhúm lửa được, mắt nhắm tịt, miệng kêu tắt đèn.

Anh áp miệng không cho tôi ồn ào, với tay tắt đèn, cả căn phòng chìm trong bóng tối, trong bóng tối tiếng thở dốc của tôi và anh càng vang lên nghe rõ mồn một.

Đầu ngón tay của anh nhảy múa trên da thịt tôi, kích thích từng đợt run rẩy

“Tần, Tần Mạch mở đèn, anh mở đèn đi.”

“Đừng ầm ỹ.” Anh vừa nói, vừa cởi bỏ quần áo trên người tôi, ngón tay thon dài vuốt nhẹ một đường từ trên xuống dưới lưng tôi, lực đạo không mạnh không nhẹ khiến cả người tôi cong lên, dường như thoát lực. Tôi cắn răng, thầm nghĩ, người này sao mà khéo tìm được điểm nhạy cảm vậy...

Anh dụi đầu vào gáy tôi, làm như ma cà rồng mà mút mạnh vào vùng da trên động mạch chủ trên, không cần nghĩ cũng biết ngày mai tại nơi đó chắc chắn sẽ xuất hiện một trái dấu tây thật lớn.

Giờn sao, ngày mai chị đây còn vác xác đi làm nữa đấy! nếu để người ta nhìn thấy thì cái mặt của chị biết để đâu.

Tôi ẵm đầu của anh xuống, anh cũng không chống cự mà xuôi theo ý tôi nhích xuống một chút, đến xương quai xanh thì cần nhẹ.

“Tần Mạch.” Giọng tôi khàn khàn, thở dốc nói, “Sao anh... Sao anh không giống với lần trước vậy?”

Anh gia tăng tốc độ, vừa nhích dần xuống phía dưới vừa hỏi: “Lần trước anh làm sao?”

“Làm ngay... Lần trước, làm ngay, làm nhanh, làm tới luôn...”

Tôi nghe tiếng cười của anh trên người mình, cười sung sướng nhưng vẫn gọi cảm: “Hà tiểu thư. Em đang khuyến khích anh hả?”

“Tần tiên sinh... Anh đã muốn ăn sạch em rồi.”

“Rất ngon. Em thả lỏng một chút.”

Bàn tay vốn đang nắm chặt ra giường của tôi dần buông lỏng rồi hoàn toàn đặt trên lưng anh, ôm anh thật chặt như muốn tìm cảm giác an toàn.

“Anh vào đây.” Mới nửa câu thì thân dưới của anh đã bắt đầu rục rịch.

“Chờ... Đồ cà chớn...” Tôi bị anh làm trở tay không kịp, móng tay hung hăng bấm vào lưng anh nhưng hình như sự đau đớn càng thêm kích thích anh, động tác của anh càng điên cuồng hơn hại tôi sắp tắt thở, không ngừng gọi tên anh giống như ngoại trừ hai chữ Tần Mạch ra thì trong đầu tôi không còn gì khác.

Trong sự rung động, hòa hợp giữa hai thân thể, tiếng rên của tôi càng mềm mại, do hưng phấn ngón chân duỗi thẳng rồi hét to, anh cũng ôm tôi thật chặt và khàn khàn gọi tên tôi. Tất cả âm thanh đó hòa quyện thành một bản nhạc tuyệt vời, quanh quẩn trong đầu rất lâu mới biến mất.

Nhưng đến khi kiệt sức, gió êm sóng lặng, âm thanh đó lại biến thành năm chữ đẫm máu: Không mang bao cao su.

Sau một đêm điên cuồng thì sáng sớm hôm sau đàn bà lãnh đủ. Tôi tỉnh lại, xoay thất lưng một chút rồi chậm rãi nhắm mắt lại ngủ tiếp. Trong chốc lát, tôi cảm thấy phần giường kế bên mình hơi hẫng một chút, tôi hí mắt ra thì thấy Tần Mạch đã mặc quần áo đi xuống lầu. Tôi xoay trở có chút khó khăn, lôi cái chăn trùm mình lại thật kín.

Làm cách nào đối mặt với anh đây? Tuy rằng hôm qua anh ta có dùng sức để cưỡng ép nhưng tôi cũng đâu có chống trả mà hình như còn nhiệt tình nghênh đón nữa, cho nên chuyện ai ăn ai cũng khó nói lắm.

Nhưng mặc dù tôi và anh đã làm chuyện ấy cũng không đồng nghĩa tôi muốn có quan hệ yêu đương với anh. Tần Mạch vì muốn hoàn thành một nhiệm vụ trong cuộc sống nên cần đến tôi, nếu tôi không thích anh ta thì tốt rồi, giao dịch này thật dễ dàng nhưng oái ăm là tôi thích anh, vậy tôi làm sao mà mang tình cảm của mình ra mà đổi chác, mua bán, vì tình yêu mà có sự toan tính thì nhất định người có tình cảm trước như tôi nhất định không thể toàn thân an lành mà thoát ra, đến lúc đó người bị tổn thương nhiều nhất chính là tôi thôi.

Tôi không thể chơi trò tình yêu vì tôi không thể chịu nổi thi thua cuộc.

Tôi nằm trên giường suy nghĩ miên man, Tần Mạch đã bùng một chén cháo đến.

“Ngồi dậy ăn sáng.” Ngữ khí thản nhiên, không nghe ra cảm xúc gì, giống như là chúng tôi đã là vợ chồng lâu năm và đây là một ngày bình thường trong cuộc sống vợ chồng của chúng tôi vậy.

Tôi muốn giả bộ ngủ cũng không được nữa nên thành thật mở mắt ra, ló đầu ra khỏi chăn, nhìn anh: “Anh đem quần áo lại đây dùm em với.”

Anh cũng không làm khó tôi, nhặt quần áo vắt lên giường rồi dọn dẹp cái chén vỡ tới qua. Tôi lò mò mặc áo trong chăn sau đó nâng thất lưng ngồi dậy. Ngay lúc đó anh đi vào, ánh mắt không dời khỏi cổ tôi, tôi nhanh tay che cổ lại quát khê: “Nhìn cái gì, đi ra ngoài.”

Anh cười đắc ý mà trong mắt tôi y như là tiểu nhân được lợi, tôi nổi gân trán sắp sửa mắng người, anh cũng thức thời lui ra ngoài. Tôi sâu sắc cảm nhận việc bị một người đàn ông tìm hiểu tính nết của mình là chuyện khó chịu cỡ nào.

Thừa dịp anh ra ngoài, tôi vọt xuống giường mặc lại quần, xin lỗi tôi không thể tả tỉ mỉ thất vọng của tôi bị hành hạ như thế nào, mặc quần xong, tôi xoay người chạy ra ngoài thăm nghĩ thừa lúc vẫn còn kiểm chế không sa vào tình cảm với Tần Mạch thì mau nhanh chân bỏ của chạy lấy người, sau đó về nhà đưa sổ của anh vào blacklist, không dính dáng gì với nhau nữa.

Chạy đến đầu thang, tôi dừng lại, tôi ở đầu trên, anh ở đầu dưới, tôi run rẩy, anh lạnh nhạt.

“Ăn hết cháo chưa?” Anh nhẹ nhàng hỏi giống như không phát hiện bộ dạng muốn bỏ chạy của tôi. Tôi trầm mặc không nói lời nào, định bụng sẽ ngồi xuống nói mọi chuyện cho rõ ràng, anh bỗng đứng lên tiếng: “Trong bếp còn cháo, để anh mức chén khác cho em.”

Cháo trong bếp không phải tôi nấu tới qua sao...Bày đặt mượn hoa hiến phật. Tôi bĩu môi gọi anh lại: “Tần Mạch, chúng ta nói chuyện đi.”

Anh nhíu mày: “Có quan trọng không?”

“Rất quan trọng.”

“Được rồi.” Anh quay lại bàn ăn, ngồi xuống, tôi cũng ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn đối diện với anh. Chúng tôi nhìn nhau trong chốc lát, bất tri bất giác ánh mắt giằng co với nhau, nhận thấy không khí đứng đắn dần dần trôi dẫu mất, anh thôi không chơi trò đầu mắt với tôi nữa mà nhìn sang chỗ khác “Em định nói gì?”

Tôi đằng hắng một tiếng rồi nói: “Nói thật, Tần tiên sinh, em cảm thấy quan hệ của chúng ta tiến triển hơi nhanh, anh thay đổi thái độ với em đột ngột quá khiến em khó tin được, cho nên em tự hỏi...”

“Em nghi ngờ cũng đúng” anh trong tư thế sẵn sàng tiếp chuyện “Không tin anh là đúng, Hà Tịch, không ngờ em xuất hồ ý liệu cũng thật có lý trí.”

Khóe miệng tôi giật giật: “Anh đang khen em hả?”

“Dĩ nhiên không thể phủ nhận, anh đã có dự liệu nên mới thay đổi thái độ với em.” Anh nói, “Sau việc xảy ra, mẹ đã nói rất nhiều với anh bao gồm cả việc lập gia đình, anh đã gần tuổi này mặc kệ là trong sự nghiệp hay trong cuộc sống vẫn cần có một gia đình.....” Anh dừng một chút, dường như trong nhất thời không tìm thấy từ thích hợp để hình dung.

Nhưng tôi hiểu ý anh, lúc anh cần thì vừa lúc tôi ở cạnh bên nên tôi trở thành mục tiêu của anh. Không thể không nói tốc độ hành động của Tần Mạch rất nhanh, người đàn ông như anh, khi đã quyết định một việc thì chưa đạt được mục đích nhất định không bỏ qua, cho nên chỉ cần một ngày đã quay ngoắt thái độ 180 độ, dù sao đối với anh, việc quyến rũ một phụ nữ cũng không tốn nhiều công sức lắm, tuy rằng thủ đoạn của anh vụng về đến nỗi làm cho người ta nhìn thấy ghê người. Bất quá tôi còn muốn cảm thán một câu: trước khi anh muốn quyến rũ tôi thì tôi đã động lòng với anh rồi ...

Tôi tiếp lời anh: “Tần Mạch, hôm nay em cũng nói thẳng với anh. Em thích anh nhưng chưa tới mức chết đi sống lại. Đề nghị này nếu anh đưa ra trước khi em thích anh thì không chừng em sẽ thoải mái chấp nhận nhưng hiện giờ thì em không dám bởi vì anh không thích em. Tuy rằng chúng ta bên nhau nhưng em lại không có cảm giác an toàn, em là người hẹp hòi, hơi tùy hứng lại không dám trèo cao mà em lại ghét nhất việc suy đoán, nghi ngờ nghi tây nên nên em với anh ở cùng nhau thì em cũng chẳng yên ổn gì cho nên.....”

“Hà Tịch.” Tần Mạch ngắt lời tôi. Anh hơi nghiêng mình về phía tôi mang theo một cảm giác áp bách, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi chằm chằm, “Dựa vào đâu em chắc chắn anh không thích em?”

Tôi ngẩn ngơ: “VẬY... Anh thích em sao?”

“Đây chính là điểm phức tạp.” Tần Mạch lại tựa lưng vào ghế, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, hơi hơi nhíu mày, cứ như đang phải đưa ra một quyết định lựa chọn liên quan đến sự sinh tử tồn vong của một nước vậy.

“Em nói đi, em cảm thấy anh đối với em như thế nào?”

Câu này mà cũng dám hỏi... Tôi cắn chặt răng, dần lòng không mắng người nhưng tức nước vỡ bờ cuối cùng cũng nhịn không được vỗ bàn quát to: “Làm sao em biết anh cảm thấy thế nào, tóm lại trong tình cảnh hiện giờ, chúng ta không được, rách đi.” Tôi đứng dậy chạy lấy người.

Tần Mạch chau mày, chồm qua bàn nắm chặt cổ tay tôi, dường như hơi tức giận: “Chưa thử qua sao em biết không thể.” Anh nói tiếp, “Không thử qua anh nhất định không từ bỏ.”

” Thử có ý nghĩa mạo hiểm, em không thích mạo hiểm.”

” Tại sao không mình một cơ hội.” anh nhìn thẳng tôi, ánh mắt kiên định như nhìn một mục tiêu, “Hà Tịch, vì sao em không thử làm cho anh thật sự yêu em.”

Tôi gỡ từng ngón tay đang nắm chặt cổ tay mình ra: “Em cho rằng vĩnh viễn anh sẽ không.”

“Đừng xem thường mình.” Anh cũng bỏ tay ra, lùi lại ngồi thoải mái trên ghế “Anh lại thấy em hoàn toàn có khả năng đó.”

Tôi mấp máy định nói gì để phản bác lại nhưng lại bị dáng vẻ của anh dụ hoặc nên ghen cả nửa ngày cũng không phun ra được một chữ.

“Em cứ về suy nghĩ lại đi.” Cuối cùng anh cũng tha tôi, tôi như bại binh chạy trốn chết ra cửa. Ra đến trước cửa, tôi nghe anh ở trong phòng thì thầm như tự nói, “Tết âm lịch quả thật làm cho người ta tự vấn về cuộc sống của mình đã trôi qua như thế nào ...”

Đúng vậy... Bởi vì một tuần nghỉ tết sẽ có đủ thứ người hỏi về cuộc sống cá nhân của bạn. Mà cuộc sống cá nhân của tôi lại hoàn toàn tịch mịch không có người thứ hai!

P/s: Tổ làm H mà đọc xong cảm giác cứ như ăn bánh in mà không uống nước vậy, khô khốc và ghen tùm lum và lại tổ làm chương này trong tình trạng một mình tổ ngồi với ba thằng em trong cơ quan, vừa làm vừa rình rập sợ chúng nó thấy rồi bảo bà già đang sáng tác truyện bậy bạ thì nguy!!! Cho nên nếu cảnh H này không khơi gợi gì được các bạn thì đó là chuyện bình thường nhé, các bạn thông cảm cho cái trình còi của tổ.(Làm thật thì được chứ làm trên giấy thì...)

25. Chương 25

Chương 25: Về nhà

A thành cách C thành không xa nên tôi không mất nhiều thời gian để trở về. Hồi mới ra trường đi làm thì mỗi tháng tôi còn về nhà một lần, sau đó Dương Tử ra nước ngoài, cha mẹ lại lo lắng về việc hôn nhân nên mỗi lần thấy mặt đều hỏi tôi về chuyện này, rồi bà mẹ tính nét thất thường do ảnh hưởng thời kỳ tiền mãn kinh của tôi bắt cần biết tôi và Dương Tử đã chia tay hay chưa cũng kéo tôi đi coi mắt.

Ngày qua ngày, công việc đã đi vào quỹ đạo mà tôi cũng không ngại gì về nhà nghe mẹ lải nhải nên thường trốn đến tết mới mò về nhà.

Năm nay...

Tôi tay xách nách mang gõ cửa nhà, mắt mèo trên cửa bị ai đó che tối thui, giọng mẹ tôi từ trong vọng ra: “Ai vậy? Còn biết đường về nhà à.”

“Mẹ, con nè.” Tôi thành thành thật thật lên tiếng.

Có tiếng lục đục mở cửa, mẹ tôi khoanh tay đứng trước cửa: “Cả năm không lộ mặt về đây, cô mặc kệ hai vợ chồng già này chết sống như thế nào phải không?”

Tôi trơ mặt nhào đến làm nũng: “Hắc hắc, mẹ, tại con bận nhiều việc mà, mẹ xem tiền thưởng cuối năm của con nè, nếu con không cày cực khổ thì làm gì ông chủ thưởng con nhiều vậy? Con về ăn tết với mẹ cho vui cửa vui nhà nha.”

Nét mặt của Trịnh nữ sĩ cũng là mẹ hiền của tôi hơi dịu lại, vỗ vỗ vào tay tôi: “Xem như con có lộc ăn, vào nhà đi. Đêm nay nhà mình ăn bánh chẻo, ba con nhào bột, ba mẹ cùng gói.”

“Ngon quá, con về nhà thích nhất là ăn bánh chẻo của mẹ.”

“Tịch Tịch, về rồi hả con??” Ba tôi cười hì hì, từ phòng bếp đi ra, miệng vẫn nhai nhóp nhép.

Mẹ già vừa thấy liền phát hỏa: “Hà Đại Đông, con gái còn chưa về mà anh cũng không chờ nổi sao?”

Ba tôi tiếp tục cười: “Không phải đã về sao, lúc anh nghe tiếng em mở cửa mới ăn miếng đầu tiên thôi.”

“Để tôi coi anh ăn gì?”

“Vỏ bánh.”

“Anh dám gạt tôi? Mỡ chảy đầy miệng kia! Hà Tịch, con về rồi thì ráng khuyên ba con, đã bị cao huyết áp còn thích ăn nhiều thịt! Hà Đại Đông! Anh còn ăn nữa hả, nhìn cái bụng anh kìa, giống như bà bầu mấy tháng vậy.”

“Nhìn rất phúc hậu phải không?”

Tôi nghe bọn họ cãi nhau rồi rửa tay bước vào bếp bưng nồi bánh chẻo ra, lúc tôi bày biện ra bàn xong xuôi thì mẹ tôi vẫn đang chọt chọt bụng ba tôi mà cần nắn, còn ba vừa nuốt bánh vừa cười ha hả.

“Mẹ, ăn cơm, ăn cơm, đói bụng rồi.”

Bữa cơm thứ nhất sau khi về nhà trôi qua trong không khí vô cùng náo nhiệt. Hôm sau tôi hộ tống hai vị đi sắm tết đến chiều thì đến nhà ông nội dùng bữa cơm tất niên.

Nhà ông nội của tôi ở tại một khu tập thể, diện tích không lớn lắm, mà gia đình mấy đời đều sinh con trai nên hàng năm các gia đình đều tề tựu về đây nên càng đông đúc. Gia đình tôi có truyền thống đón giao thừa ở nhà ông nội, ông cụ lại sợ vắng vẻ nên cứ mỗi tối giao thừa ở đây rất đông vui và ấm ỉ.

Bên ngoài đang đốt pháo, nhóc trai anh họ lớn của tôi năm nay ba tuổi, đang bước vào giai đoạn khủng hoảng tuổi lên ba, vì tranh xem ai đốt pháo nổ to hơn mà la hét ầm ỹ, gào rống chói tay, một nhà anh họ không ai có thể trấn áp được mà đứa nhỏ càng la càng hăng. Tôi chịu không nổi, nhét hai cái kẹo que vào miệng nó rồi hăm dọa nếu nó tiếp tục la lối thì tôi sẽ nhét luôn hai cục đường vào mũi cho nó biết tay. Tiếng thét ngưng bặt, nhóc con có vẻ khiếp sợ khi nhìn bộ mặt hung ác của tôi.

Mọi người đều đồng tình với hành động của tôi sau đó hòa theo cùng uy hiếp đứa nhỏ không cho nó gây náo loạn nữa.

“Vẫn là Tịch Tịch có cách trị mấy đứa nhỏ này.” Chị dâu tôi cười nó “Thằng quỷ nhỏ này ở nhà không ai trị được, hôm nay gặp phải khắc tinh rồi.”

Tôi cười gượng, quệt mồ hôi.

Chị dâu cười phe phé rồi ngồi xuống cạnh tôi: “Tịch Tịch, năm nay em đã hai tuổi chưa?”

“Ách... Ha ha, năm trước đã hai mươi lăm rồi.”

“Này, cũng hai mươi lăm, có bạn trai chưa sao chị không nghe gì hết vậy?”

Đến rồi, đến rồi! Tôi thở dài trong dạ, rốt cuộc cũng tránh không được kiếp này...

“Ha ha.” Tôi nặn ra một nụ cười thật tươi “Cũng còn sớm mà, em bận rộn công việc nên không có thời gian quen bạn.”

“Làm việc thì làm việc nhưng không thể trì hoãn chung thân đại sự được.” Chị dâu nói, “Tuy là ở tuổi em kết hôn thì hơi sớm nhưng tốt xấu gì cũng phải có bạn trai, hai người tiếp xúc lâu ngày rồi sau này về ở cùng nhà thôi.”

“Ha ha, không vội, không vội.” Tôi lau mồ hôi, chột dạ nhìn mẹ đang lườm mình.

Trước khi ăn bữa cơm tất niên này, tâm trạng tôi thấp thỏm không yên, chỉ sợ lâu lâu lại có người họ hàng rảnh chuyện nào đó nhẩy ra nói câu “Chà, Tịch Tịch, cô/dì/chú/bác có biết một người cũng được lắm, định giới thiệu cho con quen biết.” Nhưng sau khi ngồi vào bàn tôi mới nhận ra, tiêu điểm của buổi tiệc tất niên năm nay là một người khác.

Đó là chị họ, con ruột của cô tôi, chị ấy lớn hơn tôi nửa tuổi, lúc nhỏ cũng có chơi chung, tình cảm coi như thân thiết nhưng khi lớn lên, hai nhà đều chuyển đi thì việc liên lạc dần trở nên thưa thớt, thêm vào đó sau khi tôi ra trường, làm việc ở thành phố khác thì việc liên lạc với nhau càng hiếm hoi..

Nguyên nhân chị ấy trở thành tiêu điểm là vì chị vừa thông báo sẽ kết hôn với bạn trai sau hai năm tìm hiểu, lễ cưới sẽ được tổ chức vào tháng ba năm sau. Nghe tin này tôi buồn vui lẫn lộn, thậm chí kích động sém chút không thở nổi, vui là vì tết này mọi người sẽ quên sự tồn tại của tôi còn buồn vì trong Hà gia còn độc nhất mình tôi là chưa ai đến rước....

Tôi nắm chặt chiếc đĩa, vùi đầu gấp thịt ăn, không để ý ánh mắt mang lực sát thương cực lớn của mẹ mình, không cần đoán cũng biết, hôm nay lại phải về nghe một trận càn nhằn rồi.

Áp lực gia đình đối với phụ nữ Trung Quốc thật lớn, không cần thân bằng quyến thuộc đến “Ân cần thăm hỏi”, chỉ với ánh mắt cực kỳ ai oán của mẹ tôi cũng đã làm tôi đứng ngồi không yên rồi.

Về đến nhà, mẹ tôi không nói lời nào, chỉ chăm chăm nhìn tôi rồi thở dài quay đi. Lòng tôi càng hoang, tự giải thích: “Không phải con không chịu tìm mà thật sự là tìm không ra! Chuyện này vẫn tùy thuộc vào duyên phận thôi, có phải không, ba?” Tôi nhìn ba cầu cứu, ông cười ha ha đáp, “Đúng vậy, đúng vậy, chuyện này không thể gấp được.” vừa nói vừa kéo mẹ tôi:

“Em cũng đừng gây áp lực cho con nữa, lỡ nó tìm đại một người rồi lấy thì cả đời phải chịu khổ”

“Ai kêu nó lấy chồng đại đâu?” Mẹ đã hết giận, quay đầu nhìn tôi thật đáng thương rồi lại thê lương thở dài nói, “Đàn ông bây giờ bị nắng chiếu mù mắt hay sao mà không thấy con gái tốt đẹp của tôi chứ?”

Lần đầu nghe mẹ khen thú thật là tôi có chút thụ sủng nhược kinh. Bà cũng không nói gì thêm, rửa mặt rồi vào phòng bật ti vi lên xem. Tôi gãi gãi đầu, rồi cũng về phòng mình.

Mẹ già thương cảm so với mẹ già càn nhằn càng làm tôi phiền não, nghĩ đến bà khổ cực sinh mình ra rồi nuôi lớn đến từng này, bà cứ nghĩ con bà là cổ phiếu blue chip, ai dè đưa lên sàn mới cay đắng phát hiện ra hình như chỉ có một mình bà nghĩ như vậy. Thật là đả kích lớn mà!

Tôi cầm di động trên tay, dò tìm trong danh bạ và ngừng ở tên “cầm thú”, tôi do dự thật lâu nhưng rồi cũng vẫn không có can đảm ấn phím gọi nhưng trong đầu bất giác lại nhớ đến Tần Mạch, hiện giờ anh đang ở đâu? Cùng gia đình đón năm mới? Không biết bọn họ đón năm mới như thế nào? Lúc anh bị người khác hỏi việc riêng có nhớ đến tôi không...

Rất lâu sau tôi mới biết, năm này tôi còn do dự không biết có nên hẹn hò với Tần Mạch hay không thì người nào đó đã tuyên bố với gia đình chuyện sắp kết hôn, hơn nữa còn dùng việc này từ chối thành công vô số mối làm mai, xem mặt, trải qua một cái tết vô cùng thoải mái...

Đương nhiên, khi tôi biết chuyện thì tôi cũng nổi bão một phen nhưng bây giờ thì tôi đang sầu trầm mồi. Về lý trí, tôi biết mình phải dứt khoát nói không với Tần Mạch. Tình tình tôi và anh khác biệt rất nhiều, hoàn cảnh sống khác nhau thậm chí một số quan điểm sống cũng trái ngược. Hơn nữa, đúng như Dương Tử nói, tôi và anh đều là người kiêu ngạo, khi xảy ra chuyện đều sẽ kiên quyết đối đầu nhau, mà hai người yêu nhau lại sợ nhất là ai nấy cũng cứng đầu. Nếu cùng với anh ấy, một khi tình yêu của tôi suy giảm mà sự kiên nhẫn của anh cũng dần cạn kiệt thì mối quan hệ của chúng tôi cũng đi tong. Tôi không nên đồng ý.

Bỏ đi lý trí thì tình cảm trong tôi cũng áp lực từ gia đình trở thành một sự dục hoặc rất lớn để tôi đồng ý, chẳng lẽ mi không thấy Tần Mạch có cảm tình với mi sao? Chỉ là với tính cách của anh đến giờ vẫn chưa nhận ra mình động lòng với người khác. Mi nhìn thử đám đàn ông xung quanh mi có ai sánh được với Tần Mạch? Có ai nguyện ý chỉ cần mi gật đầu liền trở thành người đàn ông bên cạnh mi? Mi nên đồng ý bởi vì mi thích anh ấy, nếu không ở bên anh ấy vậy thì phần tình cảm này của mi biết chôn ở đâu?

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến nếu không có anh ấy, thì kết thúc của sự rung động mà tôi dành cho anh cũng coi như chết tức tưởi mà không có chỗ chôn.

Vậy liệu một phen... Đồng ý đi...

Ngón tay cứng đờ trên màn hình điện thoại, bấm... không bấm...

“Đạt kéo đạt kéo.” Bỗng nhiên di động run bần bật, chuông reo inh ỏi làm tôi sợ tới mức cả người cũng run lên, lập tức quăng ngay điện thoại xuống. Một lúc sau, khi tôi ổn định lại hơi thở, bình tĩnh hơn mới nhặt điện thoại lên xem xét, may mà không có hư hao gì nhưng vừa thấy tên người gọi đến, tôi ngay người chớp mắt một cái. Tiếng chuông đã im bật.

Cảm giác khó nói trong lòng bỗng biến thành mất mát, trong bụng vừa thâm ca thán sao người kia không kiên trì thêm một lát vừa tự trách mình tay chân vụng về!

“Đạt kéo đạt kéo!”

Chuông điện thoại lại vang lên, tôi nhanh chóng nhìn tên người gọi rồi nín thở, thấp giọng tiếp điện thoại: “A lô?”

“Lúc này sao không nghe điện thoại?” Âm thanh vẫn lãnh đạm không khác mọi ngày, không chút hờn giận.

“Vừa rồi, vừa rồi...” Dĩ nhiên tôi đâu có ngu mà khai vừa rồi tôi đang suy nghĩ có nên đồng ý yêu đương với anh không, dưới dưới tình thế cấp bách tôi bịa ra một lý do mà nói xong tôi cũng muốn bóp chết mình cho rồi, “Tôi thả đâu, di động để quên trong nhà tắm.”

“... Cho nên...” Bên kia im lặng một chút rồi tôi nghe anh cười khẽ qua điện thoại, tiếng cười mang theo vài phần trêu chọc: “Cho nên em mới chạy vào nhà tắm lấy điện thoại ra nói chuyện với anh sao?”

Tôi im lặng.

“Chỉ có em mới tìm ra lý do ngu ngốc như vậy.”

26. Chương 26

Chương 26: Tuyệt lộ

Tôi bĩu môi nói: “Đúng vậy, tôi ngốc nên mới nhọc lòng ngài gọi điện thoại đến an ủi, thật có lỗi quá.”

Người bên kia không khách sáo nhận ngay lời xin lỗi đầy móc mỉa này của tôi: “Ừ, tha lỗi cho em đó.”

Giọng điệu cứ như ban bố cho tôi ơn huệ lớn lắm, tôi nghiêng răng tức giận: “Anh có chuyện gì?”

Bên kia điện thoại có lẽ bị ngữ khí hung ác của tôi làm ngạc nhiên, tôi nghe anh hừ khẽ lại nhớ đến dáng vẻ nhú mày của anh: “Hà Tịch, em ngốc hay anh ngốc đây? Không phải anh đã nói rõ ràng với em sao bây giờ còn hỏi như thế này là sao? Đành ông đêm hôm khuya khoắt gọi điện cho em, ngoài theo đuổi em thì em nghĩ còn có chuyện gì nữa?”

Trắng trợn! Tôi chấn kinh chờ người ra, đầu tôi trống rỗng, hai má chậm chậm nóng lên, cái bản mặt già nua của tôi trong tiết trời đông giá rét lại nóng bừng bừng.

“Anh, anh, anh...” Tôi vất vả kéo hồn vía lại, nghiêm khắc phê phán đồng chí Tần Mạch “Tần tiên sinh, anh không thích em, làm ơn đừng nói những lời dễ gây hiểu lầm nữa...”

“Anh cần em.” Anh thản nhiên nói nhưng trong lòng tôi đang nhảy lambada, anh dừng lại một chút rồi khẽ cười nói, “Mà có lẽ bây giờ em cũng cần anh.”

Lời này ý nghĩa ái muội, ngữ khí thâm trầm chắc chắn là ám chỉ việc kia nhưng tôi cũng không phủ nhận hiện giờ tôi cần một người đàn ông, một bạn trai thật sự, một người có thể cùng đi đến hôn nhân.

Sự thật đè nặng làm tôi á khẩu, một lúc sau mới thở dài thừa nhận: “Anh nói đúng, em cần.”

Anh cũng thôi trêu ghẹo tôi nữa, cũng yên lặng cùng tôi một lúc rồi hỏi: “Trong nhà bức hôn sao?”

Tôi điên lên: “Tần Mạch, mẹ kiếp, anh đừng có sắc bén như vậy được không?”

Anh làm ra vẻ thực bất đắc dĩ nói: “Không may, anh có thể giải quyết khó khăn này cho em.” anh nói tiếp “Muốn bố mẹ đừng lo lắng thì con gái trong nhà phải lấy chồng sớm mới là thượng sách.”

Không nghĩ tới anh lại an ủi tôi, một mảnh tâm tình không khống chế được trở nên mềm mại, tôi ngồi ở trên giường, nhìn căn phòng quen thuộc, lại nhớ từ cấp hai đến đại học, gia đình đều không quan tâm đến việc yêu đương của tôi, không ngờ vừa mới ra ngoài đi làm thì đã vội vã tìm người để gả đi cho khuất mắt nhưng vấn đề là bộ mấy người tưởng đối tượng sáng giá để tôi trao gửi cuộc đời này dễ dàng tìm được lắm hay sao?

Trong lòng tôi tự dưng thấy tủi thân kinh khủng, cũng không hiểu ma xui quỷ khiến làm sao mà kể hết mọi chuyện vụn vặt hôm nay cho anh nghe từ việc đưa nhỏ của anh họ lớn nghịch ngợm nhưng thật đáng yêu, đám cưới của chị họ rồi việc mẹ tôi cần nhân, tôi cứ huyền thuyên không ngừng, còn anh chỉ im lặng nghe, nói xong lời cuối cùng, tôi kết thúc bằng một tiếng thở dài: “Hôm nay thật là mệt chết.”

Anh lại nở nụ cười: “Vậy mà có người đưa tới tận cửa em còn không cần?”

“Em là người có nguyên tắc.”

”Ừ, được rồi, nguyên tắc.” Anh nói mơ mơ hồ hồ, tôi không nghe rõ ràng, cũng lười hỏi lại, quyết miệng chúc ngủ ngon rồi tắt máy.

Không ngờ, ngoài dự liệu đêm nay tôi ngủ rất ngon.

Tôi ngủ thẳng cẳng đến mười một giờ sáng thì mẹ tôi đẩy mạnh cửa bước vào, mắt mũi tôi vẫn tèm nhèm, tiếp tục kéo chăn trùm kín đầu, lẩm bẩm: “Cho con ngủ thêm miếng nữa... ngủ thêm một chút thôi, trời lạnh lắm.”

“Có người tìm con.” Mẹ già thanh âm bí mật mang theo mấy phần tưởng áp lực nhưng không có áp lực, kích động, “Mau đứng lên, con xem cái nét ngủ của con kia!”

Tôi túm chăn, giống như sâu uốn éo vài cái, làm nũng: “Cho ngủ thêm một chút thôi mà.”

“Hà Tịch!” Đềniben tăng vọt, nghe như mẹ già sắp sửa đánh người rồi.

“Cho cô ấy ngủ thêm một lát nữa đi, không sao đâu bác.”

Giọng nói này...

Tôi mở bừng mắt, ngồi phắt dậy, đến khi thấy người đang đứng trước cửa thì đầu óc choáng váng, vỗ mạnh mấy cái vào đầu mình cho đến khi biết chắc mình không nằm mơ mới kinh hãi kêu lên: “Anh! Anh từ đâu nhảy ra vậy?”

Tần Mạch, anh muốn đột nhập vào tận sào huyệt của tôi luôn sao?

Tần Mạch nhíu mày, trong ánh mắt có chút tức giận nhưng e ngại sự có mặt của mẹ tôi nên không biểu lộ gì, ngược lại mẹ tôi lại nổi giận đùng đùng: “Nhảy cái gì mà nhảy? Con xem con giống cái gì! Mau đi rửa mặt, chải đầu cho mẹ!”

Tôi cào đầu: “Mẹ, anh ta...”

Mẹ tôi dịu dàng nhìn rồi đến vuốt tóc tôi nói: “Mẹ biết con hiếu thảo, nhưng năm mới tết đến thì Tiểu Tần cũng phải về nhà một chuyến thăm hỏi mọi người, làm sao mà theo con được? Gia đình người ta có một đứa con trai, mình là con gái phải biết lý lẽ một chút. Con coi, hôm nay Tiểu Tần cũng đã đến tìm con rồi phải không?”

Tôi đại ra: “Cái gì?”

“Người trẻ tuổi nóng nảy cãi nhau là chuyện bình thường, con cũng đừng bướng bỉnh nữa, Tiểu Tần cứ liên tục nhận lỗi làm mẹ cũng áy náy, con mau rửa mặt rồi nói chuyện đàng hoàng với nó.”

Tôi chậm rãi tiêu hóa những lời mẹ già vừa nói rồi cười lạnh, không hổ danh là gian thương, anh lừa dối mọi người rồi đến nhà tôi lừa luôn sao. Tôi hung hăng nhìn Tần Mạch thì thấy anh đang ngó lơ lên tường, hình như cảm nhận được ánh mắt giết người không đao của tôi, anh thần nhiên nhìn lại, điệu bộ như mọi chuyện không liên quan đến mình nhưng tôi lại thấy rõ ràng ý cười đầy mắt ai kia.

Khi rửa mặt, chải đầu xong xuôi, lấy lý do đi mua đồ ăn sáng, tôi kéo Tần Mạch ra ngoài. Đi một đoạn ánh chừng có thể tránh được tầm quan sát từ ban công nhà mình, tôi mới lạnh lùng trừng mắt nhìn anh trong chốc lát, hỏi: ” Sao anh biết địa chỉ nhà em?”

Anh nói như không: “Em có bạn tốt thiệt đó, anh chỉ nói anh muốn tỏ tình với em thì cái gì cô ấy cũng khai ra hết.”

Trình Thần! Cái đồ phản quốc thông đồng với địch!

Tôi đỡ trán: “Tần tiên sinh, anh muốn dẫn em vào đường cùng sao.”

Anh nói: “Nếu người ở cuối đường là anh, em có gan đi tiếp thì anh cũng không ngại.”

“Anh có biết sẽ có hậu quả gì không? Mẹ anh sẽ nghĩ anh là đối tượng kết hôn của em! Chuyện đó và chuyện hai chúng ta sống chung là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!”

“Chuyện đó cũng thường thôi, mẹ anh cũng nghĩ y như vậy.”

Cầm tôi rơi xuống, tôi giương đôi mắt cá chết nhìn anh “Anh nói chơi?”

Anh nhíu mày đánh giá tôi, khóe môi hơi trễ nhìn không ra hờn giận, im lặng một chút rồi trầm giọng “Đến giờ em vẫn nghĩ anh đang đùa giỡn sao?”

“Nếu không thì sao?”

Anh khoanh tay lại, làm ra vẻ cao cao tại thượng: “Bạn học Hà, Mao Chủ Tịch từng nói, nếu không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương đều là bọn lưu manh đều giả. Anh là quý ông, anh không làm trò lưu manh, đều giả.”

Tôi thở dài thật sâu, lần đầu tiên cảm thấy, tôi hoàn toàn bất lực trước người này...

“Quên đi.” Tôi lắc đầu, “Đi ăn sáng trước, phải no bụng mới có sức đối phó anh được.” Tôi xoay người định đi bỗng dừng chừng lại, “Tần Mạch, anh lái xe tới đây?”

“Ừ.”

Từ A thành đến C thành, lái xe ít nhất cũng phải mất hơn bốn tiếng, bây giờ là mười một giờ vậy từ bảy giờ sáng anh đã xuất phát....

“Anh chưa ăn sáng đúng không.” Trong lòng tôi hơi giận dữ, ” Anh tưởng người anh làm bằng kim cương sao? Cứ bạc đãi nó như vậy mà không sợ nó biểu tình? Đã đau bao tử còn không biết tự chăm sóc nữa.

Anh bị tôi mắng, hơi ngẩn người, không nói được lời nào. Tôi kéo anh ra khỏi khu nhà định tìm chỗ mua cháo, nhưng tết nhất chẳng có quán ăn nào mở cửa, tôi đành phải kéo anh về nhà.

Trên đường bị tôi lôi kéo nhưng anh lại rất im lặng, lúc đầu là tôi túm đôi bàn tay khô ráo, ấm áp của anh nhưng đến nơi không hiểu sao toàn bộ bàn tay của tôi đã nằm gọn trong bàn tay người nào đó, trong cái lạnh mùa đông lại mang đến sự ấm áp cho cả thân thể tôi.

“Hà Tịch.” Lúc vào thang máy, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai chúng tôi, anh đột nhiên dịu dàng gọi tôi, “Hai ngày nữa, đến nhà chúc tết ba mẹ anh đi.”

Ý trong lời nói này tôi hiểu được. Tôi lặng im, không lên tiếng trả lời, tay anh càng siết chặt tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau ấm áp.

“Em nói “không” được không?” Tôi hỏi.

“Không được.” Anh cương quyết.

Tôi đảo cặp mắt trắng dã: “Vậy anh còn hỏi em làm gì?” “Đình”, cửa thang máy mở ra, chúng tôi bước ra, ngoài hành lang hơi tối, anh kéo tay tôi lại: “Hà Tịch...”

Tôi không đợi anh nói hết câu, kiềm chế không nổi bèn hùng dũng xoay người, khí phách đè Tần Mạch vào tường, hai tay ôm mặt anh, chủ động hôn thật sâu, quả thật có thể xem như một nụ hôn có tính đoạt thành chiếm lũy vậy!!!

Khi anh ấy còn đang dở người thì tôi buông tha việc đoạt thành, tách người ra. Trong mắt anh hoang mang khó hiểu, tôi nói: “Tần Mạch, một ngày nào đó anh sẽ hối hận vì trêu chọc đến em.”

“Không phải anh nói bây giờ anh chưa thích em sao. ” Tôi hí mắt, cười nói, “Một ngày nào đó không xa, em muốn anh khóc lóc nói yêu em mới được.”

Hành lang tối tăm vô cùng yên tĩnh, tôi có thể nghe thấy hô hấp nặng nề của anh dần dần bình tĩnh lại.

“Hà tiểu thư, anh cũng trông chờ ngày đó.”

27. Chương 27

Chương 27: Trò chuyện suốt đêm

Tôi không cách nào tưởng tượng được cuộc sống có Tần Mạch, rồi cùng anh kết hôn sẽ như thế nào nhưng tôi biết một trang sách mới đã mở ra trong cuộc đời tôi.

Tết này tôi chỉ ở nhà có ba ngày rồi đi nhưng chẳng những mẹ không buồn phiền mà còn giúp tôi sửa soạn hành lý, mừng như điên tống tôi lên xe Tần Mạch. Đối với bà mà nói, con gái có thể đón tết với gia đình bạn trai đáng giá hơn nhiều so với đón tết tại nhà mình.

Bà luôn lo lắng tôi với tính cách mạnh mẽ khó tìm được bạn trai tốt, tuổi già hiu quạnh, bây giờ đã gặp Tần Mạch, bà cũng có thể tạm thời an tâm .

Tạm thời...

Đến nhà Tần Mạch, dì Tần vẫn dịu dàng như trước nhưng không biết sao ánh mắt bà mỗi lần nhìn tôi càng tỏa sáng hơn trước. Ba Tần Mạch là người nghiêm nghị, kiệm lời, có lẽ lăn lộn trên thương trường quá lâu nên cảm xúc không dễ lộ ra ngoài, về điểm này mà nói Tần Mạch đúng là đúc từ một khuôn ra. Bất quá trên người ba Tần Mạch lại nhiều hơn anh một phần cơ trí cùng lão luyện, nhưng đối với dì Tần, người đàn ông này cực kỳ dịu dàng, trong mắt đầy vẻ chiều chuộng, yêu thương.

Tôi nghĩ, Tần Mạch thật sự quá may mắn, được sinh ra trong một gia đình giàu có, cha mẹ yêu thương nhau...

Gắp cho tôi một miếng thịt vào chén, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Tần Mạch: “Ba anh là của mẹ anh, em thu ánh mắt lại nhìn anh với.”

Tôi nhìn miếng thịt trong chén, nhìn lom lom người ngồi cạnh, kỳ quái hỏi anh: “Anh đang ghen sao?”

Anh lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm để ý tới tôi.

Tôi nhú nhú mày, thôi miên miếng thịt trong chén nói: “Còn nữa, Tần Mạch, anh thích ăn thịt nhưng chưa chắc người khác cũng thích ăn. Ăn xong cái tết mà tăng thêm mấy cân thịt thì em thiệt chịu không nổi đâu.”

Anh nuốt miếng cơm trong miệng xuống, hí mắt nhìn tôi: “Vậy anh cho em nguyên đĩa rau cho em thỏa mãn nha?”

Tôi giận nhưng vẫn mỉm cười, gấp một gấp rau to vào chén anh, thấy anh nhăn nhó tôi cười nói: “Anh thích không?”

Tần Mạch còn chưa phát giận thì dì Tần đã nở nụ cười: “Đúng đúng, phải thu thập nó như vậy. A Mạch, nghe lời con dâu mẹ, ăn rau đi con.”

Tôi cười hí hửng như xe ôm gặp khách, chắc mẩm phen này Tần Mạch kia tức chết đi được, thế nhưng sau khi nhìn tôi một lúc lâu, anh lại bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười tươi tắn, dịu dàng pha lẫn cưng chiều khiến huyệt áp tôi sôi sùng sục, tim đập hỗn loạn. Anh thành thật vùi đầu nhai rau, tôi giật mình nhìn về phía ba mẹ Tần Mạch đang cười hiền hậu.

Tám chữ gia đình hòa thuận, vui vẻ, khoái nhạc lấp lánh trôi qua đầu tôi, tôi cảm thấy trong bức tranh hòa hợp chỉ còn thiếu một đứa nhỏ khóc nháo ầm ĩ là đã thành một bức tranh gia đình hoàn mỹ....

Dùng cơm xong, Tần Mạch và ba đến thư phòng bàn chuyện làm ăn, tôi ngồi trên sofa xem tivi với dì Tần. Trong tết, chương trình hài phong phú, tôi và dì Tần xem đến nhập tâm, gặp tình tiết buồn cười, tôi và bà cười liên hồi thậm chí tôi còn lòi ra vài chuyện mà tôi đã gặp trong cuộc sống tương tự như vậy để kể.

Tôi nắm tay dì Tần hưng trí bưng bưng nói: “Dì đừng coi nữa, có lần con đi xe buýt cũng gặp trường hợp y như vậy. Lúc con lên xe thì hết chỗ ngồi, chưa kịp tìm thấy chỗ vịn thì xe chạy, con thì mang giày cao gót nên nghiêng ngã một hồi liền ngã ngửa ra phía sau.”

“Ngã không?”

“Không, may là con phản ứng nhanh, liền chụp đại cái gì gần nhất, kết quả là con bắt được cái gì mềm mềm, nhão nhão đến lúc đứng vững nhìn lại thì dì đoán coi con chụp trúng cái gì?” Dì Tần tò mò nhìn tôi, tôi cười hỉ hả một hồi mới nói, “ Là cái mặt của ông già sáu mươi tuổi! Răng giả của ông ấy còn bị con móc ra luôn, lúc đó con vừa áy náy vừa buồn cười, xin lỗi không ngừng. May là ông ấy tốt tính, lấp lại răng cho chắc xong còn khen con ‘Cô gái nhỏ! Phản ứng thật nhanh nhưng lại túm chỗ không nên túm! ’ ” Dì chưa thấy mọi người lúc đó đều cười lăn ra đâu.”

Dì Tần cười đến đau bụng: “Ôi a, Tịch Tịch, con đúng là đứa dở hơi.”

Xem tivi không bao lâu, tôi và dì Tần còn đang cười không khép miệng thì cha con Tần Mạch từ thư phòng bước ra, cả hai vừa bàn xong công việc, trên mặt vẫn còn chút nghiêm túc, thấy bộ dáng của tôi và dì Tần, nét mặt không khỏi nhu hòa lại.

“Nói chuyện gì mà vui vậy?” ba Tần hỏi.

“Con của anh đem về một đứa dở hơi, chọc em cười muốn chết.” dì Tần cầm tay chồng, giả vờ giận dữ nói, “Anh nhìn đứa con của anh đi, thật thà, khô khan giống y như anh, không bằng một góc biết làm người ta vui vẻ của Tịch Tịch.”

Ba Tần cười nhẹ nói: “Không phải nó đã tìm một cô con dâu đáng yêu về cho em sao? Tha cho nó đi.”

“Được rồi, nể mặt anh đó.”

Thân thể dì Tần yếu đuối, tán gẫu không bao lâu thì ba Tần đẩy bà về phòng nghỉ ngơi. Phòng khách chỉ còn tôi và Tần Mạch, anh hí mắt nhìn tôi: “Giỏi nha, nhanh như vậy đã lấy lòng ba mẹ anh rồi.”

“Quá khen, quá khen, nhưng so với Tần tiên sinh vẫn chậm hơn một chút.”

Anh cười khê một tiếng: “Như vậy, Hà tiểu thư, hiện giờ có phải chúng ta nên trở về phòng ngủ không? Nói vài chuyện thú vị?”

Tôi hơi đỏ mặt, liếc anh một cái: “Đồ lưu manh!” Sau đó liền chạy một mạch đến phòng ngủ của anh, “Em đi tắm trước.”

Bên ngoài cửa sổ bóng đêm bao trùm, trên giường trong phòng tôi và anh quần quýt nhau chuẩn bị làm chuyện người lớn, trong tiếng thở gấp gấp bỗng nhiên Tần Mạch khàn giọng hỏi: “Em muốn đêm nay nên mở đèn hay tắt đèn đây?”

“Đã... đã đến nước này mà....anh...đồ đểu, có phải là hỏi đã quá trễ hay không!”

“Anh vẫn thấy nên tắt đèn làm chuyện tiếp theo vẫn tốt hơn.”

Đèn tắt tối thui.

“Ah...” Tôi còn chưa kịp phun ra âm thanh kinh nghi thì đã bị chặn lại, sau đó liền bị làm cho đứt quãng, giọng nói tôi có chút phẫn nộ, tiếng được tiếng mất: “Em...Em chưa nói, chưa nói xong... Muốn, muốn ở trên!”

“Không phải chúng ta đang bàn sao.”

Kết quả là, tôi và anh bàn chuyện trắng đêm...

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh dậy trong vòng tay Tần Mạch, ánh nắng ban mai len lỏi vào phòng, tôi nhìn rèm mi thật dài của anh khẽ động báo hiệu chủ nhân của nó sắp tỉnh giấc.

“Tần Mạch.” Tôi gọi anh, đôi mắt nâu của anh chậm rãi nhìn sâu vào mắt tôi nhưng vẫn có chút mơ màng, thấy anh mờ mịt chuẩn bị nhắm mắt ngủ tiếp, tôi tung đòn sát thủ: “Đột nhiên em đã nghĩ ra một biện pháp quyến rũ anh.”

Hai lỗ tai anh giật giật, sau đó mở một con mắt, rồi mở tiếp con kia, chớp vài cái rồi nhìn tôi: “Anh có thể nói anh cũng có phần chờ mong chuyện đó sao?”

“Đúng .”

Công viên trò chơi thành phố C

Tôi dạo qua một vòng nhìn mấy trò chơi quay cuồng trên cao rồi đột nhiên rơi tõm xuống, xoay vòng vòng rồi nghe tiếng người chơi la hét chói tai, tôi vỗ nhẹ vai Tần Mạch đang đứng hóa đá “Cho cứng mở rộng tầm mắt xem tư thế oai hùng của chị quét sạch mọi trò chơi nè.”

Anh ngán ngẩm thở dài, gần như thì thào tự nói: “Tôi phải nghĩ đến, đáng lẽ tôi phải nghĩ đến ...”

Làm gì mà tôi có thời gian nghe anh lảm nhảm vội vàng kéo anh đi mua vé một loạt trò chơi mạo hiểm, càng mạo hiểm càng kích thích, chơi càng vui. Tần Mạch giãy dụa một hồi rồi cũng bị kích động vì câu “đồ nhất gan” của tôi mà lao vào chơi.

Chơi xong một vòng, đầu tôi hơi choáng váng, chân run nhưng tâm tình vô cùng phấn khởi, Tần Mạch vẫn bình tĩnh như mọi khi nhưng mặt có hơi xanh, tôi chống nạnh, nhìn anh cười lớn: “Tần Mạch, khó chịu không?”

Anh ngồi trên ghế, thản nhiên liếc tôi một cái: “Hà tiểu thư, em quyến rũ người khác bằng biện pháp nhẹ nhàng hơn không được hả?”

Tôi cười đểu, nâng cằm anh lên nói: “Tần tiên sinh, đây là cô gái mà anh xem trọng đó, anh còn dám đem em về nhà sao?”

Anh bình tĩnh quay đầu né tránh móng vuốt của tôi, nhấp một ngụm nước nói: “Đem về thì đã đem về nhiều lần rồi, Hà Tịch, em tỉnh đi, đã bị người ta ăn sạch sành sanh rồi còn từ chối gì nữa.”

Tôi hừ lạnh một tiếng, thái độ lạnh nhạt của anh làm tôi cực kỳ khó chịu, tôi nhìn khu nhà ma xa xa rồi nói với anh: “Tần Mạch, chúng ta đi vào trong đó đi.”

Anh nhìn chỗ tôi đang chỉ, kinh thường phát biểu: “Anh mà thèm đi cái chỗ dành cho con nít đó?”

Tôi lẳng lặng nhìn anh, sau một hồi không nghe tiếng phản bác của tôi, anh ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó cả hai nhìn chăm chăm nhau một lúc lâu...

Kết quả là, tôi nắm tay dắt anh thẳng đến cái chỗ chỉ dành cho con nít chơi đó.

Nhà ma này làm cũng được nhưng đối với tôi và Tần Mạch thì đây chỉ là trò trẻ con, đường tối đen nhưng anh ung dung nắm tay tôi thẳng tiến, mặc kệ thỉnh thoảng ánh sáng xanh ma quỷ lóe lên hay xác ướp thỉnh thoảng xông vào thì anh vẫn xem như không thấy mà dắt tôi đi tới.

Không thể phủ nhận, bóng dáng vững chãi, bàn tay ấm áp của anh đã mang đến cảm giác an toàn cho tôi, sự thất vọng vì anh không sợ hãi bay biến đâu mất.

“Tần Mạch, anh không sợ sao?” Tôi chỉ tay vào bàn tay trắng bột đang túm chặt cổ chân anh nói “Cái này làm em sợ.”

Anh quay đầu, khuôn mặt trong ánh đèn bột bột có chút âm trầm: “Mấy thứ này rất vụng về .”

“Vậy sao anh không đi nữa?”

“Nó kéo lại không cho anh đi.” Nói xong chỉ chỉ vào bàn tay đang nắm cổ chân mình.

Tôi ngưng ngưng, gượng cười nói: “Em nghĩ, chắc là tại lúc này sợ quá nên em mới đá nó một cái...”

Thường thì mấy bàn tay hay túm chân khách chơi trong các nhà ma đều do người thật làm, chắc là vừa rồi túm được cổ chân tôi mà tôi lại tránh ra theo bản năng rồi dùng gót giày nghiền cái “vật thể không rõ” kia một chút nên tay người nọ hẳn là đau thấu trời đi...

Tần Mạch lặng người, tôi nhanh chóng cười lấy lòng nói: “Anh đợi một chút để em xin lỗi người ở trong.”

“Anh gì ơi!” Tôi khỏ khỏ vách tường bằng ván gỗ nói, “Vừa rồi tôi không cố ý! Xin lỗi anh!”

Bên trong không có ai trả lời, tôi hơi kỳ quái: “Anh ta vẫn không chịu tha anh sao?”

Tần Mạch bĩu môi, từ chối cho ý kiến. Trong lòng tôi thầm mắng nhân viên trong nhà ma này cũng không biết phân rõ phải trái, bị dọa sợ đến vậy thì phản ứng của tôi cũng bình thường thôi mà, tôi đã xin lỗi rồi sao còn muốn làm khó chúng tôi.

Tôi lại gõ gõ vào tường ôn tồn xin lỗi, nhưng cái tay nắm chân Tần Mạch vẫn cương quyết không buông ra, tôi giận rồi nha, không cần suy nghĩ nhiều liền ngồi xổm xuống định gỡ bàn tay kia ra nhưng vừa chạm vào thì tôi rụt tay lại rất nhanh: “Này... sao tay người này lạnh như băng vậy trời...”

Tần Mạch còn châm dầu vô lửa: “Chân của anh đều bị lạnh đến đau buốt rồi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Tần Mạch, chỉ thấy sắc mặt của anh dưới ánh sáng đèn trắng bệch có vẻ thập phần quỷ dị, trong lòng tôi phát run, giả bộ bình tĩnh nói: “Đừng có giả trò, anh tưởng dọa được em hả.”

“Tiếc thật.”

Ngay dưới chân tường có một cái lỗ đen ngòm to bằng nửa đầu người, bàn tay từ đó thò lên bắt người. Trong lòng tôi âm thầm sợ hãi, tôi chậm rãi cúi đầu, nhìn cái lỗ tối om om kia gọi: “Anh gì ơi...”

Bỗng nhiên, một gương mặt trắng bệch xuất hiện thoáng qua trong cái lỗ đó, trong đầu tôi nổ cái đùng, vô thức hét lên kinh hãi, tôi bật dậy, lảo đảo lùi hai bước. Tần Mạch định đưa tay kéo tôi lại nhưng không được, tôi đâm mạnh liên tục vào tấm vách gỗ trống rỗng làm nó phát tiếng nổ, tấm vách chao đảo rồi một cái gì đó nện vào đầu tôi, một loại chất lỏng không rõ hắt thẳng vào mặt tôi. Cái gì thế này... Hôi quá, chắc không phải là a xít sunfuric chứ!

Tôi hoảng sợ cực độ, ngay cả kính hô cũng không được.

“Hà Tịch!” giọng nói của Tần Mạch có chút kích động, khi tôi còn mờ mịt thì anh đã giữ chặt tay kéo tôi vào lòng “Không sao, không sao.” Anh nhẹ giọng an ủi, nhưng tay vẫn khẽ run, “Để anh mang em ra ngoài trước.”

Khi anh đưa tôi ra khỏi nhà ma thì tôi đã cóc thêm quan tâm chuyện bàn tay nắm chân Tần Mạch là sao, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn.

Thấy ánh mặt trời, tâm trạng lo lắng, hoảng sợ của tôi cũng được an ủi ít nhiều, lúc này tôi mới phát hiện rất nhiều nhân viên khu trò chơi đều vây xung quanh mình, mặt ai cũng hiện lên vẻ khó tin thậm chí kinh hoàng.

Tôi vẫn ngỡ ngác, Tần Mạch cũng nhú mảy, không ngừng hỏi tôi đau ở đâu?

Tôi nhìn bộ dạng lo lắng mà không biết làm sao của anh một hồi không hiểu sao bỗng đứng lại bật cười ra tiếng.

Bốn phía vang lên tiếng hút khí lạnh, Tần Mạch giật mình, thoáng ngây người.

Lúc này tôi mới có cảm giác gương mặt mình có chút nhộp nháp, tôi sờ một cái rồi nhìn, má ơi, sao đỏ hoét thế này! Tôi sợ đến nhảy dựng lên, tôi đổ máu lúc nào...nhưng nhìn kỹ đỏ tươi thế này thì chắc không phải là máu rồi.

Hình như là...

“Ái chà! Đó là thuốc màu!” Một cô gái mặc quần áo lao động cuối cùng đã nhận ra chất lỏng trên mặt tôi “Thuốc màu này là hôm trước sơn sửa bên trong có, người đẹp, mau đến đây tôi dẫn cô đi rửa sạch, coi chừng để lâu rửa không ra đó.”

Nghe được câu này, tôi bị chấn động vội ba chân bốn cẳng chạy theo cô gái kia, Tần Mạch ở sau lại lôi kéo không chịu buông, tôi gắt lên: “Anh muốn em bị tàn phai nhan sắc sao? Sau này mỗi ngày em đều vác cái mặt vẽ vờ y như hát Xuyên kịch này ra ngoài với anh thử coi ai xấu hổ! “

Anh bị tôi rống lên, ngạc nhiên rồi cũng buông tay ra.

Tôi cũng không có lòng dạ nào mà quan tâm đến các sắc thái tình cảm trong mắt anh, vội vàng cầm đầu chạy một mạch.

28. Chương 28

Chương 28: Anh thực ngây thơ

Sau khi chà sát gần tróc da thì cũng rửa sạch được thuốc màu trên mặt nhưng bộ quần áo thì coi như xong, chỉ còn nước đem vứt. Tôi quay lại chỗ Tần Mạch thì thấy nhân viên khu trò chơi đang rối rít xin lỗi anh, tôi tức giận bước tới nói với người quản lý: “Loại nhà ma này chẳng qua làm cho người ta chơi cho vui thôi, nhân viên của anh làm vậy thật quá đáng! Tuy tôi không cần thận có dẫm vào tay anh ta một cái nhưng anh ta lại mang thù, dọa tôi sợ đến mức này thì làm sao!”

Thái độ của người quản lý rất nhã nhặn, vừa nghe tôi nói vừa cúi đầu nhận lỗi nhưng đến khi tôi nói xong thì anh ta sững sờ nói: “Từ trước giờ chúng tôi không bố trí nhân viên trong nhà ma này.”

“Nói vậy, vậy cái gì chụp chân, chụp vai tôi trong kia!” Tôi đang suy nghĩ người này có phải đang định trốn tránh trách nhiệm không.

“Đúng là lúc trước có cho người giả ma trong này nhưng từ sau khi sửa chữa thì tất cả đều do máy móc đảm nhiệm, trong nhà ma không có nhân viên nữa nên màn chụp chân chỉ cần cô nhẹ nhàng tránh thì máy sẽ tự động buông ra thôi.”

Mặt mày tôi xanh mét, trái tim không yên phận lại đập loạn lên: “Tôi, tôi ...”

“Khụ khụ.” Tần Mạch ho khan vài tiếng, nhìn tôi hơi chột dạ “Lúc đó, anh nghĩ em đang giỡn với anh nên mới đứng yên không cho nó thả ra.”

“Đây không phải là vấn đề trọng điểm!” Tôi khoa tay múa chân diễn tả sau khi nhận thấy ngôn ngữ cũng không thể biểu đạt tâm trạng của tôi lúc này, vì thế nghiêm mặt nói, “Tôi thấy có một gương mặt lướt qua phía dưới.”

Không khí đang căng thẳng nhưng khi nghe tôi nói xong, mọi người đều lặng im trong chốc lát, sau đó không e dè gì tôi đều cười.

Ý cười tràn ngập trên gương mặt vị quản lý: “Mặt... Mặt sao? Mặt người?”

Tôi thở dài: “Làm sao tôi biết đó là mặt người hay là cái gì...”

Tần Mạch sờ trán tôi: “Em bị dọa đến hồ đồ luôn hả ?” Tôi đánh bay tay anh ra, hơi giận nói: “Em nói thật mà!”

Một nhân viên khu trò chơi đứng bên cạnh lên tiếng: “Chắc chắn là cô hiểu lầm rồi, nếu cô vẫn sợ thì có thể đến xem thử hậu trường của chúng tôi, tôi tin là cô có thể lại nhìn thấy khuôn mặt đó.”

Tôi vừa tò mò lại vừa sợ hãi, nên cứ chần chừ không dám đi theo người ta. Tần Mạch túm tay, kéo tôi đi.

“Em không xem cho rõ ràng thì tối làm sao mà ngủ được.”

Anh nói như vậy ...

Vào phía trong hậu trường tôi phát hiện, thì ra con đường tối thui chúng tôi đã đi là một đường tròn, các đạo cụ bên trong lần lượt thay đổi, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng thét chói tai của người chơi mới vào.

Người chơi vừa đi vừa nơm nớp lo sợ các thứ cứ thỉnh thoảng xuất hiện thì bên trong các loại đạo cụ cũng bay ra bay vào không ngừng. Thì ra gương mặt tôi thấy là của một con yêu quá áo trắng, nó vận hành rất đơn giản, từ bên trái chuyển sang bên phải sau đó xuất hiện ở một cái lỗ để dọa người. Lúc tôi khom người xem cái lỗ thì ngay lúc nó lướt qua nên bị dọa đến mất bình tĩnh, cái gì cũng không biết nên dĩ nhiên không nhìn thấy nơi nó nhảy ra sau đó. Chân tướng rõ ràng, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Quần áo dính màu đỏ nhoe nhoét y như dính máu nên kế hoạch của trai nơi công viên trò chơi của tôi coi như hoàn toàn phá sản và đành phải lui thủ quay về.

Sau khi lên xe, Tần Mạch nửa cảm khái, nửa buồn cười nói: “Hôm nay em để anh chứng thực sự bị thảm của câu tục ngữ tiền mất tật mang sao?” Tôi hung hăng trừng mắt với anh còn anh thì tỉnh bơ, dựa vào một bên xe cười chế nhạo: “Vậy nhờ em nói cho anh biết, em tổn công như vậy là muốn cái gì”

“Chết tiệt, không bao giờ chị đây tin phim Hàn Quốc nữa, cái gì mà công viên trò chơi là nơi tạo ra ký ức tốt đẹp!” Tôi thở phì phì, quay đầu không nhìn anh. Phong cảnh ngoài cửa sổ trôi qua vùn vụt, tôi liếc anh một cái rồi nhỏ giọng: “Tần Mạch, hỏi thật hôm nay anh có bị em quyến rũ chút nào không...Một chút cũng được?”

Anh trầm ngâm trong chốc lát, dường như đang lựa lời mà nói: “Hà Tịch, so sánh đơn giản nhé, nếu xem việc quyến rũ đàn ông như việc bắt cá thì em cứ tung lưới, anh sẽ tự nguyện chui vào, nhưng...”

“Nhưng?”

Anh thần nhiên nhìn tôi: “Vậy mà thứ em dùng là đại bác, là lao săn cá voi để bắt anh, làm anh bị thương.”

“Cho nên?”

“Bây giờ xem như anh tan nát, em cứ xem rồi làm sao thì làm đi.”

Không ai lên tiếng nữa, lát sau tôi thở dài một tiếng: “Tần tiên sinh, chúng ta đi ăn cơm đi, em muốn ăn gỏi cá.” (sinh ngư phiến.)

Lần đầu tiên gỡ thủ đoạn của cảnh Tần Mạch kết thúc ở cảnh ẩm đạm tôi điên cuồng nhai, nuốt cá sống. Tối hôm đó, đang trong màn “đạo đầu”...

“Ah...” Tần Mạch kêu một tiếng giống như thống khổ, cử động càng lúc càng nhanh, còn tôi trong bóng tối đột nhiên nhớ đến chuyện quỷ dị sáng nay liên cả người chấn động, lập tức đẩy Tần Mạch.

Tôi thở hổn hển còn Tần Mạch phát khùng: “Hà Tịch!”

“Em... Em chỉ nghĩ nếu trong nhà ma kia toàn là máy móc vậy cái tay em đập lên là cái gì!”

“Quan tâm làm gì.”

“Không được, không biết rõ thì không yên.”

“Trên đời còn nhiều chuyện không biết rõ lắm.”

Vậy cứ nghe theo Tần Mạch đi, trên đời này còn nhiều việc không thể nhìn thấu, vậy chuyện tôi cũng không biết chuyện của tôi và Tần Mạch vì sao đơn giản bắt đầu, và đơn giản ... chấm dứt cũng giống như tôi không biết mình đã dẫm phải cái gì trong nhà ma lúc đó.

Qua tết, công việc chồng chất. Tôi đã bận nhưng Tần Mạch còn bận hơn, mải mê với công việc đến khi nhớ ra thì đã ba ngày chúng tôi không gọi điện cho nhau rồi. Chuyện này đúng là bất thường so với hai người bắt đầu yêu như chúng tôi.

Nhưng tôi cũng không rảnh mà so đo này nọ, đầu năm tôi đã tiếp nhận khách hàng mới, đó là hai vợ chồng mới cưới, nhà ở cũng thuộc loại bình dân, yêu cầu trang trí phải cá tính nhưng vẫn ấm áp. Hai người này cũng sần sần tuổi với tôi, đồng lứa nên dễ nói chuyện, chỉ chốc lát mà lại đã thành quen, trò chuyện vô cùng thoải mái. Ngày đầu tiên gặp mặt, căn cứ vào ý tưởng của bọn họ, tôi phác họa vài phương án đơn giản cho họ xem thử sau đó để họ lựa chọn một cái rồi về vẽ chi tiết.

Buổi tối tôi nán lại văn phòng vẽ bản thiết kế thì Trình Thần gọi điện đến. Từ hôm chị ấy và Thẩm Hi Nhiên làm gì gì đó sau cửa lớn nhà tôi thì tôi không gặp chị ấy mà đêm đó tôi cũng đến nhà Tần Mạch làm chuyện ám muội nên chị không hỏi thì tôi cũng không biết không xấu hổ mà khai ra làm gì, cho nên chúng tôi nhất trí lờ chuyện này luôn.

Mà tối nay chị lại gọi điện cho tôi...”Tịch Tịch, Thẩm Hi Nhiên cầu hôn chị rồi.”

Tôi ngẩn ngơ: “Thật tốt... Mà mắc gì chị khóc?”

“Chị, chị không biết, chỉ là không tìm được nước mắt...chị hơi sợ lại hơi...nói chung chị cũng không rõ cảm giác của mình lúc này.”

Tôi quệt mồ hôi lạnh, an ủi nói: “Vui quá nên khóc thôi, với lại tuổi chị cũng không còn nhỏ, cùng Thẩm Hi Nhiên yêu nhau lâu như vậy cũng nên có kết quả rồi. Hai người định khi nào tổ chức lễ cưới?”

“Tháng Ba.”

Tôi gật đầu: “Ừm, đến lúc đó em sẽ đi phong bì thật dày.”

Bên kia chị lại huyền thuyên một hồi, nào là hôn lễ này chị ấy không cần động một ngón tay gì đó, nghe một hồi tôi mới hiểu, thì ra người phụ nữ tôi thấy đi cùng Thẩm Hi Nhiên trong siêu thị là người tổ chức hôn lễ. Ngay từ khi đó, Thẩm Hi Nhiên đã chuẩn bị một lễ cưới thật long trọng cho Trình Thần, từ cầu hôn đến kết hôn đều được lên kế hoạch, chuẩn bị thật tỉ mỉ, nhằm hoàn toàn buộc chặt chị ấy, không để trong thế giới của chị ấy tồn tại một nam nhân nào khác.

Tôi cảm thấy sau này Trình Thần sẽ có một cuộc sống hôn nhân cực kỳ hạnh phúc.

Trình Thần mất hai mươi phút kể chuyện của mình và Thẩm Hi Nhiên, đến lúc tôi nghĩ chị đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại và chuẩn bị gác máy thì chị đột nhiên nói: “Đúng rồi, còn chưa nói vào chuyện chính đâu.”

Tôi bĩu môi: “Chị nghĩ ai cũng rảnh rang như chị chắc?”

“Biết em bận rộn nên mới gọi cho em đây.” Chị khịt khịt mũi, nói “Em đang quen Tần Mạch phải không?”

Tôi nghĩ đến việc chị ta “thông đồng phản quốc” thì cười lạnh một tiếng: “Nhờ phúc của chị.”

“Tịch Tịch, dù em nói chị lắm chuyện chị vẫn phải nói, vì chị nghĩ với vai trò là người yêu, em cần phải biết tình trạng kinh tế của đối tượng em sắp kết hôn.”

Tôi vừa hí húi vẽ bản nháp vừa tán thành: “Kinh tế anh ấy tốt lắm, có nuôi mười đứa Hà Tịch như nuôi heo thì cũng dư sức.”

“Chị biết vấn đề tiền bạc đối với Tần Mạch không là vấn đề, nhưng chị muốn nói đến Tần thị.”

Ngữ khí Trình Thần có chút nghiêm trọng làm tôi không thể không chú tâm nghe: “Tần thị bị sao vậy?”

“Hôm qua, Thẩm Hi Nhiên gọi điện cho ai đó, vô tình chị nghe được hình như là vấn đề quay vòng vốn của Tần thị có vấn đề, thậm chí Tổng giám đốc cũng từ Mỹ về đây giải quyết nhưng chị lại không biết cụ thể là sao. Nhưng Tịch Tịch à, gia đình như Tần Mạch nếu xảy ra chuyện gì chắc chắn sẽ long trời lở đất, vậy đến lúc đó em...”

“Đến lúc đó rồi tính.” Tôi nghĩ với quy mô như Tần thị sẽ không sụp đổ vì chút vấn đề quay vòng vốn. Hơn nữa, dù Tần thị có thực sự xảy ra chuyện thì cũng có ảnh hưởng gì đến tôi và Tần Mạch? Giữa tôi và anh chỉ có tình yêu, những thứ khác không quan hệ.

Gác máy, tay vẫn cầm bút nhưng tôi không có cách nào tiếp tục công việc. Lòng không yên ổn nên tôi ném bút, chụp túi xách, bỏ chạy lấy người.

Con đường về đến nhà mỗi ngày đều phải băng qua một cái ngã tư, vừa qua ngã rẽ thì tôi đã thấy chiếc xe việt dã quen thuộc đậu dưới nhà mình, Tần Mạch đang đứng dựa cửa xe, đốm lửa nhỏ lấp lóe ở đầu ngón tay anh.

Từ trước giờ tôi chưa bao giờ thấy anh hút thuốc, mặc dù là ở thời điểm tình một đêm kia hay sau sự kiện “Sau một chi yên” cũng chưa từng thấy điều thuốc xuất hiện trên tay anh.

Tôi ngấm anh, không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Anh quay đầu lại, thấy tôi, bèn đứng thẳng lên, nhìn đồng hồ nhúu mày nói: “Trễ như vậy?”

Tôi quệt quệt miệng: “Anh không báo trước là anh đến, chẳng lẽ bắt em mỗi ngày ngồi lì trong nhà chờ anh lâm hạnh sao?”

Anh kiêu ngạo nhìn tôi: “Chẳng lẽ đó không phải là việc em nên làm sao?” vừa dứt lời, bụng anh bỗng dưng kêu rột rột.

Tôi chớp mắt, nhìn gương mặt anh dưới ánh đèn đường dần dần đỏ ửng rồi mỉm cười gian trá. Thấy anh sắp thẹn quá hóa giận, tôi lập tức kéo tay anh lên lầu: “Dĩ nhiên là thiếp nên vậy, thiếp nên làm vậy. Để thiếp thân nhanh chóng chuẩn bị cơm nước cho ngài.”

Tôi với Tần Mạch cuộn thành một đống trên sofa cùng xem tivi, mồm thì ngồm ngoàm ăn mì ăn liền. Tần Mạch vừa ăn vừa tỏ vẻ chán ghét: “Hà Tịch, anh nghĩ hoài cũng không ra, sao tự nhiên lại chạy đến chỗ em làm gì chứ.”

“Nếu đã nghĩ thông thì đi đi.” Tôi chìa chìa chiếc đĩa ra cửa, khoa chân múa tay tạo thành tư thế đuổi người. Tần Mạch tỉnh bơ liếc tôi: “Hiện giờ anh vẫn chưa nghĩ ra.”

“Tần Mạch, anh thật ngây thơ.”

Anh hừ lạnh một tiếng: “Vậy đừng so đo với anh.” Nói xong lấy luôn tô mì của tôi xơi tuốt.

Tôi vốn không đói lắm nên nhẹ nhàng buông đĩa xuống chống đầu đánh giá anh, dưới ánh mắt rừng rực lửa của tôi, Tần Mạch vẫn ung dung quất hết một tô mì, vừa tao nhã lau miệng vừa hỏi tôi: “Hà tiểu thư, em lại suy nghĩ biện pháp quyến rũ anh đây?”

“Đúng vậy, vậy em có thành công không?”

“Tiếp tục cố gắng thêm.”

“Ừa, vậy sao em lại cảm thấy mình thành công rồi.” Tôi rất hùng dũng nâng cằm Tần Mạch lên, cắn nhẹ trên môi anh, cười nói, “Ít nhất đến thời điểm này chỉ có em mới dám làm như thế.”

Anh chần chú nhìn tôi, ánh mắt chột sâu hun hút, dưới ánh đèn tôi có thể nhìn rõ đôi mắt vẫn lên tia máu của một người quá đổi mệt mỏi.

“Hà Tịch.” Anh nghiêm túc gọi tôi, “Nếu anh muốn em ra nước ngoài sống với anh thì em đi không?”

“Đi bao lâu?”

“Cả đời.”

Tôi hơi chững lại: “Không đi.” Tôi nhìn sâu vào mắt anh nói: “Tuy nói như vậy có phần tuyệt tình nhưng em không thích quanh co trong chuyện tình cảm. Tần Mạch, em chưa yêu anh đến mức phải liều lĩnh như vậy.”

Anh nhìn tôi rất lâu rồi khép mắt lại: “Như vậy cũng tốt.”

Những lời này của Tần Mạch cũng khép lại buổi nói chuyện của chúng tôi tối nay. Mười giờ đêm, anh ra về. Tôi đứng ở cửa dõi theo ánh đèn xe của anh thăm nghĩ thì ra giữa tôi và Tần Mạch ngoài trừ vấn đề yêu hay không yêu còn có một sự thật khó chịu khiến người trong cuộc không muốn đối mặt: —— Tôi không thích anh nhiều như tôi tưởng và anh không phải không có tôi thì không được.

29. Chương 29

Chương 29. Cuộc sống khó khăn

Mặc kệ ngày của bạn trôi qua thế nào thì trái đất vẫn quay tròn như hàng triệu năm trước, mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, thời gian cũng chẳng vì ai mà chậm lại một phút, một giây nào. Đảo mắt đã đến đầu tháng ba. Ngày cưới của Trình Thần ngày càng gần hại chị ấy cứ như bò trên chảo lửa, mỗi ngày liều mạng mua sắm lung tung, tự thề phải tiêu cho sạch mớ tiền lương, tiền để dành suốt mấy năm nay của mình, theo lời chị nói là: “Tiền này sau khi gả vào Thẩm gia thì không còn là tiền của mình nữa, chị phải đổi nó thành quần áo, túi xách, son phấn...để Thẩm Hi Nhiên có muốn dùng cũng không dùng được.”

Đương nhiên, Thẩm Hi Nhiên sẽ không để ý đến mớ tiền còm này. Thỉnh thoảng Trình Thần oán giận nói với tôi, vì sao tiền trong thẻ chị càng dùng thì càng nhiều. Tôi không cần đầu óc cũng biết, trừ bỏ cái vị coi tiền như rác – Thẩm Hi Nhiên kia còn ai mà đại dốt đem tiền cung cấp cho cô gái này.

Mối quan hệ của tôi với Tần Mạch cứ tăng tăng mà tiến...đó là tôi nghĩ vậy nhưng theo cách nói của Trình Thần, đó là: ” Hai người đang yêu sao? Chị cứ nghĩ hai người tụi em đã kết hôn hơn năm mươi năm rồi chứ!”

Tôi và Tần Mạch đang ở trong giai đoạn “Đám cưới vàng” —— sống chung hòa thuận, bởi vì chúng tôi đều bận rộn, lâu lâu mới gọi điện thoại cho đối phương mà phần nửa nội dung nói chuyện là rủ nhau dùng bữa tối mà hơn nửa các bữa cơm tối là rủ nhau lên giường...

Tôi cũng không rõ tự khi nào mọi việc lại bắt đầu như vậy nhưng tôi biết lần này vấn đề của Tần thị không đơn giản, áp lực và bận rộn của anh tôi thấy rõ rành rành mà tôi ngoài công việc còn phải hướng dẫn cho nhân viên thực tập nên cũng bận túi bụi.

Hai tháng sau khi quen nhau, tôi và Tần Mạch đã mười ngày không liên lạc với nhau, nếu không phải Trình Thần bị chứng ám ảnh tiền hôn nhân suốt ngày đeo dính tôi còn lâu lâu nhắc tới Tần Mạch thì có lẽ chính tôi cũng đã quên mất mình là người có bạn trai.

Tôi cũng gọi điện cho Tần Mạch hẹn gặp nhau vài lần nhưng đều vì “bận việc” mà chết non.

Tức giận ? Có lẽ có, nhưng trước một đồng bản vẽ ngồn ngộn trước mắt thì tôi nhanh chóng quẳng mất cảm giác này. Cả hai đều bận rộn như nhau, thậm chí tôi còn không có thời gian dừng lại suy nghĩ thật ra tôi và Tần Mạch thích hợp đến với nhau không? Thật sự có thể nắm tay nhau đi hết nửa đời còn lại?”

Tình trạng đó kéo dài đến tận ngày kết hôn của Trình Thần.

Tháng ba, mùa xuân hoa nở, các loại virus cũng phát triển lan tràn, do ngập đầu giữa mớ công việc bẽ bộn tôi quang vinh bị cảm, vì vậy việc làm phù dâu cho Trình Thần cũng hủy bỏ. Do các mối quan hệ phức tạp

của Thẩm gia, tiệc cưới được đãi ở hai nơi, một là đãi theo kiểu Châu Âu trên bãi cỏ của khách sạn, một là đãi theo kiểu truyền thống ở sảnh trên lầu khách sạn mà tôi lại được mời dự tiệc Âu còn Tần Mạch lại được mời dự tiệc truyền thống, do đó từ đầu đến cuối bữa tiệc, tôi và anh đều không hề gặp mặt lần nào.

Mặc dù ngày hôm nay nhưng công việc của tôi vẫn không hề thiếu, các cuộc điện thoại ồ ạt đánh tới, hết người này gọi đến người kia gọi, chuyện nhỏ, chuyện lớn gì cũng gọi, tôi vừa trốn vào một góc vừa lau nước mũi vừa nghe điện thoại. Mới ngừng một cuộc gọi thì chuông lại reo tiếp. Đầu óc tôi choáng váng muốn quăng luôn di động chạy lấy người, nhưng khi thấy tên người gọi trên màn hình thì tôi chỉ còn cách nhận lệnh ấn phím nghe.

“Trình đại tiểu thư, không phải cô đang làm đám cưới sao? Còn có thời gian gọi cho em hả?”

” Tần Mạch nhà em sắp xảy ra chuyện rồi, mau lên đây nhìn xem.”

Cả người tôi chấn động, lắc lắc đầu vài cái cho bình tĩnh, hít sâu, rảo bước trên đôi giày cao gót bước vào thang máy.

Cửa thang máy vừa mở đã thấy Vương đại miêu lâu ngày chưa gặp đang đợi trước cửa, thấy tôi hẩn nhỏ giọng: “Trình Thần bảo anh đi đón em, em đi thẳng vào tuốt trong kia, khách ở đó đều là VIP, em đến nói vài câu, uống mấy ly rượu rồi đưa Tần Mạch đi là được rồi. Chuyện sau đó để bọn anh giải quyết cho.”

Tôi vừa đi vừa hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Em có biết gần đầu tài chính Tần thị gặp khó khăn không?”

Tôi nhú mày ừm một tiếng.

Đại miêu bất đắc dĩ nói: “Xã hội này chỉ có dẹt hoa trên gấm, không có chuyện đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, lần này Tần Mạch bị đá rớt trứng đầu rồi.”

Không có thời gian hỏi thêm, nhân viên phục vụ đã đưa tôi đến sảnh tiệc, Vương đại miêu không tiện đi cùng nên tránh một bên ra hiệu bảo tôi đi vào. Tôi hít sâu một hơi, thầm nghĩ, chết tiệt, Tần Mạch, chị chịu thiệt vì cứng như vậy, sau này mà dám làm chuyện có lỗi với chị, chị sẽ cạo sạch lông mày cứng luôn!

Tiệc truyền thống Trung Quốc dĩ nhiên có quy củ chính thống hơn tiệc Châu Âu ở dưới rất nhiều, vừa vào tôi đã thấy hai người Thẩm Hi Nhiên và Trình Thần đang kính rượu cho quan khách ở phía đông sảnh tiệc nhưng thân ảnh quen thuộc kia lại đứng sau bàn ăn ở phía tây đang nói chuyện với một người đứng nói điện, sau đó hai người cầm một ly rượu uống cạn. Tôi chỉ thấy bao tử của mình nhói đau một cái, sau đó trưng ra một bộ mặt tươi cười bước tới.

Một bàn toàn là đàn ông, trên mặt mỗi người đều cười khách khí lễ phép, tôi không biết ai trong số họ nhưng vẫn tươi cười chào qua một lượt rồi mới đến bên cạnh ôm cánh tay người ấy: “A Mạch.” Tôi nhỏ giọng thăm oán, “Không phải nói đưa em đến bệnh viện sao?”

May là tôi đang bị cảm nên mũi nghẹt cứng, giọng nói cũng khàn khàn, có diễn trò cũng không làm người khác thấy đột ngột.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tần Mạch, đầu óc anh nhanh nhạy lập tức hòa theo: “A, nhìn xem, anh quên mất rồi.” Vừa nói vừa dồn toàn bộ sức nặng thân thể đổ vào tôi, tôi cũng vô cùng phối hợp, thân mật ôm lấy anh.

Tôi đã chứng kiến sự nguy trang của Tần Mạch khi uống rượu, anh luôn trọng sĩ diện nên không ai có thể nhìn thấu liệu anh còn có thể uống được bao nhiêu nhưng tôi nghĩ bao tử của anh hiện giờ chắc đang đau khổ, gào xin cứu mạng rồi.

Tôi biết ở lại đây thêm một phút thì Tần Mạch càng khó chịu thêm một phút, tôi nhịn không được bèn chủ động ra chiêu, tuy rằng muốn cật điểm khuy...

Chết thì chết...

“Thật ngại quá, tôi là Hà Tịch, bạn gái của A Mạch.” Tôi mỉm cười với cả bàn. “Em là bạn thân của cô dâu nên bây giờ lu bu giúp cô ấy ở dưới lầu, đến giờ mới lên chào các anh được.”

“Hà tiểu thư khách sáo quá.” Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi cười hớ hớ nói.

Tôi vòng một tay qua thắt lưng Tần Mạch, tay kia rót một ly rượu, nâng lên nói: "Ly rượu này coi như là phạt Hà Tịch đã đến trễ, em uống trước." Nói xong ngửa đầu uống cạn một hơi.

Mọi người đều nhú mày nhìn tôi, nhất thời không ai kịp tiếp lời.

Tôi lại độc diễn tiếp, tự rót ly thứ hai: "Ly rượu này lại kính các anh, cảm ơn các anh đã chiếu cố A Mạch bấy lâu.", lại ngửa đầu cạn ly thứ hai, sau đó nhanh chóng rót đầy ly thứ ba, "Ly này xin lỗi mọi người, thật sự hôm nay em bị cảm..."

"Hà tiểu thư hào sảng." Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, bộ dạng tai to mắt lớn kêu tôi, bình thường không biết ăn bao nhiêu dầu mỡ nữa, "Anh thấy mọi người ngồi ở đây đều khâm phục từ lượng của em..."

Tôi cũng không dám đề ông ta nói hết câu, nói qua nói lại thì tôi không đấu lại lão cáo già này, chỉ còn cách đi trước một bước: "Không dám nhận, em nghe tiên sinh nói chuyện cảm thấy ngài phong độ hơn người, chắc chắn là người đại nhân đại lượng, Hà Tịch kính nể ngài, xin kính ngài một ly."

Sau khi uống cạn ly rượu thứ ba, tôi lập tức rót tiếp một ly nữa: "Thật ra tiên sinh không biết, trước đây em đã đọc được tin tức về ngài trên báo nên ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay có thể gặp gỡ ngài là vinh hạnh của em, ly rượu này em xin kính ngài."

Bình rượu để khoảng chừng một xí, nay tôi đã uống khoảng 4 chén tức là gần hết một xí rượu, ai nấy đều nhìn thấy ánh mắt tôi dần dần thay đổi.

Tay Tần Mạch nắm chặt hông tôi, giống như là lo lắng tức giận lại thêm phần khắc chế bất đắc dĩ. Tôi không quan tâm anh, lại rót đầy ly thứ năm, tiếp tục nói với người đàn ông năm mươi tuổi đó: "Vừa rồi nghe tiên sinh khen ngợi từ lượng của em, Hà Tịch thật sự cảm thấy rất sợ hãi, em tin trước mặt bậc trưởng bối như ngài thì vài ly rượu có đáng gì, nhưng ngài đã để mắt đến em vậy em xin kính ngài thêm một ly nữa, cảm tạ ơn tri ngộ của ngài."

Đặt ly rượu đã uống cạn lên bàn, tôi chậm rãi rót thêm một ly nữa, nhưng lần này không vội lên tiếng mà chỉ nhìn một vòng quanh bàn xem còn có ai dám đứng lên tìm khổ hay không.

Quả nhiên, trên bàn rượu chỉ sợ đùa liêu mạng, lần này mọi người đều rất im lặng phối hợp với tôi.

Tôi cười cười nói: "Thật xấu hổ, mấy ngày trước đây, em không cẩn thận bị cảm, nên hôm nay đã hẹn bác sĩ khám bệnh, không thể cùng vui với mọi người, mong mọi người cho em cạn hết ly này để tạ tội."

Vậy là tôi đã thanh toán gọn một bình rượu để, tôi kéo tay Tần Mạch, nửa điểm thất thố cũng không có cùng anh ra hội sảnh tiệc.

Sau này Trình Thần nói lại, vì kiểu uống rượu hôm nay tên tuổi của tôi đã nổi danh trong giới thương nhân của thành phố C rất lâu. Đương nhiên điều này cũng không quan hệ với tôi.

Ngoại sảnh, Vương đại miêu vừa lắc đầu vừa giơ ngón tay cái lên với tôi: "Tịch ca, năm tháng trôi qua mà ngài vẫn hùng dũng như vậy, kẻ hèn lễ bái."

Tôi chỉ thản nhiên quét mắt một cái, giả vờ lãnh khốc nói: "Kêu xe cho tôi."

Chỉ có tôi biết, hiện tại tôi đã bắt đầu không điều khiển được cơ bắp của mình rồi, tôi cố đứng cho vững, tóm chặt tay Tần Mạch, mắt của anh đã không còn giữ được vẻ thanh tỉnh, gần híp lại rồi. Đại miêu nửa đỡ, nửa lôi tôi vào trong thang máy.

Do Vương đại miêu tạm thời không thể rời tiệc cưới, nên chỉ còn cách nhét tôi và Tần Mạch vào taxi, đưa tài xế một trăm đồng yêu cầu đưa chúng tôi về nhà. Sau khi nhìn lại một lần nữa để đánh giá tình trạng của hai đứa tôi xong xuôi, hần mới quay lên lầu.

Tôi lên xe không bao lâu thì bao tử bắt đầu nhộn nhạo, vừa mở được cửa sổ liền nôn một trận, lái xe kêu khổ rân trời, quay qua nhìn Tần Mạch thì thấy anh cũng không kém cạnh, lò đầu ra cửa sổ bên kia nôn kịch liệt..."Ha... Nôn!"

Trong một đêm dở ẹt như đêm nay, mùi nôn mửa tràn ngập trong xe, tôi ghé vào cửa sổ xe vừa nôn vừa suy nghĩ rồi cười run rẩy.

Tần Mạch, anh xem bộ dáng chật vật của chúng ta vì cuộc sống nè...

Dưới sự giúp đỡ của tài xế taxi, tôi và Tần Mạch đã về đến nhà – nhà anh. Tôi hoa mắt, mờ mịt hồi lâu trên người anh mới tìm được chìa khóa, vừa vào cửa, lên được lầu tôi liền ném anh lên giường, rồi trời đất quay cuồng, trước mắt tối thui, thân hình tôi mềm nhũn ngã rạp xuống đất...Bất tỉnh nhân sự.

Kính quá! Tổ màn khúc cuối mà cũng muốn nhộn nhạo!

30. Chương 30

Chương 30: Cô gái! Buông con cầm thú kia ra!

Sáng hôm sau tôi tỉnh lại trên giường cùng với một tấm chăn ấm áp. Đầu thì nhức bưng bưng, ù tai, hai má lại nóng bừng bừng. Tôi ráng nâng cánh tay sờ thử trán mình thì cảm thấy trong đầu cứ như có mười vạn cái cửa đang cửa gỗ, cửa qua, cửa lại làm người ta khó chịu muốn chết.

Mắc dịch...

Tôi không khỏi mắng thầm, vừa đấu tranh với thân thể mình gian nan ngồi dậy. Bỗng nhiên một bên giường chùng xuống, một cánh tay mạnh mẽ quàng ra sau lưng tôi đỡ tôi ngồi dậy: “Em sốt rồi.”

Thanh âm trầm thấp của Tần Mạch vang bên tai tôi qua tiếng ong ong trong đầu biến thành một đường thẳng tắp, một lúc lâu sau tôi mới hiểu ba chữ này của anh là gì nên ừ một tiếng rồi khàn khàn nói tiếp: “Em cũng nghĩ vậy.”

“Uống nước.”

Cúi đầu vào ly nước trên tay anh, tôi ngoan ngoãn uống nhưng dường như việc đút nước cho người khác uống là một việc vô cùng xa lạ với anh nên ly nước lúc cao, lúc thấp, một hồi sau thì nước không đổ vào lỗ mũi tôi thì cũng đổ xuống chăn ướt sạch.

Tôi âm thầm cúi đầu thở dài.

Đút hết ly nước, anh lấy ly ra mới thấy tấm chăn ướt sũng, gương mặt có hơi khó coi, bèn hắng giọng một tiếng: “Lát nữa anh đưa em đến bệnh viện...” Lời còn chưa dứt, tiếng chuông âm ỉ bỗng nhiên truyền đến, tôi cố gắng lướt con mắt hơi sưng của mình đến túi xách, móc điện thoại ra xem ai gọi đến thì Tần Mạch đã giật lấy.

“Hà Tịch bị bệnh, hôm nay xin phép nghỉ.” Anh nói xong, cũng không thèm nghe câu trả lời của đối phương thần nhiên cúp điện thoại sau đó gỡ pin ra rồi tỉnh bơ nhìn tôi: “Muốn mắng anh hả? Mà có mắng thì hôm nay em cũng phải nghỉ ngơi.”

Tôi nhếch miệng cười, thông cổ họng nói: “Em cũng đâu nói muốn đi làm.”, tôi túm góc áo vest anh, nửa đùa nửa thật nói, “Em nghỉ ngơi, anh hầu hạ em.”

Anh nhìn tôi một lúc rồi thật sự gật đầu. Mà tôi lại bị đáp án này dọa một trận bèn hoảng sợ nói: “Đừng giỡn nữa. Em lớn như vậy rồi, chỉ sốt có một chút thôi. Để em tự đến bệnh viện rồi truyền dịch là ổn.”

Anh không để ý đến sự phản đối của tôi, đưa tay sờ trán tôi một chút: “Anh đi nấu cháo rồi đưa em đi bệnh viện.”

“Tần Mạch.” Tôi gọi giật lại, dè dặt hỏi “Không phải gần đây Tần thị có rất nhiều việc sao?”

Bàn tay đặt trên trán tôi thoáng cứng đờ: “Ừ, bận lắm nhưng mấy ngày nay cũng không có việc gì quan trọng vả lại từ đó đến giờ anh cũng ít có dịp chăm sóc em.” Anh đắp chăn lại cho tôi, giọng nói vẫn bình thường như mọi khi: “Tháng sau, anh đi Mỹ, có cả ba mẹ nữa...em có muốn đi cùng anh không?”

Tôi dù có phát sốt, đầu óc u mê thì cũng hiểu ẩn ý của anh, cùng anh đi Mỹ rồi kết hôn, định cư ở bên đó.

Tôi hít sâu, nhẹ nhàng nói: “Vậy phải làm visa đó, em không đi đâu.”

“Ừ.” Anh gật gật đầu.

Tôi nhìn khuôn mặt bình tĩnh của anh trong lòng dâng lên nỗi khó chịu, buột miệng nói: “Anh định chia tay với em hả?”

Anh nao nao, im lặng thật lâu, mới miễn cưỡng nhếch môi cười khổ: “Em nghĩ đi đâu vậy? Thời này đâu phải không có internet, điện thoại như mấy trăm năm trước đâu mà lo.”

Tôi cũng chỉ biết miễn cưỡng cười cười theo anh.

Anh xuống lầu nấu cháo, tôi mơ mơ màng màng nhìn trần nhà suy nghĩ, làm sao mà Tần Mạch có thể không hiểu, một ngàn cuộc điện thoại không chạm tới người sao có thể so với một cái ôm ấm áp. Nhưng nếu anh phải đi thì tôi cũng đâu còn cách nào, tôi không thể bỏ mặc tất cả để cùng anh sang Mỹ cũng như anh cũng không đánh liều ở lại Trung Quốc với tôi. Chúng tôi đứng trên hai lập trường khác biệt cùng nhìn về nhau và lặng im không nói gì.

Đầu óc hơi choáng váng nên không bao lâu sau tôi đã nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, tôi nghe thấy văng vẳng tiếng ai gọi mình nhưng không cách nào mở mắt ra được, mí mắt như có tảng đá ngàn cân đè xuống, tôi muốn ngủ tiếp nhưng tiếng gọi kia không ngừng ồn ào bên tai, tôi giận đến mức muốn bóp chết ai đó nhưng một ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Thầy kệ, muốn làm ồn thì cứ làm đi. Tôi cam chịu khổ, sau đó một dòng chất lỏng mát lạnh từ mu bàn tay truyền vào trong thân thể, tôi lại ngủ say không biết gì.

Tôi có một giấc mơ, trong đó có rất nhiều hồ ly từ trên trời rơi xuống, chúng vây tròn xung quanh tôi, có con còn nhe nanh múa vuốt, gầm gừ muốn nhào đến cắn tôi, còn có con lạnh lùng nhìn tôi làm tôi tiến không được mà lui cũng không xong.

Tôi đề phòng nhìn chằm chằm chúng nó, cuối cùng cũng bùng phát hết lớn:: “Còn nhìn! Cắt cụt hết mấy thằng nhỏ của tụi mày bây giờ!”

Nhưng lời uy hiếp của tôi hoàn toàn vô tác dụng với chúng, từng con, từng con bước đến gần tôi. Tôi hoảng sợ không biết chui chỗ nào trốn, bỗng nhiên bên ngoài vòng tròn hồ ly xuất hiện một con sói xám cực lớn, nó lạnh lùng nhìn tôi với sự khinh miệt trong mắt y như bọn hồ ly kia.

Vì sao lại nhìn tôi như vậy? Tôi không hiểu, lòng tự trọng của tôi như chạm phải lò xo, bật tung lên, đột nhiên tôi anh dũng dẹp bỏ đám hồ ly đang cản đường, đi thẳng về phía con sói xám kia. Tôi đối mặt với nó, nó khinh miệt nhìn tôi còn tôi cũng lãnh đạm nhìn nó. Bỗng nhiên nó xù lông, vươn móng vuốt về phía tôi rồi giống như thương hại liếc qua tôi một cái, sau đó lại nhìn đám hồ ly như hổ rình mồi phía sau tựa như nói: ta có lòng từ bi ra tay cứu mạng người, còn không mau nắm lấy.

“Đồ ba trợn! Ta đâu có cần người cứu!” Tôi vỗ mạnh vào đầu nó. “Người tưởng chị đây dễ chọc ghẹo lắm sao! Ta đã nói sẽ có một ngày bắt người phải khóc! Giờ khóc đi!” Tôi vừa vịn tai vừa tát con sói, đánh tới đâu tay thì một tiếng nói theo chân trời truyền tới:

“Cô gái! Buông con cầm thú kia ra!”

Buông tay! Buông tay... Buông tay...

Thanh âm như xa như gần lại bỗng nhiên trở nên rất chân thật.

Tôi mở bừng mắt ra, ánh đèn chói sáng làm mắt tôi đau nhức đến chảy nước mắt. Khó khăn lắm mới thích ứng được với ánh đèn tôi nhìn quanh thì thấy Tần Mạch đầu tóc rối bù đang ngồi bên giường tôi, bộ dáng

có chút tiêu tụy cùng bất đắc dĩ. Hai y tá kinh hãi nhìn tôi chăm chăm. Tôi nghe Tần Mạch thở dài một hơi sau đó đứng lên sửa sang lại tóc tai, quần áo. “Ừm... cô Hà, cô Hà, để tôi giúp cô đo nhiệt độ.”

Lúc này tôi mới nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện, hai cô y tá trẻ cặp nhiệt kế cho tôi nhưng có vẻ sợ hãi thể nào ấy, sau cùng chỉ phán một câu “Hết sốt” rồi hoang mang, rối loạn tông cửa vội vã chạy ra ngoài.

Phòng bệnh chìm trong yên lặng. Tần Mạch quan sát tôi từ tấm gương trên tường một lúc lâu rồi mới đến ngồi cạnh tôi. Anh bất mãn nhìn tôi nói: “Xem ra em rất có thành kiến với anh.”

Tôi mơ hồ đoán được mình đã gây ra chuyện gì, hơi ngượng ngùng nhưng cũng có mấy phần thích chí. Đánh Tần Mạch tôi bởi đó nha! Không phải ai cũng làm được chuyện này đâu.

Chắc chắn trên mặt tôi không dấu được sự khoái chí nên Tần Mạch then quá thành giận, gờn tôi: “Hà Tịch, em giỏi lắm, dám đối xử với ân nhân như vậy hả?”

“Ân nhân?” giọng tôi khàn đến nỗi chính mình cũng sợ, sau đó tôi đằng hắng vài tiếng cho thanh giọng rồi kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng: “Tần tiên sinh, nếu không có siêu nhân kim cương Hà Tịch này thì người nằm ở đây hôm nay chính là anh đó.”

Ý tôi chỉ là trêu chọc anh nhưng qua tai anh lại thành lời nói thật, anh nghe xong liền lâm vào trầm tư, đôi mắt đen sâu thẳm dán chặt vào tôi làm tôi phát hoảng, sau một lúc anh mới nghiêm túc gọi một tiếng: “Hà Tịch” giọng nói lạnh lạnh mang theo áp lực khiến tôi không quen, “Cùng với lần trước coi như anh nợ em hai lần, sau này sẽ trả đủ.”

Tôi quẹt miệng chế nhạo: “Trùng mắt tất báo.”

Anh nở nụ cười: “Không thích?”

Tôi đảo mắt vòng vòng: “Nếu có thể...” Ngờ kị tôi trở nên kiên định: “Làm ơn làm tới thêm một chút nữa.”

Đôi mắt anh dịu dàng thêm mấy phần, giống như không kiềm chế được đưa tay xoa đầu tôi, nhưng rất nhanh lại thu về. Tôi thấy anh mấp máy giống như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng anh cũng chọn im lặng, nhắm mắt lại.

Vừa lúc, di động của Tần Mạch bỗng nhiên vang lên, sau khi ra ngoài nghe điện thoại, vẻ mặt anh có vẻ không vui. Tôi nói: “Dù sao em cũng hết sốt rồi, nằm ở đây không thoải mái lắm, thôi thì anh đưa em về nhà đi, ở trong nhà mình nghỉ ngơi cũng thoải mái hơn nhiều.” Tần Mạch nhìn tôi trong chốc lát, cuối cùng mím môi, bất đắc dĩ cười khổ: “Được.”

Từ bệnh viện đến nhà tôi rồi đến công ty Tần Mạch rất là tiện đường. Tần Mạch để tôi lại dưới lầu, tôi phát tay bảo không cần đưa lên rồi cầm đầu chạy như điên lên lầu, khi tôi vào nhà, đẩy cửa sổ nhìn xuống thì đã không còn thấy bóng dáng xe Tần Mạch nữa...

Lần này bệnh nghỉ một lèo ba ngày, công việc gì cũng bỏ nên đến khi gặp lại tôi, bạn thực tập Tiểu Trương mừng phát khóc. Tôi trấn an nó một chút rồi tập trung vào mở công việc còn tồn đọng. Đến khi tôi nhận được điện thoại của Tần Mạch đã là ngày hai mươi tháng ba, trong điện thoại anh chỉ nói một câu: “Chiều mai anh lên máy bay.” Còn về phần đi đâu thì không cần nói tôi cũng đã biết.

Hôm sau dưới ánh mắt bi phẫn muốn chết, hoa hoe chực khóc của Tiểu Trương, tôi cương quyết xin nghỉ rồi quăng một đống công việc lại cho nó, một mình đi tiễn người đàn ông đã từng nói muốn kết hôn với tôi vì tình yêu. Tôi tốn rất nhiều thời gian trang điểm thật tỉ mỉ, mặc bộ quần áo ưa thích nhất, mang giày cao gót vào và đi.

Tôi cảm thấy tâm tình Ngưu Cơ đưa tiễn Sở bá vương tự vẫn hồi xưa chắc cũng giống tôi bây giờ thôi. Đương nhiên phải ngoại trừ việc tôi muốn đưa hoàn cảnh của mình lên bi tráng một chút.

Tôi đến nhà Tần Mạch trước vừa lúc thấy anh mang hành lý ra thang máy, thấy tôi, anh hơi kinh ngạc, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá tôi một lần rồi buồn cười nói: “Hôm nay Hà tiểu thư rất xinh đẹp, chỉ có điều sao em lại bày ra cái vẻ sắp hy sinh oanh liệt thế này?”

Tôi tán thành: “Quả thật, hôm nay em muốn hy sinh.”

Tôi là người theo chủ nghĩa hành động nên không tiếp tục nói những điều vô nghĩa với anh nữa, vươn tay giữa chặt đầu anh và rướn người dán môi lên môi anh.

Anh hơi bất ngờ nhưng quả không hổ danh là tay già đời, sau một thoáng kinh ngạc liền nhanh chóng giành quyền chủ động. Khiêu khích, truy đuổi, dây dưa, cuối cùng vì thời gian thúc ép nên không thể không rời nhau ra.

Tôi vuốt ve bờ môi của anh, cười nói: “Tần Mạch, hôm nay em không đánh son.”

“Anh ném được .” Anh gõ gõ trán tôi, thanh âm giòn giòn.

Tôi buông anh ra, xoay người đi trước: “Nhanh một chút, nhanh một chút, không thì trễ chuyến bay đó.”

Tôi im lặng trên suốt đoạn đường ra sân bay, đến nơi tôi hoàn toàn sững sốt khi nhìn thấy người sẽ cùng anh đến Mỹ. Dịch Tình, là tổng giám đốc có ý đồ với Tần Mạch trong truyền thuyết.

Cô ấy thấy tôi cũng có chút giật mình ngạc nhiên. Nhưng suy đến cùng thì Tần Mạch sao có thể công khai việc mình có bạn gái nên công ty của bọn họ chắc không có ai biết mối quan hệ giữa chúng tôi đâu.

“Ba mẹ anh đâu?” Tôi vô cùng thân thiết chỉnh sửa lại caravat cho anh.

“Đi từ tuần trước rồi .”

Không biết phải nói gì tôi đành cúi đầu ngơ ngẩn nhìn mũi chân mình cho đến khi loa thông báo chuyển bay của Tần Mạch sắp cất cánh, lúc này Dịch Tình đợi không được nên ra hiệu cho anh.

Ta vừa ngẩng đầu định nói lời tạm biệt thì bỗng nhiên anh kéo tôi lại, ôm vào lòng thật chặt dường như muốn tôi hoàn toàn cảm nhận sự ấm áp của anh, nghe được nhịp đập của trái tim anh, tôi hơi ghen ngào: “Tần Mạch.” Tôi hỏi, “Bây giờ anh có yêu em không?”

“Yêu.” Anh đáp không hề do dự.

Tôi nhắm chặt mắt có ngăn nước mắt trào ra, đột nhiên anh buông tay, kiên quyết đi về phía Dịch Tình.

Sân bay tấp nập người qua lại, từng gương mặt xa lạ lướt qua khiến người ta có cảm giác bất an, sân bay là nơi mà chuyện biệt ly, lưu luyến diễn ra hàng ngày như sân bay mà hôm nay trùng hợp tôi lại là một trong số đó...

Tôi âm thầm hít sâu, trong lòng như bị một cây dằm đâm đau nhói.

“Tần Mạch!” tôi hô to rồi chạy ào về phía anh. Anh quay đầu lại, vẫn thái độ nghiêm túc mà đậm đặc như thường lệ, ngược lại Dịch Tình lại có vẻ cao hứng nhìn tôi.

Khi đến gần Tần Mạch, tôi đặt một tay lên vai anh, hít sâu một hơi rồi thụi anh một cú thật mạnh. Tôi biết anh bị đau bao tử nên cú đấm này rơi thẳng vào bụng anh. Anh bị tôi đánh bất ngờ trở tay không kịp, đau gấp cả người. Bốn phía kinh hãi, chỉ nghe tiếng hút khí lạnh.

Tôi giờ nắm đấm, cố gắng tạo hình thành thổ phỉ hung hãn nói: “Ra nước ngoài phải giữ mình cho em! Nếu dám lăng nhăng với phụ nữ khác thì biết tay em!” Tôi vừa cảnh cáo vừa trừng Dịch Tình một cái, cô nàng hoảng sợ lắc đầu lia lịa, lùi về sau liên tục, mục đích xóa sạch quan hệ với Tần Mạch. Tôi hừ một tiếng, đẩy Tần Mạch ra, thấy anh vẫn gập người ôm bụng, tôi cứng rắn bồi thêm một câu: “Dính dáng đến đàn ông càng không được, nghe chưa!”

“Tốt lắm.” Tôi nhìn lướt qua những ánh mắt kinh hãi xung quanh, dịu giọng: “Không còn gì nữa, cứ như vậy đi.”

Ra khỏi sân bay, tôi ngẩng đầu nhìn ánh nắng vàng rực rỡ của mùa xuân, rồi lấy tay che mắt lại. Một dòng nước lạnh lạnh chảy lan ra thái dương, tôi thẫn thờ: “Hà Tịch! Mất hết mặt mũi rồi!”

Mình lại tiếp tục phục tặc hung tàn của bạn Hà Tịch!

31. Chương 31

Chương 31. Không chịu nổi hương vị chờ đợi

Cuộc sống vẫn giống như trước

Tần Mạch không vì việc tôi đâm anh một cái trước khi xuất ngoại mà nói chia tay, dĩ nhiên tôi cũng không thể vì anh đi đến xã hội tư bản vạn ác mà cắt đứt liên hệ với anh được.

Như lời Tần Mạch nói, hiện giờ Internet vừa nhanh chóng, vừa tiện lợi không giống hồi xưa đã đi thì không biết ngày về.

Con người cũng thật kỳ lạ! Dù ở gần bên, tuy có nhớ nhung nhưng vì bận việc cũng có thể quên không gặp mặt còn khi đối phương đã ở một nơi rất xa, có muốn lái xe đến gặp cũng không được thì cả hai lại khắc sâu sự nhung nhớ.

Tôi và Tần Mạch hiện giờ là như vậy. Lúc còn ở chung một thành phố thì không thèm gọi điện cho nhau nhưng đến khi anh ở Mỹ còn tôi lại chôn chân ở Trung Quốc, cách nhau cả một Thái Bình Dương, thời gian lệch nhau cả mười hai tiếng đồng hồ lúc tôi đón bình minh thì anh đã ngấm trăng vậy mà lại ăn ý gọi điện mỗi ngày hai lần.

Chẳng qua...

Anh không phải là người nói nhiều, tôi lại không biết nói gì với anh nên thường thì cả hai cầm điện thoại hỏi hôm nay làm gì, đi đâu, hỏi xong, trả lời xong liền im lặng. Đối với việc này tôi cũng không hiểu vì sao, rõ ràng lúc tôi ở chung với Tần Mạch cũng khá hòa hợp mà.

Có một buổi chiều, tôi ôm một đồng hồ bản vẽ chặt vật đứng chờ tại trạm xe điện ngầm thì thấy một chiếc BMW đậu trước cửa nhà hàng sang trọng, một người đàn ông từ trên xe bước xuống lễ độ bắt tay với một người đàn ông khí khái phong độ đang đứng đón tại cửa, sau đó thân thiết cùng vào trong. Tôi quay đầu nhìn nhìn trạm xe điện ngầm phía sau mình rồi lại đánh giá bản thân lếch thà lếch thếch đang đứng ôm bản vẽ. Trong nháy mắt tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra tôi và Tần Mạch thuộc về hai thế giới khác nhau.

Khi tôi và anh không ở chung với nhau, khi tôi và anh không cởi quần áo trèo lên giường nhau thì ngoại trừ chúng tôi đều là “con người”, còn lại không có điểm nào giống nhau hết. Không có điểm nào giống nhau thì làm sao xâm nhập vào thế giới của nhau đây?

Mặc dù tôi đã hoàn toàn nhận ra mình và Tần Mạch không thích hợp với nhau nhưng tôi lại luyến tiếc buông ra lời chia tay với anh, không có lý do gì ngoài luyến tiếc, luyến tiếc chữ “thích” anh lưu lại tại sân bay.

Mà Tần Mạch... có lẽ cũng nghĩ như vậy.

Tôi biết công việc của anh ở Mỹ vô cùng bẽ bộn, đôi khi tôi từ Trung Quốc gọi qua thì đã là hai, ba giờ sáng bên Mỹ nhưng giọng nói của anh vẫn vô cùng thanh tĩnh, thảnh thơi còn nghe rõ cả tiếng anh lật tài liệu.

Hơn một lần tôi định nhắc nhở anh có bệnh đau bao tử, cần chú ý giữ gìn sức khỏe nhưng chưa tìm được cơ hội mở miệng thì anh đã cúp máy.

Có một đêm tôi ngủ không được nên gọi điện cho anh định nói chuyện phiếm, khổ nỗi anh làm gì có thời gian, tôi bèn bắt anh để điện thoại bên tay rồi buồn nôn nói: ” Cho em nghe âm thanh xung quanh anh, tựa như anh còn bên cạnh em vậy, nghe xong em sẽ ngủ, đến lúc đó anh tắt điện thoại là được rồi.”

Anh bất đắc dĩ đồng ý tôi cũng đồng nghĩa là bỏ lỡ rất nhiều cuộc điện thoại khác.

Tôi cuộn tròn trong chăn, áp chặt điện thoại vào tai như muốn thu từng âm thanh dù là nhỏ nhất của người ấy, tiếng sàn sạt tuyệt đẹp khi ngòi bút lướt qua giấy, tiếng lật giấy thanh thúy giống anh khi suy nghĩ sâu xa. Thật rất giống hai người đang ngồi cạnh nhau.

Lúc đó tôi đã gần như muốn thoát ra câu Tàn Mạch, em nhớ anh quá! Nhưng rốt cùng câu nói này lại bị chết non bởi một tiếng gõ cửa. Tôi nghe được người đang báo cáo công việc với anh là mỹ nhân Dịch Tình, lại nghĩ đến hôm chia tay tại sân bay tôi dùng ánh mắt đầy lui nữ cường nhân này mà buồn cười nhưng đến khi tôi nghe cô ta nói với Tàn Mạch cái câu mà tôi vẫn muốn nói kia thì gương mặt có hơi cứng lại.

“Anh còn chưa ăn trưa phải không? Công việc là công việc nhưng anh vẫn phải chú ý đến sức khỏe, đừng quên bệnh bao tử.” Cô ấy đã nói như thế.

Tôi mang theo một chút hăm mộ lần ghen tị hận lặng lẽ cúp điện thoại.

Hôm sau, tôi không gọi cho Tàn Mạch mà không biết anh bận gì cũng không gọi cho tôi. Nửa tháng sau khi Tàn Mạch ra đi, lần đầu tiên chúng tôi cắt đứt liên hệ.

Con người là một sinh vật có tính trơ, một số chuyện khi đã bắt đầu thì không thể quay lại được. Từ mỗi ngày gọi điện hai lần dần dần trở thành một ngày một lần rồi sau đó hai ngày một lần, ba ngày một lần...May mà công việc tôi vô cùng bận rộn nên tâm tư của tôi cũng không hoàn toàn đặt trên Tàn Mạch mà suốt ngày nghi ngờ, suy nghĩ lung tung.

Tháng tư, Tạ Bất Đình phải tiếp một khách hàng lớn nên dẫn theo tôi và Tiểu Lý. Tàn tiệc, Tạ Bất Đình say bí tỉ, tôi kêu Tiểu Lý đưa ông ta về, thoát đầu Tiểu Lý còn lo lắng cho tôi: “Chị Hà, chị uống cũng nhiều, để em đưa chị về trước.”

Tôi khoát tay, chỉ vào Tạ Bất Đình với vẻ chán ghét nói: “Cậu tỉnh táo cho tôi nhờ, nhìn ông ta mềm nhũn cứ như con chi chi kia đưa đến đưa lui càng thêm phiền. Nhà chị cũng gần đây thôi, không việc gì đâu.”

Tiểu Lý tuy lo lắng nhưng vẫn đi, tôi mang túi xách đi bộ ra trạm xe buýt, càng đi càng nhớ, nhớ không chịu nổi bèn mặc kệ có phải giờ làm việc của anh bên Mỹ hay không liền gọi điện.

Rất lâu anh mới nhận điện thoại, anh ép giọng rất nhỏ, bên kia điện thoại rất yên tĩnh giống như đang họp hành gì đó. Mặc dù tôi đã qua nhiều cuộc thi biện luận, mồm mép lại lợi hại nhưng lúc này đây lại không biết nói gì, vô số chuyện muốn kể anh nghe đều nghẹn trong lồng ngực, đến lúc Tàn Mạch sắp mất kiên nhẫn định tắt máy thì tôi khó khăn nghẹn ra bốn chữ: “Em uống nhiều rượu.”

Bên kia than nhẹ một tiếng, nghe như tức giận ngoài ý muốn cũng như cười bắt đắc dĩ.

Tôi mím môi, thầm nghĩ cho mình một cái tát: “Bỏ đi, không làm phiền anh nữa, anh...” Lời còn chưa dứt, phía sau có một người nhào đến giật mạnh túi xách tôi, dù hoảng sợ nhưng theo phản xạ vẫn nắm chặt túi. Người kia dùng lực rất mạnh, tôi bị kéo giật về sau, té ngã xuống đường bị kéo lê một đoạn rách cả da, lúc đau đớn truyền đến tôi mới giật mình nhận ra lẽ ra mình phải buông tay.

Túi xách bị cướp mất còn tôi quỳ rạp trên mặt đất, nhìn thẳng ăn cướp chạy như bay phía trước mà cả nửa ngày cũng không đứng dậy được. Người đi đường dần dần bu lại xung quanh, có người hỏi tôi bị thương có nặng lắm không, lại có người gọi điện báo 110, tôi ngồi dậy, nhìn lại bộ quần áo ngoài cả áo trong tương đối dày dặn của mình rách bươm với sự đau đớn của thân thể thì có thể phỏng đoán vai và lưng cũng chảy máu rồi.

Mọi người bàn tán xôn xao về chuyện vừa xảy ra, tôi ngồi định thần trong chốc lát, mới hỏi: “Xin hỏi có ai thấy điện thoại của tôi không?” Nghe xong câu này, đám người bu xung quanh tôi lập tức tản đi hơn phân nửa, tôi không khỏi cười khổ, hiện trạng đạo đức của Trung Quốc thật sự khiến người ta lo lắng mà.

Tôi khập khiễng, chậm rãi lui về mấy bước, may mà tôi không bị kéo đi quá xa, tìm một lúc đã thấy di động rơi dưới đất, xem xét một chút ngoại trừ vỏ ngoài bị hư thì vẫn còn xài tốt.

Tôi nhìn đến màn hình thì thấy điện thoại vẫn trong tình trạng kết nối, tôi áp điện thoại vào tay, dè dặt lên tiếng.

“Hà Tịch.” Thanh âm của Tàn Mạch rất gấp gáp.

Tôi ừ một tiếng. Anh trầm mặc hồi lâu: “Nếu em muốn dọa anh sợ thì xin chúc mừng, em đã thành công.”

Đầu tôi nóng lên, một cảm giác chua chát không hiểu từ đâu xuất hiện tràn lên khoang mũi: “Em lợt xuồng hổ.” Tôi nói, giọng nói không che được sự phập phồng, “Một cái hổ rất lớn.” Bên trong đây cảm thú.

“Ngã ?”

“Ừm, rách da, rất đau.”

Anh thở hơi nặng nề, một hồi mới cười khở, áy náy hỏi tôi: “Anh nên làm gì bây giờ?”

“Nói theo em, không đau, không có việc gì, có anh ở đây.”

“Không đau, không có việc gì...” Anh khe khẽ nói theo tôi, lúc này trên mặt tôi đã ràn rụa nước mắt. Anh nghẹn giọng nói, “ Xin lỗi vì đã không ở bên cạnh em.”

“Tần Mạch.” Tôi cố gắng khống chế không để lộ giọng nói run run của mình, “Không liên quan đến anh.”

Trời đã sập tối, đầu tiên phải đi với cảnh sát vào bệnh viện băng bó vết thương, rồi cho lời khai, xong hết tôi mới nhận ra tiền và chìa khóa nhà cũng theo tên cướp kia đi mất nên chỉ còn cách muối mặt gọi điện cho Trình Thần, Thẩm Hi Nhiên chờ chị ấy đến đón tôi.

Thấy bộ dạng thảm hại của tôi, trong nháy mắt Trình Thần nổi xung thien: “Chết tiệt! Đồ khốn! Cả nhà nó đều là đồ khốn! Thằng cướp này đừng để cho gặp chị, nếu không chị nhét nguyên trái sầu riêng vào cốc hoa của nó!”

Ta chỉ bắt đắ dĩ nhìn chị mà cười. Chị kéo tôi nhìn trước nhìn sau một chập rồi không biết nghĩ đến gì mà mắt bắt đầu đỏ hoe: “Con bé ngu ngốc.”

Thẩm Hi Nhiên cũng giận dữ nói: “Trước tiên cứ ở nhà tụi anh, sáng mai kêu thợ khóa đến mở cửa nhà, rồi lấy giấy báo mất làm lại giấy tờ và thẻ các loại”

Hôm sau tôi mất nguyên buổi sáng để lo liệu mọi việc, đến chiều mới đến công ty.

Vào lúc tan tầm, thư ký “Bé Ủ” của Tạ Bất Đình đỏ mặt chạy đến đám chúng tôi đưa thiệp mời nói tuần sau kết hôn, mời chúng tôi đến tham gia tiệc cưới, mọi người đều đồng thanh chúc phúc cho cô ấy.

Nhìn tấm thiệp đỏ tươi đặt trên mặt bàn trắng tinh tôi lại nhớ đã từng có một người đàn ông khoanh tay, vẽ mặt kiêu ngạo đứng trước mặt tôi, mang theo vài phần vui đùa, vài phần nghiêm túc giáo huấn tôi: “Bạn học Hà, Mao Chủ Tịch từng nói qua, yêu đương mà không lấy hôn nhân làm mục đích đều là đùa giỡn, lưu manh, anh là quý ông, anh không đùa giỡn lưu manh.”

Mà ngay lúc này, tôi thật sự rất muốn ném tấm thiệp mời này vào mặt anh, mắ to: “Tần Mạch! Anh là thằng lưu manh chết bầm!”

Cả ngày bận rộn rồi cũng về nhà, ăn xong một tô mì tôi nằm ườn trên sofa xem tivi, hài kịch rất vui nhưng sao khóe miệng tôi cũng không nhếch được một chút, các cơ trên mặt đều cứng ngắc như người chết rồi.

Di động vang lên, tôi nghe, là Tần Mạch ân cần hỏi thăm thương tích của tôi.

Tôi trả lời qua quýt vài câu, nhìn các gương mặt trong TV, tiếng TV rất rầm rĩ ầm ỹ, quay đầu nhìn lại đã thấy lòng lạnh đi một phần, bỗng nhiên tôi bật hỏi: “Tần Mạch, anh có cảm thấy chúng ta yêu nhau như vậy có mệt hay không?”

Anh trầm ngâm: “Em thấy mệt sao?”

Tôi không trả lời được, tôi rất muốn nói, tôi cảm thấy mệt, nhưng bốn chữ này tôi không thể nói nên lời.

Anh không đợi tôi trả lời đã nói có việc rồi vội vàng cúp máy.

Đoạn đường tình cảm này có chút gập ghềnh khó đi, tôi cũng không biết nếu mình cứ kiên trì đi tới thì có gì đang chờ đợi mình ở cuối con đường nữa. Tần Mạch không trao cho tôi bất kỳ lời hứa hẹn nào, anh chỉ ích kỷ để lại cho tôi vền vẹn một chữ “yêu”, thậm chí ngày về cũng chưa từng nói với tôi. Chỉ có tôi cố chấp chờ mong trong vô vọng. Giống như leo trên một cái cầu thang không có điểm dừng, cuối cùng tôi cũng quy ngã.

Một ngày tháng năm, mẹ gọi điện hỏi thăm tôi, chỉ trong vòng năm phút ngắn ngủn mà mẹ đã kịp nhắc tám lần đến chuyện chị họ lớn sắp kết hôn, rồi nói gần nói xa về chuyện của tôi. Chịu hết nổi, tôi then quá hóa giận bỏ lại một câu: “Con với anh chia tay rồi.”

Ngay sau đó tôi gọi điện cho Tần Mạch: “Anh có thể nói cho em biết ngày nào anh sẽ về không?”

Anh trầm tư: “Bây giờ thì không thể.”

Tôi hít sâu một hơi: “Vậy chúng ta thôi đi..”

Bởi vì anh không dám hứa hẹn nên em không thể tiếp tục chịu đựng sự chờ đợi mòn mỏi này nữa rồi!

32. Chương 32

Chương 32: Không thể quay lại ngày xưa.

Tần Mạch trầm mặc hồi lâu rồi không nói gì mà ngắt máy. Thật ra cũng có thể xem câu nói kia chỉ là hậu quả bộc phát của lúc buồn bực xúc động chứ thật tâm tôi cũng không muốn cắt đứt quan hệ với anh như vậy. Cuộc sống như oán phụ trong khuê phòng gần đây thật khiến người ta sinh ra oán giận nhưng tôi thật sự không ngờ khi nói ra lời chia tay lại làm tâm tình mình thoải mái vài phần. Vì thế tôi tự nói với chính mình: Làm đúng rồi Hà Tịch! Đây mới là điều mi muốn.

Nhưng bắt đầu từ hôm đó dù tôi có vất sức làm việc thế nào, coi mình là Transformer để tự ngược đãi thế nào thì đêm khuya thanh vắng tôi sẽ bất tri bất giác, lơ đãng mà nhìn di động chăm chăm rồi ngơ ngẩn thật lâu. Trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ ngơ ngác nhìn cái cục vuông vức kia, không biết tôi đang hy vọng nó vang lên hay cứ im ỉm như thế.

Không nhìn chăm chăm thì tôi lại cầm lấy nó, nhấn dãy số quan thuộc kia, dịu dàng nói: Xin lỗi anh, ý em không phải như thế nhưng anh vẫn biết em không quản được cái miệng của mình mà, anh biết không, Hà Tịch yêu anh lắm...

Nhưng rốt cuộc tôi chẳng làm gì cả.

Thứ bảy này là ngày cưới của Bé Ủ, thư ký Tạ Bất Đình. Đám cưới không phô trương hào nhoáng như của Trình Thần và Thẩm Hi Nhiên, hôn lễ được tổ chức theo kiểu truyền thống trong một nhà hàng bình thường. Tôi ngồi cùng đồng nghiệp nhìn bé Ủ khoác tay cha đi trên thảm đỏ tiến lên sân khấu cầm tay chú rể cũng tròn trịa như cô ấy. Hai người hơi khấn trương, cô dâu tự dẫm chân lên vạt váy cưới suýt nữa ngã sấp xuống, chú rể liền xông vào đỡ nhưng do cô dâu béo quá nên đỡ không nổi, cô dâu trong lúc chơi với, quơ quào chop ngay vào đùi quần chú rể.

Chú rể xấu hổ, quên luôn micro còn mở ngay miệng liền nhỏ giọng mắng: “Lộn xộn gì đó ... Hết chỗ nắm rồi sao! Đứng có tuột quần anh xuống!”

Cơ mặt vốn cứng đờ từ lâu của tôi từ từ dần ra, cùng cười với mọi người.

Bé Ủ sợ mất mặt, oán hận trừng mắt với chú rể, MC tiệc cưới liền đến hòa giải. Chú rể gãi gãi đầu, xin lỗi: “Thật ra nắm thì nắm, tuy anh không thích em làm như vậy ở đây nhưng may mà đời này em chỉ có một lần nắm quần anh tại đây thôi. Bà xã, em đừng giận nữa, em thích thì nắm lại một cái nữa đi.”

Mọi người đều kích động đứng lên, hoan hô có, ồn ào cũng có.

Tôi nhìn giữa bọn họ ngọt ngào có thể khiến người ta ghen tị bèn nhìn xuống di động đang nắm chặt trong tay. Đây vốn chỉ là một hành động theo bản năng nên khi thấy màn hình lóe sáng tôi bị hù giật mình. Hai chữ “cảm thú” đập vào mắt tôi làm tôi có giác như đang bay thật cao mà sắp rơi xuống. Tôi lẳng lặng rời khỏi buổi tiệc náo nhiệt, ra góc cầu thang yên tĩnh, hít sâu một hơi, hồi hộp nghe điện thoại.

“A lô?”

“Hà Tịch.” Giọng nói trầm thấp đã từ lâu không nghe khiến lòng tôi thoáng rung động nên dịu dàng ừ một tiếng. Bên kia dường như cũng không biết nói gì, cứ im lặng một lúc lâu. Tôi so thời gian, bây giờ ở Mỹ chắc là nửa đêm, anh lại thức đêm ...

“Đang làm gì?” anh hỏi.

“Đang uống rượu mừng đồng nghiệp kết hôn.”

“Uống ít thôi.”

Chỉ hai ba câu quan tâm đã khiến tâm tình đang được giữ cho bình tĩnh của tôi gợn sóng, khóe miệng run run, mấy lời nghẹn trong ngực những ngày qua cơ hồ muốn thoát ra. Xin lỗi anh, trong lòng ngàn vạn âm thanh khích lệ, mau quăng cái kiêu ngạo chết tiệt kia mà xin lỗi anh! Nói cho anh biết Hà Tịch thật sự không muốn nói như vậy...

“Lần trước...” Tôi yếu ớt phun ra hai chữ này.

“Lần trước.” Bên kia nói tiếp, thanh âm đã muốn kiên định hơn nhiều, “Em nói đúng, ngay cả lời hứa mà anh cũng không cho em được thì có lẽ em cũng không nên chờ anh làm gì nữa”

Trái tim đang đập kịch liệt vì lời này mà trong nháy mắt im bật: “Anh có ý gì?”

“Hà Tịch, là anh ích kỷ.” Anh dừng một chút, “Chúng ta...”

Anh chưa nói xong, nhưng tôi cũng đã không thể nghe tiếp được nữa rồi. Nếu lúc này Tần Mạch đang đứng trước mặt tôi, chắc chắn tôi sẽ cho anh ta một cái tát và mắng: nếu đã ích kỷ thì tại sao lại không ích kỷ cho đến cùng. Nếu có thể suy nghĩ thấu triệt như vậy thì tại sao tại sân bay lưu lại chữ yêu cho tôi làm gì. Thỗ lộ xong lại không chịu trách nhiệm, so với việc buông tay càng làm cho tôi thêm thống hận. Nhưng tôi lại không có cách nào rống to những lời này cho anh nghe, chỉ sợ mới nói đến phân nửa, thì mình đã bật khóc trước rồi.

Lúc thất tình tôi luôn phải đặt tôn nghiêm của mình ở vị trí ưu tiên, cho nên tôi cười ha ha, nói rành rọt: “Cảm ơn, như vậy cũng tốt, chúng ta buông tay ra, anh lại có bầu trời đầy sao còn em lại có mặt trời như trước.”

“Ừ.” anh lên tiếng, người cãi lộn chưa bao giờ chịu thua như Tần Mạch đến cuối cùng chỉ chừa cho tôi bốn chữ, “Đừng uống nhiều rượu.”

Nghe tiếng u u từ bên kia truyền đến, tôi dựa lưng vào tường tự tát mình một cái. Tôi đang bay trên trời thì rơi xuống, nhưng không rơi theo quy luật nào mà rơi thẳng từ trên cao nhất xuống đất, nên kết quả... tan xương nát thịt.

Cửa cầu thang lục cục bị mở ra, giọng nói Tạ Bất Đình truyền đến: “Quản lý Vương, màu của gạch men sai hả? chắc bên giao hàng giao nhầm...tôi biết, tôi biết, tôi cũng không trốn tránh trách nhiệm, được, được, để tôi phái nhân viên đến phối hợp với anh, ừ anh chờ một chút.”

“Ai, Hà Tịch, cô ở đây à. May quá, dự án lần trước chúng ta làm có chút sai sót, khách hàng muốn gạch men vàng viền xanh nhưng bên giao hàng lại đưa đến gạch vàng viền đen. Cô đến đó xử lý nhân tiện trấn an khách hàng...”

Tôi cúi đầu không trả lời, yên lặng đi ra khỏi chỗ đó, bước vào thang máy rồi rời khỏi khách sạn.

Trong đầu hoàn toàn rối loạn, tôi đến nhà Tần Mạch, nhưng hiện giờ đã bán cho người khác. Tôi đứng ở bên ngoài khuôn viên khu nhà, nhìn vào cửa sổ nhà anh, si ngốc ngẩn người, khiến cho bảo vệ khu nhà kỳ quái đánh giá tôi hồi lâu. Tôi đi qua ngõ nhỏ kia, ánh nắng chói mắt khiến tôi dường như đang thấy Tần Mạch bị đánh, vẻ mặt chật vật đang ngồi ở chỗ kia, anh ngẩng đầu nhìn về phía tôi, nhú mày: “Em thiệt ngốc!”

Tôi cúi đầu cười: “Đúng vậy, thiệt ngốc.”

Tôi lại đi đến quán bar lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, ban ngày ban mặt, quán bar đóng cửa nên tôi liền lảo đảo muốn về nhà, đang đi trên đường, một cuộc điện thoại của Tạ Bất Đình đuổi giết đến đây: “Cô ở đâu rồi? Sao còn chưa tới! Khách hàng hồi muốn chết kia kia!”

“Hồi cũng chịu thôi.” Tôi nói, “Tôi không đi.”

“Hà Tịch, cô lại phát điên gì nữa!”

“Cupid nói cho tôi biết, nếu hôm nay tôi không nghỉ đông thì trong vòng năm nay sẽ chết thê thảm”

“Gi?” Tạ Bất Đình hoang mang một phen, tiếp theo nổi trận lôi đình, “Vào lúc này cô nói với tôi cô muốn nghỉ đông? Sao hồi này cô không chịu nói. Cô không muốn đi thì nói tôi đổi người khác thì xong chứ gì. Ai, tôi nói con bé này lại lên cơn nữa rồi, cô...”

Tôi tắt điện thoại, tháo pin, rồi ném vào túi sau đó tiếp tục đi về nhà. Đi đến một ngã tư đông đúc, tôi bắt gặp một đôi tình nhân trẻ đang cãi nhau bên đường, chàng trai gạt tay cô gái, đi thẳng về trước còn cô gái thở phì phò đuổi theo, hung hăng đẩy lưng chàng trai, khóc rống: “Anh kiêu ngạo cái gì? Kiêu ngạo cái gì? Chẳng qua là ỉ vào em thích anh mà thôi!”

Cô gái khóc thê lương, còn chàng trai kia chỉ nhìn cô một cái rồi xoay người rời khỏi. Tôi đứng sững, ngây ngốc nhìn cô gái đang khóc kia cho đến khi người trước mặt tôi đột nhiên dừng bước, rồi ở người ở sau cũng vậy, sau đó từng người, từng người biểu tình lạnh lùng tránh xa tôi ra.

Tôi hít sâu một hơi, tự nói với mình đây chỉ là chuyện xưa của người khác. Tần Mạch đã không còn ở đây, chúng tôi đã cách nhau hơn nửa vòng trái đất và bằng một cú điện thoại ở tháng thứ ba xa cách, chúng tôi chính thức chia tay.

Anh không còn ở đây thì lời yêu của anh cũng theo gió bay mất. Ma xui quỷ khiến sao mà tôi quay đầu nhìn gương mặt xa lạ đang đi bên cạnh mình xem nó có chạm vào mặt mình không, có ôm vai tôi không, có đối với ánh mắt kỳ quái của mình mà nhìn theo phương hướng mình đang nhìn không...nhưng cái gì cũng không có. Sự thật là cảm tình là thứ không hề rõ ràng. Hà Tịch, cô xem đi, cái gì cũng đều không có, cô có muốn nắm giữ thì cũng không có cơ hội.

Có lẽ như vậy mới là cách tốt nhất, tôi nghĩ, cho dù chúng ta đều không buông tay thì tương lai sẽ ra sao? Dựa vào một cú điện thoại vài ngày một lần mà tiếp tục yêu nhau? Không thể ôm nhau, không thể hôn nhau? Mặc dù Internet rất nhanh chóng và tiện lợi nhưng tôi vẫn không biết ngày anh trở về. Chẳng lẽ vô vọng chờ đợi như trinh tiết liệt nữ hồi xưa? Tôi nhếch môi cười giễu cợt, Hà Tịch từ trước đến giờ đều là người thực tế, việc này nếu làm cho tới cùng cũng chẳng đi đến đâu trái lại lại đem hai người đều liên lụy mình đây thương tích, không bằng ung dung xoay người, tiếp tục về phía trước. Tôi hít sâu một hơi, tự nhủ, quên đi, coi như đã hết, cuộc đời không phải muốn cái gì thì đều đạt được cái đó.

Tần Mạch, cuối cùng anh cũng đã trở thành ngày xưa của Hà Tịch.

Ngày xưa không thể quay về.

33. Chương 33

Chương 33. Trở về

Thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoát đã hai năm. Tôi vẫn như trước, ở trong một căn phòng thuê nhỏ, trải qua những ngày bình thản, không có gì thay đổi. Một phụ nữ ở cái tuổi trẻ sắp hết 28 – trẻ đã qua mà già chưa tới như tôi một mỗi trong việc tìm bạn trai, lại tuyệt vọng với đàn ông nên cũng chẳng mặn mà với việc kết hôn cứ thế giã dũa sống qua ngày.

Mà mẹ từ khi nghe chị họ đã sinh con trai thì càng gấp gáp, ngày nào cũng điện thoại hỏi thăm thậm chí bắt tôi đi tìm người trên các trang web mai mối.

Hôm nay thứ Bảy, mẹ đã sớm gọi điện thoại giục tôi rời giường, tôi rửa mặt, chải đầu, trang điểm nhẹ nhàng, xách túi lẳng lẳng ra cửa. Hôm nay, tôi phải tham gia một bữa gặp mặt tập thể, sáu mươi người tham gia... là xem mặt tập thể. Vì năm phút gặp mặt này, mẹ tôi đã đặc biệt chế tạo cho tôi một bảng câu hỏi có thể dấu gọn, đến lúc gặp mặt chỉ cần theo các câu đã viết trên đó mà hỏi.

Lúc tôi đến đó thì hiện trường đã được sắp xếp đầu vào đó cả rồi, khoảng mười cái bàn được xếp thành vòng tròn lớn, phụ nữ ngồi bên trong còn đàn ông ngồi bên ngoài vòng tròn. Sau đó theo trình tự, các chàng trai từ từ bước xuống dưới.

Tôi cuốn tờ danh sách mà mẹ viết lại rồi ngoan ngoãn tìm số ghế của mình mà ngồi xuống, sau đó các anh chàng đi gặp mặt cũng tìm ghế mình ngồi xuống và năm phút tra tấn nhau bắt đầu. Nếu thấy hợp nhau, cả hai dặt tay nhau ra ký tên còn nếu ngồi quá năm phút mà chưa có tia lửa ái tình nào xẹt lửa thì tiếp tục tiến vào vòng địa ngục tiếp theo.

Tôi không có hứng thú với loại hoạt động như thế này nhưng quả thật có một sự thật không thể chối bỏ, mình đã quá lứa rồi, cứ nhìn đám người đến xem mặt hôm nay thì biết toàn trong độ tuổi ba mươi, tôi được sắp số 15.

Ở vòng thứ nhất, ngồi đối diện tôi là một anh chàng vừa hô vừa mập, anh ta vừa nhe răng cười với tôi thì lập tức dẩu ngất câu bắn tung tóe trên mu bàn tay tôi. Tôi hít sâu, cố gắng giữ sắc mặt rồi niệm tờ danh sách mẫu hậu đưa, vừa nghe câu trả lời vừa gạch chéo vào giấy.

“Tuổi, nghề nghiệp, thu nhập, nhà có mấy người, có xe, có nhà không, đã từng kết hôn...” Mẫu hậu làm một tràng, nếu gạch năm dấu chéo thì không nên tốn thời gian làm gì, ba dấu thì phải xem xét nhân phẩm thế nào còn chỉ có một thì phải nhanh tay đóng gói đem về nhà.

Người này hiển nhiên thuộc loại nên tiến bước. Tôi hỏi rất nhanh, anh ta trả lời thật chậm thậm chí còn khuyến mãi thêm vài câu vô nghĩa, qua năm phút, tôi không thềm ngẩng đầu nói: “Xin mời bước qua số mười bốn.”

Kế tiếp là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, hói đầu. Vừa nhìn thì cái gì tôi cũng không muốn hỏi, chỉ cầm bút viết rồi nhìn ông ta văng nước miếng tùm lum khoe khoang sự nghiệp trỗi trọt của mình.

Người thứ ba là một bác sỹ tâm lý, các mặt đều được nhưng tôi lại có bóng ma tâm lý đối với nghề này nên cũng mời anh ta lui bước.

Người thứ tư...Tôi liếc mắt ghi nhớ tên và số của anh ta trên dãy số, số 18, Phương Thảo.

“Tuổi?”

“31.” Tôi yên lặng viết một câu.

“Nghề nghiệp.”

“Luật sư.”

“Thu nhập?”

“Chưa tính qua.”

Chưa tính qua, rất đa nghĩa? Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, gương mặt cũng tuấn tú nhưng lúc này anh ta đang ngồi lệch một bên trên ghế, vẻ mặt thờ ơ, không chút khẩn trương. Trong lòng tôi thầm nhủ: lại thêm một thanh niên đau khổ bị ép buộc. Tôi hỏi thêm một câu để tiếp tục nhiệm vụ của mình.

“Trong nhà có mấy người?”

“Ba.”

“Có nhà có xe?”

“Có.”

“Đã từng kết hôn?”

Anh ta bị hỏi bèn nở nụ cười: “Chú ý điểm này sao?”

“Vậy có từng ly hôn?”

“Cô nghĩ sao?”

Anh ta hoàn toàn vượt qua sáu ải của mẹ tôi. Theo tiêu chuẩn của mẫu hậu, người đàn ông như thế này nên cướp về nhà nhưng chính bản thân tôi lại còn hai câu hỏi nữa. Tôi lại ngẩng đầu nhìn anh thì phát hiện anh ta cũng đang quan sát đánh giá mình, tôi bày ra dáng vẻ khó gần hỏi: “Có vấn đề về khuynh hướng tình dục không?”

Miệng hần bắt giác giật giật: “Tiểu thư, cô đang làm nhục tôi sao?”

Tôi bình tĩnh trả lời: “Bởi vì bản thân có chút vấn đề với chuyện này nên tôi hay để ý. Mặt khác, nói cường điệu một chút, tuy rằng tôi không tán thành đồng tính luyến ái nhưng chuyện này cũng không phải là chuyện gì đáng bị sỉ nhục. Tiên sinh, anh cần cải thiện quan điểm của mình.”

Hần thoáng ngồi thẳng người lên, lật lật mấy tờ thông tin cá nhân của tôi trên bàn nói: “Cô nói tiếp đi.” Ngờ ngợ không giống như đi gặp mặt mà như là đang phỏng vấn. Nhưng đáng xấu hổ hơn là bộ dáng ba trợn của hần lại làm tôi nhớ đến tên lưu manh chết tiệt kia.

Tôi im lặng trong chốc lát, định thần lại hỏi: “Đã từng có tình yêu sâu sắc khắc cốt ghi tâm chưa?”

“Có.”

“Hiện tại thì sao?”

“Đã quên.” Hần khoát tay áo, đáp nhẹ tưng. “Cô cũng từng trải qua loại tình cảm đó sao?” Hần thấy tôi im lặng suy nghĩ liền hỏi lại, trong tay hần cầm thông tin cá nhân mà tôi đã giao cho phòng môi giới, “Cô Hà?”

“Đương nhiên là có.”

“Hiện tại?”

“Còn nhớ rõ rành mạch.”

Hần thấy mấy tờ giấy kia lại trên bàn: “Nếu đã như vậy, tại sao còn muốn đến cái chỗ hoang đường như vậy? Cô không thấy thật nhục cười sao?”

Tôi thần nhiên nhìn hần trong chốc lát, dùng ánh mắt trực tiếp đưa hần phản pháo: “Anh nói thử coi.”

Hần mím môi, suy nghĩ trong chốc lát: “Được rồi, chúng ta giúp nhau một việc, ký tên rồi mạnh ai nấy đi thôi. Nơi này làm tôi phát ghen.”

Tôi cân nhắc trong chốc lát, nghĩ rằng nếu thật sự ngồi trong này thêm nửa tiếng thì không chừng sẽ nổi điên mất. Bây giờ có người đồng ý diễn trò với mình, đồng ý thì cũng đâu có mất mát gì. Vì thế tôi và anh cùng đi ký tên, bỏ chạy. Ra đến cửa lớn, tôi với anh ta ăn ý gật gật đầu, mỗi người đi một ngã.

Sáu giờ tối, tôi đang ngồi chờ mì ăn liền chín trước bàn trà thì Trình Thần gọi tới.

Bên kia đầu dây chị nói thì mơ hồ mà khóc thì như núi đổ, tôi thật vất vả mới làm chị tạm ngưng giây lát để chen miệng vào: “Chuyện gì, vuốt thẳng lưỡi nói cho rõ ràng! Chị bị cái gì, đang ở đâu?”

Chị khóc thút thít vài cái: “Sân bay.”

“Chị đến sân bay làm gì?”

“Chị muốn bay đi Mỹ, ô...Chị muốn ly hôn với Thẩm Hi Nhiên, hu hu, chị muốn ly hôn với anh ta rồi bỏ đi Mỹ.”

Tôi đỡ trán, hơi đau đầu. Hai người này đã kết hôn hai năm mà giống y chang hai đứa mới biết yêu, lúc ngọt ngào thì ngọt phát ngấy còn khi cãi nhau thì huyền não âm ỉ, hơn nữa không ít lần lại liên lụy người

vô tội..... Lần trước là em họ Thẩm Hi Nhiên, trước nữa là chị họ Trình Thần, còn lần trước của lần trước nữa là... Cho nên, giết hết thân thích rồi thì giết tới bạn bè luôn ...

Tôi thở dài, gần như chấp nhận số mệnh nói: “Được rồi, đừng khóc! Nói cho em biết vị trí cụ thể, em đến chỗ chị liền.” Vừa ngắt cuộc gọi, tôi gọi ngay cho Thẩm Hi Nhiên, nhưng lại không có người nghe máy. Gọi ba lần như một, tôi chán nản nhìn chăm chăm tô mi ăn liền rồi vội lừa mấy đũa, bắt đầu đi ra ngoài.

Đúng 7:40 tôi xuất hiện ở cửa vào sân bay, tôi qua phải qua trái tìm kiếm đến khi đi ngang qua quầy phục vụ thấy dân tình đang vây quanh xem cái gì đó, mà trong đám hỗn loạn đó tôi lại nghe được giọng nữ cao quen thuộc đang gào khóc.

Trong lòng tôi đang có một dự cảm vô cùng xấu. Tôi đẩy đám đông đang bu đen bu đỏ chen vào thì thấy cô Trình hoàn toàn mất hình tượng đang ngồi bệt dưới đất khóc lóc thảm thiết. Nhân viên phụ trách sân bay đang nhỏ giọng khuyên giải an ủi chị nhưng chị cứ lơ lớ lơ coi người ta như không khí. Cô nhân viên rơi vào đường cùng đành phải gọi bộ đàm cho bảo vệ.

Trốn không được tôi bèn tiêu sái bước ra, trưng cái bản mặt già nua dưới ánh nhìn kinh dị của quần chúng mà thừa nhận người phụ nữ đang khóc ầm ỹ này là bạn mình. Ánh mắt của cô nhân viên sáng lên, dùng ánh mắt “chủ nhân của hàng hóa đã xuất hiện” nhìn tôi.

Tôi ngồi xổm xuống kéo nàng: “Trình Thần! Đứng lên, chị biết chị đang làm gì không!” Tiếng khóc của chị yếu dần, nhìn tôi chăm chăm, ợ một cái, hơi rượu theo đó tràn ra. Tanh tuổi!

Tôi bịt mũi, chán ghét đánh giá: “Rốt cuộc chị uống bao nhiêu?”

Chị thấy biểu tình của tôi bèn nở nụ cười, “Tịch Tịch, em đến rồi, mau dẫn chị đi đi, bọn họ đều... Không cho chị đi, đi, ly hôn, ô ô...” Nói xong lại khóc lên.

Tôi đau đầu, xấu hổ nhìn cô nhân viên đứng một bên: “Thực ngại quá, nhưng cô có biết chuyện gì xảy ra không?”

Cô nàng đau khổ giải thích với tôi: “Ban đầu vị tiểu thư này định mua vé máy bay đến Mỹ, tôi có chỉ cô ấy là đến quầy vé. Một lúc sau, cô ấy chạy lại nói quầy vé không chịu bán cho cô ấy. Sau khi hỏi thăm tôi mới biết cô ấy không có Visa đi Mỹ, tôi mới báo với cô ấy là phải có visa mới được thủ tục xuất cảnh, lúc đó cô ấy cũng đã hiểu và ra về nhưng...vừa rồi cô ấy lại chạy đến nài nỉ đòi bay sang Mỹ, tôi đã giải thích thêm một lần...nhưng cô ấy cứ như vậy.”

Tôi quay đầu, hung hăng trừng Trình Thần nói: “Sớm không không nổi điên, muộn không nổi điên mà canh ngay lúc em đến lại nổi điên, chị định làm khó em phải không?”

Trình Thần chỉ lo khóc. Tôi che mặt thở dài, chị ấy trong này gây chuyện cũng đủ dọa người ta rồi nên tôi vừa la hét vừa đổ dành, nửa kéo, nửa dìu mang Trình Thần cách xa hiện trường gây họa. Cho đến lúc ngồi trong quán cà phê của sân bay thì Trình Thần vẫn nằm xụi lơ trên bàn, lệ chảy thành sông, lảm nhảm ly hôn, xuất ngoại linh tinh gì đó. Tôi tựa lưng vào ghế, thờ ơ, lạnh nhạt quan sát chị chìm trong bi thương. Có lẽ hình ảnh của chúng tôi quá mức quái gở nên thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò mà tôi cũng không rảnh để ý, chờ Trình Thần khóc không nổi nữa mới ném cái khăn giấy cho chị, lạnh lùng hỏi: “Khóc đủ chưa?”

Chị quệt nước mắt, lấy khăn lau nước mũi lại tiếp tục lẫu bầu muốn đi nước Mỹ...vân vân và vân vân.

“Hừ.” Tôi cười lạnh một tiếng, một tay kéo túi xách chị lại dốc ngược, đổ tất cả tài sản của chị lên trên bàn nói: “Nước Mĩ là cái chỗ chỉ cần 25 tệ là có thể đến hả?”

Chị tiu ngửu, thò tay vào đào đào cái đồng hồ điện trên bàn, móc ra thêm bốn đồng xu nói: “Thêm sáu hào nữa nè.”

Tôi giận đến phát điên, đang định mắng chị một trận thì chuông di động reo inh ỏi, vừa rút ra nhìn tên người gọi, được lắm! Tên khốn đó đã biết gọi điện thoại lại rồi!

“Tịch Tịch, chuyện gì vậy? Anh vừa dùng cơm với khách hàng, ồn quá nên không nghe em gọi.” Giọng của Thẩm Hi Nhiên rất bình tĩnh. Tôi cười lạnh: “Vợ yêu dấu của anh đang đòi sống đòi chết ly hôn với anh rồi bỏ sang Mỹ đây này. Anh nghe rõ chưa?”

Bên kia là một trận im lặng.

“Hiện giờ chúng em đang ở sân bay, em lại hay mềm lòng, vợ anh mà năn nỉ một hồi không chừng em dám cho chị ta mượn tiền mua vé máy bay lắm đó.”

Không đợi bên kia trả lời tôi liền ngắt điện thoại, liếc nhìn đôi mắt đỏ hoe của người nào đó, nói: “Chị đang lên án em thông báo hành tung của chị cho chồng chị phải không? Nếu chị có thể lấy 25 tệ 6 hào mà mua được vé máy bay đi Mỹ, em sẽ giúp chị tách người đàn ông kia ra cho tuyệt hậu hoạn.”

Trình Thần vùi đầu khóc lớn.

Tôi khuyên răn chị: “Giữa hai người còn có chuyện gì không thể nói đằng hoàng với nhau, mà mỗi lần xảy ra chuyện lại phải làm âm ỉ như vậy. Lần nào cũng thế, nguyên nhân chỉ là những hiểu lầm nho nhỏ, không đáng mà thôi. Vì chị mà cả ngày nay ăn có một tô mì cũng không được!” câu cuối cùng mới chính là lời tận đáy lòng tôi nha...

Trình Thần lên án: “Nhưng anh ấy có bồ nhí! Anh ấy có bồ nhí bên ngoài!”

Mặt tôi không chút thay đổi: “Đây là lần thứ năm em nghe chị nói như vậy.” Tôi mặc kệ Trình Thần, tựa lưng vào ghế, lơ đãng nhìn đại sảnh sân bay qua cửa sổ thủy tinh của quán.

Khách lữ hành đều mang dáng vẻ vội vàng, hấp tấp, một đôi tình nhân đang hôn kịch liệt trước khi chia tay. Tôi nhấp một ngụm cà phê, nghĩ rằng, thì ra chuyện như thế này trong mắt người ngoài cuộc lại có cảm giác như vậy —— bình thản vô cảm, vì không liên đến mình nên bình thản vô cảm.

Bỗng nhiên, hình ảnh nổi bật của một cô gái lập tức thu hút ánh mắt của tôi, không phải vì cô ấy xinh đẹp mà dáng vẻ của cô ấy nhìn rất quen mắt. Cô ấy nhìn quanh quất hình như đang chờ ai, ánh mắt mong chờ nhìn qua quán cà phê bên này. Người đàn ông ngồi sau Trình Thần đứng lên, tôi nhìn bóng lưng của anh ta chợt giật mình, người này mang theo hơi thở quen thuộc không hiểu sao khiến tôi động lòng. Có dòng chất lỏng nóng bỏng bùng ra trong cơ thể tôi và chậm rãi lưu chuyển khắp thân thể.

Người đàn ông này...

Anh ta ra khỏi quán cà phê và tụ họp với cô gái kia, họ bắt đầu trò chuyện, anh ấy hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt trời xuyên qua kẽ hở của máy vòm sân bay chiếu sáng rực rỡ xung quanh anh. Tôi nhìn sườn mặt của anh, ngây người.

Trình Thần uống xong mấy ngụm nước cũng bình tĩnh lại vài phần, chị dõi theo ánh mắt của tôi thì thấy: “Hả?” Chị không tin, dụi dụi mắt, “Người kia sao giống ... Tần Mạch? Nhưng không phải anh ta đang ở Mỹ sao? Nước Mỹ...” Trình Thần rung đùi đắc ý nói, “Áo giặc sao...hay là chị đã đến Mỹ rồi? Hà Tịch, em thấy không? Tần Mạch?”

Tôi rời mắt khỏi anh, thản nhiên gật đầu: “Ừm, thấy rồi.”

Sao mà không thấy được.

Tôi nhấp tiếp một ngụm cà phê, bình ổn tinh thần, nhìn lại cặp nam nữ xứng đôi kia một lần nữa cho đến khi tôi có thể mang cảm xúc của mình quay lại trạng thái bình thường.

Trong không gian lơ đãng, ánh mắt Tần Mạch nhẹ nhàng chạm vào ánh mắt tôi, xuyên qua ánh mắt trời chói lọi rồi ngừng lại thành một hình ảnh đẹp, theo bản năng, tôi mỉm cười, gật đầu chào anh, lạnh nhạt, xa lạ như khi chào một người hàng xóm đi làm mỗi buổi sáng mà ánh mắt của anh cũng không dao động, gật đầu đáp lễ tôi. Khách khí mà xa lạ.

Tôi nghĩ, dù sao thời gian hai năm không dài mà cũng không ngắn. Cô gái kia, tôi đã nhớ tên – Dịch Tình, tổng giám đốc xinh đẹp của Tần Mạch mà có lẽ bây giờ đã không còn là tổng giám đốc nữa... Dịch Tình nhìn theo ánh mắt của anh, nhìn thấy tôi hơi tỏ vẻ sợ hãi. Tôi vẫn tiếp tục giữ nguyên nụ cười của mình.

Cô ấy quay đầu nhìn Tần Mạch, lúc đó Tần Mạch đã thu hồi ánh mắt, hai người nói vài câu rồi ra khỏi sân bay.

Trình Thần ngồi một bên nói băng quơ: “Em cười cứ như xác ướp khô ngàn năm vậy.”

Tôi đáp trả: “Xác ướp khô ngàn năm mà có thể cười được, chị không thấy em rất giỏi à.”

P/s: đăng lên rồi mới thấy sai từ lum, xí hổ quá!

34. Chương 34

Chương 34. ‘Vụ án’ từ một bó hành

Từ sau khi gặp lại Tần Mạch, tôi quay về thành phố bắt đầu chìm trong chuỗi ngày ảo tưởng.

Mỗi ngày về nhà tôi lại ngóng trông hình bóng chiếc xe hơi lặng lẽ đậu dưới lầu, nếu không có xe, thì lại mong ngóng trước cửa nhà xuất hiện hình ảnh một người đàn ông trầm mặc đứng đó, nếu vẫn không có nữa, thì sẽ đi đi lại lại trước cửa sổ lầu dưới, dưới lầu có ai đang chờ đợi hay ngóng trông không...

Ở mỗi lối rẽ hy vọng một bóng hình quen thuộc đang chờ đợi, nở nụ cười với tôi, ở mỗi góc đường mong mỗi một cuộc gặp gỡ lãng mạn... xẹt bất ngờ kiểu Hàn Quốc, nơi mỗi con hẻm đi qua lại ảo tưởng người kia vẫn luôn theo sau, lặng lẽ chờ tôi quay đầu hàn huyên.

Nhưng hiện thực là một tấm gương không biết nói dối, nó nói rõ ràng với tôi rằng, Tần Mạch không phải là một kẻ điên cuồng biến thái chuyên theo dõi, một thành phố lớn thế này, không phải ai muốn gặp ai cũng được.

Mà chờ mong của tôi rốt cuộc cũng chỉ là chờ mong mà thôi.

Hai tuần mang tâm trạng này rồi cũng trôi qua, tôi đã suy nghĩ thông suốt, cất hết những bộ cánh đẹp để vào lại trong tủ, quay lại bộ dáng trước đây, chấm dứt việc tô tô vẽ vẽ cả nửa tiếng đồng hồ chỉ để đi mua một gói mì ăn liền, cũng từ bỏ luôn việc suốt ngày thập thò như do thám để tìm kiếm bóng hình ai kia.

Tôi lại tiếp tục sống cuộc sống ăn, ngủ, làm việc như trước, chỉ duy có một việc vô cùng đau đầu là những cú điện thoại thúc giục kết hôn ngày một gấp gáp của mẹ già, mỗi lần như vậy tôi đều phải ậm ừ cho.

Đến một ngày, nhân viên của trang mạng xã hội “xem mặt năm phút” kia đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, hỏi xem tiền triển quan hệ giữa tôi và người đàn ông trầm mặc kia thế nào rồi, rồi mời tôi tham gia bữa tiệc “Đính ước” vào tối thứ bảy do công ty họ tổ chức, dĩ nhiên là phải đi cùng người đàn ông kia rồi.

Nhận được điện thoại xong, tôi suy nghĩ cả nửa ngày mới nhớ ra tình huống xem mặt thành công ngày hôm đó là thế nào. Nhưng trước thái độ hăng hái nhiệt tình của nhân viên trang mạng đó tôi không đành lòng nói thật rằng tôi và anh ta đều ngao ngán quá nên giả vờ mà bỏ trốn.

Tôi khụt khịt cả nửa ngày rồi quăng cú điện thoại đó qua một bên.

Tối thứ sáu, Trình Thần gọi cho tôi, trân trọng thông báo: “Tần Mạch chính xác là đã trở về.”

Lúc đó tôi đang xem bộ phim Hàn quốc, trong phim nam nữ chính đang sống chết đòi yêu nhau, tôi nói: “Thì sao?”

Nghe được ngữ khí thờ ơ của tôi, chị giật mình: “Em không muốn gặp lại anh ta sao? Nghe nói ở Mỹ anh ta làm ăn ok lắm đấy, lần này về đây thu mua một xí nghiệp cỡ vừa, cũng rá có tiềm năng.”

Tôi “ừm” một tiếng, trong phim nhân vật nữ phụ đang vuốt mặt, nhìn gương thốt lên đầy oán ‘em vẫn nghĩ là em đã thua cô ấy, không ngờ tôi lại bại bởi chính tình yêu’ tôi nghe mà da gà da vịt nổi đầy mình, vội quơ tay tắt tivi cái rụp: “Rồi sao nào?”

“Ừm... Chị muốn nói là chiều mai công ty Thẩm Hi Nhiên có mở tiệc làm ăn, Tần Mạch cũng được mời...”

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh Tần Mạch và Dịch Tình sóng vai rời khỏi sân bay hôm ấy, tôi ngắt lời Trình Thần: “Tiệc như thế em đi không thích hợp, hơn nữa tối mai em còn phải tham gia một bữa tiệc coi mắt nữa.”

“Tiệc coi mắt?” Trình Thần than thở nói, “Chẳng phải em không thích mấy thứ đó sao?”

“Biết làm sao được, quá lứa lỡ thì rồi.”

Trình Thần biết tính cứng đầu của tôi nên chỉ đành chờ đợi một tiếng, trước khi gác điện thoại còn nhẹ nhàng hỏi: “Tịch Tịch, em còn thích Tần Mạch không?”

Tôi trầm tư một lúc: “Chuyện này có quan trọng không?”

Chúng tôi chia tay đã hai năm, cuộc sống của mỗi người đi vào quỹ đạo riêng, tôi không muốn sẽ phá vỡ cái quỹ đạo đó. Tôi mong chờ Tần Mạch là thật, ảo tưởng về sự trùng phùng lãng mạng với anh cũng là thật, nhưng nếu anh thật sự đứng trước mặt tôi nói rằng tái hợp, có lẽ tôi sẽ cho anh tặng một bãi nước bọt. (Ờo, thô quá!)

Dù sao chuyện đã qua hãy cho qua, Hà Tịch tôi không phải là loài động vật nhai lại.

Thứ Bảy, tôi ngủ cho đến khi bị đánh thức bởi cơn đói cồn cào, nhồm dầy nhìn, vừa đúng mười hai giờ trưa, lò dò xuống giường kiểm đồ ăn mới phát hiện tủ lạnh trống không. Tôi cột tóc lại, mặc đồ ngủ, mang dép bông, lệt quệt đi xuống chợ cóc trước nhà.

Tôi mua một nắm mì ống, lựa nửa ký trứng gà, nhớ ra còn thiếu hành lá nên tiếp tục lòng vòng.

Sạp bán hành có một thằng nhóc mười tám, mười chín tuổi đang đứng bán, lúc tôi đến nó đang đóng đưa với cô bé bán đậu hũ bên cạnh. Không phải việc mình, tôi chăm chú lựa hành, mới hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Thằng nhóc đang bận tặng cô nàng nụ hôn gió, không trả lời tôi.

Tôi nhin, hỏi lại: “Chỗ hành này bao nhiêu tiền?”

Cậu chàng lại tiếp tục đá lông nheo chiu chiu.

Mép tôi bắt đầu gật gật: “Nè... Có bán hàng không đấy?”

Nó vẫn lơ đẹp tôi, đùa giỡn vui vẻ với cô bé nọ.

Tôi hít một hơi thật sâu, gật gật đầu, móc ra một hào để lên mâm hành, rồi bốc một nắm hành to, xoay người bước đi.

Đến lúc này cậu ta không cười được nữa, thấy tôi quay đi vội gọi với theo:: “Ê, ề! Không đủ tiền!”

Tôi cóc thềm quan tâm, lết dép đi tiếp. Thằng nhóc từ trong sạp lao ra, định cướp lại mớ hành, tôi nghiêng người né sang một bên, ung dung nói: “Nếu tiền không đủ, sao lúc này tôi hỏi cậu không trả lời? Cậu đến chợ buôn bán hay bàn chuyện yêu đương? Tôi đi mua rau mà còn phải chờ cậu vui mới bán sao? Tiền tôi trả rồi, đủ hay không là chuyện của cậu.”

Dĩ nhiên thằng nhóc đang yêu này không muốn mất mặt với người đẹp của mình nên chỉ vào mớ hành nói: “Bà cô kia, dám lấy rau của tôi mà còn lằm nhăm lung tung nữa!”

Bà... Bà cô...

Tôi choáng váng, thoáng chốc ngây người. Một ngọn lửa từ từ bốc lên, lan dần khắp tứ chi, rồi quay lại dồn hết vào trong ngực, tôi hít sâu, giận đến run người.

Thằng nhóc không biết sống chết là gì kia, thấy tôi đơ như cây cơ, liền cả gan bước tới giật mớ hành, nó giật mạnh tới mức rút luôn bạch trứng gà, nửa ký trứng của tôi hạ cánh không sót một quả.

Cái bao tử đang đói khát của tôi muốn gào lên “NO...”

Kết quả là, tôi gần như mất hết lý trí, ném mạnh gói mì ống còn sót trên tay vào cậu ta, không ngờ thằng nhóc phản ứng mau lẹ, né được, gói mì kia bay thẳng vào đầu cô bé bán đậu hũ đứng phía sau.

Tôi chỉ nghe cô bé kêu “ôi!” một tiếng, rồi lão đảo ngã ngửa vào cái đồng thùng xô chậu lổn ngổn đằng sau. Sau một trận rầm rầm loảng xoảng, tất cả đột nhiên yên ắng, ngay cả tiếng rên rỉ của cô bé kia cũng không nghe thấy...

“Tiểu Phương!” Nhóc bán hàng vội vọt đến đỡ cô bé đã bị ngất.

Miệng tôi rút gân, ba chữ “rắc rối rồi!” to đùng đâm máu lướt qua đầu...

Buổi chiều, tôi với cái bụng rỗng không, lùng bùng trong bộ đồ ngủ chạy đến bệnh viện, kết quả là cô bé kia đầu bị chấn động nhẹ, không biết là do bị tôi ném trúng hay vì ngã đập đầu, thằng nhóc bán hàng làm ầm lên báo cảnh sát.

Kết quả là tôi vẫn trong bộ đồ ngủ lê lét đến đồn cảnh sát, anh cảnh sát lấy lời khai hỏi vì sao tôi lại lấy mìn ném người ta, tôi che mặt trả lời nguyên nhân là tại bó hành...

Anh cảnh sát há miệng: “Hành?”

Tôi cắn răng nói tiếp: “Với nửa ký trứng.”

Anh cảnh sát ghi soàn soạt vài câu trên giấy rồi nói: “Bây giờ chỉ cần nộp tiền bảo lãnh là cô có thể về, báo cho người nhà đến đi. Sau này có vấn đề gì sẽ báo cho cô.”

Tôi ngồi một góc, cầm điện thoại suy nghĩ một hồi, chuyện này không thể để cha mẹ gà biết được. Đúng hơn là tôi chẳng muốn cho ai biết cả... nhưng tình thế trước mắt quan trọng hơn mặt mũi, lúc đồn cảnh sát tan sở, từng người từng người lục tục ra về, tôi chỉ còn cách gọi cho Trình Thần.

Tôi bóp cái trán đang đau âm ỉ: “Trình Thần, em gặp ít rắc rối, đang ở đồn cảnh sát gần nhà em...” tôi chưa nói xong, bên kia đã cúp máy cái rụp. Tôi choáng váng nhìn chăm chăm cái điện thoại, chắc không phải bà chị này cho rằng tôi phạm trọng tội nên không thèm để ý đến tôi nữa đấy chứ?

Tôi gọi lại, người bên kia không do dự từ chối cuộc gọi. Tôi biết Trình Thần không bao giờ nỡ lòng nào bỏ rơi tôi nhưng cứ liên tục ngắt điện thoại tôi là lẽ gì?

Tôi cứ nắm điện thoại trong tay mà nghĩ ngợi, chưa được bao lâu thì có tin nhắn của Trình Thần: “Chờ nha, chờ nha, sẽ đến cứu em.” Nghe có vẻ như chuyện tôi bị bắt khiến chị vô cùng phẫn khích. Tôi bĩu môi mắng, cái đồ lấy chồng rồi càng ngày càng vô lương tâm, nhưng mắng rồi lại thấy an tâm hơn nhiều.

Có người có thể đến giúp mình luôn làm cho người ta cảm giác an tâm.

Tôi ngoan ngoãn ngồi trên ghế, hết giờ làm, đồn cảnh sát rất vắng lặng, ngoài vài người ở lại trực thì chẳng còn ai khác. Tôi xoa xoa bụng, nguyên ngày chưa có miếng nào vô bụng, bao tử bắt đầu biểu tình, ngoài trời đã tối dần, tôi ôm bụng co quắp, đợi tới mức thiu thiu ngủ.

Lát nữa về nhà cũng chỉ có mì ăn liền, tôi nhủ, phải làm ba gói Khang sư phụ mới được...

Đang mơ mơ màng màng sắp ngủ, thì cánh cửa kính của đồn cảnh sát bỗng dưng bị đẩy ra, một trận gió lạnh ủa vào, tôi túm áo ngủ chặt hơn, sau đó hai má thấy âm ỉ, bỗng nhiên khuôn mặt Tần Mạch hiện ra trước mắt, anh ngồi xổm nhìn tôi, hơi thở hơi khò khè, vỗ nhẹ hai má tôi, nhú mày, khàn giọng hỏi: “Em đau ở đâu?”

Giọng nói bình tĩnh nhưng đôi bàn tay ấm áp trên mặt tôi hơi run run.

Tôi hé mắt nghĩ, chắc mình đói đến sinh ra ảo giác luôn rồi, bèn lấy tay phẩy phẩy như đuổi ruồi nói: “Đi đi, đừng làm phiền tôi.”

Người anh cứng đờ, mím môi kìm nén cảm xúc. Rồi, quả nhiên anh đứng dậy bỏ đi, sự ấm áp trên má cũng mất theo. Cửa đồn cảnh sát lại mở ra, cơn gió lạnh ủa vào thổi tỉnh cả cái đầu như bị dính keo của tôi.

Tôi giật mình, không phải là ảo giác. Quay đầu nhìn, người tôi thương nhớ lâu nay đang đứng nói gì đó với viên cảnh sát phụ trách vụ của tôi, tôi cúi đầu nhìn lại bản thân, áo ngủ thêm dệp lê vải bông, nói không chừng còn một cái đầu y như tổ quạ nữa.

Số mệnh quả thật biết đùa giỡn, tôi tỉ mỉ chuẩn bị cả hai tuần lễ, cuối cùng lại gặp anh trong tình huống tồi tệ nhất của hoàn cảnh tồi tệ nhất...

Miệng viên cảnh sát hình như mấp máy hai từ mĩ ống và hành làm tôi xấu hổ bực bội muốn chết. Tay tôi cuộn thành nắm đấm, bước thẳng ra khỏi đồn, giữ bộ mặt tỉnh bơ.

Đứng dưới ngọn đèn đường trong gió đêm, định gọi điện mắng Trình Thần thì đột nhiên có tiếng di động reo, là số lạ, tôi bực bội nhấn phím nghe, giọng cô gái bên kia thật ngọt ngào: “Hà tiểu thư phải không ạ? Xin chào, tôi là nhân viên công ty môi giới kết hôn, buổi tiệc “Đính ước” tối nay đã sắp bắt đầu, xin hỏi khi nào cô đến? Phương tiên sinh đã có mặt rồi.”

Tôi lại bóp bóp cái trán đang đau muốn chết: “Tôi... Tôi...”

“Thật ra cô đến trễ một lúc cũng không sao, bữa tiệc hôm nay do công ty chúng tôi chiêu đãi miễn phí, không hạn chế số lượng.”

Bụng tôi sôi lên ọc ọc, vội nói: “Tôi đang bận một chút, lát nữa sẽ tới liền.”

“Dạ được.”

Ngắt điện thoại, tôi quay đầu nhìn Tần Mạch mặc áo khoác đen dài đứng ở cổng đồn cảnh sát, do ngược sáng nên tôi không nhìn rõ nét mặt của anh, anh bước xuống cầu thang, nhìn tôi một cái, rồi cúi đầu nhếch miệng cười nhẹ: “Quả đúng là chuyện mà Hà Tịch có thể làm nên.”

Tiếng cười của anh, khiến thời gian thoáng chốc trôi qua, hai năm khắc sâu trong tâm khảm tôi dường như chưa từng xảy ra.

35. Chương 35

Chương 35. Tạm biệt không tiễn

Tôi hơi khấn trương, nắm chặt tay, cúi đầu nhìn chằm chằm vào cái đầu thỏ trên đôi dép lê, cuối cùng cũng bình tĩnh lại được.

Tôi không làm chuyện gì có lỗi với Tần Mạch cả, ban đầu người nói ở bên nhau là anh, người nói bỏ đi là anh, nói yêu là anh, người dứt khoát chia tay cũng là anh. Giờ đây nhìn lại mới thấy, trong cuộc tình này, tôi luôn đứng ở vị trí bị động.

Tôi không hề gây tổn thương cho anh, giờ đây khi gặp lại mặt đối mặt thế này việc gì tôi phải nhấp nhồm không yên chứ?

“Tần tiên sinh.” Tôi ngẩng đầu, không e dè nhìn thẳng vào mắt anh, “Hôm nay làm phiền anh rồi.”

Dưới ánh đèn đường, mắt anh hơi lóe lên, trầm mặc hồi lâu, anh cười nhàn nhạt nói: “Làm phiền? Lần đầu tiên thấy em thừa nhận đó.” Ngữ khí bình ổn, không sợ hãi phảng phất như chúng tôi mới vừa gặp nhau hôm qua, “Nếu muốn cảm ơn anh thì mời anh ăn bữa cơm đi.”

Tôi nghe xong mấy câu lấp lửng lững lờ của anh, ánh mắt vô cảm nhìn anh một hồi lâu, rồi nhấn mạnh từng chữ: “Tần tiên sinh, chúng ta chia tay đã... hai năm rồi.” Câu nói sắc bén đó là dành cho anh mà cũng dành cho chính mình. “Giữa chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì, tôi tin là sau này cũng sẽ chẳng có liên hệ gì. Hôm nay có anh giúp đỡ, tôi xin cảm ơn, tiền bảo lãnh tôi sẽ trả lại cho anh, nhưng tôi nghĩ chúng ta không có cơ duyên gì để cùng ăn cơm với nhau cả.”

Tần Mạch bình tĩnh nhìn tôi, màu vàng mờ mờ của ánh đèn đường khiến tôi không nhìn rõ được sắc mặt của anh. Một lát sau, cuối cùng anh cũng anh dời tầm mắt khỏi tôi: “Được thôi” anh mím môi, nghiêm túc nói: “Nếu đã như vậy, hãy trả tiền lại cho anh, ngay bây giờ.”

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi sao lại giống một đứa trẻ làm ầm ĩ vì không được cho ăn kẹo đến vậy. Tôi sững sốt một hồi lâu, lập tức gật đầu: “Được.” Cũng tránh được sau này gặp lại, dây dưa không dứt, tôi nói với anh: “Nhưng tôi phải về nhà lấy tiền.”

“Ừ.” Anh cũng không làm khó tôi, thoải mái gật đầu: “Lên xe, anh chở em về.”

Sở cảnh sát này ngay gần nhà tôi, chạy hai ba phút là tới, tôi xuống xe bỗng nghe anh ở trong xe thấp giọng nói: “Anh ở nước ngoài không lãng nhăng với đàn bà, cũng không lạng quạng với đàn ông.”

Hồi ức về hai năm trước như được vén lên lớp sương mù, từ từ hiện ra trong đầu tôi.

Thật ra lúc đó tôi muốn chờ đợi anh, muốn cố chấp như trinh nữ thời xưa, giống như lúc trước tôi đã từng thủ thân vì Dương Tử.

Không ngờ rằng thời gian và khoảng cách lại lớn đến vậy.

“Thực đáng tiếc.” Tôi nhếch miệng: “Tôi đã có đàn ông khác.”

Không quay đầu lại, tôi đi thẳng lên lầu, thay quần áo đi dự tiệc. Lúc kéo học tử lấy tiền, tôi ngẩn ra chăm chăm nhìn hình bác Mao màu hồng, mặt cũng đã gặp, lời cũng đã nói, thôi trả hết tiền cho xong, coi như cắt đứt mọi luyến lưu.

Lúc xuống lầu, Tần Mạch vẫn ngồi trong xe, tư thế không thay đổi. Tôi mở cửa xe, để tiền lên ghế.

Lúc này anh mới nhìn tôi một cái, nhìn không ra biểu cảm gì: “Hẹn hò?”

“Ừm.”

Anh trầm mặc trong chốc lát: “Anh đưa em...”

“Không cần.” Tôi đóng cửa xe, nói: “Tôi sợ anh ấy không vui.”

Cửa kính xe mờ đục đã ngăn lại khuôn mặt người đó, tôi nện gót giày, thẳng lưng bước vòng qua trước xe anh ấy. Tôi không chào anh, đơn giản vì không biết phải mở miệng thế nào.

“Hẹn gặp lại” một câu nói vô cùng nhiều nghĩa.

Ngoắc một chiếc taxi, tôi báo nơi cần đến. Xe chạy một đoạn, tôi nhin không được quay đầu nhìn, chiếc xe việt dã màu đen vẫn đứng yên tại chỗ.

Phải vậy thôi, tôi hít một hơi thật sâu, bắt buộc mình phải nhìn thẳng về trước, tự nói với chính mình: đúng vậy, chuyện phải như vậy thôi.

Lúc tới nơi, nhân viên phục vụ nhiệt tình chào hỏi đưa tôi vào trong, nói rằng đối tượng của tôi, Phương tiên sinh đã đợi tôi rất lâu rồi. Trong lòng tôi cảm thấy vị luật sư này đúng là người kỳ quái, lần trước rõ ràng đã tỏ thái độ chán ghét cùng cực rồi, sao bây giờ lại còn đến tham gia buổi tiệc này chi nữa. Có điều cũng nhờ phúc của anh ta, tôi mới danh chính ngôn thuận tới ăn tiệc chùa thể này được.

Lúc cô nhân viên dẫn tôi đến chỗ luật sư Phương Thả, tôi đứng ngẩn ra.

Bàn ăn hình chữ nhật trước mặt đã có sẵn ba người ngồi, một cậu thanh niên và một cô gái cười vô cùng sáng lạn, còn đối tượng gặp gỡ của tôi đang ngồi giữa, ánh mắt đầy kiêu ngạo nhìn tôi: “Cô Hà, cô đến trễ gần một tiếng.”

Khóe miệng tôi giật giật: “Cho nên... trong một tiếng đó anh đã tranh thủ tìm giúp tôi hai người để coi mặt, anh tưởng tôi trai gái gì đều xoi hết rảo hay sao?”

Phương Thả cười nhạt: “Tôi chẳng qua cũng là đến ăn bữa cơm thôi, nhờ phúc cô mà chúng tôi bị bỏ đó đến giờ này.” Cô bé ngồi bên trái bỗng nhiên vỗ nhẹ vai Phương Thả, mắng: “Anh! Sao anh lại nói vậy.” Cô bé quay đầu cười với tôi, “Xin chào chị dâu, em là Phương Dĩnh, là em gái của anh ấy.”

Cậu nhóc kia cũng góp lời: “Chào chị dâu, em là Phương Kiệt.” Cậu ta còn tốt bụng giải thích: “Anh em nói chuyện hơi khó nghe, chị đừng để ý làm gì.”

Hai từ chị dâu kia cũng không khiến tôi choáng váng bằng cái quan hệ gia đình của anh ta: “Anh... anh nói một nhà ba người là chỉ anh, em trai và em gái?”

Nghe tôi hỏi câu này, Phương Thả thoáng chốc nhú mày: “Cô có ý kiến gì sao? Tôi cũng đâu có nhìn trúng cô đâu? Nhà tôi có mấy người thì can hệ gì đến cô?”

“Anh!” Phương Dĩnh hình như hơi tức giận, Phương Thả liếc xéo tôi một cái, gọi nhân viên đến dọn đồ ăn lên. Phương Dĩnh ngại ngùng phân bua: “Chị dâu, thật ngại quá, ba mẹ tui em mất sớm, một tay anh hai nuôi hai đứa em, nên khó tránh khỏi đôi lúc bảo bọc quá kỹ...”

“Không sao” Miệng tôi giật giật: “Dù sao chị cũng không định kết hôn với anh em, hai đứa đừng kêu chị là chị dâu.” Người nhà vẫn là thứ yếu, khiến anh ta có miễn cảm đến vậy, ai mà chịu nổi chứ.

Phương Kiệt là em út, nhìn qua chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi là cùng, nó nghe tôi nói xong liền nghiêng người hỏi nhỏ: “Chị cũng đến để ăn miễn phí hả?”

Cái mặt bà cô già của tôi hơi đỏ, ho khan một tiếng nói: “Tại vì có một mình nên không muốn nấu cơm...”

Phương Thả lạnh lùng nói: “Trẻ cả tiếng đồng hồ cũng dư sức nấu xong bữa cơm rồi.”

“Phương tiên sinh.” Tôi bắt đầu có chút tủi thân, xui xẻo nguyên ngày, bụng thì lép kẹp, đến ngồi ăn một bữa cơm cũng bị làm khó. Tôi trờm mắt, lạnh giọng: “Đến trẻ là lỗi của tôi, nhưng nếu anh không chờ nổi thì cứ việc đi về, cũng có ai cần anh đâu. Mà hôm nay tôi đến đây cũng không phải để nghe anh trách móc. Bữa cơm này anh mời tôi à? Hai chúng ta có quan hệ gì? Anh lấy quyền gì mà lên mặt chỉ trích tôi?”

Phương Thả xanh mặt, Phương Kiệt ngồi kế bên lập tức giữ chặt anh ta, Phương Dĩnh vội cười nói: “Chị, chị đừng giận, tính anh em là vậy đó.” Phương Kiệt cũng nhỏ giọng nói thầm: “Anh, anh cũng nhịn đi, khó khăn lắm mới có được bữa tiệc miễn phí, em không muốn về nhà nấu mì đâu.”

Tôi dần dần cảm thấy có gì không hợp lý, dựa vào sáu điều mà mẹ tôi đưa ra thì gia đình anh ta phải rất có điều kiện mới đúng, chứ sao lại dẫn theo hai đứa em đến ăn bữa cơm miễn phí, mà còn ngồi đợi mòn mỏi cả tiếng đồng hồ, theo cái tính tình của Phương Thả, thì anh ta không phải là người có thể làm chuyện như thế này.

“Anh...” Tôi định hỏi thẳng Phương Thả, nhưng nhìn sắc mặt của anh ta, tôi chỉ đành hừ một tiếng quay sang nói chuyện với em gái anh ta, “Anh trai em không phải là luật sư sao? Sao lại...” tôi không biết tìm từ nào để nói tiếp nên ngậm miệng lại.

Ngược lại, Phương Dĩnh cũng không thấy xấu hổ, cười sang sảng, hào phóng nói: “Thật ra thu nhập của anh em cũng không tệ đâu, nhưng phải nuôi em học đại học, còn em trai học trung học, học phí hai đứa em tương đối nhiều, vì vậy cuộc sống cũng hơi eo hẹp.”

Có vẻ thiếu thốn ...

“Hơn nữa tính tình anh ấy cũng không được lòng người khác, cho nên...”

“Phương Dĩnh!” Cuối cùng Phương Thả cũng lên tiếng, lạnh lùng liếc cô bé một cái, Phương Dĩnh chu miệng nhưng cũng ngoan ngoãn im lặng.

Vừa lúc thức ăn được dọn lên, ánh mắt tôi dán chặt vào đĩa bát tết thơm ngào ngạt, quên sạch luôn hoàn cảnh gia đình nhà họ. Dao nĩa sẵn sàng, bốn người không ai nói câu nào, bàn ăn chìm vào im lặng.

Cho đến khi tiếng dao nĩa khua nhau trên bàn ăn từ từ chậm lại, tôi ngẩng đầu lên nhìn, mới thấy trên bàn chỉ còn một đồng hồ nhỏ. Duy nhất Phương Thả cầm một ly rượu vang, sắc mặt ôn hòa nhìn hai đứa em ăn như hổ vồ.

Cuộc sống phải nuôi hai đứa nhỏ chắc không dễ dàng gì, tôi nghĩ, với tính tình của anh ta, vì hai đứa em này còn phải nhần nhịn nhiều, cho nên mặc dù trông anh ta không tới nổi nào, nhưng vẫn không tìm được bạn gái. Tự dưng tôi lại cảm thấy thông cảm với anh ta.

“Cô Hà.” Anh ta lạnh nhạt quét mắt nhìn tôi, “Cô hãy thu lại cái vẻ mặt nhìn thấy gà mái đẻ trứng của cô đi.”

Tôi đằng hắng, rất phối hợp nhìn đi chỗ khác.

Ăn cơm xong, chúng tôi rời nhà ăn trong ánh mắt thán phục của nhân viên phục vụ. Gật đầu chào nhau xong tôi quay người bước đi, chưa được vài bước, bỗng nhiên nghe Phương Kiệt kêu: “Anh ơi, em đau bụng.”

Tôi thấy lạ quay lại nhìn, thấy Phương Dĩnh cũng cúi gập người: “Anh, em cũng hơi...”

Phương Thả có chút hoảng hốt, tay chân luống cuống, không biết phải đỡ ai, tôi liền quay lại: “Anh cũng Phương Kiệt, tôi đỡ Phương Dĩnh, đi bệnh viện liền.”

“Không, không đi.” Phương Dĩnh lắc đầu quầy quây, “Vào bệnh viện tiền khám tiền thuốc tốn lắm.”

“Nhưng mà...” Tôi vừa mở miệng định khuyên thì Phương Thả đột nhiên bình tĩnh lại, hỏi tôi một câu đầy lý trí: “Cô có đau bụng không?”

Tôi lắc đầu nói không đau. Phương Thả vỗ trán: “Tôi hiểu rồi... tụi nó ăn nhiều quá...”

Miệng tôi méo xệch, nhìn hai đứa nhỏ đang gập người kia: “Quả là thiếu niên anh hùng.” Tôi đề nghị kêu taxi, Phương Dĩnh sống chết không chịu, cuối cùng vẫn là tôi đỡ nó, còn Phương Thả đỡ Phương Kiệt, từ từ đi về nhà bọn họ.

Ba người họ ở trong một căn nhà 60m2 vuông cũ kỹ, lúc lên lầu đèn cầu thang khi chớp khi tắt như muốn dọa người ta. Tôi đứng dưới lầu thấy xe của Phương Thả – là loại xe Benben của hãng Changan. Lúc đó tôi chợt nghĩ 6 điều của mẹ già phải nâng cấp lên thôi...

Xe Benben, Changan:

Sau khi đem được hai đứa nhỏ vào nhà, tôi mệt đứng hơi liền đặt mông ngồi lên xô pha, Phương Thả hét to: “Đừng!” Tiếng hét còn chưa tới tai, tôi đã nghe tiếng xô pha kêu cái ầm, rồi hắng một cái, cả người lọt vào trong cái ghế... mắc kẹt!

Tôi nghĩ chắc chắn hôm nay thần xui xẻo chỉ mỗi việc lượn trên đầu tôi thôi.

Phương Thả cố hết sức mới lôi tôi ra khỏi cái lồng xô pha, tôi đỡ trán, thở dài: “Sô pha nhà anh đã hư đến mức như vậy rồi sao còn bày ra giữa nhà như đồ còn nguyên vẹn vậy? Cố tình hãm hại mấy người chưa được cho phép đã tự ý ngồi như tôi sao?”

Phương Thả gặp thấy cái bản mặt khổ sở sắp phát khóc của tôi, liền giải thích một câu có vẻ mang tính người nhất: “Là của ba mẹ tôi mua hồi trước, Phương Dĩnh không cho vứt” (Anh này chuyên đề nói chuyện móc méo nên lần này nói đằng hoàng bạn Tịch mới bảo anh nói chuyện có tính người)

Cổ tôi nghẹn lại, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Cho hai đứa nhỏ uống thuốc tiêu hóa xong, tôi xách túi định ra về. Phương Dĩnh vội nói: “Hôm nay cảm ơn chị nhiều lắm! Bây giờ đã khuya rồi, một mình chị về rất nguy hiểm, anh đưa chị về đi.”

Tôi lắc đầu từ chối.

Phương Thả nhìn tôi rồi cầm lấy áo khoác: “Giờ này hết xe buýt rồi, để tôi đưa cô về.”

Ngồi trên chiếc xe Benben kia, tôi tò mò hỏi: “Nếu đã khó khăn như vậy sao còn tham gia môi giới kết hôn? Tôi nhớ phí hội viên cũng đâu có thấp.”

“Phương Dĩnh ghi danh cho tôi.” Anh ta vừa lái xe vừa trả lời, “Nó nói sang năm nó tốt nghiệp rồi, tôi cứ yên tâm tìm bạn gái rồi kết hôn.”

Tôi gật gù: “Anh có đứa em gái thật ngoan.”

Hắn gật đầu, trầm mặc thật lâu mới nói: “Chuyện hôm nay, cảm ơn cô.” Xem ra đây cũng không phải là những lời anh ta thường xuyên nói, hai chữ cảm ơn đầy cứng ngắt.

Tôi lại nở nụ cười: “Anh giống y như một người tôi quen. Nhưng anh ta ngạo mạn hơn anh nhiều, vĩnh viễn không bao giờ chịu nhún mình.” Từ nhỏ đến lớn, Tần Mạch không phải lo chuyện ăn chuyện mặc, cá tính kiêu ngạo của anh vừa do trời sinh vừa do hoàn cảnh tạo thành, tố chất kiêu ngạo của anh, bề ngoài lạnh lùng nhưng lại ẩn chứa cuồng vọng bên trong. Đã muốn là phải đạt bằng được, giống như tôi của hai năm trước, hay giống hai năm sau, trả thù người đã từng chống lại anh.

Phương Thả không có cái tố chất này, có lẽ cuộc sống khiến người phải cúi đầu nhiều, dù muốn thanh cao thì cũng bị dẫm đạp bởi thực tế nghiệt ngã.

Không lâu sau xe đã đến trước nhà, tôi xuống xe, vẫy tay tạm biệt. Anh ta do dự một chút, nửa thử, nửa chần chờ nói: “Phương Dĩnh rất thích cô, nếu...”

“Phương tiên sinh.” Tôi ngắt lời, “Anh đã quên những lời tôi nói khi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Tôi vẫn nhớ như in trong đầu, có một người đàn ông mà tôi rất muốn hất văng anh ta ra khỏi bộ não.

Anh ta trầm tư trong chốc lát, rồi nói: “Là do tôi quá đường đột. Hẹn gặp lại.”

Ánh mắt tôi nhìn theo cho tới khi xe anh ta khuất dạng, thở dài một tiếng, đi về phía nhà mình. Bất ngờ là chiếc xe việt dã màu đen kia vẫn đậu chình ình trước nhà tôi. Người đàn ông mặc áo khoác đen đang đứng dựa vào cửa xe, nhìn tôi đắm đắm.

Tôi ngẩn ra, ánh mắt chúng tôi chạm nhau qua ánh đèn đường mờ nhạt và trong bầu không khí lạnh lẽo.

“Tần tiên sinh.” Tôi cười nói, “Tôi còn có gì chưa trả anh sao?”

Anh trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Không có, là hồi nãy anh quên nói với em một câu.”

Tôi mỉm cười chờ đợi, anh nói: “Hà Tịch, anh đã về.” Khóe môi tôi thoáng chốc cứng đờ, giọng anh nhàn nhạt: “Nhưng có lẽ bây giờ anh không cần phải nói lời này nữa rồi.”

Anh mở cửa khởi động xe, khinh khỉnh rời đi, bỏ lại làn khói xe mờ mịt..

Tôi vén sợi tóc lòa xòa trên trán, thì thầm: “Tạm biệt không tiễn.”

36. Chương 36

Chương 36. Tuyên chiến

Hôm sau là Chủ nhật, hôm trước phải trải qua một ngày trầy da tróc vảy, nên tôi ngủ một mạch đến một giờ chiều.

Ngủ đến đầu nhức như búa bổ cũng không muốn rời giường, cho đến khi bị tiếng đập cửa ầm ầm của Trình Thần gọi dậy. Tay túm vội mới tóc bù xù, chân mang dép lê, tôi ra mở cửa cho chị. Chị có vẻ vô cùng phấn khích, vừa vào cửa đã kéo tay tôi, nhìn nhìn ngó ngó đánh giá tôi từ trên xuống dưới, rồi dùng giọng mờ ám hỏi: “Tối hôm qua cũng không tệ đấy chứ”

Đầu óc tôi còn chưa hoàn toàn tỉnh táo để phân tích câu nói của chị đã nghe chị cười hề hề nói tiếp: “Thôi không cần hỏi không cần hỏi, trông bộ dạng mệt mỏi bơ phờ của em thế này là biết tình hình chiến đấu tối qua kịch liệt đến đâu rồi.”

Tôi liếc mắt nhìn chị một cái, rồi bằng tốc độ ánh sáng, tôi xông lên bóp cổ đề chị xuống sofa: “Chị còn dám nhắc chuyện tối qua! Còn dám nhắc hả! Tại sao Tần Mạch lại đến! Sao anh ta lại đến!” Nói rồi không

thèm nghe chị trả lời, tôi lật người chị lại, lấy tay vỗ bộp bộp vào mông chị trút giận: “Lần sau chưa được sự đồng ý của em mà còn làm như vậy em sẽ tuyệt giao với chị.”

Trình Thần tự dưng bị đánh tới ngơ ngác. Đánh xong hả giận, tôi ngồi trên sofa ngửa cổ uống một ngụm nước thật to.

Chị làm vẻ đáng thương nhìn tôi, rút tờ khăn giấy trên bàn vỗ chấm chấm ‘nước mắt khô’: “Là chị muốn giúp em mà, hôm qua trong buổi tiệc chị mới biết anh ta vẫn chưa có bạn gái, chị nghĩ vừa hay em cũng chưa có bạn trai. Mà trước đây hai người chia tay là do ở xa quá, bây giờ anh ta đã quay, hai người quay lại với nhau chẳng phải tốt quá sao. Ai dè... ai dè em lại cứng đầu như vậy!”

“Cứng đầu?” Tôi cười nhạt “Đúng vậy, em thích anh ta, nên hai năm trước khi anh ta đề nghị ở bên nhau em đã đồng ý, anh ta nói muốn ra đi em để anh ta ra đi, ở sân bay anh ta nhẹ nhàng tặng em chữ ‘thích’ em liền kiên định chờ đợi như một con ngốc, rồi sau đó anh ta nói mình là người ích kỷ nên muốn chia tay, em cũng chấp thuận. Hai năm sau, vừa quay về, anh ta liền nói muốn bắt đầu lại, thật là mắc cười, anh ta nói bắt đầu lại là em phải bắt đầu lại hay sao? Trình Thần, đã bao giờ chị thấy Hà Tịch em lại làm những chuyện vô vị như vậy chưa?”

Trình Thần nghiêng đầu suy nghĩ rồi lắc đầu.

Tôi tiếp tục cười: “Tần Mạch là người có bản lĩnh, quen thói tự cao tự đại, mà em cũng không phải là con rối để mặc người ta giật dây. Nếu anh ta thực sự muốn quay lại thì hãy theo đuổi em một lần nữa bằng chính bản lĩnh của mình đi, em nhất định sẽ khiến anh ta chết không toàn thây.”

Trình Thần run nhẹ, do dự hỏi tôi: “Nhưng... chẳng phải em vẫn còn thích anh ta sao?”

Ngón tay tôi hơi cứng lại, không nói gì, Trình Thần lại nhỏ giọng nói: “Chị cảm thấy anh ta cũng còn tình cảm với em...” Trình Thần thở dài một hơi: “Tại em không nhìn thấy bộ dạng Tần Mạch hôm qua, một giây trước còn chuyện trò vui vẻ với người khác, giây sau khi nghe chị nói em xảy ra chuyện đang ở tại đồn cảnh sát thì mặt anh ấy trắng bệch, đặt ly rượu xuống là vội vã đi ngay, chạy xe đến nửa đường mới nhớ gọi điện hỏi chị em ở đồn cảnh sát nào.”

Tôi nhớ lại cảm giác ấm áp khi đầu ngón tay ấy run run chạm vào má tôi, lòng chùng xuống nhưng chùng được phân nửa lại cứng lên ngay lập tức, tôi nhéo tay Trình Thần chất vấn: “Em gọi cho chị để nhờ giúp đỡ, chị không thèm hỏi một câu liên tắt máy, lỡ em có việc gì khẩn cấp thì sao? Trình Thần, chị cũng thật độc ác.”

Trình Thần cười mát mẻ: “Chuyện chị có thể giúp được thì Tần Mạch cũng giúp được, năng lực của anh ta không có gì phải nghi ngờ cả. Em xem, mọi chuyện chẳng phải đã giải quyết êm xuôi rồi đó thôi. Mà nói chị nghe, rốt cuộc hôm qua em đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi thật sự không còn tâm tình nào mà kể lại chuyện mì sợi và hành lá nữa nên phất phất tay, coi như chấm dứt đề tài này.

Trình Thần thấy sắc mặt tôi khó coi, liền kéo tôi đi bát phở, còn nói mới phát hiện một tiệm bánh ngọt rất ngon, lúc tâm trạng không tốt ăn đồ ngọt rất có tác dụng.

Tôi cũng rảnh rỗi liền xách túi đi theo Trình Thần.

Tiệm bánh chị nói nằm ở phía đông thành phố, trang trí đẹp, đồ ăn cũng rất ngon, nhưng lý do chủ yếu hấp dẫn Trình Thần chính là ... anh chủ tiệm đẹp trai ngồi ngoài.

Tôi xúc một miếng chè sago (*), liếc Trình Thần một cái nói: “Thôi đi, chị đã là bà dì hơn ba mươi rồi đấy, còn dùng ánh mắt phóng điện như vậy mà nhìn cậu nhóc nhà người ta, bộ chị không biết mắc cỡ hả.”

(*) Chè sago: chè có hạt trân châu trắng nhỏ, chè sago có nhiều vị, hình dưới là vị dừa:

“Nhằm nhò gì.” Trình Thần nói, “Theo đuổi cái đẹp là bản tính con người, em xem cặp mông tròn trịa mượt mà chưa kia...”

Miệng tôi giật giật: “Chị có đôi mắt xuyên tảo à? Người ta đứng tít trong quầy mà chị cũng nhìn được mông của người ta! Em phải chụp lại ánh mắt này của chị gửi cho Thẩm Hi Nhiên mới được “

Trình Thần chu mỏ, miễn cưỡng dời ánh mắt ra chỗ khác.

“Á? Chị!” Một giọng con gái ngọt ngào lọt vào tai tôi, đảo mắt nhìn, cô gái trong bộ đồ nhân viên phục vụ kia chẳng phải là Phương Dĩnh sao. Cô bé chào tôi: “Sao khéo vậy, lại gặp chị nữa rồi.”

“Ừ.” Tôi rất thích cô bé sáng sủa này nên cười hỏi, “Em làm ở đây hả?”

“Dạ, dù sao cũng chẳng có việc gì làm nên đến đây làm kiếm ít tiền phụ gia đình”

Tôi gật gật đầu, thấy xót xa, các cô gái tuổi này có kiếm ít tiền cũng thường là để mua đồ ăn vặt hay đồ trang điểm gì đó, còn cô bé này lại phải phụ chi phí trong nhà, cùng người với người mà quả thật lại khác xa nhau. Trong lòng tôi cảm thán bèn hỏi: “Chị nghe nói em sắp tốt nghiệp đại học rồi, em học ngành gì vậy?”

“Em học thiết kế nội thất.”

Tôi vừa nghe, trong lòng cân nhắc một lúc rồi rút danh thiếp ra đưa cho cô bé: “Trùng hợp chị cũng làm nghề này, sau này có khó khăn gì có thể đến tìm chị.”

Cô bé vội vàng nhận danh thiếp, vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ, lập tức lấy bút viết thông tin cá nhân lên tờ chọn thực đơn: tên tuổi, điện thoại, ngành học, cuối cùng còn thông thêm một câu làm tôi không nhịn được cười: Sở trường — chăn nuôi các loại động thực vật.

Trình Thần cũng thấy cô bé này đáng yêu nên trêu chọc một hồi mới để cô bé đi.

Ăn xong, chào tạm biệt anh chủ tiệm đẹp trai và Phương Dĩnh, tôi và Trình Thần bắt đầu càn quét khu mua sắm.

Buổi tối về đến nhà tôi quăng một đồng túi to túi nhỏ xong, thả người xuống sofa, tâm trạng đầy hưng phấn.

Quả nhiên, phụ nữ phải tiêu tiền mới thấy thoải mái được...

Hôm sau đi làm, Tạ Bất Đĩnh gọi tôi vào văn phòng, đưa một tập hồ sơ nói: “Đây là đơn hàng của một khách hàng cũ, làm tốt đấy.”

Tôi lật qua vài tờ, chỉ là trang trí căn hộ bình thường. Tôi nói: “Sếp Tạ à, tôi còn đang xử lý một dự án thiết kế cho khu mua sắm, không còn thời gian trống đâu, hay đơn hàng này giao cho một mình Tiểu Lý làm đi, cậu ấy đã theo tôi lâu như vậy, tôi rất tin tưởng vào khả năng của cậu ấy.”

“Cô chuyển dự án kia cho người khác đi.” Tạ Bất Đĩnh không ngẩng đầu lên, nói: “Khách hàng này chỉ đích danh cô, nói phong cách thiết kế của cô rất hợp với sở thích của họ.”

Trong lòng tôi bỗng nổi lên một dự cảm xấu...

“Khách hàng này cô cũng đã từng thiết kế cho căn hộ trước của anh ta một lần rồi, chẳng phải làm rất tốt sao, mà anh ta cũng thưởng cho cô rất nhiều mà.”

Tôi để lại tập hồ sơ lên bàn, đẩy qua chỗ ông ta: “Tôi không làm.”

Cuối cùng Tạ Bất Đĩnh cũng ngẩng đầu nhìn tôi, ông ta đẩy gọng kính lên hỏi: “Hà Tịch, có phải cô lại đến kỳ lên cơn rồi phải không?”

“Dù sao đi nữa tôi cũng không nhận đơn hàng này, việc trang trí khu mua sắm kia đang vào giai đoạn quan trọng nhất, đột nhiên chuyển qua người khác tôi không yên tâm.”

“Đây không phải là vấn đề cô cần lo...”

“Nếu không cho tôi làm khu mua sắm thì tôi tình nguyện nhận cái đơn hàng sửa nhà kia, còn không được nữa... thì tôi xin nghỉ phép năm.”

Tạ Bất Đĩnh bị mấy lời nói của tôi chọc giận đến mặt mày tái xanh tái mét, ông ta chỉ thẳng vào tôi phun ra ba chữ: “Cô giỏi lắm!”, vừa lúc tôi đang muốn mắng người thì điện thoại Tạ Bất Đĩnh reo lên, ông ta hằm hằm trừng mắt với tôi rồi nghe điện thoại, trong nháy mắt từ thái độ ông nội người ta trở thành con cháu người ta: “Dạ, dạ, tôi nói với cô ấy rồi ạ... vâng, đang bàn bạc, đang bàn bạc...”

“Tổng giám đốc Tạ, nếu là điện thoại của khách hàng kia thì ông cứ đưa cho tôi, tôi sẽ không để ông phải khó xử.”

Tạ Bất Đình còn đang do dự, không biết bên kia nói gì, ông ta mới đưa điện thoại cho tôi, tôi cầm điện thoại bước ra ngoài, đến khu uống nước ngoài văn phòng mới alo một tiếng.

Bên kia không trả lời.

Tôi nói: “Tần Mạch, có việc gì anh nói thẳng ra đi.”

“Rất đơn giản.” Giọng anh vẫn trầm thấp nhẹ nhàng như trước, “Chia tay người đàn ông kia, quay về với anh.”

Tôi nghĩ một hồi mới vỡ lẽ người đàn ông anh đang nói là ai, bèn bấu môi: “Tần tiên sinh, anh không biết hành vi bây giờ của mình là rất không bình thường sao? Gây phiền phức không phải là phong cách của anh.”

“Bây giờ thì đúng là như vậy.”

Nghe thấy giọng điệu lưu manh này của anh, tôi bóp bóp cái trán đã nổi đầy gân xanh, kiềm chế cơn giận: “Tần Mạch, hai năm nay cuộc sống của tôi đã theo quy luật mới, tôi tin rằng anh cũng vậy, tại sao bây giờ anh cứ nhất quyết phải phá vỡ nó? Cho tôi một cơ hội cũng là cho anh một cơ hội vậy.”

Anh trầm mặc thật lâu, tôi nghe thấy tiếng cười lạnh lùng: “Chỉ có em mới có cuộc sống mới thôi.” Tôi còn đang sững sờ vì câu nói này, anh đã tiếp: “Hà Tịch, lúc trước anh đã có thể phá vỡ quy luật trong suốt hai mươi lăm năm của em thì bây giờ anh cũng có thể đánh tan cái quy luật hai năm này.”

Ngữ khí mãnh liệt mà bá đạo.

Tôi nổi sung, cười nhạt: “Được, anh cứ xuất chiêu đi. Anh dám chết chẳng lẽ tôi không dám chôn?” Nói xong cũng không đợi anh trả lời liền tắt máy.

Lúc trả lại điện thoại cho Tạ Bất Đình, tôi nghiêm túc nói: “Khách hàng nói không cần tôi phụ trách việc này nữa, ông giao cho ai cũng được.” Nói xong xoay người bước ra.

Tạ Bất Đình nổi giận dùng dùng gọi tôi lại, quăng một tập hồ sơ khác vào tay tôi: “Cô không phải muốn làm việc sao, đơn hàng sửa sang lại căn hộ giao cho cô đấy, làm đi!”

Tôi tỉnh bơ nói được, rồi đi ra cửa.

Dựa vào tường, tôi ngắm nhìn phần việc khổ sai giờ ơi đất hời rồi xuống đầu, không biết nên cười hay khóc.

Tần Mạch ơi là Tần Mạch, anh đúng là sao chổi mà!

37. Chương 37

Chương 37: Bỏ... đứa bé (*)?

(*) Ở đây dùng từ ‘haizi’ (đứa bé) để chỉ con chó nhỏ chưa sinh

Hôm sau, tôi đến nhà khách hàng trước.

Khách hàng trùng tu nhà lần này của tôi là một phụ nữ trung niên mới ly hôn, họ Lâm, khoảng hơn bốn mươi tuổi, gương mặt chị thoát nhìn trẻ hơn tuổi nhưng trông có vẻ tiêu tụy, mệt mỏi. Nhà chị là một biệt thự nhỏ ở vùng ngoại ô, ngôi nhà đã mua được gần mười năm nhưng trong nhà có những phòng trống như chưa từng sử dụng.

Căn nhà này chị được chia khi ly hôn. Vợ chồng chị kết hôn gần hai mươi năm, không con cái, chị Lâm nói chồng chị công việc bận rộn, thường xuyên vắng nhà, chị cứ như góa phụ lủi thủi một mình trong căn nhà trống trải, cuối cùng chịu không nổi bèn đưa đơn ly hôn. Chị muốn trùng tu toàn bộ ngôi nhà vì mỗi đồ vật, mỗi góc nhà đều gợi nhớ đến người chồng, chị sửa nhà vì muốn bỏ hết quá khứ lại đằng sau.

Vấn đề phiền phức của đơn hàng này chính là ở chỗ toàn bộ các phòng trong nhà đều phải sửa lại hết, thay gạch lát sàn, thay giấy dán tường, so với việc sửa chữa bình thường nhiều hơn một công đoạn là đập bỏ, hơn nữa lượng công việc cũng rất lớn...

Nhưng công việc đã nhận rồi thì phải cố gắng hoàn thành cho tốt.

Lúc dỡ nhà, chị Lâm có vẻ rất xúc động, cuối cùng nhìn không được chị bỏ ra ngoài. Có thể thấy, căn biệt thự được trang trí cẩn thận tỉ mỉ, có thể thấy chủ nhân của nó trước khi vào ở đã từng có bao nhiêu ước vọng, chờ mong, nhưng bây giờ...

Đến chiều, xe của công ty thu gom đồ gia dụng đến chở đồ đi, chị Lâm nhìn từng món đồ được gói gọn chất lên xe nói với tôi: “Mấy món này đều do tôi và chồng tôi đích thân chọn lựa, lúc đó anh ấy không thích cái tủ này đâu, nhưng tôi kiên quyết lựa nó nên anh ấy cũng chiều ý tôi”

“Lúc đó chồng chị chắc thương chị lắm.” Tôi mỉm cười lịch sự.

Chị Lâm cũng cười: “Anh ấy yêu tôi, lúc ký tên ly hôn tôi còn thấy anh ấy lén lau nước mắt mấy lần.” Nghe xong câu này tôi hơi sững sốt, chị nói tiếp: “Tôi cũng yêu anh ấy.”

“Đã vậy...” Vì sao còn ly hôn chứ...

Tôi cảm môi, cuối cùng vẫn nhìn không dám hỏi câu đó, sợ vô tình khoét sâu vào nỗi đau của chị.

Buổi tối về nhà, đang ăn cơm rang trứng thì Trình Thần lại gọi đến, thông báo rằng chị mới nhận được một con cún con màu trắng xinh ơi là xinh ở bên đường, định mang về nhà nuôi nhưng không ngờ Thẩm Hi Nhiên lại dị ứng với lông chó. “Thật vô dụng!” Trình Thần đã mắng anh ta như vậy.

Tôi nghe thấy tiếng phản bác yếu ớt của Thẩm Hi Nhiên ở đầu dây: “Anh cũng đâu có muốn vậy.”

Tôi thở dài: “Rồi sao?”

“Nè, không phải cô bé ở tiệm bánh ngọt lần trước nói thích nuôi động vật sao? Em cho chị số điện thoại của cô bé đó để chị nhờ giúp đỡ, chứ sao có thể ném bạn chó này ra đường được chứ, trời lạnh lắm đấy.”

Tôi suy nghĩ một chút: “Người ta mắc gì phải vô duyên vô cớ nuôi chó dìm chị.”

“Thì chị mới phải tìm cô bé thương lượng nè, không phải cô bé cũng đang đi làm thêm sao, nuôi chó giúp chị cũng là làm thêm, chị sẽ trả tiền công, còn nếu đúng là không được thì đành thôi vậy.”

Tôi cho Trình Thần số điện thoại của Phương Dĩnh kèm theo lời dặn dò không được ép buộc con nhà người ta.

Sau đó tôi biết Phương Dĩnh rất vui sướng nhận công việc này, ngoan ngoãn ôm chó về nhà. Nhưng đây mới chỉ là khởi nguồn của câu chuyện...

Ba ngày sau, sáng thứ Bảy, khi tôi còn đang nằm ườn trên giường thì Phương Dĩnh gọi điện đến, khóc lóc nói con chó đã có thai, ông anh Phương Thả nhất quyết không cho nuôi, nên đem chó đến tìm tôi.

Tôi ngăn người ra, chó không phải của tôi, làm chó mang thai cũng không phải tôi, Phương Thả mang chó đến tìm tôi làm gì chứ, cuối cùng Phương Dĩnh mới lúng búng giải thích, Phương Thả không thích chó nên cô bé định mượn uy tôi để giữ con chó lại, không ngờ cái uy của tôi không là đinh gì cả, vừa nghe nói chó có bầu là Phương Thả kiên quyết muốn quăng nó đi. Nên sau cùng là ôm chó đến chỗ tôi.

Tôi còn đang tính toán, dù sao Phương Thả cũng không biết tôi ở toà nhà nào, muốn tới cứ tới, tôi anh hùng núp là được.

“Hà Tịch!” dưới lầu có tiếng ai đó hét tên tôi, hoảng hồn tôi khoác vội áo chạy đến cửa sổ nhìn xuống thì thấy Phương Thả đang đứng dưới lầu trước tòa nhà bên cạnh, trên tay đang ôm con chó nhỏ đáng thương gào to tên tôi, trông điệu bộ anh ta nếu như tôi mà không lộ mặt ra thì chắc chắn anh ta sẽ đi từng tòa nhà để kêu gào. Tôi ôm trán thở dài, đúng là đã xem thường độ dày da mặt anh ta rồi...

Vội vàng thay đồ, tôi chạy ào xuống lầu gọi anh ta lại.

Anh ta lập tức ném con chó vào lòng tôi, lạnh lùng nói: “Đồ của mình thì tự ôm về đi, tôi với cô không quen không thân, mắc gì phải nuôi chó dùm cô.” (Bạn rất phải)

Tôi bất đắc dĩ phải vác nợ dùm Trình Thần nên cố gắng khuyên nhủ: “Không phải Phương Dĩnh rất thích chó con sao? Anh cứ để nó nuôi một con cũng có sao đâu”

Phương Thả khoanh tay trước ngực: “Một con thì được, nhưng giờ nó đang mang bầu, mai một sinh ra một đồng chó con thì phải làm sao? Với tính tình của Phương Dĩnh chắc chắn sẽ không bán hay vứt bỏ, nhà tôi cô cũng thấy rồi đấy, không thể nuôi nhiều chó như vậy được.”

Tôi bình tĩnh nói: “Vứt bỏ con chó con đi là được.”

Anh ta xoay người bước đi: “Đây là chuyện của cô.”

Tôi vội vàng kéo hần lại: “Đợi đợi đợi đợi! Được rồi, tôi nói thật vậy, đây là chó của bạn tôi, để tôi gọi cho cô ấy đã, nếu cô ấy đồng ý bỏ con chó nhỏ thì chúng ta cùng đến bệnh viện, giải quyết xong thì anh mang nó về. Sau này đỡ phải đi thêm một lần nữa.”

Anh ta nghĩ nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

Lúc này tôi mới từ tốn gọi điện thoại cho Trình Thần, ai dè vừa nghe đến bốn chữ ‘bỏ con chó con’ chị đã nổi sùng: “Tại sao chứ! Tại sao chứ! Không được, nói gì thì gì cũng không được bỏ nó! Phải giữ nó lại, nhất định phải giữ lại! Chị đến liền đây, Hà Tịch em dám cùng thằng cha kia đến bệnh viện thì biết tay chị!”

Nói xong liền cúp điện thoại cái cụp.

Tôi cầm điện thoại miễn cưỡng nhìn nhìn một hồi, rồi ngẩng đầu nhìn Phương Thả, mặt anh ta không chút thay đổi nói: “Bạn cô cũng khá thể bùng bùng nhỉ, tôi nghe thấy hết rồi.” Nói xong lại quay người định đi. Con chó trắng trong lòng tôi lại rên ư ử thật đáng thương, tôi không đành lòng bèn kéo anh ta lại: “Việc này, việc này... hay là chúng ta bàn lại xem, đợi nó sinh xong rồi đem bán được không?”

Quả không hổ danh là luật sư, Phương Thả mặc kệ con chó đang rên rĩ, lạnh lùng buông một câu: “Bỏ tay ra”.

Thái độ của anh ta khiến tôi có chút bức bối, chỉ muốn phẩy tay nói anh không nuôi thì thôi, tôi nuôi là được chứ gì, nhưng rồi nghĩ lại, công việc của tôi sang sớm đã ra khỏi nhà, tối thì không biết khi nào mới về, nếu vậy con chó mang bầu này chắc hỏi đời chết mất...

Đang lúc rối rắm, thì Phương Dĩnh mắt đỏ hoe chạy tới, nhìn con chó tội nghiệp trong tay tôi, rồi lại nhìn bộ mặt lạnh lùng trước sau như một của Phương Thả nước mắt cứ thế ào ào rơi xuống, vừa khóc vừa lên án anh trai lòng dạ sắt đá.

Phương Thả bị em gái yêu quý nói như vậy, trán nổi đầy gân xanh, xông tới, kéo cô bé quay về. Phương Dĩnh nhất quyết không chịu, không có chó thì không về.

Kết quả là, anh em nhà họ mặt mày đỏ bừng bừng, ồn ồn ào ào dưới lầu nhà tôi hồi lâu.

Tôi cũng ráng khuyên vài câu nhưng không xi nhê, liền bế chó ngồi một bên xem hai người anh một câu em một câu. Con chó trắng nhỏ rúc vào lòng tôi run rẩy, đôi mắt đen ầng ậc nước như muốn khóc.

Tôi vuốt vuốt đầu nó an ủi, bỗng nhiên nghĩ vận mệnh bị giao phó cho người khác, quả thật là bi thương, nói vứt bỏ là vứt bỏ, nói bán là bán, nói để làm thức ăn liền bị xẻ thịt phanh thây...

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ miên man, thì con chó tự đứng lên cơn, quay đầu ngoạm một phát vào tay tôi rồi vùng thoát chạy.

Đợi tôi hoàn hồn thì nó đã chạy khá xa, máu trên tay tôi cũng từng giọt, từng giọt nhỏ xuống.

Phương Đình thấy chó chạy mất liền đuổi theo. Tôi sợ quá nên cũng vội vàng lo đi chích ngừa chó dại, còn Phương Thả thì tức tới mức chỉ biết nhắm mắt xoa xoa thái dương, đến khi mở mắt thì xung quanh đã chẳng còn ai, quay lại nhìn theo hướng Phương Đình chối chết chạy theo con chó, hoảng hồn vừa rượt theo vừa la: “Anh không cần chó chứ không phải không cần em!”

Tôi vừa chạy ra đến đường thì một chiếc xe việt dã quen thuộc thắng cái “két” trước mặt, tôi còn đang ngỡ người, thì thấy Tần Mạch hằm hằm bước xuống xe, đóng cửa cái rầm, không thèm nhìn tôi một cái, đi thẳng đến chỗ Phương Thả.

Tôi ngơ ngác nhìn theo bóng dáng đầy sát khí của anh, Tần Mạch tiến tới túm chặt lấy cổ áo Phương Thả, vị luật sư kia còn đang vội đuổi theo Phương Đình nên xô anh ra hét to: “Anh làm gì...” Phương Thả còn chưa hết câu, trước mặt bàn dân thiên hạ, Tần Mạch đã tung một đấm thẳng vào mặt Phương Thả, tôi kinh hãi trợn tròn mắt, dường như nghe thấy tiếng người va chạm bịch bịch lẫn trong tiếng ồn ào của xe cộ...

Phương Thả choáng váng nằm trên mặt đất cả một lúc lâu, máu văng đỏ cả miệng. (đã thấy bạn Tần Mạch bạo lực chưa? Đây tớ nói có sai đâu, nổi nào úp vung đó!)

Tần Mạch nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Còn không đứng lên.”

Tôi há hốc miệng, định vội vàng chạy qua đỡ Phương Thả dậy, Tần Mạch liền quay người kéo tôi lại, tôi nổi giận: “Anh bị thần kinh à! Uống nhầm thuốc rồi phải không!”

Tần Mạch quay đầu nhìn, lúc này tôi mới thấy mắt anh vằn đỏ y như muốn giết tôi đến nơi. Tôi bị dọa, sợ sệt lui từng bước, anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hà Tịch, em là của anh, mỗi tắc da tắc thịt đều là của anh, không ai có quyền lấy bất cứ thứ gì thuộc về anh.”

Trong lòng chợt thấy căng thẳng, cảm giác tê dại bỗng từ đâu truyền tới, giống như một làn sóng vỗ nhẹ vào trái tim.

Tôi ngốc nghếch nhìn anh sững sờ.

Bỗng nhiên, Phương Thả đang nằm kia đứng bật dậy, hoàn toàn không để ý tôi và Tần Mạch, cầm đầu tiếp tục đuổi theo Phương Đình. Tôi cũng đột nhiên tỉnh lại, cuống cuồng níu chặt tay áo Tần Mạch, khiến một vệt máu dính lên bộ đồ vest mắc tiền của anh, gấp gáp kéo anh lên xe, miệng run run nói: “Đi bệnh viện, đi bệnh viện!”

Không nghĩ Tần Mạch mất tập trung đến vậy, không để ý đến bàn tay đang chảy máu của tôi, không để ý đến việc Phương Thả đã chạy mất, vòng tay ôm chặt tôi vào lòng, hơi thở ẩm ướt phả vào gáy tôi: “Không đi, Hà Tịch, anh không cho em đi.” Vòng tay đang ôm tôi khẽ run rẩy: “Anh nuôi em, anh nuôi.”

Tôi nghe xong câu này tức đến run cả người, đưa tay vỗ bốp lên đầu anh hét: “Chị bị chó cắn! Bị chó cắn! Mẹ kiếp, sao không cho tôi bị bệnh viện chích ngừa hả?”

Tần Mạch ngơ ngác nhìn, trong mắt anh hiện rõ hình ảnh cuồng nộ của tôi.

Tôi giơ cánh tay đang chảy máu từng giọt lên trước mặt anh: “Nuôi? Nuôi người bị dại sao? Đi bệnh viện! Khốn nạn! Đi bệnh viện ngay!”

38. Chương 38

Chương 38: Mưu sát

Trên đường đến bệnh viện, tôi và Tần Mạch chỉ nói đúng hai câu này:

“Đứa nhỏ là con của ai?”

“Của con chó.”

Rồi chiếc xe việt dã chạy hết tốc lực lao đi thẳng tới đến bệnh viện.

Vừa chích ngừa xong thì Trình Thần chạy đến.

Khi đó, tôi đang ôm hông lết ra cổng bệnh viện còn Tần Mạch mặt mày đen thui đi theo phía sau. Chẳng ai có tâm tình mà nói chuyện. Trình Thần vội vội vàng vàng chạy tới, thấy hai tay tôi trống trơn, mặt chị trắng bệch, lớn tiếng chất vấn: “Chó đâu? Chó đâu! Các người làm thịt nó rồi hả?”

Tôi bực bội túm bắp tay chị, nhéo một vòng: “Làm thịt? Em đang muốn làm thịt chị thì có!” Tôi run run giơ cánh tay trắng toát chỉ vào Tần Mạch, quát hỏi: “Anh ta là thể nào đây? Chui từ cái cống nào ra vậy? Em đã nói rồi, chị còn làm mấy chuyện thể này nữa là em sẽ tuyệt giao với chị! Lần trước vẫn chưa ý thức được phải không?”

Trình Thần ngơ ngác liếc Tần Mạch nói: “Sao chị biết anh ta là thể nào chứ? Em nói cho chị đi đã, con chó đâu rồi?”

Tôi nghĩ Trình Thần muốn lấp liếm cho qua chuyện nên nở nụ cười gian ác nói: “Chó? Đang nằm trên bàn mổ kia, em đang chờ bác sỹ moi con chó con ra để đem hâm, muốn ăn không? Muốn thì chị đây bố thí cho một chén.”

Trình Thần nhìn tôi với vẻ mặt kinh hãi, tay run run chỉ tôi hồi lâu không nói được tiếng nào.

Bỗng, di động run bần bật, móc ra xem, là điện thoại của Phương Dĩnh, cô bé nói đã tìm thấy chó và Phương Thả cũng đã đồng ý cho nuôi rồi, nhưng không biết Phương Thả đi đường bị té ngã thể nào mà mặt mày sưng húp, Phương Dĩnh nức nở nói tại mình không hiểu chuyện. Có vẻ rất đau lòng vì anh trai.

Tôi oán hận nhìn Tần Mạch chấp tay đứng phía sau, anh đang ngăn người nhìn bộ quần áo bị tôi là vấy máu lên.

Tôi hỏi Phương Dĩnh số điện thoại của Phương Thả, lấy viết ra rồi kéo tay Tần Mạch viết mười con số vào lòng bàn tay Tần Mạch, viết xong liền cúp điện thoại.

“Đây là cách liên lạc của người bị anh đánh hôm nay, muốn xin lỗi hay không tùy anh.” Tôi nghĩ, dù sao cách xin lỗi của Tần Mạch cũng chỉ có một, lỗi nhiều thì đưa tiền nhiều, lỗi ít thì đưa tiền ít, tóm lại đừng mong nghe được hai từ xin lỗi từ miệng anh ta.

Có điều tiền cũng chính là thứ mà gia đình Phương Thả đang cần. Mặc dù là người rất kiêu ngạo, nhưng Phương Thả tuyệt đối sẽ từ chối tiền.

Tần Mạch sầm soi tôi một hồi rồi nhét tay vào túi, có vẻ thành thực nói: “Dĩ nhiên anh sẽ tìm anh ta.”

Lời nói của Tần Mạch không rõ ràng nhưng tôi chẳng dư sức đâu đi dò đoán tâm tư anh ta, tôi quay đầu lạnh lùng nói với Trình Thần: “Phương Dĩnh tìm được chó rồi, chị tự gọi hỏi đi.” Nói rồi xoay người đi.

Trình Thần thấy tôi tức giận, vội kéo lại: “Hà Tịch, em tức giận cái gì hả?”

Tôi lạnh lùng nhìn chị.

Chị quay đầu nhìn nhìn Tần Mạch, di di chân bực bội: “Lần này thật sự không phải chị...”

“Chị là bạn của ai?” Tôi hỏi, “Sao lại muốn đem em bán hả? Trình Thần, em không vui chút nào, rất không vui!” Tôi không nhìn Trình Thần mắt đã đỏ hoe, cứng rắn quyết tâm quay người vậy xe đi luôn. Tôi nghĩ, nếu không tỏ rõ thái độ, Trình Thần sẽ không hiểu tôi đã quyết tâm thế nào. Nếu chị khổ sở thì cứ để chị khổ sở một thời gian đi.

Về nhà, tôi lôi mớ thuốc bác sỹ cho xem kỹ lưỡng lại một lần nữa, vắc xin bệnh dại phải chích ba lần, hôm nay là mới lần thứ nhất, vẫn còn phải tới bệnh viện nữa, tôi khoanh tròn đánh dấu vào lịch, rồi lại ghi nhắc nhở cả vào điện thoại, chỉ sợ đến ngày đó quên mất, sau này phát dại thì toi...

Vừa ăn tối xong thì Thẩm Hi Nhiên đáng thương gọi điện cho tôi, vừa bắt máy liền nghe anh ta nhận lỗi rồi xin lỗi, rồi rít một hồi mới đem sự tình giải thích rõ ràng.

Thì ra sáng nay lúc Trình Thần mang cơm trưa đến công ty Thẩm Hi Nhiên thì tôi gọi đến, nghe xong điện thoại chị cuống cuống chạy đi, còn Thẩm Hi Nhiên nghe Trình Thần giải thích ba chớp ba nháng nên hiểu

lầm, sau đó thì Tần Mạch đến công ty Thẩm Hi Nhiên họp, lúc bàn tới giá cả dự án, Thẩm Hi Nhiên bị Tần Mạch ép tới hết đường lui, liền gửi một tin nhắn qua cho Tần Mạch. Còn Tần Mạch xem tin nhắn xong, chỉ bỏ lại một câu nhà có việc liền vội vàng vàng rời khỏi, không có Tần Mạch, dĩ nhiên Thẩm Hi Nhiên đã đạt được mức giá mình muốn. Về đến nhà, thấy Trình Thần nước mắt tuôn rơi, hỏi ra mới biết mình đã gây họa rồi, nên vội gọi điện thoại xin lỗi tôi.

Anh ta vừa gian nan giải thích với tôi, vừa phải nghe tiếng Trình Thần bên kia quát mắng: “Gian thương! Thẩm Hi Nhiên anh là đồ gian thương!”

Lúc này tôi mới biết hôm nay quả thật đã hiểu lầm Trình Thần, khó trách chị đau lòng tới mức đó, tôi vội kêu Thẩm Hi Nhiên chuyển máy cho chị, ngoan ngoãn nhận sai, xin lỗi, dỗ dành một hồi chị mới chịu nín khóc.

Cúp điện thoại, tôi nằm vùi trên sofa, tiết mục trong tivi ồn ào ngày trước mắt nhưng không hề vào đầu tôi chút nào. Ngẫm nghĩ lại những lời Thẩm Hi Nhiên vừa nói, Tần Mạch rời khỏi công ty Thẩm Hi Nhiên sau Trình Thần rất lâu, nhưng lại đến sớm Trình Thần rất nhiều... Chắc chạy xe khủng khiếp lắm đây, lần này bằng lái của anh bị tính không ít điểm rồi (*).

(*) TQ có quy định về việc tính điểm cho bằng lái khi vi phạm luật GT, việc nộp phạt dựa vào số điểm vi phạm, nếu không nộp sẽ chịu hình thức xử lý khác như giam bằng, giam xe, thi lại...

Hơn nữa, lúc ở cổng bệnh viện rõ ràng anh ta thấy tôi hiểu lầm Trình Thần, thậm chí còn xảy ra tranh cãi, nhưng anh ta không hề nói rõ sự việc, chẳng lẽ muốn chờ tôi mắng Trình Thần, rồi để cho Trình Thần về nhà xử lý Thẩm Hi Nhiên, nhằm bù lại tổn thất do sự việc hôm nay sao.

Thực ra Tần Mạch mới chính là kẻ nham hiểm thực sự nha...

Nghĩ lòng vòng một hồi, cuối cùng lại nghĩ tới câu nói khi anh nổi giận đùng đùng —— em là của anh, mỗi tác da tác thịt đều là của anh...

Làm tôi, chết tiệt, động lòng rồi!

Nhưng, anh càng như vậy tôi lại càng không thể hiểu, nếu đã để ý tôi đến thế, sao hai năm trước sao lại dễ dàng nói lời chia tay như vậy, cho dù việc đó là do tôi trong lúc tức giận nhất thời thốt ra. Nhưng chẳng lẽ anh ấy không hiểu, người con gái khi nói lời chia tay kiểu đó chẳng qua là để đàn ông dễ dàng thôi sao.

Nhưng anh thì lại đồng ý luôn...

“A!!!” Tôi nằm ngửa ở trên sofa, buồn bực rống to, “Phiền quá đi thôi, đồ cầm thú chết tiệt!”

Thứ hai, tôi đến bệnh viện chúc ngửa, ra khỏi phòng khám tôi vừa ôm hông vừa oán hận y tá nặng tay, đi ra thang máy. Cửa thang máy vừa mở, một gương mặt quen thuộc bước ra, là chị Lâm, khách hàng hiện giờ của tôi. Thấy tôi, chị gật đầu chào hỏi thăm: “Cô Hà bị bệnh à?”

Tôi gãi gãi đầu, cười hì hì: “Trúng gió bị cảm, trúng gió bị cảm. Chị Lâm không khỏe sao?”

Chị cũng cười cười: “Bệnh cũ lâu năm, thứ hai nào chị cũng phải đến khám, không sao đâu.”

Tôi gật đầu chào chị, chị xoay người đi, lúc bước vào thang máy tôi nhìn theo, lại thấy chị đi về hướng khoa tâm lý.

Trùng tu nhà lượng công việc rất lớn, nhưng khi trình tự công việc đã được xếp lịch ổn thỏa, chỉ còn vài việc tay chân tôi có thể giao cho thực tập sinh Tiểu Triệu xử lý, còn mình chỉ cần phụ trách về bản thiết kế là ổn. Trong khoảng thời gian này, chị Lâm phải ở khách sạn, chị không phải đi làm, thời gian rảnh rỗi rất nhiều, lúc nào hứng chị lại đến đứng trên lầu xem chúng tôi làm việc. Có vẻ như đây là việc duy nhất chị có thể làm vậy.

Lúc công việc thư thư chị hay mời tôi đi uống trà, nói chuyện phiếm. Lâu dần, cả hai cũng trở nên thân thiết hơn.

Nói chuyện với chị nhiều tôi có cảm giác chị là một người phụ nữ dịu dàng, gần như yếu đuối, chị không có con nhưng cũng có tới hai mươi mấy năm làm bà chủ gia đình, chồng cũ nhỏ hơn chị ba tuổi, trong mắt anh

ta chỉ có công việc, rất ít về nhà. Còn chị là không phải là người hướng ngoại, ngày ngày chỉ quanh quẩn trong nhà, ngôi nhà trống vắng này là cả thế giới của chị.

Có lẽ do ảnh hưởng của thời kỳ mãn kinh, cuộc sống như vậy khiến chị thấy buồn chán, tối nào cũng mất ngủ, cứ nhắm mắt lại thấy như có ma quỷ muốn bắt mình, chồng thì mãi mê kiếm tiền bên ngoài, việc giao tiếp trò chuyện giữa vợ chồng ngày càng ít đến đáng thương, mỗi lần gọi điện cho chồng để tìm kiếm nguồn an ủi thì bên kia luôn trong trạng thái bận rộn, chị nhận ra cuộc hôn nhân này không còn ý nghĩa nữa, nên đã đưa đơn ly hôn.

Tôi thấy được, một người phụ nữ dịu dàng như chị nếu không phải bị ép đến đường cùng, nhất định sẽ không có can đảm đưa đơn ly dị chồng.

Thoát khỏi sự trói buộc của hôn nhân, chị mất đi sự chờ mong, không còn chờ mong, thất vọng cũng giảm xuống. Bây giờ chị đang cố gắng hòa nhập với cuộc sống mới, theo yêu cầu của bác sỹ chị cần gặp gỡ nhiều người và nói chuyện nhiều hơn.

Tôi rất vui khi thấy tinh thần chị đang dần dần hồi phục.

Ngay lúc tôi cho rằng sự việc đang phát triển theo hướng ngày càng tốt hơn, thì một chuyện hoàn toàn ngoài dự kiến đã xảy ra. Hôm đó, tôi không đến nhà chị Lâm mà ở văn phòng công ty cùng Tiểu Triệu thảo luận cho bản thiết kế hợp lý hơn, đang bàn bạc thì chị Lâm gọi đến, tôi nghe máy thì thấy bên kia có tiếng ồn ào, sau đó không nói gì liền tắt máy.

Thấy lạ tôi vội vàng gọi lại, điện thoại reo rất lâu mà không có người bắt máy, sau đó gọi lại lần nữa thì điện thoại đã tắt máy.

Tôi trầm nghĩ chắc di động chị hết pin nên cũng không để tâm lắm, tiếp tục công việc.

Nhưng đến chiều, cảnh sát đột nhiên gọi điện tới, kêu tôi lập tức đến bệnh viện thành phố, trong lòng tôi vô cùng thắc mắc, chẳng lẽ cô bé bán đậu hủ bị tôi ném trứng đầu lần trước vẫn để lại di chứng sao?

Khi tôi nghi nghi ngờ ngờ chạy tới bệnh viện thì thấy một người bị quán trong một tấm nhựa trắng, nhất thời choáng váng rụng rời.

“Đây là... Sao lại thế này?” tôi ngơ ngác hỏi người cảnh sát đứng bên cạnh, người đó lạnh lùng nói: “Chúng tôi tra ra được cú điện thoại gọi đi cuối cùng của người chết là gọi cho cô nên muốn mời cô đến xác định nhân thân nạn nhân, rồi đến sở cảnh sát lấy lời khai.”

“Người chết...” Tôi giật mình lắp bắp, rõ ràng hôm qua chị còn ngồi uống trà với tôi mà, tôi lắp bắp, “Là chị Lâm, đúng là chị ấy, nhưng tại sao... lại chết? Sao lại đột ngột vậy?”

Viên cảnh sát cau mày, nói một cách nghiêm túc: “Mưu sát.”

39. Chương 39

Chương 39. Đục nước béo cò

Nạn nhân, Lâm Tuyết, 45 tuổi, không nghề nghiệp, hai tháng trước ly hôn với người chồng tên là Lục Khiêm, chết trong phòng khách sạn, do nhân viên phục vụ khách sạn phát hiện, nguyên nhân tử vong...

Tôi thở không nổi nữa.

Nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài sở cảnh sát tôi có chút hoảng hốt, không thể tưởng tượng được người hôm qua còn gặp mặt hôm nay đã lìa xa cõi đời — bị bóp cổ cho đến chết. Tôi không hiểu nổi, một người phụ nữ yếu đuối như thế liệu có thể đắc tội được ai mà bị trả thù tàn độc như vậy?

Lấy lời khai xong, tôi quay về công ty, vẫn chưa hết giờ, Tiểu Triệu đang tính toán bản thiết kế, tôi một mình bóp trán, nhàn nhạt nói: “Không cần làm nữa, thu dọn hết đi. Vào đây với chị.” Cậu ta không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn theo tôi vào phòng Tạ Bất Đình.

Tạ Bất Đình ngẩng đầu, nhìn tôi một cái: “Chuyện gì?”

“Đơn hàng trùng tu nhà kia không tiếp tục được nữa.” Tôi thở dài.

Tạ Bất Đình lập tức nhíu mày: “Cô lại bị làm sao nữa vậy? Nhà cũng đã dỡ xong xuôi hết rồi cô lại nói với tôi không làm nữa? Hà Tịch, cô thực sự cho là cô là nhân viên lâu năm thì tôi không dám làm gì cô phải không?”

“Không phải tôi...” Tôi cẩn thận sắp xếp từ ngữ, bất đắc dĩ mở miệng, “Vừa rồi tôi ra ngoài là vì nhận được điện thoại của bên cảnh sát, khách hàng của chúng ta – Chị Lâm đã bị giết tại khách sạn.”

Tiểu Triệu hít sâu một hơi, rồi vội vàng lấy tay bịt miệng. Còn Tạ Bất Đình thì ngược lại, soi mói tôi một hồi mới nói: “Cô thử đưa thêm lý do nào lãng xẹt nữa xem, cô tưởng tôi là con nít ba tuổi sao? Tôi sẽ tin cô à?”

“Tổng Giám đốc Tạ.” Tôi nghiêm túc nhìn ông ta, “Đó là sự thật. Có lẽ cảnh sát cũng sẽ sớm tìm ông để lấy lời khai thôi.”

Ông ta ngẩn ra, lập tức tin lời tôi, nhăn nhó vò vò mớ tóc đang ngày càng hiếm hoi đến mức đáng thương: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Chiều nay mới phát hiện.”

“Được rồi, cô ra ngoài đi.”

Ra khỏi cửa, Tiểu Triệu rụt rè hỏi tôi: “Chị Hà, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Đơn hàng này không làm nữa à?”

“Ừ.” Tôi gật đầu nói, “Việc trang trí bên trung tâm thương mại kia cũng còn vài việc để hoàn công, giờ cũng hết giờ rồi, ngày mai chúng ta qua bên đó.”

Tiểu Triệu vỗ vỗ ngực: “Không ngờ có thể gặp phải loại chuyện thế này, lần đầu tiên trong đời em đó.” Trong lòng tôi không khỏi cười khổ, chị đây cũng khác gì đâu... Tiểu Triệu như đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, quay đầu hỏi tôi, “Chị Hà, chị có sợ không?”

Tôi đến phòng nghỉ, rót cho mình ly nước, hỏi lại: “Sợ cái gì?”

“Chị nói chị Lâm là bị sát hại, không biết hung thủ có vì chuyện chúng ta đã từng tiếp xúc với chị ấy mà đến giết chúng ta luôn không?”

Tôi vỗ vai Tiểu Triệu định nói cậu ta xem phim truyền hình quá nhiều rồi, nhưng nghĩ lại, cú điện thoại cuối cùng của chị Lâm là gọi cho tôi, tuy tôi không nghe được gì, nhưng cảnh sát thông qua đó có thể tìm được tôi, vậy tên hung thủ có khi nào cũng...

Tôi bị chính ý nghĩ của mình dọa tới mức xanh mặt.

Hết giờ, tôi không dám ngồi xe buýt mà gọi taxi về nhà.

Buổi tối ở nhà một mình, tôi vặn tivi to hết cỡ mà vẫn không át được cảm giác sợ hãi, nghĩ đến gương mặt nghệt thờ tím tái của chị Lâm, tôi càng run rẩy, cơn gió đêm thổi bay rèm cửa sổ cũng khiến tôi toát mồ hôi. Nhịn không được, tôi đứng dậy đến bên cửa sổ, đang định đóng lại thì chợt thấy ánh chớp sáng của đầu mẫu thuốc lá trước khi bị dập tắt, bóng một người đàn ông khoác áo đen, hai bàn tay chấp lại lỏng vào tay áo bên kia, bước đi dưới ánh đèn, rồi mất hút ở góc đường.

Tôi vội vàng đóng sập cửa lại, tiện tay kéo luôn rèm cửa sổ, trùm chăn kín mít, bàn tay nắm điện thoại run run, tôi rà danh bạ điện thoại từ đầu tối cuối nhưng không biết phải gọi cho ai.

Đúng lúc, màn hình điện thoại chớp sáng, rung bần bật, tôi hoảng hồn, nghệt ra hồi lâu mới nhận điện thoại: “Alo?” giọng nói gấp gáp, như mong muốn ngay lúc này có một người, bất kể là ai, có thể trò chuyện cùng tôi.

“Là anh.” Giọng nói trước sau luôn bình tĩnh của Tần Mạch qua tai tôi truyền thẳng tới não.

Tôi ép mình ổn định lại tinh thần, ừ nhẹ một tiếng.

Đầu dây bên kia, Tần Mạch có vẻ rất vui, ngữ điệu khi nói chuyện cao vút, tôi có thể tưởng tượng được vẻ mặt khi nhếch môi cười của anh: “Hà Tịch.” Anh gọi tên tôi, “Bạn trai em là cái vị luật sư tên Phương Thả đó phải không?”

Lúc này đầu óc tôi còn đang mờ mịt, chỉ nhớ lúc trước tôi từng nói dối anh là có người khác, nên tùy tiện ừ một tiếng.

“Tiếc thật đấy” anh nói nhanh “Anh theo số em đưa gọi điện nhận lỗi với anh ta, luật sư Phương là người hiểu lý lẽ, rất vui vẻ chấp nhận sự ‘xin lỗi’ của anh. Có điều anh ta nhất quyết phủ nhận cái thân phận em phong cho anh ta. Chà, thì ra cô Hà là đang yêu thầm nhớ trộm người ta.”

Tôi há miệng, đột nhiên phát hiện mình giấu đầu lòi đuôi...

“Nhưng mà Hà Tịch này, sao em yêu thầm người khác mà cũng có thể thất bại thế nhỉ?” anh nói tiếp, “Lâu như vậy mà còn phải xin số điện thoại anh ta từ người khác.”

Tôi nhớ lại hôm trước lúc tôi xin Phương Đình số điện thoại của Phương Thả rồi ghi vào lòng bàn tay Tần Mạch, mà trong lòng muốn khóc thét vì ân hận, Hà Tịch, mi đúng là cái đồ khờ khạo, đến nói dối cũng không xong!

Đương nhiên tôi chỉ dám tự phỉ nhổ trong lòng thôi, chứ thực tế thì nghĩ, thua gì thì thua chứ không thể mất hết khí thế nên từ trong chăn chui ra, ngồi dậy, bình tĩnh phản kích: “Nhưng mà, Tần Mạch này, anh còn thất bại hơn ấy chứ, đến theo đuổi một người thất bại như Hà Tịch mà cũng không xong.”

“Đối đáp rất giỏi” Sau khi trầm mặc hồi lâu, anh đánh giá tôi.

“Cám ơn đã khích lệ.”

Nói xong, đầu dây bên kia liền im lặng, nếu là bình thường, chắc chắn tôi đã cúp máy luôn, nhưng đêm nay tôi lại ngại ngừng hy vọng có thể được nghe thêm giọng nói của anh, hòng xua tan cái lạnh lẽo ban đêm cũng như gạt bỏ sự sợ hãi vô hình trong đầu tôi.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, tôi nghe đầu bên kia có tiếng bút lướt soàn soạt trên giấy, chợt nhớ cái đêm cách đây hai năm, khi chúng tôi xa xôi cách trở, chỉ biết cảm nhận niềm vui, nỗi buồn hay những rung cảm của đối phương qua chiếc điện thoại.

“Tần Mạch.” Tôi gọi tên anh, giọng nói có chút dựa dẫm của tôi bị phỉ nhổ bởi chính sự kiêu hãnh của mình.

“Em chưa tắt máy sao?” dường như anh có vẻ ngạc nhiên.

Tôi thấy lạ: “Muốn cúp máy sao anh không cúp?”

Anh im lặng hồi lâu: “Anh nói anh không đành lòng, em tin không?” Tôi cười nhạt, không thèm để ý mấy lời ngon tiếng ngọt đó. Tần Mạch ngừng một chút rồi hỏi: “Hà Tịch, em lại gây ra chuyện gì phải không?”

Mặt tôi cứng đờ, liền nghĩ đến gương mặt tím tái kia, sau lưng cảm giác như có cơn gió lạnh thổi qua, nhận không được tôi hỏi: “Anh đã từng thấy người chết bao giờ chưa?”

“Em lại có chuyện gì vậy?”

Tôi nghĩ chuyện này không thể kể cho Tần Mạch được, nếu đã muốn từ chối anh thì phải từ chối triệt để, để cuộc đời hai chúng tôi không có bất kỳ mối liên hệ nào nhưng cái miệng tôi đã hoàn toàn bán đứng chính mình, kể tường tận từ đầu đến cuối cho anh nghe, kể xong còn hỏi một cách bất an: “Có khi nào tên hung thủ kia đến tìm tôi... giết người diệt khẩu không?”

Tần Mạch yên lặng chốc lát liền nói rất nghiêm túc: “Rất có thể, cho nên trong thời gian này tốt nhất là em đừng ở một mình, vừa hay nhà anh đang còn phòng trống.”

Miệng tôi giật giật: “Anh tưởng là tôi đang giỡn sao?”

“Anh cũng đâu có giỡn.” Tần Mạch nói, “Với cái tính tình thối hoắc của em, nếu đã chịu kể cho anh nghe chuyện này thì chứng tỏ bây giờ em đã sợ đến không ngủ nổi rồi.”

Tôi trầm mặc.

Anh nói: “Ngày mai hết giờ làm anh đón em...”

“Tần Mạch, lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn là hành vi vô cùng đáng xấu hổ.”

“Bất được thỏ tất là quang vinh.”

Tôi nhận ra rằng, một khi Tần Mạch mà vô lại thì tôi chỉ có nước bó tay, cuối cùng đành buông một câu: “Tôi sẽ không cho anh cơ hội đâu!” rồi thở phì phì gác điện thoại.

Có điều sau một hồi nháo nhào như vậy, trong lòng tôi lại thấy an tâm lạ, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, lúc tôi và Tiểu Triệu kết thúc công việc ở trung tâm thương mại đã là bảy giờ tối, sau khi tạm biệt Tiểu Triệu, tôi một mình đi tàu điện ngầm về nhà, di động trong túi kêu vài lần, tôi biết là Tần Mạch gọi nhưng lơ đi. Mà anh cũng rất tử tốn, cứ mười phút gọi một cuộc, dường như muốn khiêu khích sự kiên nhẫn của tôi vậy.

Tàu điện ngầm đến bến, tôi lẫn trong đám người xô đẩy rời tàu, vừa ra khỏi bến thì nghe như có ai ở đằng sau gọi tên tôi, quay đầu thì thấy một người đàn ông xa lạ mặc áo khoác đen đang lao tới, hắn ta tóm lấy cánh tay tôi kéo đi.

Tôi kinh hãi, giãy dụa cố thoát khỏi tay hắn rồi lớn tiếng quát: “Anh làm gì vậy?”

Tiếng quát tức giận với âm thanh cao khiến đám người xung quanh đều hướng về phía chúng tôi, tên kia làm ra vẻ vô cùng tức giận quát vào mặt tôi: “Em nói anh làm gì à! Anh đón em về nhà!”

Tôi ngơ ngác, đón tôi về nhà? Rõ ràng là tôi không biết người này.

Hắn lại ra sức kéo tôi: “Nhiều người nhìn như vậy mà em không thấy mất mặt sao? Mau về nhà với anh, có chuyện gì nói sau.”

Làm gì có chuyện kéo tôi dễ dàng vậy, tôi nhanh chân chạy trốn qua một bên, vừa trốn vừa kêu to: “Tôi không quen anh!”

“Cái gì mà không quen? Mới cãi nhau một tí liền nói không quen, cái thói gì vậy?” Hắn nói xong liền nhảy tới túm cánh tay của tôi, “Mau về với anh.”

“Tôi không biết anh.” Tôi cố gắng giãy dụa, nhưng hắnm tóm tay tôi rất chặt, tôi hoảng sợ cầu cứu người đi đường, nhưng xung quanh ai cũng bày ra bộ mặt cười cợt cảnh đôi-vợ-chồng-cãi-nhau, tâm trạng tôi đầy tuyệt vọng. Đúng lúc di động trong túi lại reo, tôi dùng tay còn lại nghe máy, kêu lớn: “Tần Mạch! Cứu em! Em đang ở bến tàu điện ngầm gần nhà, cứu...”

“Chát!” người đàn ông kia tát một cái trời giáng mặt tôi, đầu tôi ong ong, hắn ta ném bay chiếc di động của tôi, giận dữ hét: “Tôi đã cảnh cáo cô không được qua lại với thằng đó nữa mà!”

Tôi ngăn người nhìn chiếc điện thoại nằm trên đất, hắnlôi tôi đi, tôi mơ hồ nghĩ, tên này kéo tay tôi, ném di động của tôi, giờ còn định cướp luôn tôi. Trong cơn giận dữ tôi lại trở nên bình tĩnh hơn.

“Buông ra.”

Sao mà hắncó thể nghe lời tôi chứ, nên tôi nói tiếp, “Anh sẽ hối hận.”

40. Chương 40

Chương 40. Yếu đuối

Lúc Tần Mạch hồng học chạy đến thì đã thấy một đám người đi đường đang vây quanh với những tiếng xuýt xoa.

Trên mặt người đàn ông mặc áo đen kia đầy những vết cào trầy máu của tôi, mu bàn tay anh ta còn in rõ hai dấu răng sâu hoắm đang rỉ máu. Còn tôi thì đang không ngừng day cái gót giày cao ngất ngưỡng vào ‘cửa sau’ của hắn, cười nham hiểm nói:

“Chị mày còn một mũi ngứa bệnh đại chưa chích, coi như sau này mày lãnh đủ nhé.”

Hai người cảnh sát đi theo sau Tần Mạch vội vàng lao tới, một người lo kéo tôi còn người kia thì lôi tên áo đen kia ra xa, trông có vẻ như sợ tôi lên cơn cần chết anh ta.

Tôi tóm tắt lại sự việc, hai người cảnh sát kinh hãi nhìn tôi rồi lật đật mang tên kia đi luôn.

Tôi quay đầu nhìn Tần Mạch, anh cũng đang nhìn tôi chăm chăm, vừa rồi chắc là lao vội vàng đến đây, vẫn chưa hết mệt nên vẫn đứng thở hổn hển. Hơi thở như những làn khói trắng của anh chớp mắt đã biến mất trong tiết trời lạnh giá ban đêm.

Thấy hết cảnh náo nhiệt để xem, người qua đường xung quanh cũng lần lượt tản đi, như những làn gió vô hình lướt qua chúng tôi.

Tôi phỉ phỉ tay, cười nói: “Anh hùng cứu mỹ nhân à? Anh tới trễ rồi.”

Anh từ từ lấy lại nhịp thở, hai mắt vẫn chăm chú nhìn tôi: “Thật không?”

Anh bước nhanh đến, gơ tay ra nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng, tôi cảm nhận được vòng tay của anh cũng như hơi thở ấm áp phả bên vào bên tai. Anh nói: “Hà Tịch, nếu em thật sự kiên cường như vậy, thì sao giờ lại run rẩy thế kia?”

Trong vòng tay khiến tôi đang ấm dần lên của anh, tôi mở to mắt bình tĩnh nhìn những ánh đèn lạnh lẽo sáng lấp lánh của thành phố qua vai anh, cứng rắn nói: “Em lạnh.”

Anh càng ôm chặt hơn, nhưng vòng tay ấm áp này lại khiến tôi càng run rẩy hơn.

Có lẽ ai cũng vậy, khi phải một mình đối mặt với nguy hiểm, vì biết rằng ‘chạy đâu cho thoát’ cho nên buộc bản thân phải cứng rắn chẳng khác kim cương, nhưng chỉ cần có người nhẹ nhàng an ủi thì sự tủi thân, sợ hãi sẽ từ đâu ào đến như dòng nước vỡ bờ, lấp đầy cơ thể.

“Tần Mạch.” Tôi khàn giọng nói, “Hắn ném di động của em, còn tát em một cái nữa, nhưng xung quanh chẳng ai muốn giúp em.”

Hơi thở của Tần Mạch bên tai tôi thoáng trở nên nặng nề, anh im lặng hồi lâu, như đang kiềm chế cảm xúc, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại: “Hà Tịch.” Anh vỗ nhẹ đầu tôi, chậm rãi nhấn mạnh từng tiếng, “Không sao, em đừng sợ, có anh ở đây.”

Hai hốc mắt tôi liền đỏ hoe, hai năm trước, cũng trong một đêm ngượng ngập thế này, tôi chỉ có thể mượn một cú điện thoại kể lể sự tủi thân để thể hiện sự khoan dung đối với việc ‘không ở bên cạnh’ của anh, để rồi tiếp tục chờ đợi trong vô vọng.

Anh ôm chặt tôi: “Hà Tịch, sau này bất kể lúc nào em không vui anh cũng sẽ ở cạnh em.”

Tôi nghe lời nói ngọt ngào đến hoang đường của anh liền hít sâu một hơi, lạnh đạm phản bác: “Đây là điều không thể. Mỗi kỳ ‘đèn đỏ’ hàng tháng tôi đều không vui, bị sếp la cũng không vui, công việc mệt mỏi cũng không vui, béo lên cũng không vui.”

Tôi tưởng rằng anh sẽ cười bất đắc dĩ, nhưng ngược lại anh vẫn nghiêm túc nói như đang tuyên thệ: “Nếu em đồng ý, anh đều có thể ở cạnh em.” Tim tôi, vì những lời nói này, bất giác trở nên hỗn loạn.

“Tần Mạch.” Trong lòng anh, tôi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “Lời ngon tiếng ngọt không phải là phong cách của anh.”

“Bây giờ thì phải rồi.”

Cuối cùng tôi tạm thời gỡ bỏ sự kiêu ngạo, để cảm xúc yếu mềm tùy ý lấn ướm lý trí, hai tay ôm lấy eo anh, từ từ siết chặt tìm kiếm thêm sự ấm áp từ anh: “Đây không phải là đồng ý nổi lại quan hệ với anh đâu nha.” Tôi vừa kiên quyết khẳng định lập trường của mình lại vừa tham lam hấp thụ hơi ấm trên người anh, “Tần tiên sinh, ngày mai chúng ta đấu tiếp.”

“Ừ.” Anh nói, “Ôm xong rồi thì về nhà thu dọn rồi chuyển đến nhà anh luôn đi.”

Tôi đẩy anh ra, vẫn từ chối đề nghị này như trước.

Anh nói: “Nếu lại xảy ra chuyện như thế này, Hà Tịch, em có thể bảo đảm mình sẽ an toàn không?”

“Cứ cho là tôi chuyển đến nhà anh cũng không thể nào tránh được chuyện này tiếp tục xảy ra.”

Tần Mạch hươu hươu chìa khóa xe trước mặt tôi: “Em sống với anh thì dĩ nhiên anh sẽ đưa đón em đi làm” Nghĩ nghĩ, anh lại nói tiếp, “Em có thể tiết kiệm ít tiền xe đấy.”

Trong lòng tôi nhấp nhồm: “Nhưng không phải nhà anh mới mua vẫn chưa trang trí sao?”

“Nhà ba mẹ anh vẫn chưa bán.” Thấy tôi vẫn do dự không tin, anh ra vẻ vô tình nói: “Dạo này công việc cũng không nhiều nên tối nào anh cũng ở nhà nấu cơm...”

Bao ăn ở, đi làm đưa đón miễn phí, mắt tôi sáng trưng nhưng ngay lập tức sụp xuống, thế này chẳng phải là bán rẻ lòng tự trọng sao, mặc dù hôm nay tôi đã mềm nhũn đi trong vòng tay ấm áp của anh, nhưng không thể vì thế mà quên đi hành vi tùy tiện đáng hận muốn đến thì đến, muốn đi thì đi của anh...

Tần Mạch nhìn xa xa, rồi ‘thả mối’ tiếp: “Thỉnh thoảng còn có bữa sáng.”

Thực ra... ‘trốn tránh nguy hiểm’ cũng không tính là bán rẻ lòng tự trọng, tôi nghĩ, chỉ cần không quan tâm đến anh là được. Nếu anh muốn động tay động chân với tôi, tôi cũng còn một mũi phòng đại chưa chích, sợ gì chứ.

Anh không ngừng nỗ lực: “Hà Tịch, hôm qua là mư sét, hôm nay thiếu chút nữa em bị người ta bắt đi mất, bây giờ em còn dám ngủ một mình ở nhà sao?”

Tôi cân nhắc, đây quả là một vụ mua bán có lời, vì thế gật đầu: “Được rồi, để tôi về thu dọn đồ.” Tôi ngẩng đầu nhìn anh một cái, đúng lúc thấy anh cũng đang khấn trương quan sát tôi, bốn mắt chạm nhau, anh nhanh chóng nhìn ra chỗ khác, nghe được câu trả lời của tôi, anh cũng chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, giống như chuyện-trong-dự- đoán vậy.

Tôi nhận thấy mặc dù anh đang rất cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng khóe miệng vẫn không nhịn được giật giật vài cái.

Cái vẻ trẻ con này của anh làm tôi rất muốn cười, nhưng rồi nghĩ lại, thấy hành vi của mình cũng trẻ con không kém. Tôi bĩu môi, sai anh: “Anh đi kiêng đồ giúp tôi.”

“Xe anh sẽ đậu dưới lầu nhà em” Anh vừa đi theo tôi vừa nói.

Tôi thấy lạ: “Không phải anh nói đến đón tôi tan sở sao?”

“Cô Hà, em có nghe điện thoại của anh không?” Anh tà tà nhìn tôi một cái, “Có điều anh biết chắc chắn em sẽ không nghe máy nên chạy thẳng đến nhà em luôn.”

“Vậy sao anh còn gọi điện liên tục vậy?”

“Anh đang theo đuổi em.” Anh thẳng thắn, “Có người nói như thế mới thể hiện được sự thành khẩn và lòng kiên trì. Em không cảm nhận được sao?”

“Tôi cảm thấy rất phiền phức.”

Tần Mạch gật gật đầu, không nói nữa.

Sự im lặng kéo dài cho tới lúc đến nhà Tần Mạch, ngôi nhà vẫn không có gì thay đổi, vẫn gợi lên cảm giác ấm áp như trước.

Anh mang giúp tôi quần áo và mấy thứ linh tinh về phòng, rồi lấy quyển sách hồng trên sô pha quăng vào sọt rác, tôi thấy lạ, người như Tần Mạch sao lại xem quyển sách có cái bìa như vậy, tôi đảo mắt nhìn cái bìa sách, suýt chút nữa phụt cười — “Phương kể theo đuổi tình yêu”.

Tôi hỏi: “Đây là cái gì?”

Anh thành thật nói: “Là cuốn sách chỉ cho anh biết để chứng tỏ thành ý hãy gọi điện thoại liên tục.”

Tôi rất muốn cười, trong lòng chợt thấy ‘rưng rưng’, nhân lúc Tần Mạch đi vào nhà vệ sinh, tôi nhặt quyển sách lên, ngồi trên sô pha lật vài trang. Trong sách có mấy trang được đánh dấu, tôi tưởng tượng cảnh Tần Mạch mặt mày nghiêm túc ngồi nghiền cứu quyển sách hồng này, khóe môi không khỏi cong lên.

Một tên ngốc nghếch không biết cách yêu...

Bỗng nhiên, quyển sách trên tay bị giật mất, Tần Mạch hơi mất tự nhiên, khụ một tiếng: “Mau lên dọn dẹp phòng em đi.”

Tôi không nhúc nhích, chăm chú nhìn anh rồi hỏi thật lòng: “Tần Mạch, anh còn thích em sao? Thích từng nào? Nếu đã thích như vậy vì sao khi đó lại nói lời chia tay?”

Anh nghe xong, ngẩn ra, rồi im lặng một lúc mới nói: “Lúc ấy... Không còn cách nào khác.”

Tôi thấy tủi thân, bực bội hỏi: “Em đã quyết tâm chờ anh mà không đòi hỏi biết ngày trở về thì anh không còn cách nào khác gì chứ?”

Anh nhẹ nhàng cảm thán: “Bởi vì để em chờ đợi như vậy, anh không chịu nổi.”

“Không chịu nổi?” Tôi thấy thật nực cười, “Tần Mạch, em có khiến anh cảm thấy rất áp lực không? Em có mặt dạn mày dày sống chết đòi anh về cưới không?”

Anh nhúm mày: “Ý anh không phải như vậy.”

Tôi không muốn nghe anh giải thích: “Thôi bỏ đi, ý anh có phải như vậy hay không thì bây giờ cũng chẳng quan trọng nữa. Em mệt rồi, đi ngủ trước đây.”

Anh mấp máy môi, nhưng cuối cùng chỉ nói: “Ừ, đồ của em trong phòng mẹ anh lúc trước.”

Buổi tối, tôi lăn qua lăn lại trên giường đến nửa đêm, cuối cùng không chống chọi được nữa, chìm dần vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Tần Mạch gõ cửa phòng gọi tôi xuống ăn sáng. Tôi không ngờ anh lại thật sự nấu bữa sáng cho mình, rửa mặt xong, xuống lầu thấy một bàn đầy ắp đồ ăn, tôi choáng váng: “Anh kêu đây là bữa sang hả?”

“Ừ.”

“Anh nấu ?”

“Ừ.”

Tôi bán tín bán nghi ăn xong bữa sáng vô cùng phong phú đó, sau đó Tần Mạch ngoan ngoãn đưa tôi đến công ty. Một ngày ‘sóng yên bể lặng’ cứ thế trôi qua, buổi tối Tần Mạch lại chăm chỉ tới đón tôi, về đến nhà thì vừa lúc nhân viên khách sạn đưa cơm tới, tôi lạnh lùng nhìn Tần Mạch thanh toán tiền, sau đó mang một đồng đồ ăn vào phòng.

Tôi mát mẻ: “Anh nấu?”

“Anh chỉ bọn họ nấu.” Anh tỉnh bơ lấp liếm.

“Thật là xấu hổ.” tôi sầm soi một hồi rồi hỏi, “Không phải anh cũng biết nấu ăn sao?”

Tần Mạch nhìn đồng hồ: “Thế nên, hàng ngày cô Hà vẫn đi siêu thị mua đồ về nhà nấu ăn vào giờ này phải không nhỉ?”

“Đúng vậy, hồi nào giờ em đều như vậy hết.” Tôi kiêu ngạo trả lời, các loại mùi vị của mì Khang Sư phụ bay vèo vèo qua đầu.

Những ngày dẫu dẫu đá đá của tôi và Tần Mạch yên ổn trôi qua.

Tôi im lặng quan sát mấy ngày liền, thấy ‘bên kia’ cũng có không có chuyện gì lạ xảy ra, nên dần dần yên tâm, bắt đầu nghĩ đến việc dọn khỏi nhà Tần Mạch, đột nhiên nghe tin vụ án của chị Lâm đã phá được và kẻ tình nghi đã bị bắt giam, viện kiểm sát đã khởi tố bị can, mấy ngày nữa sẽ đưa ra xét xử.

Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc hoàn toàn không phải là những tin tức đó, mà là kẻ bị tình nghi kia.

Giám đốc thuộc tập đoàn Trì Ý, chồng cũ của Lâm Tuyết — Lục Khiêm.

Là người chồng cũ nhỏ hơn chị ba tuổi, rất yêu chị, anh ta đã trả một món tiền lớn để thuê người bóp cổ giết chết vợ mình.

41. Chương 41

Chương 41. Thế nào mới là phán xét

Lúc Tần Mạch nói chuyện này, chúng tôi đang ngồi đối diện nhau cùng ăn bữa tối, anh nói rất bình thản nhưng tôi thì bị dọa mất vía.

“Sao...sao anh biết?” tôi hỏi.

“Cái tên lần trước định bắt cóc em ấy, lúc bị bắt vào đồn cảnh sát, anh đã nhờ người quen trong đó để ý hắn.” Tần Mạch giải thích đơn giản, “Sau này điều tra ra mới biết hắn ta chỉ là kẻ được thuê, một người họ Mã thuê hắn bắt cóc em đưa đến một ngôi nhà bỏ hoang ở ngoại thành, nhưng bắt để làm gì thì hắn không biết, cảnh sát dựa vào lời khai của hắn đã lần ra tên họ Mã đang ở ngoại thành, từ đó mới lộ ra vụ án của Lâm Tuyết.”

Tôi nghi hoặc: “Lộ thế nào?”

“Cô Hà, trí tưởng tượng của em thật không phong phú chút nào.” Tần Mạch chọc tôi một câu rồi mới nói, “Tên họ Mã kia chính là hung thủ sát hại Lâm Tuyết, sau khi bị bắt, hắn đã thành thật khai mình đã nhận của Lục Khiêm bao nhiêu tiền, rồi giết người như thế nào. Còn vì sao hắn lại ra tay với em... bởi vì trước khi chết, Lâm Tuyết đã gọi điện cho em, hắn sợ em đã nghe được cái gì đó nên tự ý mượn người định bắt cóc em ra ngoại thành... chôn sống.”

Tôi hoảng hồn, nghĩ đến chuyện hôm trước mà phát run.

“Có điều, không ai ngờ được cô Hà đây lại ‘dũng mãnh’ đến như vậy.” Tần Mạch cắn một miếng thịt, giọng nói nghe có vẻ tự hào. Cứ như người ‘đơn phương độc mã’ hạ gục tên bắt cóc ngày hôm đó chính là anh vậy.

Nhưng trong đầu tôi lúc này chỉ xoay quanh một vấn đề: “Tại sao Lục Khiêm lại mượn người giết chị Lâm chứ? Cho dù không còn là vợ chồng, thì cũng đâu cần phải ‘đuổi cùng giết tuyệt’ như vậy?”

“Nghe nói khi bị tạm giam, anh ta chỉ thừa nhận chuyện mình thuê người giết vợ, ngoài ra không khai thêm bất cứ điều gì nữa.”

Tôi không còn lòng dạ nào ăn cơm nữa liền buông bát đũa: “Khi nào thì xét xử? Em muốn đi nghe” Tôi muốn biết Lục Khiêm rốt cuộc là loại người thế nào.

Tần Mạch hờ hững nói: “Án này liên quan các vấn đề riêng tư nên sẽ không đưa ra xét xử công khai.”

Tôi đảo mắt: “Vậy em đến với tư cách là người bị hại chắc là được chứ gì, Chẳng phải tên họ Mã kia định bắt cóc em sao? Trong vụ án này em cũng là nạn nhân, cũng bị tổn hại tinh thần đấy nha.”

Tần Mạch nghe xong lời này của tôi, nhếch môi cười: “Đã vậy, cô Hà có muốn tôi mời luật sư hộ không? Chúng ta cũng tranh thủ đòi ít tiền bồi thường.”

“Tôi không phải loại ‘có thù tăt báo’ như anh.”

Ngày phiên tòa xét xử, tôi bất ngờ đụng phải một người ngoài dự đoán bên ngoài tòa án.

Phương Thả mặc quần áo luật sư nghiêm chỉnh, đi nhanh vào phòng xử án, thấy tôi anh có chút ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ thản nhiên gật đầu một cái, rồi đi thẳng vào trong.

Tôi cứ tưởng anh ta là luật sư do Lục Khiêm mời đến nhưng khi phiên tòa bắt đầu tôi mới biết Phương Thả chỉ là luật sư công tố, được mời đến cho có thôi, trong phiên tòa, anh ta chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là dẫn cứ tội danh của bị cáo, ngoài ra không còn việc gì khác. Bởi vì Lục Khiêm không mời luật sư bào chữa, hẳn ta biết tội của mình đã rõ như ban ngày, rất thành khẩn khai nhận.

Thật bàng hoàng, một người đàn ông bốn mươi tuổi, đang trong thời kỳ sung sức nhất, sự nghiệp thành công, việc ly hôn có lẽ sẽ khiến anh ta suy sụp một thời gian, nhưng cũng đâu đến mức phải thuê người giết vợ cũ.

Nhưng câu trả lời của anh ta, lúc công tố viên hỏi nguyên nhân dẫn đến việc giết người, mới khiến tôi thực sự sửng sốt.

“Tôi yêu cô ấy.” Hắn nói, “Tôi không chịu nổi việc cô ấy ở bên người khác sau khi ly hôn với tôi”

Tôi kinh ngạc, đến giờ tôi không quên được dáng vẻ đau khổ, bi thương của chị Lâm khi nhắc đến chồng mình. Theo những gì tôi thấy, toàn bộ cuộc sống của chị đều xoay quanh người chồng ấy, làm sao có chuyện chị sẽ ở bên người khác chứ.

Phiên tòa đã xong phần xét hỏi, lúc tạm ngưng chờ tuyên án, tôi xin gặp riêng Lục Khiêm, vừa lúc thấy Phương Thả đang cầm giấy tờ gì nói chuyện với Lục Khiêm, thấy tôi bước tới, anh ta ngưng lại, nhìn tôi dò hỏi.

Tôi không để ý anh ta, gật đầu chào người đứng sau song sắt: “Lục tiên sinh.”

Anh ta nhìn tôi một cái rồi cũng lịch sự đáp lời: “Hà tiểu thư.”

Tôi hơi ngạc nhiên: “Anh biết tôi?”

“Tôi có nghe nói cô là người phụ trách việc trùng tu nhà tôi. Thành thật xin lỗi vì đã để liên lụy đến cô. Tôi không nghĩ rằng kẻ tôi thuê lại định hại cả cô.” Thái độ của anh ta khiến tôi bất giác cau mày, thấy tôi im lặng, anh ta chủ động hỏi: “Cô tìm tôi có việc gì không?”

“Tôi...” Sau một lúc ngập ngừng, tôi quyết định nói thẳng, “Lục tiên sinh, theo những gì tôi biết về chị Lâm, sau khi ly hôn với anh, chị ấy chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ quen biết với người đàn ông nào khác, chị ấy...” im lặng một lát rồi tôi thở dài nói: “Tôi vẫn nhớ rõ nét mặt dịu dàng của chị ấy khi lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau lúc công ty tôi đến chuyển đồ đi, chị ấy nói anh yêu chị ấy và chị ấy cũng yêu anh”

Lục Khiêm hơi sững lại, rồi lập tức nhếch miệng cười khổ: “Nếu đã vậy... vì sao còn muốn ly hôn với tôi. Tôi biết, hàng tuần cô ấy vẫn đi gặp một người đàn ông, tôi vẫn luôn tin rằng cô ấy sẽ không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với mình, nên chưa từng cho người điều tra cô ấy. Tôi tin tưởng cô ấy như vậy, mà cuối cùng cô ấy vẫn muốn ly hôn, tôi biết tính Lâm Tuyết, nếu đã tự mình đưa ra đề nghị này, tức là cô ấy đã chịu đựng hết nỗi rồi...”

Tôi trầm mặc một hồi, rồi nói: “Lục tiên sinh, đã bao giờ anh từng nghĩ rằng chị Lâm có lẽ không thật sự muốn ly hôn với anh, có thể chị ấy muốn dùng cách này để cứu vãn cuộc hôn nhân của hai người thì sao?”

“Hôn nhân của chúng tôi không có vấn đề gì.”

Có lẽ tôi đã hiểu được sự khác nhau trong suy nghĩ của hai người họ. Lâm Tuyết thì đau khổ dần vặt tìm lý do để có thể duy trì cuộc hôn nhân với Lục Khiêm, chị cứ lặng lẽ theo sau chồng mình, còn Lục Khiêm

thì hoàn toàn không hề biết điều đó, thậm chí anh ta còn không nhận ra rằng vì quá đam mê công việc anh ta đã vô tình bỏ rơi Lâm Tuyết.

“Lục tiên sinh, anh biết không? Lúc đến nhà anh để sửa chữa, tôi thấy phòng nào cũng sạch như lau, giống như lúc nào cũng sẵn sàng chào đón chủ nhân quay về, nhưng đèn phòng khách có mấy cái đã không cháy nữa, chị Lâm thì không với tới trần nhà nên không thể tự thay được. Tính chị ấy nhút nhát, mấy năm nay chỉ ru rú trong nhà lo việc gia đình, xung quanh không có bất kỳ người bạn nào” Tôi hỏi anh ta: “Hai người đã ly hôn bao lâu rồi? Còn trước khi ly hôn đã bao lâu anh không về nhà? Buổi tối đi ngủ chị ấy đều phải uống thuốc ngủ anh có biết không? Thứ hai hàng tuần chị ấy đều phải đi gặp bác sỹ tâm lý, anh có biết không?”

Lục Khiêm lặng người khi nghe những lời tôi nói.

“Ngay đến giây phút cuối cùng, chị ấy cũng chỉ biết cầu xin sự giúp đỡ từ một người mới quen biết như tôi...” Tôi hỏi, “Cuộc sống của hai người thật sự không có vấn đề gì sao?”

Phương Thả đằng hắng một tiếng: “Đã đến giờ tuyên án.”

Tôi xoay người bỏ đi, không ở lại nghe tuyên án. Những gì muốn nói đều đã nói rồi, trong lòng tôi cũng hiểu rõ, đối với Lục Khiêm, phán quyết của tòa hoàn toàn không khiến anh ta tỉnh ngộ, còn đối với Lâm Tuyết, điều chị ấy muốn cũng không phải là việc Lục Khiêm bị kết án thế nào.

Một lời xin lỗi có lẽ đã có thể hóa giải mọi hiểu lầm giữa hai người bọn họ. Nhưng giờ đây, người nên nói đã không có cơ hội để nói, người nên nghe lại chẳng thể nghe.

Ra khỏi tòa, tôi bước vô định trên đường, trong đầu chất đầy những suy nghĩ mông lung, bất tri bất giác bước chân đã bước tới cửa hàng bánh ngọt nơi Phương Dĩnh làm thuê.

Anh chàng chủ quán đẹp trai ghi món cho tôi, rồi Phương Dĩnh bê một đĩa bánh ngọt tới, cười vô cùng rạng rỡ: “Lâu rồi không gặp chị!”

Tôi bị nụ cười tươi rói đầy sức sống của cô bé thu hút, khóe môi cũng vô tình cong lên thành nụ cười: “Lâu không gặp em, con chó nhỏ có bầu kia ở nhà em vẫn tốt chứ?” Nhắc tới chuyện này, Phương Dĩnh liền sáp tới, khách trong quán cũng không đông lắm, nên cô bé thoải mái ngồi tám chuyện với tôi.

“Nó rất khỏe, chỉ có điều suốt ngày có chuyện với anh hai em, hình như nó mang thù hay sao ấy. Hôm trước anh hai ngồi đọc tài liệu, nó lén chạy đến tè một bãi vào giày anh hai, anh ấy tức tới mức nghiền răng ken két, nhất quyết đòi vứt con chó đi, em phải năn nỉ gãi lưng đấy.”

Tôi nhin không được phì cười.

Phương Dĩnh nói tiếp: “Bụng nó bây giờ lớn lắm, mấy ngày nay đi lại chậm chạp hẳn, chị muốn qua nhà em thăm nó không?”

Tôi sờ sờ hai dấu răng trên tay, vội vàng lắc đầu.

“Đúng rồi.” Phương Dĩnh hình như nghĩ ra cái gì, tóm chặt tay tôi, “Người đến nhà em hôm trước là bạn trai chị hả?” Tôi ngơ ngác, Phương Dĩnh hào hứng nói tiếp “Anh ấy rất cao, rất đẹp trai, ánh mắt sắc lẹm cứ như muốn cắt người ta ra vậy.”

Miệng tôi giật giật, cũng đoán ra được là ai rồi. Tôi bóp trán, không biết phải giải thích quan hệ giữa tôi và Tần Mạch như thế nào.

“Anh ấy trông rất đàn ông nha, trông còn oai phong hơn anh em nhiều, chị, chị quả là có mắt nhìn người”

Nhìn vẻ mặt sùng bái của Phương Dĩnh, tôi bất giác thấy tò mò: “Anh ta đến nhà em làm gì vậy?”

“Đến xin lỗi chứ còn gì nữa, anh ấy nói lần trước do hiểu lầm quan hệ của chị với anh hai em, nên lỡ ra tay đánh anh hai, nhưng không biết phải mua gì nên đưa một phong bì dày...” Phương Dĩnh nuốt nước miếng: “Một phong bì vô cùng dày...”

Nghe vậy, tôi sửng sốt: “Anh ta? Xin lỗi?”

“Chứ sao, rất lịch sự, rất chu đáo, làm bọn em ai cũng ngại, lần đó còn liên lụy chị bị chó cắn một phát.” Phương Đình nhìn đồng hồ, “Lát nữa anh hai đến đón em, mình đi ăn cơm luôn nha chị, coi như bồi thường.”

Tôi đang xua tay nói không cần, thì thấy một bóng người đã lướt qua cửa kính, quay ra nhìn, Phương Thả đã đứng ở cửa.

Trong quán cơm bình dân, Phương Đình vẫn không ngừng tăng bốc Tần Mạch, còn tôi im lặng vục mặt vào chén cơm, cuối cùng Phương Thả cũng chen vào một câu: “Cô Hà, nếu cô không quen được người như anh ấy cũng là chuyện bình thường.”

“Tôi thấy anh ấy vẫn còn để ý đến cô lắm, nói thật là tôi thấy cô cũng chẳng cần phải đi xem mặt làm gì nữa.”

Tôi nghĩ hai anh em nhà này chắc chắn đã bị cái bao lì xì dày cộm của Tần Mạch mua đứt rồi. Kệ hai người, tôi nghĩ, đúng là tôi có chút động tâm với Tần Mạch, nhưng chưa động tâm tới mức có thể quay lại với anh, cho dù hai người có nói gì, tôi cũng phải dày vò anh ta thêm đã.

Ăn cơm xong, Phương Thả lái chiếc xe Benben đưa tôi về nhà trước. Tôi đọc địa chỉ nhà Tần Mạch, Phương Thả nheo mắt sẫm soi tôi một hồi lâu.

Đến nơi, trước khi tôi xuống xe, anh ta buông một câu không mặn không nhạt: “Vụ án hôm nay quả có khiến người ta tiếc nuối. Có điều tôi thấy Lục Khiêm này vẫn còn kém cỏi, nếu đổi lại người như Tần tiên sinh, chắc chắn sẽ khiến ‘thần không biết quỷ không hay’”

Tôi lạnh lùng nhìn Phương Thả. Anh ta quay đầu, yên lặng đợi tôi xuống xe.

Ánh mắt dõi theo chiếc xe rời, tôi bước vào trong sân, nhấn chuông hồi lâu nhưng không thấy ai ra mở cửa, tôi thấy lạ, lúc này nhìn mới phát hiện xe Tần Mạch cũng không có ở đây.

Vẫn chưa về sao...

Tôi ngồi xồm trước cửa, móc điện thoại ra định gọi cho Tần Mạch, vừa nhìn điện thoại, tôi ngẩn người, hơn ba mươi cuộc gọi lỡ, mười mấy cái tin nhắn, đều là của Tần Mạch. Giờ tôi mới nhớ ra, lúc ở tòa tôi để điện thoại ở chế độ im lặng, sau đó thì quên luôn.

Tôi nghĩ, chắc anh giận đến xù lông rồi.

Đang định gọi lại cho anh thì điện thoại kêu “ding” một tiếng rồi tắt ngúm... hết pin. Tôi thở dài, gãi gãi đầu, ngoan ngoãn ngồi chờ trước cửa, mắt ngóng ra trước sân chờ chủ nhân về ‘lụm’ vô nhà.

Tôi nghĩ ngợi, lát nữa Tần Mạch về có muốn trút giận thì cứ làm bộ yếu đuối, đáng thương, nhất định sẽ không sao hết.

42. Chương 42

Chương 42. Nảy sinh quan hệ...

Không biết ngồi trước cửa được bao lâu, tôi bắt đầu buồn ngủ, đầu óc bắt đầu lơ mơ, hai mắt díp lại, gục xuống đầu gối.

Đột nhiên, phía ngoài có ánh đèn xe rọi tới, xe Tần Mạch chậm chậm vòng vào. Đèn xe rọi thẳng vào chỗ tôi đang ngồi, ánh sáng làm tôi chói mắt. Tôi nheo mắt, cố gắng thích ứng với ánh sáng, một hồi lâu sau anh mới tắt máy, đèn xe cũng tối theo, Tần Mạch xuống xe, dáng vẻ mệt mỏi.

Tôi vẫn ngồi yên tại chỗ.

Anh bước tới, nhìn tôi rất lâu: “Tại sao không nghe điện thoại?”

“Đặt chết độ im lặng, nên không nghe thấy, lúc nhìn thấy định gọi lại cho anh thì máy hết pin.” Tôi thật thà, dưới ánh đèn yếu ớt ngoài sân, tôi không nhìn rõ sắc mặt anh, ngập ngừng hỏi, “Anh... anh đi tìm em này giờ hả?”

Anh ừ nhẹ một tiếng .

Tôi cảm giác được một cơn bão ngầm đang hình thành sau vẻ bình tĩnh của anh. Tôi trầm suy tính làm sao diễn vở kịch ‘yêu đuối, đáng thương’ mà lại không bị mất mặt. Anh lẳng lặng mở cửa, bước vào trước bật đèn.

Đối diện với vẻ mặt lạnh đậm thế này, tôi trầm hoảng.

Anh thay giày xong mới quay ra hỏi tôi: “Còn chưa chịu vào? “

“Ách... Chân, chân tê quá!”

Tần Mạch thản nhiên chìa tay ra, tôi do dự túm lấy, mới phát hiện lòng bàn tay anh đầy mồ hôi lạnh, lạnh đến buốt người. Anh lật tay, nắm chặt cánh tay tôi rồi dùng sức kéo lên, mà cái chân phải của tôi vì ngồi lâu nên đứng không vững, lảo đảo mấy cái rồi đâm thẳng đầu vào ngực anh, đẩy anh lui về sau nửa bước.

“Xin lỗi...” Tôi lập tức lùi lại, “Chân tê cứng rồi.”

Tôi lắc lắc tay định rút ra nhưng anh nắm rất chặt, chặt tới mức ngón tay trắng bệch, tôi bị nắm đau thấu trời.

“Tần Mạch?” Tôi ngẩng đầu nhìn lên nhưng chưa kịp nhìn rõ thì đã thấy một khuôn mặt sấp tới, đến khi đôi môi lạnh lẽo của anh chạm vào môi tôi, tôi mới giật mình nhận ra anh đang hôn mình.

Tôi bất giác lùi lại, tay kia của anh liền giữ chặt gáy tôi làm tôi không thể động đậy.

Cánh cửa bị đá sập lại, đóng chặt cứng, tiếp theo tôi thấy mình bị ấn vào sau cửa, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập vào miệng tôi, cổ cướp lấy từng hơi thở của tôi, anh thả tay tôi ra, bắt đầu cởi bỏ hàng cúc áo trước ngực tôi.

Ý thức được anh muốn làm gì, tôi bắt đầu giãy dụa kịch liệt: “Tần Mạch... Anh, anh bị tinh trùng... lên não hả?” tôi gấp gáp, vừa nói vừa cắn mạnh vào môi anh.

Anh giữ chặt hai tay của tôi, đôi môi bắt đầu di chuyển xuống dưới, rồi dừng lại ở cổ tôi, đôi môi cắn mút như ma cà rồng hút máu, làm tôi thoáng rung mình. Mà anh cấp thiết như muốn cảm thụ toàn bộ nhịp đập của nơi cổ tôi, anh mút mạnh tới mức trong đầu tôi chỉ toàn nhịp tim đang đập loạn xạ của mình.

Cuối cùng, anh cũng dứt ra, chỉ còn đầu lưỡi liếm nhẹ nơi vừa bị cắn còn nhâm nhấm đau.

Cái cơ thể hai năm không biết đến sex này nào có thể chống đỡ nổi chiều này của anh, bụng dưới của tôi quặn lên, thật muốn đè anh xuống đất xử ngay tại chỗ...

Nhưng rõ ràng là lý trí của anh mạnh mẽ hơn lý tính của tôi nhiều, đùa giỡn một hồi thì anh buông lỏng vòng tay. Hai tay ôm eo tôi trong một tư thế cực kỳ mờ ám, miệng dán vào bên tai tôi khàn khàn nói: “Em còn muốn nữa không?”

Tôi thở hổn hển, ánh mắt dừng ở vết hằn đang chuyển động lên xuống của anh, không nói ra lời.

Tần Mạch nói tiếp: “Hôm nay, dừng ở đây.”

Nhất thời, trong lòng tôi như có hàng vạn bàn chân dẫm đạp qua, tôi chống tay lên ngực Tần Mạch, dồn hết sức xô mạnh anh ra sau.

Hai cánh tay anh đặt ở eo tôi siết chặt hơn, ép sát vào người anh, trò ‘mỡ treo miệng mèo’ của anh đã chọc tôi phát điên, túm cổ áo anh, tôi hầm hè: “Tần Mạch! Chết tiệt, hoặc là anh cởi quần ra, hoặc là tự đi tắm nước lạnh ngay!”

Ánh sáng của ngọn đèn cổ mờ mờ, mà gương mặt anh lại chói sáng nên tôi chỉ nhìn được bên sườn mặt anh mờ mờ, không thấy được biểu cảm trên mặt anh.

Tôi mơ hồ cảm nhận được anh đang tức giận, vô cùng tức giận.

Bị áp lực tỏa từ người anh hù dọa, ánh mắt tôi vội lảng qua chỗ khác, không dám nhìn chăm chăm khiêu khích anh nữa: “Được rồi, em biết tại sao anh giận, không nghe điện thoại là lỗi của em... Em xin lỗi.” Ba chữ sau cùng tôi thật nhanh, rồi vội giải thích thêm, “Nhưng thực sự không cố ý”

“Hà Tịch.” Anh im lặng rất lâu mới chịu mở miệng “Em có thể ảm ỹ, có thể tranh cãi, hay giận dỗi, khóc lóc, anh đều chiều em hết, anh chấp nhận tính khí thất thường của em. Nhưng ...” Anh nghiêm túc nhìn, nhấn mạnh từ chữ: “Không được để anh không tìm thấy em.”

Tôi ngây người, trong lòng trào lên một cảm giác không nói nên lời. Mất một hồi lâu tôi mới nhớ ra mình chưa phản pháo lại: “Em và anh đâu có quan hệ gì đâu...”

“Quan hệ của chúng ta đã có từ rất lâu rồi.” Vừa nói anh vừa áp sát vào tôi “Mà sau này mối quan hệ của chúng ta sẽ càng phát triển hơn nữa.”

Lời nói đầy khẳng định, lại thêm hơi ấm của anh ngày càng quấn chặt, khiến gân xanh trên trán tôi không ngừng nhảy múa, đồ cà chớn cứ chơi trò ‘mỡ treo miệng mèo’... tôi cố gắng đè nén thú tính, nói: “Tần tiên sinh, không có ai nói với anh rằng không được tùy tiện khiêu khích phụ nữ sao?”

“Hà tiểu thư, anh chỉ khiêu khích em.”

Lời nói của anh thật thâm tình, tôi cũng phối hợp cười vô cùng ngọt ngào, rồi đưa tay hướng xuống dưới, bóp chặt “cậu nhỏ” của anh.

Cả người Tần Mạch run lên, sắc mặt thay đổi ngay lập tức.

Tôi thừa dịp hung hăng xô anh té ngồi xuống đất, kiêu ngạo nhìn xuống nói: “Đừng có thừa dịp mà đòi thu phục tôi. Tôi không chơi trò ‘vừa đấm vừa xoa’ này với anh đâu. Sai tôi cũng đã nhận, giận anh cũng đã trút, mượn chính câu của anh, hôm nay ngừng ở đây thôi.”

Nói xong, tôi thay giày, bước nhanh lên lầu.

Nhào lên giường, tôi nghĩ, theo thể tiến công của Tần Mạch hiện nay, nếu muốn bảo toàn trận địa chỉ có nước dọn ra khỏi đây thôi, chuyện này không thể chậm trễ, ngày mai phải làm liền! Nghĩ vậy, tôi bật dậy mở tủ, bắt đầu thu gom quần áo.

Lúc đến đây, tôi đã xác định chỉ là ở tạm nên chỉ mang theo một túi du lịch nhỏ, nhưng giờ dọn dẹp mới thấy, đồ đạc thuộc quyền sở hữu của mình sao lại nhiều đến vậy.

Quần áo, túi xách, mỹ phẩm... đều là Tần Mạch vô tình giúp tôi bổ sung thêm vào. Tôi nghĩ lại, nguyên nhân khiến mình mất cảnh giác như vậy, là do thời điểm Tần Mạch đưa ra mấy thứ này đều vô cùng chuẩn xác, ví như lúc tắm xong anh làm như vô tình nói có chai sữa tắm ở đâu đó, rồi đôi lúc quần áo chưa giặt, không có đồ mặc, anh lại bình thản buông một câu thấy cái áo cái quần ở chỗ này chỗ kia...

Người đàn ông này quả thực ‘đa mưu túc trí’!

Tôi ngắm nhìn hiệu của món đồ trang điểm trong tay, nhất thời bực bội: “Không hổ danh là Tần Mạch, thật là nham hiểm! Tập cho tôi quen xài đồ hiệu, mai mốt tôi không thể tự nuôi được thói quen của mình nữa chứ gì! Tôi sẽ không trúng viên đạn bọc đường của thói tư bản chủ nghĩa nhà anh đâu” Nói xong, tôi quẳng hết mấy thứ anh mua qua một bên, chỉ nhét quần áo của mình vào túi.

Trong lúc thu dọn, bất giác tôi lại nhớ đến câu nói của Phương Thả trước khi chia tay, nếu là Tần tiên sinh, chắc chắn sẽ làm tới ‘thần không biết quỷ không hay’, lúc đó tôi cho đây là câu nói đùa dọa tôi thôi, nhưng giờ lại khiến tôi phân vân.

Tần Mạch quan tâm tôi từng nào? Có khi nào thấy tôi và người đàn ông khác gần gũi mà nổi cơn ghen giết tôi không? Tôi nghĩ anh sẽ không làm thế, người lý trí như Tần Mạch sẽ không bao giờ làm chuyện điên rồ như vậy.

Còn tôi thì sao... Nếu Tần Mạch có mối quan hệ khăng khít với người phụ nữ khác, tôi sẽ thế nào? Chỉ nghĩ thôi mà tôi đã thấy máu dồn hết lên đầu, một âm thanh sắc bén xẹt qua tai: Anh dám!

Nhưng nếu anh dám thật thì sao, tôi không thể nghĩ ra được mình sẽ có phản ứng như thế nào.

Tôi khẳng định Tần Mạch thích tôi, cũng khẳng định tôi thích Tần Mạch, nhưng tôi chưa thể quay lại với anh là bởi vì tôi chưa nuốt trôi được cơn giận vẫn đang mắc nghẹn trong ngực mình, nói đúng hơn tôi đang bị điều khiển bởi sự kiêu ngạo và lòng tự tôn của chính mình.

Cho dù đầu lưỡi tôi vẫn thốt ra những lời nói tuyệt tình, nhưng tận đáy lòng mình tôi biết rõ đến cuối cùng tôi vẫn sẽ ở bên Tần Mạch.

Nếu không phải hai người tình nguyện, sao ông trời lại an bài nhiều sự tình cở đến vậy.

Đêm đó, tôi vừa thu dọn đồ đạc vừa suy nghĩ lan man, nhưng sáng hôm sau tôi vẫn tha túi xách, leo lên xe Tần Mạch.

“Vụ án của chị Lâm đã kết thúc rồi, em không có lý do để ở nhà anh nữa. Tối nay em sẽ về nhà em, sau này không phải làm phiền anh nữa.” Tôi quăng túi ra ghế sau, tự động chui vào ngồi ghế phụ, vừa thắt dây an toàn vừa nói.

Tần Mạch hình như cũng đoán trước được tôi sẽ nói những lời này, thái độ không hề thay đổi, vừa lái xe vừa nói: “Hôm nay không thể đi.”

“Vì sao?”

Anh chần chờ một chút, đổi lại cách nói: “Hôm nay đừng đi.” Ngữ điệu ôn hòa tới mức làm tôi nổi da gà.

Tôi buột miệng hỏi: “Tần Mạch, có phải anh lại đọc loại sách cấm trẻ em gì đó phải không?”

“Khụ.” Anh hắng giọng, mắt vẫn chăm chú nhìn đường, nói: “Ngày mai là sinh nhật anh, em dự sinh nhật cùng anh...” Anh ngưng một chút, rồi sửa lại cách nói, “Anh muốn tổ chức sinh nhật cùng em.”

Tôi nghe muốn thổ huyết: “Tần Mạch, ‘hào hoa nho nhã’ không phải là phong cách của anh!”

“Bây giờ thì là rồi.” Xe chạy hồi lâu, bỗng dừng như nhớ ra điều gì, anh thông thêm một câu, “Em không thích à?”

“Rất ghét...”

Tần Mạch xụ mặt. Tôi nhấn lần này thế nào cũng lại lụm được một quyển sách trong sọt rác nữa cho mà xem.

Đến công ty, đóng cửa xe xong, tôi nói với anh qua lớp kính xe: “Tối nay cho anh thêm một cơ hội đến đón em, ngày mai em sẽ đại diện đại lượng cùng dự sinh nhật anh.”

Tần Mạch ngẩn ra, khóe miệng ngay lập tức nhếch lên.

Cái vẻ mặt kiêu ngạo của anh khiến tôi bất giác cười thâm trong bụng, tâm trạng phơi phơi vào công ty.

Chỉ có điều tôi và anh hiện giờ đều không ngờ rằng, ngày mai lại xảy ra một chuyện như vậy...

Lời tác giả: Thịt ấy à... nấu rồi đấy, có điều vẫn còn sống...

43. Chương 43

Chương 43. Ghen

Tặng quà gì cho Tần Mạch đây? Suy đi nghĩ lại, tôi quyết định phải là một món quàmade in Hà Tĩnh.

Tôi kết thúc công việc thật sớm, chạy đến tiệm bánh ngọt Phương Dĩnh đang làm. Tôi biết Tần Mạch đau dạ dày, chắc đã nhiều năm rồi không ăn bánh sinh nhật, mà tính người này lại thích ăn thịt nên tôi định làm một cái bánh kem không đường nhân chà bông. (Ừ, bây giờ thì mình đã biết vì sao Tịch Tịch toàn ăn mì tôm rồi)

Tôi mơ màng tưởng tượng cảnh anh vui mừng tới mức tay chân luống cuống, tất nhiên, nếu anh dám nói một chữ không thích, tôi sẽ ấn nguyên cái bánh vào mặt ai đó liền.

Anh chủ quán đẹp trai đúng là người tốt, biết tôi muốn tự tay làm bánh tặng sinh nhật tặng bạn, không những dành nguyên một góc sau quầy cho tôi trở tào mà lúc vẫn khách còn chạy vào chỉ giáo vài câu.

Suốt thời gian làm bánh, tôi vô cùng vui vẻ, sau khi bánh được cho vào lò nướng, anh chủ và Phương Dĩnh đều đứng trước lò không ngừng vỗ tay cổ vũ tôi, tôi vênh vang chống nạnh cười sảng khoái: “Anh Lý, hay sau này anh muốn tôi làm phụ bếp đi, bảo đảm bánh bán đắt như tôm tươi.”

Anh Lí đẹp trai cười ôn hòa: “Rất có năng khiếu, có thể đào tạo được, tay cô trộn bột trông còn khỏe hơn cả mấy trộn bê tông ấy, chắc chắn sẽ tiết kiệm được khối điện cho quán đấy.”

Phương Dĩnh che miệng cười trộm.

Tôi không để ý lời trêu ghẹo của bọn họ, dòm cái lò nướng lom lom, soái ca Lý cười nói: “Trông mắt sắp lọt ra ngoài rồi kìa, bánh không chín nhanh như vậy đâu, ra ngoài ngồi chút đi.”

Khách trong tiệm cũng không đông lắm, tôi và Phương Dĩnh ngồi vào bàn cạnh cửa sổ tán gẫu, cô bé mang về mặt tò mò hỏi: “Chị tốn công thế này, nói em nghe đi, chắc đây không phải là bạn bè bình thường đúng không?”

Tôi chỉ cười trừ.

Phương Dĩnh tắc lưỡi, cười nói: “Nhất định là vị tiên sinh có đôi mắt sắc sảo kia, em biết ngay...” cô bé đột ngột dừng lại, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, tôi thấy lạ sao lại đang nói dở dang lại nhìn chăm chăm ra cửa sổ, liền theo hướng ánh mắt cô bé nhìn ra ngoài.

Nhìn rồi mới biết sao Phương Dĩnh lại ngẩn người ra như thế.

Một chiếc xe việt dã đang đậu bên đường trước trung tâm thương mại đối diện tiệm bánh, vừa khéo đây là chiếc xe tôi rất quen thuộc, càng khéo hơn nữa là hai người, một nam một nữ, đang bước xuống xe kia tôi cũng quen luôn, Tần Mạch và Dịch Tình.

Bọn họ hình như đang nói chuyện gì đó, Tần Mạch đứng quay lưng lại, tôi không thấy được vẻ mặt anh, nhưng của Dịch Tình thì ngược lại, thấy rất rõ ràng, cô ta cười vô cùng rạng rỡ, rạng rỡ như ánh mặt trời, chói sáng tới mức tôi thấy... tức mắt.

Dịch Tình nín nhẹ tay Tần Mạch, chân mày tôi trong bất giác nhướn lên, rồi hai mắt lập tức nhắm lại.

Tần Mạch không hề gạt tay cô ta ra, tiếp đó Dịch Tình kiễng chân, cả khuôn mặt rướn lên, tôi không biết cô ta hôn trúng chỗ nào, nhưng thấy Tần Mạch vội vàng lùi ra sau, tôi nghĩ chắc cũng kinh ngạc đấy, hay là vui mừng nhỉ?

Tôi bình tĩnh quay lại, trước ánh mắt lo lắng của Phương Dĩnh tôi móc điện thoại gọi cho anh. Tôi thấy anh cầm điện thoại do dự hồi lâu, mãi đến khi Dịch Tình khoát khoát tay, tự mình bước vào trong, thì Tần Mạch mới nhận cuộc điện thoại “mất hứng” này.

“Hà Tịch?” Từ sau khi anh về nước, tôi chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho anh, nên hiển nhiên bây giờ giọng nói có chút chần chừ.

Tôi bình tĩnh mở miệng: “Anh đang ở đâu?”

“Ở công ty.”

Tôi cười: “Tần Mạch, không phải nói hôm nay dự sinh nhật cùng anh sao?”

“Em tan tầm rồi à?”

“Em đang chuẩn bị quà tặng cho anh, sáu giờ rưỡi anh đến công ty đón em đi.”

Bên kia kính ngạc một lúc, rồi giọng nói hưng phấn không che giấu của anh truyền tới: “Được.” Sau khi tắt máy, anh nắm chặt điện thoại, đi tới đi lui vài bước, tôi thấy anh cười ngây ngô, vẻ mặt giống y như đứa nhỏ vừa được món đồ chơi yêu thích nhất vậy.

Đương nhiên tôi biết sao anh vui đến vậy rồi, cái điểm phúc trái ôm phải ôm thế kia, gặp tôi tôi vui đến ngu người rồi.

Nhìn theo Tần Mạch chạy xe đi, tôi hỏi Phương Dĩnh: “Gần đây có chỗ nào bán tiêu không?”

Phương Dĩnh dòm bản mặt tôi, không yên tâm hỏi: “Chị à... Chị định làm gì?”

Tôi cười vô cùng ôn hòa: “Chị muốn mua hạt tiêu thật cay, cay nhất luôn.”

Tôi rạch ngang chiếc bánh, khoét một lỗ chính giữa, rồi đổ nửa ký hạt tiêu vào đó, xong xuôi đẩy lại, trét bơ xung quanh, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết cái bánh bị phanh thây nhét thêm thứ khác vào trong đó, trên mặt bánh tôi còn dùng kem hoa quả viết hai chữ Tần Mạch đỏ tươi.

Phương Dĩnh tiến tôi về trong lo lắng, tôi chỉ nhìn cô bé cười: “Chị biết em đang nghĩ gì, chị cũng biết chuyện này chắc tới năm phần là hiểu lầm, nhưng biết sao được” Tôi nắm chặt tay, các cơ trên mặt đều run run, “Chị đang ghen đến phát điên đây.”

Phương Dĩnh không dám can nữa, tôi gọi xe chẳng thẳng đến công ty.

Tần Mạch đã chờ ở đó rồi, thấy tôi ôm hộp bánh kem từ trên xe bước xuống, miệng anh giật giật, rồi dang hắng một tiếng nhìn ra chỗ khác: “Hà Tịch, chẳng lẽ em không biết anh không thích ăn đồ ngọt.”

Tôi biết chứ, anh bị đau dạ dày, không thể ăn đồ ngọt, nên tôi mới phải ‘hao tâm tổn sức’ tự làm một cái bánh không đường nhân chà bông cho anh.

Tôi im lặng không nói, Tần Mạch liếc tôi một cái rồi nhìn ra xa, nói không tự nhiên: “Nhưng dù sao cũng rồi, anh cố ăn một miếng vậy.”

“Bánh em tự làm” Tôi nói “Không thích thì em vứt đi” Nói rồi làm ra vẻ vứt đi thật.

Tần Mạch vội cướp lấy hộp bánh, trừng mắt nhìn tôi, rồi cẩn thận đặt vào ghế sau, tôi thấy anh vuốt ve hộp bánh, giống như đang nâng niu một đồ vật quý giá. Lúc sau mới quay đầu dịu dàng nhìn tôi: “Về thôi, trễ rồi.”

Khi đó, dường như tôi thấy hình ảnh mình trong mắt anh cơ hồ sáng lóa.

Trên đường về, tôi thì không nói câu nào, mà Tần Mạch lại vốn là người kiệm lời, dù tâm trạng thế nào cũng không bao giờ thể hiện ra, cho nên cho tới khi về đến nhà, chúng tôi vẫn không nói gì với nhau. Cũng may trong xe bật nhạc nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng tôi cũng hát theo vài câu, không khí cũng không tới nỗi miễn cưỡng.

Về đến nhà, Tần Mạch mang bánh vào trước, thấy tôi chần chờ chưa vào mới nói với ra: “Không vào sao?”

Tôi hít sâu một hơi, rặn ra một nụ cười, bước theo vào.

Vừa vào cửa, tôi hơi giật mình, tôi nhớ là sáng nay lúc ra khỏi nhà trong phòng khá bề bộn, còn bây giờ sàn nhà được lau sạch sẽ, bàn ghế bình nước sáng bóng.

Tần Mạch thân nhiên giải thích: “Hôm nay có người đến dọn vệ sinh.”

Tôi gạt đầu, Tần Mạch vào bếp mang rượu vang ra, tôi nói: “Ăn bánh trước đã”. Vừa nói vừa mở hộp, lấy cái bánh đẩy hấp dẫn ra.

Tần Mạch vừa nhìn cái bánh, chau mày: “Hà Tịch, em lập bia cho anh hả?”

Trên nền kem trắng phớt, nổi bật hai chữ Tần Mạch đỏ như máu nằm chính giữa, tôi biện bạch: “Con người không thể chỉ nhìn bề ngoài, cái bánh cũng vậy, để em lấy một miếng cho anh nếm thử.”

Nói rồi, tôi nhanh tay cắt một miếng bánh, nhưng ngay lúc này tim tôi đã mềm xuống một nửa rồi, nhát cắt đó chỉ ấn xuống một nửa liền rút lại, miếng bánh cắt ra phần lớn là bơ và bánh, chỉ dính một ít hạt tiêu. Không đợi Tần Mạch kịp nhìn thấy trong bánh có gì liền nhét mạnh vào trong miệng anh.

Về mặt Tần Mạch từ đầu tới cuối đều mơ mơ hồ hồ, cho tới khi phát bực vì hành động thô lỗ của tôi, sắc mặt anh mới thay đổi, vội vàng phóng vọt vào bếp uống nước, ho sặc sụa.

Điều không ngờ là tôi lại chẳng hề vui vẻ, thoái mái chút nào khi anh bị khó chịu, chỉ biết xụ mặt, đi nguyên tại chỗ chờ anh trút giận.

Tiếng ho nhỏ dần, Tần Mạch uống nước xong đi ra, gương mặt đỏ bừng vì cay, anh nhìn tôi: “Hà Tịch, em đúng là đồ ngốc.” Anh nói, “Còn bỏ nhầm hạt tiêu vào bánh nữa.”

Không biết vì sao những lời này của anh lại khiến tôi cảm động. Tần Mạch không tin tôi sẽ hại anh, anh không hề nghĩ rằng tôi cố ý ...

“Em cố tình đó.” Tôi nói.

Anh ngẩn người.

Tôi bước tới, giữ chặt cằm anh hăm hực tra hỏi: “Hôm nay cô ta hôn anh chỗ nào? Cắt miếng thịt đó xuống cho em.”

Tần Mạch lại nghệt ra, ánh mắt trầm xuống: “Hà Tịch, em ghen hả?”

“Hay là, em cũng kiếm một anh chàng để hôn một cái?”

Tôi tưởng anh sẽ tức giận, nhưng mà anh nhìn tôi chăm chăm, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười: “Em đang ghen.”

“Đúng, em ghen, rồi sao, Tần tiên sinh anh thấy tự mãn rồi chứ?” Tôi cười lạnh lùng, “Nhưng anh có biết em ghen chuyện gì không? Anh nói anh thích em, dùng mọi biện pháp theo đuổi em, nhưng cuối cùng lại dây dưa với cô này cô khác sau lưng em, ‘lững lơ con cá vàng’ sao? Tần tiên sinh, sức hấp dẫn của anh quả thật vô cùng lớn, Hà Tịch em không dám trêu chọc”

Anh chau mày: “Hà Tịch, anh ... với cô này cô khác khi nào chứ”

“Được, cứ cho là em nói quá lên, anh chỉ dây dưa với Dịch Tình thôi, mập mờ không dứt!” Lòng mày anh càng nhíu chặt nhưng không hề phản đối lời tôi. Thấy sắc mặt anh ngày càng sầm lại, lòng tôi trống rỗng, im lặng hồi lâu, tôi kìm nén sự run rẩy, gần từng tiếng hỏi: “Tần Mạch... Anh và Dịch Tình có phải ‘đã từng’ không?”

Anh không trả lời.

Tôi nghĩ tôi đã hiểu ý anh, ngầm thừa nhận.

Tôi gật gù: “Hai người đã đến với nhau” Tôi cười, “Đã từng làm chuyện đó.”

Chân mày anh dính chặt với nhau, trầm giọng phủ nhận: “Không có.”

Tôi thấy hụt hẫng, đầu óc hỗn loạn, tùy tiện hỏi: “Khi nào?”

“Lúc ở Mỹ.”

Tôi nhìn anh, không tìm được mím cười mỉa mai: “Bên nhau bao lâu?”

Anh im lặng, cuối cùng đáp: “Năm.”

“Rất lâu.” Tôi nói, “Còn lâu hơn tất cả thời gian của anh và em cộng lại.”

“Hà Tịch, em nghe anh nói, đó chỉ là...”

“Cô đơn lạnh lẽo?” Tôi gật đầu cười nói: “Em hiểu.”

44. Chương 44

Chương 44. Anh không dơ bẩn

“Không phải như em nghĩ đâu.” Anh định giữ tay tôi, nhưng tôi đã tránh qua một bên, né cánh tay anh.

“Tay đã chạm vào người khác thì đừng nắm tay em, miệng đã hôn người khác thì đừng nói chuyện với em, ánh mắt đã từng nhìn bóng dáng người khác thì cũng đừng nhìn em.” Tôi nói nhàn nhạt, “Điều đáng tiếc là em có thể không để ý mọi chuyện riêng rẽ chuyện này, em ngại dơ bẩn.”

Tay anh chững lại, nhẹ giọng thở dài: “Anh và cô ấy hoàn toàn không có gì...”

Tôi cười nhạt: “Hai người bên nhau nửa năm mà chỉ đơn thuần nắm tay nói chuyện tình cảm, loại chuyện cổ tích như vậy anh nghĩ em tin sao?” Nói ra câu này, ruột gan tôi như muốn đảo lộn. Lúc này tôi mới nhớ đến cảnh lúc Tần Mạch vừa về nước, về mặt giặt mình lúc vô tình gặp tôi của Dịch Tĩnh khi đến sân bay đón anh và biểu hiện lãnh đạm khi gạt nhẹ đầu chào tôi của Tần Mạch... chắc là e ngại sự có mặt của Dịch Tĩnh.

Anh bình tĩnh nhìn tôi: “Đây là sự thật, em phải tin anh.”

“Tần tiên sinh.” Tôi cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, “Tình cảm là thứ mà em không đùa giỡn được, em không thể tiếp tục được nữa.”

Tôi xoay người định bỏ đi, quả nhiên anh cố sống cố chết giữ chặt tôi lại: “Anh chưa bao giờ đùa giỡn với em.” Anh nói rất nghiêm túc, ngón tay bầu chặt tôi, giống như chỉ cần lơ tay một chút tôi sẽ như làn khói nhẹ bay đi mất.

“Vậy là anh đùa giỡn với vị tổng giám xinh đẹp kia sao?” tôi cười nhạo, “Tần tiên sinh, em nhớ lúc trước anh còn dẫn lời của bác Mao nói rằng yêu mà không đặt mục tiêu hôn nhân lên đầu thì rất một phường lưu manh, mà anh là một quý ông, sẽ không làm trò lưu manh...” Lúc trước nghe những lời này của anh, tuy ngoài mặt ra vẻ thờ ơ, nhưng trong lòng thấy vô cùng ngọt ngào, còn giờ đây nghe thật chói tai, từng chữ như cửa vào tim. Tôi cười hỏi, “Tần tiên sinh, phải chăng anh đang giả vờ trò lưu manh với vị tổng giám xinh đẹp?”

Anh trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Anh và cô ấy đã chia tay rồi.”

Đã chia tay, đã từng ở bên nhau, đã từng ở bên kẻ lấy hôn nhân làm mục tiêu hàng đầu...

Tần Mạch vẫn kiêu ngạo như vậy, kiêu ngạo đến mức ngay cả một câu nói dối cũng không chịu nói với tôi. Sự thật đã rõ ràng ngay trước mắt, thì ra lúc ở cùng Dịch Tĩnh anh thực sự đã từng muốn kết hôn với cô ta.

Giờ đây, lời nói đó lại không khiến tôi muốn nghe bằng câu này: Đúng vậy, là do anh thấy cô đơn lạnh lẽo, anh ở bên cô ta chỉ là muốn chơi đùa thôi.

Một kỳ vọng thật hào huyền.

Tôi thừa nhận, việc anh thật lòng với người con gái khác chính là đòn chí mạng với tôi.

Họng tôi tắc nghẹn, hơi thở lạnh lẽo, tay chân cứng ngắc, bất giác cả người run rẩy. Tôi thấy mình giống như một tên hề khi làm hỏng vở diễn, cảm khái nói: “Em vốn định phạt anh ăn hết cái bánh kem này rồi sẽ tha thứ cho anh. Em thực sự mong muốn rằng em đã hiểu lầm hai người...”

Tôi gỡ từng ngón tay đang nắm chặt cổ tay mình của anh.

Tần Mạch nhất quyết không buông, ngón tay bầu chặt tới trắng bệch, tay tôi đau nhói. Dù tôi gỡ thế nào, anh cũng có cách siết lại thật chặt. Tôi cũng dùng hết sức mình, cào tay anh đến trầy da, rớm máu.

Anh cố chấp tới mức cứ trơ ra. Mà điều xấu hổ là tôi lại là người không nỡ nhẫn tâm tiếp tục ‘hạ độc thủ’.

Tôi không cười nổi, lạnh lùng nói: “Buông ra.”

“Hà Tịch...” Anh trầm giọng gọi tên tôi rồi im luôn, dường như không biết tìm lời nào để giải thích. Mà cũng đúng thôi, chuyện này còn có gì mà giải thích nữa.

Rồi tôi bất ngờ khi anh đột nhiên đập chai rượu vang trên bàn xuống đất vỡ choang, tôi trân trối nhìn anh, tay còn lại vội thủ thế, nghiêm giọng nói: “Tần Mạch! Bây giờ là anh có lỗi với em trước nên em mới bỏ anh, nếu có mưu sát vì tình thì phải là em giết anh mới đúng.”

Tần Mạch không thềm để ý đến tôi, một tay vẫn nắm chặt tôi, tay kia mò mẫm đóng thủy tinh vỡ hòa lẫn với rượu vang trên sàn. Tôi nhìn chăm chăm bàn tay bị tôi cào rớm máu lại có thêm không ít vết thương, đến khi nhìn thấy thứ mà anh nhặt lên từ trên sàn nhà thì tôi chết sững, quên cả động tay động chân.

Dưới ánh đèn la phong ẩm áp, chiếc nhẫn kim cương ướt đẫm rượu vang trong tay anh sáng lấp lánh đến mê người.

Tôi đã trấn tĩnh lại, cười lạnh lùng: “Anh có ý gì?”

“Hôm nay... vốn định dùng cách thật lãng mạn để... cho em”

Tôi gạt mạnh tay anh, anh không hề đề phòng nên chiếc nhẫn bay vọt khỏi tay, không biết rơi vào xó xỉnh nào.

Tôi nhìn chăm chăm Tần Mạch, sắc mặt anh trắng bệch, vô cùng khó.

“Em nói rồi, em ngại dơ bẩn.” Tôi nói tiếp, “Cho dù là tay, môi, ánh mắt hay là trái tim đã từng lạc lối, em đều sợ bẩn.”

Anh nhìn tôi rất lâu, yết hầu trượt lên trượt xuống liên tục, tận lực đè nén cảm xúc, cuối cùng nhẫn nhịn nói: “Nếu căn cứ theo tiêu chuẩn của em thì chỗ này vô cùng sạch sẽ” Anh mạnh mẽ kéo tay tôi đặt lên ngực mình “Chỉ có điều, Hà Tịch, em chưa từng tin anh.”

Tôi nhìn xuống, cười nhạt: “Tần Mạch, đừng bày ra bộ dạng thâm tình như vậy, em sợ đó.” Lần này, tôi dễ dàng rút tay mình khỏi tay anh.

“Anh với Dịch Tình đã không còn quan hệ gì nữa, đều là quá khứ rồi.” anh cup mắt, siết chặt nắm tay “Hà Tịch, anh không bẩn.”

Về mặt cổ hết sức bình tĩnh của anh không giấu được tia nhìn yếu ớt thoáng quá, tôi tưởng chừng muốn mềm lòng, nhưng cuối cùng giữ vững sự cứng rắn. Có lẽ tôi giống chiếc bánh tôi đã làm kia, bề ngoài thoát nhìn thuần khiết vô hại, ăn vào không mùi không vị, nhưng sâu trong cùng là một ruột đầy tiêu cay.

“Tần tiên sinh.” Tôi nói, “Anh quên rồi sao, chúng ta cũng đã không còn quan hệ gì. Những gì anh nhớ đều là quá khứ.”

Anh vẫn trấn tĩnh nhưng sắc mặt đã trắng bệch, yếu ớt như một đứa trẻ không nơi nương tựa.

Tôi cầm túi xách, lẳng lặng ra cửa.

Khi mở cửa, tôi nghe giọng anh lẫn trong tiếng gió đêm lạnh lẽo bên ngoài: “Hà Tịch, nếu anh vẫn không trở về, em sẽ lấy người khác sao?”

Tôi không hiểu anh hỏi câu đó lúc này là ý gì, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Sẽ. Cho dù bây giờ anh đã trở lại.”

Anh không nói nữa, tôi dứt khoát đóng cửa bỏ đi.

Đêm đó, tôi lang thang trên đường quốc lộ dài thăm thẳm, từ ngoại ô vào trong thành phố, từ đêm khuya cho tới sáng tinh mơ, sương sớm trên đường đọng kín mi mắt, tôi về nhà trên đôi chân bị ngược đãi.

Công nhân vệ sinh đường sáng sớm đều nhìn tôi với ánh mắt kỳ quái.

Chỉ có tôi biết, tôi giống như một người điên, đầu tóc rối bời lang thang trên đường suốt một đêm, nhưng lại muốn xem người kia có đuổi theo hay không, thấy tôi thế này có áy náy, đau lòng hay không, có vừa thành khẩn nhận lỗi vừa tìm cách an ủi tôi không.

Tần Mạch không bao giờ biết được rằng, tôi rất dễ mềm lòng với anh.

Cho nên, con đường này chỉ có một mình tôi đơn độc đi hết.

Để cuối cùng dứt khoát hồi phục.

Về nhà, rửa mặt chải đầu qua loa, bỏ qua trang điểm, tôi vác nguyên bộ mặt mộc đầy hốc hác đến công ty.

Đồng nghiệp thấy tôi đều vô cùng lo lắng, túm tụm lại hỏi thăm vài câu, tiếp đó tôi đem bộ dạng mắc bệnh nan y đó đi gặp Tạ Bất Đình. Ông ta cũng mới đến, đang treo áo khoác lên móc, vừa quay đầu thấy tôi, cái bụng phệ của ông ta nhảy dựng lên, nhẹ giọng hỏi: “Cô không khỏe chỗ nào? Tuy công việc rất quan trọng nhưng cũng không thể coi thường sức khỏe được, thanh niên bây giờ...”

“Tạ tổng” Tôi nói, “Thần Venus báo rằng, nếu tôi không phép mấy ngày thì tháng sau sẽ bị mất tích vô cùng thần bí.”

Lần này Tạ Bất Đình không mắng tôi, chỉ nhìn tôi đánh giá một lượt rồi nói: “Ừ, hôm nay cô sắp xếp, bàn giao công việc đi. Tôi thấy mấy nhân viên thực tập của cô cũng không tệ lắm, cô cứ an tâm nghỉ dưỡng bệnh, giao công việc lại cho bọn họ xem như rèn luyện thêm.”

Tôi cảm ơn, quay người bước ra cửa, đột nhiên Tạ Bất Đình gọi tôi lại hỏi: “Tiểu Hà, cô... lại thất tình nữa hả?”

Tôi khựng lại: “Người tôi định kết hôn... Anh ta đã chết.”

Tạ Bất Đình hoảng hồn, lung búng ồ ờ hồi lâu không nói được tiếng nào, . Cuối cùng tôi đẩy cửa bước ra.

Bàn giao công việc xong xuôi, về nhà việc đầu tiên là tôi lôi cuốn sổ tiết kiệm ra, nhìn dãy số trên sổ tôi ngửa đầu cười ha ha. Cuối cùng tôi quyết định, kỳ nghỉ phép năm này tôi sẽ đi du lịch, đó là Tam Á – biển xanh nắng vàng!

Cứ như thế, tôi chẳng cần chuẩn bị gì, lao đi mua vé máy bay, bay thẳng đến Tam Á. Tôi nghĩ, đời người phụ nữ phải có vài lần điên cuồng, đặc biệt là khi thất bại trong tình yêu.

Tối hôm sau, thái hậu gọi điện, thông báo thứ bảy tuần sau có buổi xem mặt, kêu tôi sắp xếp thời gian đi gặp người ta. Lúc này tôi đang nằm thoải mái trong khách sạn gần mớ trái cây mới mua ở siêu thị, vừa ăn vừa ậm ừ, mẹ già lại lằng lằng nhắc nhở tôi phải thể hiện cho thật tốt, còn không quên khen người này rất tốt, gì mà khó khăn lắm mới tìm được anh ta. Mãi mới ngắt được điện thoại thì lại đến Trình Thần gọi.

Tôi nghĩ, mấy người này cũng lạ thật, người nào cũng nhầm lúc tôi đi du lịch mà gọi. Tôi miễn cưỡng nghe máy, thì ra hôm nay Trình Thần đi khám bệnh mới biết mình đã có em bé.

Chị và Thẩm Hi Nhiên cưới nhau đã hai năm, mong một đứa con nhưng đợi hoài mà vẫn chưa thấy tin mừng. Tuy cả hai ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng nôn nóng vô cùng. Bây giờ chị đã có thai, xem như đã hoàn thành một tâm nguyện lớn.

Tôi chúc mừng chị rồi tán gẫu vài câu, đến lúc gần cúp máy, đột nhiên chị nói: “Tịch Tịch, hôm nay chị gặp Tần Mạch ở bệnh viện.”

Lòng tôi trùng xuống, nhưng ngoài miệng chỉ ừ nhẹ một tiếng.

“Hình như anh ta bị bệnh, có vẻ rất nặng.”

“Ừ, thì sao?”

“Hả... Không có gì, nói vậy thôi”

Tắt điện thoại, tôi nhìn đĩa măng cụt đang ăn dở, sự hào hứng đã bay đâu hết.

Mấy ngày tiếp theo, tôi lê la từ nơi có hai tảng đá dựa vào nhau có tên là Thiên Nhai Hải Giác đến vịnh Á Long nổi tiếng, nằm ườn phơi nắng ngắm nam thanh nữ tú qua lại, leo núi Năm Ngón, xem phong tục tập quán của người dân tộc thiểu số, cuối cùng khi đến Khu văn hóa Nam Sơn (*), đứng trước bức tượng Nam Hải Quan Âm cao 108m thì tôi đã thực sự muốn quay về rồi.

(*) Khu văn hóa Nam Sơn:

Chuyến đi này hoàn toàn là ngẫu hứng nên lúc về hành lý tương đối gọn nhẹ. Tôi gom những đặc sản mua trong mấy ngày ở đây cho vào túi rồi xuống lễ tân trả phòng. Không ngờ ở nơi này lại gặp phải người không muốn gặp.

“Cô Hà.”

Tôi quay đầu lại, thoáng chốc cả người cứng đờ. Dịch Tình buông tay người đàn ông nước ngoài bên cạnh, bước phăm phăm về phía tôi.

Tôi chớp mắt, nhìn Dịch Tình hồi lâu rồi ánh mắt chuyển đến người đàn ông nước ngoài phía sau nhìn cũng lâu không kém, Dịch Tình cười chào tôi: “Chào cô, đã lâu không gặp, tôi là Dịch Tình, đây là vị hôn phu của tôi. Cô có nhớ tôi không?”

Mới thấy cô mấy hôm trước đó thôi...

Tôi cười lịch sự: “Chào cô, dĩ nhiên là nhớ chứ.”

“Tôi vẫn nhớ như in màn chia tay ở sân bay hai năm trước, sau đó ở Mỹ, Eric cũng thường xuyên nhắc đến cô, không ngờ lại gặp được cô ở đây.”

Tôi cười cứng ngắc: “Tôi cũng bất ngờ.”

Cô ta nhìn nhìn sắc mặt tôi rồi nói: “Cô Hà à, chúng ta có thể nói chuyện không?”

45. Chương 45

Chương 45. Nước và cà phê

Thật ra tôi cũng không muốn nói chuyện với cô ta lắm.

Trong đoạn tình cảm này của Tần Mạch, tôi hay cô ta đều không tính là kẻ thứ ba. Chúng tôi chỉ là cùng gắn bó với một người đàn ông, nhưng ở những thời điểm khác nhau và có cùng thứ tình yêu gắn bó như nhau ở những thời điểm khác nhau mà thôi.

Nhưng cô ta đã mở miệng nói như vậy, tôi chắc chắn không thể nói hai chữ “không đi” được.

Vì thế, lúc này đây tôi ngồi với cô ta trong nhà hàng khách sạn, bên cạnh là một đồng đồ đặc sản. Cô ta gọi cà phê còn tôi kêu ly nước lọc.

“Hà tiểu thư.” Cô ta cười nói, “Cô có biết tại sao tôi có ấn tượng sâu sắc với cô không?”

Tôi thấy câu hỏi này của cô ta hơi có vấn đề, tôi căn bản là không hề biết cô ta có ấn tượng sâu sắc với tôi thì làm gì đi để ý tại sao chứ, nhưng tôi vẫn mỉm cười lịch sự nhìn cô ta: “Lúc tôi cho Tần Mạch một đám tại sân bay hai năm trước phải không?”

Cô ta nhấp một ngụm cà phê, lắc đầu nói: “Đó chỉ là sự bắt đầu thôi. Sau đó khi qua Mỹ, tôi không ít lần nhìn thấy Eric cầm ảnh cô mỉm cười. Chắc cô không biết, anh ấy đã lên chụp một tấm ảnh lúc cô đang

ngủ...” Dịch Tình ngưng lại, nụ cười tươi tắn nhưng trong mắt tôi nụ cười đó vô cùng xấu xa “Rất đáng yêu.”

Nghe vậy, tôi ngẩn ra mất một lúc lâu mới bình thường lại, trong lòng thầm mắng Tần Mạch ba trợn biến thái cả chục lần.

Tôi vẫn duy trì nụ cười: “Trò vô vị.”

“Chứ sao, một người cầm điện thoại hoài niệm quá khứ, quả thực rất vô vị.” Lời nói của cô ta rất nhẹ nhàng nhưng tôi lại thấy vô cùng chói tai. Đối với chuyện trước đây của tôi và Tần Mạch, tôi có thể mắng, có thể ghét, có thể mĩa mai, nhưng tuyệt đối không cho phép ai có quyền được nói những lời không hay về chuyện đó. Khoé môi nhấc lên định phản pháo thì cô ta đã nói tiếp: “Nhưng hoài niệm thì có tác dụng gì chứ? Tôi còn nhớ, lúc đó hai người mới chia tay chưa được bao lâu thì phải, tinh thần Eric rất suy sụp, đúng lúc công ty lại bị bốn phía chèn ép, có nguy cơ phá sản..... Nếu phá sản, Tần thị chắc chắn sẽ nợ ngập đầu, thậm chí Eric còn có thể bị đi tù. Anh ấy căn bản là không thể về nước được.”

Tôi giật mình, chưa bao giờ tôi nghĩ rằng việc ra nước ngoài của Tần Mạch lúc đó lại gian nan đến vậy. Tôi ngỡ rằng ra nước ngoài anh sẽ sống rất tốt, tôi còn nghĩ cho dù không có công ty thì cuộc sống của anh sẽ vẫn đầy đủ, đàn ông, không ngờ lại có thể trầm trọng đến mức vào tù...

Cho nên mỗi lần gọi điện cho tôi giọng anh luôn khàn khàn mệt mỏi, cho nên không thể nào có ngày trở về chắc chắn, cho nên... mới dứt khoát chia tay với tôi sao.

“Lúc đó, ngay cả tôi cũng định rời bỏ Tần thị.” Dịch Tình nói, “Tuy quan hệ giữa tôi và Eric rất tốt, nhưng thời này làm gì còn có chuyện cùng vinh cùng nhục chứ.”

Tôi im lặng siết chặt cổ nước trong tay, nghĩ đến cảnh Tần Mạch một mình đơn độc chống chọi, trong lòng vô cùng khó chịu. Anh là người kiêu ngạo, một công tử từ nhỏ đã luôn có người vây quanh nâng đỡ, thì nỗi khổ và sự hụt hẫng trong lòng anh không phải ai cũng hiểu được.

“Cuối cùng, trời không phụ lòng người, ở Mỹ Eric cuối cùng cũng tìm được một khoản đầu tư cứu mạng đầy mạo hiểm, khoản đầu tư đó đã cứu thoát nguy cơ trước mắt của Tần thị.”

Tôi nhấp một ngụm nước, đè nén cảm xúc, nhẹ nhàng nói: “Vậy chắc là sau đó Tần Mạch làm ăn rất thuận lợi.”

“Đúng vậy, Eric rất có năng lực, công ty dần dần khôi phục...” Nói xong, Dịch Tình cười cười, “Đúng lúc đó, mẹ tôi lại hối thúc chuyện lập gia đình, xung quanh lại chẳng thấy ai phù hợp nên tôi liền nhắm vào Eric. Nhưng tôi phát hiện rằng trong lòng anh ấy vẫn luôn chỉ có một người, trước giờ tôi là người mạnh mẽ, thứ tôi muốn thì tôi sẽ muốn cho bằng được, nên tôi đã nghĩ cách để xóa đi hình bóng người đó trong lòng anh ấy.”

Tôi vẫn tiếp tục ‘im hơi lặng tiếng’ uống nước.

Dịch Tình nhìn tôi chăm chú, giọng nói vẫn ôn hòa: “Tôi nghe ngóng được rằng sau khi chia tay Eric, người đó đã đi xem mặt khắp nơi, nên tôi không ngừng truyền những thông tin này cho anh ấy, với hy vọng cắt đứt tình cảm anh dành cho người đó hoặc chí ít cũng nhận ra bản chất giả dối của cô ta. Tôi cho rằng mình đã cứu vớt anh ấy, cứu anh ra khỏi thứ tình cảm mà anh cho là tình yêu ấy, nhưng không ngờ là...”

Tôi cười nhạt: “Cô Dịch, tôi đã mua vé máy bay rồi, thời gian cũng không còn nhiều.”

“Tôi biết thời gian của cô Hà rất quý giá, nhưng câu chuyện tôi kể, đối với cô mà nói hoàn toàn không thể xem là ‘chậm trễ’ đâu” cô ta nghiêm túc nói, “Eric là người sáng suốt, hiển nhiên đã hiểu ý định của tôi, trước khi tôi chủ động mở lời thì anh ấy đã nói rõ ràng với tôi.”

Dịch Tình khẽ thở dài: “Cô Hà, hẳn cô cũng biết anh ấy muốn nói gì, bất kỳ cô gái có ý đồ với anh ấy đều bị chặn đứng không thương tiếc.”

“Nhưng tôi lại rất tự tin cho rằng, dù Eric có chắc chắn đến mấy đi nữa nhưng thời gian sẽ xóa nhòa mọi tình cảm. Huống chi lúc đó...anh không yêu tôi mà tôi cũng vậy, chỉ là cùng lúc chúng tôi đều cần kết hôn. Và Eric đã nhận lời, tôi ngỡ rằng cuối cùng mình đã cứu vớt được anh ấy nhưng điều tôi không ngờ là khi

niềm vui sướng, kích động ban đầu dần qua đi, tôi mới phát hiện rằng mình đã lao tâm khổ tứ để cướp về một cái xác không hồn.”

Tôi đã không còn tiếp tục giữ nụ cười được nữa, ánh mắt lạnh nhạt dõi theo khuôn mặt thanh thần của cô ta, chờ nghe kể nốt.

Nước lọc sạch sẽ lại không có hại, tôi bỗng phát hiện thì ra ngay từ đầu tình cảm của mình đã định hướng rõ ràng vậy rồi.

“Khi đó, hoạt động của công ty đã dần dần đi vào quỹ đạo, nhưng công việc ngày càng thuận lợi cũng không thể khiến Eric nhẹ nhõm, vui vẻ. Lúc này tôi mới nhận ra mình đã vô tình phá tan sự kỳ vọng và ảo tưởng về một tương lai được ở bên cạnh người ấy của anh. Tôi đã giết chết tình yêu của Eric, nên cho dù là người con gái nào anh ấy cũng sẽ gật đầu chấp thuận. Trong mắt anh, ai, cũng đều giống nhau cả.”

Tôi giật mình nhớ lại khoảnh khắc trước khi bước ra khỏi nhà Tần Mạch hôm đó, anh đã hỏi nếu anh không trở lại, liệu tôi có kết hôn với người khác hay không.

Khi ấy lòng đầy phần nộ nên tôi đã lựa chọn lời nói gây đau đớn nhất để trả lời anh. Nhưng giờ đây khi đã đủ bình tĩnh, suy nghĩ thấu đáo hơn, câu trả lời của tôi sẽ vẫn là ‘có’.

Đương nhiên là ‘có’, cho dù tôi có yêu Tần Mạch hơn nữa thì cũng không thể cả đời này chỉ sống vì anh, cuộc sống của tôi trong xã hội còn có cha mẹ, người thân, có bạn bè, đồng nghiệp, tôi cần phải kết hôn, cho nên tôi chấp nhận đi xem mắt theo ý cha mẹ, tìm người thích hợp cùng nhau sống nốt quãng đời còn lại cho dù tôi không yêu người đó.

Mà Tần Mạch, cũng giống vậy.

Thậm chí anh còn cần một cuộc hôn nhân hơn cả tôi, một gia đình yên ổn sẽ là một quả cân làm tăng thêm uy tín trên thương trường cho anh.

Điều khác nhau là, tôi chọn đi chọn lại vẫn chưa tìm được đối tượng thích hợp, còn anh có thể phó mặc mọi thứ dễ dàng lựa chọn Dịch Tình để yêu đương rồi tiến tới hôn nhân.

Tôi và anh trước kia đều đã sai lầm, trai gái qua lại để tiến tới kết hôn có thể là thật lòng nhưng không nhất định vì tình yêu, đó đơn giản chỉ là ‘muốn kết hôn’.

Dịch Tình cười khổ: “Tình tình Eric khiến cho tình cảm của chúng tôi còn khó khăn hơn tôi tưởng tượng cả trăm lần, bên nhau nửa năm mà đến cái nắm tay cũng thấy miễn cưỡng. Sau đó, tôi gặp Lee, là hôn phu bấy giờ của tôi, anh ấy điên cuồng theo đuổi tôi, còn tôi cuối cùng cũng thật xấu hổ nhận ra rằng mình đã phải lòng anh ấy. Tôi nhận lời Lee xong liền đề nghị chia tay Eric, dĩ nhiên anh ấy không hề nín giữ, sau này thấy hai người còn làm chung công ty khó tránh khỏi khó xử nên khi Lee được điều tới Trung Quốc làm việc tôi đã theo anh ấy.”

Tôi cười: “Đúng là xấu hổ thật.”

Dịch Tình cũng không tức giận, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, nhưng khi theo đuổi Eric thì tôi không hề nghĩ tới tương lai, cũng giống như cô và anh ấy chia tay nhau vì không có tương lai chắc chắn. Tôi không biết tương lai sẽ ra sao nên mới làm chuyện hồ đồ như vậy, may mà bây giờ vẫn còn kịp bù đắp lại.”

“Cô Dịch, nếu đã muốn bù đắp chi bằng cô hãy giúp tôi đoán xem tại sao khi đó anh ấy lại chấp nhận cô mà không phải là quay về? Còn bây giờ tại sao lại trở về?” Tôi vuốt ve ly nước trong suốt, nhẹ nhàng hỏi: “Nếu trong lòng anh ấy đã biết việc người mình yêu có thể sẽ lấy người khác thì bây giờ còn về làm gì? Hay anh ấy định chờ người con gái đó kết hôn rồi sẽ phá vỡ hạnh phúc gia đình cô ấy?”

Dịch Tình cười lắc đầu: “Cô Hà đề cao tôi quá rồi, trong cuộc đời của Dịch Tình tôi điều không thể hiểu nổi nhất chính là kiểu tình yêu kỳ dị của Eric.” Cô ta cười cười, “Có điều tôi có thể kể cho cô nghe một chuyện rất buồn cười.”

Tôi nghiêm túc lắng nghe.

“Cô có nhớ cái ngày Eric về nước rồi gặp cô ở sân bay không? Tôi còn nhớ hai người còn lịch sự gật đầu cười chào nhau, cho dù tôi thấy nụ cười của hai người cứng nhắc tới phát sợ. Sau đó tôi có hỏi Eric vì sao không

trực tiếp nói chuyện với cô. Cô Hà có biết anh ấy nói gì không?” Dịch Tình vừa quấy cà phê vừa cười nói “Lần đầu tiên tôi thấy Eric có bộ dạng mất tinh thần như vậy, anh ấy nói “Anh sợ Hà Tịch đánh anh.”

Tôi cũng mỉm cười, sau đó ngửa đầu uống cạn ly nước: “Tôi sẽ không cảm ơn vì cô nói những chuyện này cho tôi biết đâu.”

“Đương nhiên là không rồi, nhưng sau này sẽ có người cảm ơn tôi.”

Tôi cười tiếp: “Tần Mạch cũng sẽ không cảm ơn cô đâu, tương lai của anh ta cũng không vì những lời nói ngày hôm nay mà sẽ sáng sủa hơn đâu.”

Dịch Tình tiếp tục quấy cà phê, bình tĩnh nói: “Cô Hà, tại sao cô không nghĩ rằng ở bên cô có lẽ là điều tốt nhất với Tần Mạch nhỉ.”

Tôi cười cười, im lặng xách túi rời đi. Tôi thầm nghĩ, hai người ở bên nhau là để cùng mang lại điều tốt đẹp cho nhau, chứ sao có chuyện có ‘điều tốt nhất’ được.

“Cô Hà.” Dịch Tình gọi với theo, “Làm gì có tình yêu nào mà thuần khiết, tình khôi như chuyện cổ tích, cái ‘tì vết’ nằm tay ấy...”

“Tôi chưa bao giờ nói muốn có tình yêu thuần khiết, tình khôi gì gì đó cả, cái tôi muốn chỉ là toàn tâm toàn ý.”

Dịch Tình hơi ngẩn người, lập tức cười nói: “Trước khi đến đây, tôi có đến bệnh viện thăm Eric, mấy hôm trước anh ấy bị xuất huyết dạ dày, phải phẫu thuật cả đêm đấy.”

Tôi xách mớ đặc sản của mình quay đầu đi thẳng.

Về đến nhà, ngày hôm sau vẫn chưa hết phép, nên mang quà đến cho Trình Thần, vừa lúc Thẩm Hi Nhiên đã đi làm, mà Trình Thần phải đi khám thai nên tôi đi cùng chị đến bệnh viện. Đợi chị khám xong, tôi làm như vô tình hỏi: “Lần trước chị thấy Tần Mạch ở đâu?”

Trình Thần thoáng sững lại rồi lập tức nở nụ cười chị-biết-rồi-nhé: “Nằm phía bên kia, lầu 6 phòng bao nhiêu, á chà, sao mình không nhớ vậy ta?”

Tôi trừng mắt nhìn Trình Thần, chỉ chốc lát sau, chị vò vò tóc nói: “Hà Tịch, sao em càng ngày càng không biết nói đùa gì hết trơn vậy. Được rồi, được rồi, phòng 634, em tự đi tìm đi, chị về cho cục cưng nghe nhạc đây”

Tôi đứng trước phòng Tần Mạch, tay đã đặt trên nắm cửa hồi lâu, không có dũng khí đẩy cửa đi vào.

Cho đến khi một y tá đẩy xe từ trong phòng đi ra, giật mình khi nhìn thấy tôi đứng ở cửa, ánh mắt nhìn tôi kỳ quặc. Cuối cùng chịu không nổi ánh mắt nghi ngờ đó tôi đành sầm mặt đẩy cửa đi vào.

Cửa đóng lại, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Qua được cửa ải cánh cửa, tôi nhìn thấy Tần Mạch sắc mặt tái nhợt nhắm nằm trên giường, bàn tay cầm ống truyền dịch nhỏ xuống từng giọt.

Tôi không lên tiếng, anh cũng không thèm mở mắt nói: “Thuốc lúc nãy đưa tới đã uống rồi, ra ngoài đi.”

Tôi không nhúc nhích.

Đợi hồi lâu mà không nghe tiếng bước chân rời đi, Tần Mạch nhú mày, mở mắt ra, ngẩn người

Tôi kéo ghế ngồi kế bên giường bệnh, ngược mắt nhìn về mặt ngáy ra của anh: “Được rồi, để em đi ra.”

“Hà Tịch! Em dám!”

Vẫn giọng nói uy hiếp bá đạo, nhưng lại ẩn chứa sự hoảng loạn tôi chưa từng thấy.

Tôi ngồi trên ghế thần nhiên nhìn anh, anh cũng nhìn tôi chăm chú, rồi biết tôi chỉ nói dọa, anh mới dần bình tĩnh lại, chặt vật muốn ngồi dậy, môi mấp máy mấy lần như muốn nói mà không biết nói gì, sau cùng thấy biểu hiện không vui giận của tôi đành nuốt lại những lời muốn nói.

“Mấy hôm nay em đi Tam Á.” Tôi nói, “Em gặp Dịch Tình, và cả vị hôn phu của cô ấy nữa.”

Anh nhìn tôi đánh giá một hồi mới từ từ lên tiếng: “Em... đã biết?”

“Ừm, em đã biết, nếu đó là những lời anh muốn giải thích.” Ánh mắt tôi dừng lại ở mu bàn tay đang truyền dịch của anh. “Thứ bảy tuần sau, em sẽ đi xem mắt tiếp. Lần này mẹ đã tìm cho em một anh chàng rất khá, em nghĩ, nếu được thì cứ đồng ý cho rồi.”

Bàn tay kia từ từ nắm chặt lại, kim tiêm trên mu bàn tay chắc đâm đau lắm.

Ánh mắt Tần Mạch vốn đang đầy kỳ vọng của anh thoáng chốc chuyển thành ảm đạm.

Bỗng dưng thấy thật sáng khoái, tôi cười tươi rói: “Cám ơn anh lặn lội từ nước Mỹ xa xôi trở về chúc phúc cho em, nhân tiện cảm ơn anh hai năm trước đã buông tay, Tần Mạch, anh làm rất tốt.”

“Hà Tịch.” Anh trầm giọng gọi tên tôi, “Đừng nói mấy lời giận dỗi với anh nữa.”

“Sao anh biết em giận dỗi.” Tôi tâm trạng vô cùng vui vẻ, “Hai năm trước, chẳng phải anh đã quyết định buông tay rồi sao, chẳng phải anh đã định kết hôn chung sống với Dịch Tình hay với bất kỳ cô gái nào cũng được sao, dĩ nhiên em cũng phải kiếm một anh chàng tốt tốt để lấy chứ. Đẳng nào lúc trước anh cũng đã sắp xếp ổn thỏa hướng đi cho mỗi chúng ta rồi, vậy chúng ta cứ theo hướng đó mà đi thôi. Tần Mạch, với điều kiện hiện giờ của anh, không có Dịch Tình cũng sẽ có rất nhiều cô gái ‘tiền hô hậu ủng’ nhào tới thôi. Mà em cũng có thể tìm được người đàn ông thuộc về mình, chẳng phải rất tốt sao?”

Sắc mặt Tần Mạch tái xanh, ngực thở phập phồng, hỏa bốc tận đầu, nhưng lại không tìm ra lời nào để phản bác tôi, chắc nhin tới nội thương luôn rồi.

Tôi bày vẽ hiểu chuyện, vỗ vỗ tay anh: “Cứ an tâm dưỡng bệnh, khi nào đám cưới, em sẽ gửi thiệp cho anh.”

Nói xong liền đứng dậy đi ra cửa.

46. Chương 46

Chương 46. Xin lỗi em

Chương này rất ngọt ngào, Tần Mạch rất cute...cute không chịu nổi!!!

Thứ bảy xem mắt, trời quang mây tạnh, thời tiết ấm áp.

Tôi chuẩn bị từ rất sớm, rửa mặt chải đầu rồi trang điểm vô cùng kỹ càng, mặc bộ váy và đi đôi giày cao gót mà tôi đã cất công chuẩn bị riêng cho lần xem mắt này. Đứng trước gương xoay ngang xoay dọc cả buổi mới yên tâm ra khỏi nhà.

Lần xem mắt này, mẹ già nhờ hẳn cô ba của tôi đến giám sát, chỉ cần tôi loạng quạng không nghiêm túc, về nhà ‘chém không tha’.

Tôi đảo mắt xem hồ sơ và ảnh của anh chàng xem mặt cùng tôi, cũng không tồi, chỉ tiếc là lần này anh ta gặp phải tôi, cảm chắc ‘xôi hỏng bỏng không’ rồi.

Nơi gặp gỡ là do tôi chọn nhưng lúc tôi đến thì có vẻ anh ta đã ngồi được một lúc rồi. Người giới thiệu và cô ba tôi đang định trách tôi lè mề nhưng nhìn thấy bộ dạng ăn mặc trang điểm cầu kỳ của tôi liền cười rạng rỡ, lại còn giúp tôi thanh minh: “Cậu coi, Tịch Tịch nhà chúng tôi muốn gây ấn tượng tốt với cậu đấy.”

Tôi chỉ cười mà không nói gì.

Người đàn ông kia họ Lý, mặc áo vest tề chỉnh, tóc tai gọn gàng sạch sẽ, anh ta lịch sự đứng dậy chào tôi, xem ra có vẻ rất vừa lòng với việc tôi đã dành nhiều thời gian để chuẩn bị cho buổi xem mặt. Cô ba nói anh ta xuất thân từ gia đình nho gia, là người hiểu lễ nghĩa lại thư sinh nho nhã.

Ấn tượng của tôi về anh ta rất tốt, nếu không có Tần Mạch, không chừng tôi sẽ chấp nhận người này, cùng anh ta sống nốt nửa đời còn lại ...

Nhưng cái giả thiết ‘không có Tần Mạch’ quả thật là điều không tưởng

Buổi gặp gỡ đã đi được bốn phần năm thời gian, bà mai và cô tôi bắt đầu rút lui có trật tự, trước khi ra cửa, cô tôi còn kịp làm động tác cắt cổ cho tôi thấy. Dĩ nhiên tôi hiểu rõ ẩn ý này, nếu lần này mà không thành công thì cứ chờ cho mẹ già cho lên thớt...

Tôi thở dài bất đắc dĩ, lại bị anh chàng họ Lý kia nhìn thấy, anh ta liền cười khở: “Xem ra Hà tiểu thư cũng bị áp lực gia đình không nhỏ.”

“Tôi phát hiện ra rằng con gái lớn rồi sẽ không còn là con ruột nữa, mẹ tôi chỉ hận không thể treo tấm bảng trước ngực tôi rồi đẩy ra chợ bán. Không biết mẹ tôi ghét tôi đến mức nào nữa...”

Anh ta lại bị tôi làm cho phì cười: “Hà tiểu thư thật vui tính, nhưng tôi lại nghĩ chính vì bác gái lo lắng cho cô quá nên mới gấp gáp tìm bạn đời cho cô thôi. Người nhà tôi cũng vậy đấy.”

“Áp lực lớn thật đấy chứ, dân số trên thế giới thì cứ tăng ầm ầm, dễ gì tìm được nửa kia của mình.”

“Lúc trước tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng giờ thì lại tôi bắt đầu tin vào cái gọi là duyên số. Hà tiểu thư không thấy vậy sao?” ánh mắt anh ta thâm trầm nhìn tôi, còn tôi thì vẫn tiếp tục ngồi khoe điệu cười vô cùng trong sáng thuần khiết.

Lý tiên sinh không hổ là người xuất thân từ nho gia, câu nào câu nấy khiến người ta rùng cả mình. Thấy tôi cười quá dịu dàng, anh ta tấn tới: “Hay chúng ta đổi cách xưng hô nhé, tiên sinh với tiểu thư nghe khách khí quá, tôi gọi em là Tịch Tịch nhé?”

Tôi đang định nói khách khí một chút cũng tốt, thì thấy bên cạnh một hình bóng xẹt tới.

Không nhìn tôi cũng đoán ra được là ai, cái vẻ đàng đàng sát khí thế kia. Trong lòng cười thầm nhưng tôi lại làm như vô cùng kinh ngạc.

Tần Mạch thản nhiên nhìn tôi một cái, rồi trầm mặt xô tôi một cái, đặt mông xuống ngồi ngay bên cạnh: “Anh vẫn nên xưng hô khách khí thì tốt hơn.” Tôi ngoan ngoãn dịch vào trong góc, yên lặng theo dõi tình hình.

Lý tiên sinh ngồi đối diện quả nhiên rất kinh ngạc: “Anh... Vị tiên sinh này, anh ... thế này là sao?”

“Chẳng sao cả, hai người cứ tiếp tục.” Anh khoanh tay, dựa vào lưng ghế, bày ra vẻ sẽ quyết tâm theo sát từ đầu chí cuối buổi xem mặt hôm nay.

Đồ ấu trĩ, tôi âm thầm phỉ nhổ hành động này anh.

Lý tiên sinh có chút bức bối: “Anh thật là vô duyên.” Anh ta đứng dậy, vừa vươn tay định kéo tôi, vừa nhẹ nhàng nói “Tịch Tịch, chúng ta đi xem phim nhé.”

Tần Mạch liền chắn trước tôi, thò tay nắm tay Lý tiên sinh, thản nhiên nói: “Ý kiến hay đấy, đi thôi.”

Lý tiên sinh gạt tay anh ra, tức giận nói: “Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

Tôi âm thầm thưởng thức cuộc đấu trí của hai người bọn họ, mơ màng tưởng tượng cảnh bọn họ có gian tình với nhau. Đang cười trộm thì Tần Mạch đã lên tiếng, cắt ngang ảo tưởng của tôi: “Tôi chỉ là đến ngồi cùng vị hôn thê của mình thôi, tiên sinh anh có ý kiến gì sao?”

Lý tiên sinh tròn tròn mắt nhìn tôi: “Vị hôn thê?”

Tôi thản nhiên đáp: “Xạo đó, lừa anh thôi, đừng tin anh ta.”

Cuối cùng Tần Mạch cũng không nhịn nổi cơn giận, cau mày sắc giọng nói: “Hà Tịch, rốt cuộc em muốn làm mình làm mẩy tới khi nào đây?”

Trước giọng điệu lên lớp người khác của anh, tôi cũng nhịn không được lên giọng: “Nếu anh cho rằng em đang làm mình làm mẩy thì xin lỗi Tần tiên sinh, em sẽ làm mình làm mẩy đến hết đời đấy.”

Bỗng nhiên Lý tiên sinh cắt ngang, nghiêm túc nhìn tôi: “Hà tiểu thư, tôi nghĩ cô cần thời gian để giải quyết chuyện cá nhân.”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy tôi xin cáo từ.”

“Vâng.” Tôi nói, “Lý tiên sinh, xin lỗi anh.”

Anh ta cười khỏ: “Xem như tôi làm bà mai một lần đi.”

Tôi cúi đầu cười nhẹ, chờ đến khi không nghe thấy tiếng bước chân của anh ta mới thu lại nụ cười. Tần Mạch nhìn tôi chằm chằm rồi cười nhạo: “Cái kiểu tao nhã lịch sự này... chẳng phải em ghét cay ghét đắng sao?”

Tôi mặc kệ anh, xách giỏ lên, không quay đầu đi thẳng ra khỏi quán, Tần Mạch gọi vài tiếng thấy tôi không đáp lại bực bội bắt đầu đuổi theo.

Con đường bên ngoài nhà hàng dài thăm thẳm, rợp bóng cây.

Chỗ này khá gần công ty tôi, thỉnh thoảng hết giờ rảnh rồi tôi thích đến đây lang thang một mình, ngó nghiêng mấy shop quần áo, mua đồ ăn vặt bên lề đường vừa ăn vừa thong thả về nhà. Chỉ có điều lần nào cũng một mình lẻ bóng.

Tôi cứ đi rồi ngừng, đi rồi ngừng, Tần Mạch đằng sau cũng đi rồi ngừng theo tôi nhưng hình với bóng.

Thời tiết ẩm áp của mùa xuân thật tuyệt, gió thổi nhẹ, những bông hoa xanh nhạt tươi tắn nở rộ trên những tán cây lớn ven đường, nhẹ nhàng rơi xuống phủ kín lối đi.

Khóe miệng tôi không nhịn được vô tình nhếch lên. Trong một ngày xuân ẩm áp thế này, tôi lại có thể mang theo cái đuôi Tần Mạch lê la trên con đường mà hai năm qua tôi đã đi mòn lổ. Mới đầu tôi còn tiếng điện thoại không ngừng reo và cả tiếng bước chân gấp gáp của Tần Mạch. Sau hình như có vẻ bực bội, anh tắt máy, nhịp chân cũng từ tốn hơn, thong thả cùng tôi bước qua con đường đầy ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Tôi dừng ở một quầy bán đồ ăn vặt mua hai ly trà buổi nóng, lúc quay ra thuận tay đưa một ly ra trước mặt Tần Mạch. Anh giật mình sững sốt, ngơ ngác quay đầu nhìn, thấy phía sau không có ai mới hỏi tôi bằng giọng không thể tin nổi:

“Cho anh?”

Tôi hừ một tiếng, làm bộ ném ly trà xuống đất, anh vội vàng giật lấy, lầm bầm: “Ai kêu em không nói rõ ràng”

Tôi vẫn lơ anh đi, ngẩng đầu ưỡn ngực, từ từ bước tiếp. Qua tấm kính của một cửa hàng nơi góc đường, thấp thoáng bóng dáng một người đàn ông ăn vận tây trang lịch sự lóng ngóng cầm ly trà buổi trên tay với vẻ rất vui sướng.

Tim tôi bỗng chốc mềm nhũn, tôi cúi đầu cố che giấu nụ cười ngày càng ngoác ra, rẽ vội nơi góc đường.

Dọc đường tôi tạt vào một shop quần áo, lựa được một bộ rất ưng ý, đang mặc thử trong phòng thay đồ thì mẹ già gọi điện tới vấn tội, tôi hít một hơi thật sâu, chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, mới nghe điện thoại.

Đúng như dự đoán, trong điện thoại truyền tới âm thanh mắng mỏ sa sả không ngớt, tôi ngoan ngoãn lắng nghe, cuối cùng, canh lúc mẹ già nghỉ lấy hơi, tôi vội vàng xen vào: “Mẹ yên tâm, lần này con rể của mẹ tuyệt đối chạy không thoát.”

Mẫu hậu đại nhân thở gấp gấp, lấy hơi nói: “Không chạy thoát? Con đừng có tưởng mẹ không biết con đã làm trò gì nhé! Khai thật cho mẹ, con mượn cái thằng diễn viên quần chúng kia bao nhiêu tiền để nó diễn trò với con? Con thật sự không sốt ruột gì sao, con xem xem đã từng này tuổi rồi, gặp được người có điều kiện như vậy bộ con tưởng dễ lắm hả? Vậy mà còn không biết quý trọng...”

“Mẹ à...” Tôi thở dài, “Lần này là thật, con rể mẹ đã ‘nap mạng’ rồi.”

Mẹ già sững sờ hồi lâu, nhưng nghe giọng tôi có vẻ không dối trá liền hỏi vội: “Ai vậy? Bây giờ còn có ai mà chủ động tìm con chứ?”

“Mẹ cũng biết ảnh đó. ” Tôi cười nói, “Mai mốt con dẫn về, quay vài vòng cho mẹ ngắm.”

Mẹ già bán tín bán nghi vặn vẹo một hồi mới nghi ngờ cúp máy. Tôi thở phào nhẹ nhõm, hào hứng thử quần áo tiếp.

Cái váy này rất vừa ý tôi, phải quyết tâm mua thôi, nhưng nhìn đến bảng giá liền đứng hình. Nếu như trước đây thì tôi sẽ ‘bối lòng tìm vết’ cho ra bằng được khuyết điểm của cái váy để thuyết phục mình không mua nữa, nhưng hôm nay tôi đâu chỉ có một mình.

Bước ra khỏi phòng thử đồ, nhìn người đàn ông đang còn do dự không biết có nên uống ly trà buổi hay không, tôi tình bơ chĩa tay ra.

Anh cảnh giác nhìn tôi một cái, tay che ly trà thối lui một bước, cau mày nói một cách nghiêm túc: “Của anh.”

Tôi nén ý nghĩ cười nhạo hành động ngây thơ của anh xuống, mở miệng nói: “Em mua nước cho anh, bánh ít đi bánh quy lại, anh mua cho em cái váy này đi.” Cô bé bán hàng đứng bên nghe vậy bật cười.

Tần Mạch nghe xong, biết là tôi không phải muốn lấy ly trà nên có vẻ không tự nhiên, ho khan một tiếng, rồi cũng móc bóp ra thật, rút một cái thẻ đưa tôi.

Tôi không chút khách khí cà thẻ xong bỏ tọt luôn vào túi mình.

Nguyên một buổi chiều, tôi mua không biết bao nhiêu thứ, cà thẻ của anh, móc túi lớn túi nhỏ lên tay anh, hoàn toàn xem anh như cu li, hành hạ triệt để một lần cho bỏ tức. Anh không nói câu nào, ngoài việc giữ khư khư ly trà ra, còn thì để tôi muốn làm gì thì làm.

Đi cho tới khi không còn sức nữa, nhìn trời cũng đã sập tối, liền ngó nghiêng tìm chỗ lấp đầy bụng.

Vào quán ăn, dĩ nhiên Tần Mạch định đến ngồi cùng bàn, nhưng tôi chỉ chỉ ra phía sau nói: “Chúng ta không có quan hệ gì với nhau, anh đừng có ngồi chung với em, ngồi bàn khác đi.”

Anh lập tức cau mày: “Hà Tịch, đừng khiêu khích sự nhẫn nại của anh.”

Tôi ngồi khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn anh: “Em nói sai hả? Tần tiên sinh, vậy anh nói xem hiện giờ quan hệ của chúng ta là gì, chẳng phải đã chia tay hai năm trước rồi sao, em còn nhớ là anh đòi chia tay đó.”

Sắc mặt Tần Mạch trở nên khó coi, tay siết chặt đồng bao túi: “Em bắt anh đi theo cả ngày hôm nay, hóa ra em còn để bụng...”

“Em không kêu anh đi theo.” Tôi thần nhiên nói, “Mấy thứ này đều mua bằng thẻ của anh, dọc đường đồ mua được cũng là do anh giữ, nếu muốn anh có thể lấy hết về. Còn bây giờ muốn ăn cơm anh có thể tùy ý ngồi chỗ nào cũng được, ngoại trừ chỗ của em. Còn không muốn ăn, anh có thể đi về.”

Có lẽ chưa bao giờ thấy thái độ không chút lịch sự nào đó của tôi, lại chưa bao giờ bị tôi chọc giận như vậy, Tần Mạch nheo mắt: “Hà Tịch, hôm nay em làm những trò này là có ý gì?”

Tôi cười nói: “Em nên hỏi những hành động hôm nay của Tần tiên sinh anh là có ý gì mới đúng? Không phải anh rời bỏ em từ lâu rồi sao, đã cho em tự do hai năm thì sao không để em tự do nốt cuộc đời này đi. Giờ anh quay về, lù lù xuất hiện trước mặt em, là muốn quấy rầy cuộc sống của ai đây?” Những lời này ban đầu chỉ là trêu chọc, nhưng về sau càng nói càng nghiêm túc.

Tần Mạch nghe xong mấy lời chất vấn của tôi, lẳng lẳng xách mấy cái túi ngồi vào bàn phía sau tôi.

Chúng tôi ngồi quay lưng lại với nhau, ở giữa chỉ cách hai cái lưng ghế.

Tôi gọi đồ ăn xong, nghe phía sau nghe Tần Mạch cũng gọi một phần giống tôi. Lúc dọn món, người phục vụ bưng lên một đĩa toffee chuối(*) trước, tôi nhìn phía trước, thờ dãi nói trống không: “Có người ấy mà, khi phui tay ra đi, chỉ để lại một lý do đơn giản, vứt bỏ mọi tình cảm một cách vô trách nhiệm, cũng giống như món toffee chuối này cứ dính dính hoài không dứt, thật là khó chịu.”

(*) Đây là món toffee chuối:

Cô bé phục vụ nhìn tôi kỳ lạ, nghĩ nghĩ một hồi mới bưng lên món mới. Món tiếp theo là canh sườn, tôi lại nói: “Có người thì quay về rồi, đến cả một lý do đơn giản nhất cũng không có, nhưng câu nào câu nấy lại đòi tái hợp. Giống như tô canh này, húp một miếng thì tưởng không có gì thay đổi, nhưng ai biết bên trong có thiếu thứ gì không nữa.”

Cô bé phục vụ lo lắng hỏi: “Chị ơi, vậy chị có ý kiến gì với món ăn của quán em ạ?”

“Không có ý kiến gì cả.” Tôi cười, “Món salad ở đây rất ngon, giống như phụ nữ vậy, khi người ta thích thì đem ra trêu đùa, còn khi đã lãng quên thì không biết bị vứt đến xó xỉnh nào.”

Cô bé cười gượng gạo, bưng hết đồ ăn lên cho tôi xong thì chạy mất hút.

Tôi ăn hết bữa ăn với tâm trạng đầy hứng khởi, xong xuôi thẳng tiến về nhà. Tần Mạch vẫn ngoan ngoãn tay xách nách mang đi đằng sau, có điều anh giữ khoảng cách xa hơn lúc trước. Tôi cũng chẳng buồn quan tâm đến suy nghĩ của anh, chỉ tập trung suy nghĩ lát nữa có nên nhịn đau đi dạo một vòng nữa không, thái độ hòa khí đầy nhẫn nại này của Tần Mạch để gì có được lần thứ hai.

Nhưng lại nghĩ, anh mới xuất viện không lâu, chắc chịu không nổi trò o ép này của tôi, nên đành mềm lòng ‘dọn đường hồi phủ’.

Đến dưới nhà, tôi quay đầu nhìn anh, trên tay túi lớn túi nhỏ cũng đang chăm chú nhìn tôi, dưới ánh đèn đường sắc mặt anh không rõ nét, không biết đang nghĩ gì. Tôi làm bộ hỏi: “Mấy thứ này anh muốn mang về hay tặng cho em?”

Im lặng một lúc, anh nói: “Để anh mang lên cho em.”

Tôi tự nhiên thở ra nhẹ nhõm.

Nhét chìa khóa mở cửa xong, tôi xoay người lấy mấy thứ trên tay Tần Mạch, định đóng cửa không cho anh vào nhà.

Anh chặn cửa lại, tôi nhìn anh thấy lạ, anh chần chờ hồi lâu mới khó khăn phun ra ba chữ: “Anh xin lỗi”

Tôi ngưng thở, trái tim đang đập từ từ bắt giắc muốn tăng tốc.

Anh thở dài một hơi, gượng gạo xin lỗi: “Làm em buồn... là lỗi của anh. Anh xin lỗi.”

Tôi nhìn xuống ly trà đã nguội lạnh mà anh ôm như báu vật trong tay, ép bản thân bình tĩnh, không để lộ sự vui mừng quá sớm: “Vậy thì sao? Không phải chúng ta đã chia tay rồi sao?”

“Anh hối hận rồi.” Anh thừa nhận, “Anh hối hận rồi, vô cùng hối hận...”

Tôi hít sâu một hơi, đặt mấy cái túi lên bậu cửa. Tần Mạch chăm chú dõi theo sắc mặt của tôi, đột nhiên nói rất nghiêm túc: “Không được đánh vào mặt.”

Trông bộ dáng ‘thấy chết không sờn’ của anh, khóe miệng nhịn không được vén một nụ cười vô cùng sáng lạn.

Tần Mạch nhất thời ngây người.

Tôi với tay ôm cổ anh, ép chặt môi vào môi anh. Tần Mạch bị dọa sợ hãi, miệng anh vô thức hé ra, đầu lưỡi của tôi dễ dàng xâm nhập vào lãnh địa của anh, cắn nhẹ khiêu khích, khi anh có thể phản ứng được thì tôi thối lui một cách rất có lý trí, chỉ hôn nhẹ vào khóe môi anh, cọ cọ vài cái rồi nói: “Anh nói sớm một chút có phải tốt biết bao, rõ ràng chỉ cần anh nói một lời xin lỗi là em sẽ tha thứ cho anh ngay. Anh là đồ to đầu (*) kiêu ngạo sĩ diện hão.”

(*) Nguyên văn: “đại đầu”. Mình không thích kêu Mạch Mạch là chó nên đổi một tí nhé!

47. Chương 47

Chương 47. Mình yêu nhau đi

Anh choáng váng trong chốc lát, anh mắt sáng bừng nhìn tôi một hồi rồi lặp lại: “Hà Tịch, anh xin lỗi.”

Tôi gật đầu: “ừm.”

“Anh xin lỗi.”

“Em nghe rồi.”

“Em tha thứ cho anh một lần nữa đi.”

Tôi kỳ lạ: “Hồi nãy em nói em tha thứ cho anh rồi mà.”

“Không phải như thế này.” Anh nói, “Em còn kèm thêm hành động gì nữa kia.”

Đôi môi ấm áp của anh dán vào môi tôi, lần này do anh chủ động, một tay anh ôm eo tôi thật chặt, khí thế tấn công mười phần dưng mãnh.

Hôn đến khi cả hai bắt đầu hơi hơi mang theo màu sắc tình dục thì Tần Mạch hơi tách ra khỏi vòng ôm siết chặt này giờ, nghiêng đầu sang bên tai tôi giọng khàn khàn nói: “Sau này ngày nào anh cũng nói xin lỗi với em được không?”

Tôi nghe ra ý tứ xấu xa bên trong, mặt ửng lên nói: “Nói hay không là chuyện của anh còn tha thứ hay không là quyền của em.”

Anh nghiêm túc nói: “Hà Tịch, anh nghĩ chúng ta cần thảo luận thật sâu để thấu đáo vấn đề này mới được.”

Vào nhà, đóng cửa, tiếp theo đó là một màn xuân sắc kiều diễm. Hai đứa chúng tôi quả thật đã hoàn toàn xâm nhập thảo luận một phen, thâm nhập rất sâu...

Tối hôm đó, đại cầu vừa kiều ngạo vừa hay mắc cỡ vừa chiếm được sự tha thứ thì bản tính chó sói bắt đầu rục rịch trở lại, bộ dáng thành thật, uất ức ban ngày mất sạch ôm chặt tôi ăn thật sạch sẽ, thật gấp gáp.... ngay trên ghế sofa nhà tôi.

Đến khi tôi mờ mịt chìm vào giấc ngủ thì giọng nói khàn khàn, nhiễm mùi tình dục khe khẽ gọi tôi trong lúc hai thân thể va chạm vẫn quanh quẩn bên tai, làm người ta mê muội.

“Hà Tịch, Hà Tịch...”

Giống như là vĩnh viễn không ngừng được.

Sáng sớm, tôi mở mắt ra, ánh nắng ban mai xuyên qua kẽ hở của rèm cửa sổ chiếu vào thật ấm áp. Người bên cạnh vẫn còn đang say ngủ, hơi thở đều đều, trên mặt đã không còn tìm thấy nét kiều ngạo, lạnh lùng của ngày xưa, ngược lại có thêm mấy phần bình đạm.

Tôi giật mình, một ý niệm kỳ diệu len vào đầu, tôi có thể được nhìn ngắm gương mặt đang ngủ này đến hết đời này chăng. Điều này cũng rất hay nhưng ngày đó sẽ có sao?

Ý tưởng này chợt lóe qua, theo bản năng, trong lòng tôi lại có chút sợ hãi về tương lai. Nếu tôi và anh cùng sống với nhau, bây giờ thì anh toàn tâm toàn ý yêu tôi nhưng tương lai thì sao đây? Có khi nào kết thúc của cuộc hôn nhân này là chúng tôi đối mặt nhau trên tòa hoặc không thể vượt qua những mâu thuẫn linh tinh trong cuộc sống thường nhật hoặc sống với nhau quá lâu tình yêu dần tàn lụi, mất cảm giác với đối phương...

Nếu có một ngày như vậy, vậy đoạn tình cảm của chúng tôi bây giờ nên đi về đâu?

Trong khi tôi nghĩ lung tung, cặp mi dày rậm khê nhúc nhích như báo hiệu chủ nhân đã muốn tỉnh lại. Nghe nói, người trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh sẽ dễ dàng nói thật suy nghĩ trong lòng mình....tôi thò tay vào chặn, nắm tay Tần Mạch, nghiêm túc hỏi: “Tần Mạch, nếu có một ngày chúng ta căm ghét nhau thì phải làm sao?”

“Đừng phá mà.” Anh mơ màng nói, vài giây sau...anh trợn to mắt, nhú mày, nghiêm mặt nhìn tôi: “Em chán ghét anh?”

Tôi há miệng chưa kịp giải thích thì anh đã lạnh giọng: “Trên dưới gì cũng bị anh ăn sạch sẽ hết rồi nên tốt nhất là em quăng hết mấy cái ý nghĩ quái dị trong đầu cho anh, tối hôm qua đã nói xong rồi, đời này em đừng hòng mà ra ngoài lảng nhăng nghe chưa.”

“Chúng ta nói cái gì? Nói khi nào?”

Tần Mạch hơi hơi nheo mắt lại: “Hà tiểu thư, vậy ra là tối qua chúng ta vẫn xâm nhập thảo luận chưa đủ sâu thì phải?”

Tôi sờ sờ bụng dưới âm ỉ đau, theo bản năng lẩn đi: “Anh, đủ rồi...”

Anh cười thật tươi, khốn! quyến rũ chết người: “Trong những lúc như thế này sao mà Hà tiểu thư có thể nói với đàn ông từ “đủ” này được ha...”

Tối hôm qua là ở trên sofa, sáng nay cũng về đúng chỗ nhưng thời gian cách nhau gần quá đi!

Khi hơi thở của anh và tôi hòa quyện vào nhau, tôi ai oán than khổ còn anh đặc ý cười khê, tôi mới đau đớn nhận ra rằng thì ra vận động buổi sáng có thể làm một người tinh thần sảng khoái nhưng cũng có thể làm người khác cạn kiệt sức lực.

Cuối cùng, tôi duỗi thẳng mũi chân, trong đầu trống rỗng, ôm chặt anh dường như cả thế giới của mình chỉ là tấm lưng to rộng của anh. Tần Mạch khàn khàn nói bên tai tôi: “Hà Tịch, anh không xài bao, em cũng đừng uống thuốc.”

“Làm vợ anh đi.”

Làm Tần phu nhân...

Khi ngồi trước bàn làm việc, suy nghĩ của tôi lại đi lang thang một lần nữa. Nghĩ đến hôm đó Tần Mạch bị tôi đá ra cửa là gân xanh trên trán không khỏi nổi lên.

Có người đàn ông nào lại đi cầu hôn vào lúc đó chứ? Trừ Tần Mạch thì còn ai trồng khoai đất này nữa!

Mợ nó! Không có chút lãng mạn nào hết!

Không có hoa hồng, không có rượu vang, cũng không có bữa tối dưới ánh nến à cơ bản nhất là nhăn cười cũng không chịu trao cho người ta! Sau khi thỏa mãn thú tính thì chút chút cầu hôn, anh cho đây là thế giới động vật hử? Làm tình xong liền đẻ trứng, sinh em bé sau đó sống với nhau suốt đời sao?

Thật sự một người đàn ông có chỉ số yêu đương cực thấp. Tôi bực bội quăng con chuột lên bàn, thầm nghĩ, quả nhiên là không nên dễ dàng tha thứ cho Tần Mạch mà, lẽ ra phải tra tấn anh ta thêm tám hay mười năm mới đúng, cho đến khi tôi thật thoải mái mới để anh ấy bồi thường chút ngọt ngào...

Vừa lúc Tạ Bất Đình lướt qua, thấy tôi quăng con chuột liền quay lại hỏi tôi: “Tiểu Hà, cô lại không hài lòng chuyện gì nữa?”

Tôi cười cầu tài nói: “Đâu có, chỉ là mấy hôm trước Tiểu Trương đã đi nên công việc của tôi dồn ứ, cần phải có người đến giúp đỡ.” Mà cho dù công việc không tồn đọng, tôi cũng muốn có trợ lý nếu không thì đào đâu ra thời gian mà nói chuyện yêu đương với Tần Mạch đây.

Tạ Bất Đình nghe xong, gật đầu đồng ý: “Gần đây công ty hơi thiếu người, cô muốn đến phỏng nhân sự chọn hai người thực tập hay tự mình kiểm người?”

Trong lòng tôi đang nghi ngờ sao hôm nay Tạ Bất Đình lại dễ chịu với tôi như vậy, chẳng lẽ có cái gì khó nhằn định bắt tôi đi làm sao. Nhưng nghe đến câu cuối cùng thì tâm tư tôi lại chuyển hướng, trong đầu hiện lên hình ảnh Phương Dĩnh, hình như cô bé đang tìm nơi thực tập thì phải.

Tuy hồi trước tôi có đưa số điện thoại cho Phương Dĩnh nhưng cô bé có lòng tự trọng cao nên cũng không gọi điện nhờ vả gì, mà nay vừa lúc tôi đang cần người giúp, cô bé kia chính là người thích hợp nhất.

“Tôi đã chọn được người, giám đốc Tạ để tôi hỏi người ta trước cái đã.”

Tạ Bất Đình gật đầu đang định nhướn chân đi thì tôi ghen chịu hết nổi nên thấp giọng hỏi: “Giám đốc Tạ à... Hôm nay ông có chuyện gì vui hả?”

Tạ Bất Đình cười nói: “Gần đây công việc của cô rất trôi chảy, khách hàng còn gọi điện thoại đến khen ngợi cô nữa kìa. Tôi thật không ngờ cô là người khiêm tốn như vậy, lúc trước kêu cô nhận trang trí căn hộ kia thì cô chết sống cũng không làm không ngờ lại âm thầm làm mà còn làm rất tốt, cố gắng thêm nhé.”

Căn hộ nào...

Tôi nhìn Tạ Bất Đình đi nhanh vào văn phòng mà trong đầu vẫn mờ mịt.

Tôi gọi điện thoại cho Phương Dĩnh hẹn thời gian đến công ty gặp mặt sau đó ngoan ngoãn ngồi vẽ bản thiết kế, vẽ một hồi suy nghĩ tôi quay lại với căn hộ mà Tạ Bất Đình nhắc tới – chính là căn hộ Tần Mạch mua sau khi về nước, lúc đó tôi cương quyết không nhận thiết kế thậm chí còn cãi nhau một trận rất to với Tạ Bất Đình rồi sau đó mới xảy ra chuyện của chị Lâm.

Nhưng căn hộ kia tôi vẫn chưa nhìn qua một lần mà...

Đang nghiền ngẫm ý tứ của Tần Mạch thì di động vang lên, màn hình hiện lên hai chữ “Cầm thú”, mặc dù tôi hoàn toàn không biết anh gọi điện đến làm gì nhưng khoe miệng vẫn cong lên sung sướng.

Tôi nhận điện thoại, háng giọng, uể oải: “Chuyện gì?”

“Tối thứ sáu em có rảnh không?”

Tôi nhìn thoáng qua lịch để bàn, tối đó được khoanh bằng mực đen kèm dòng chữ: bảy giờ gặp mặt khách hàng XX. Tôi nghĩ một chút rồi lấy bút đỏ gạch hàng chữ kia đi, sau đó vẽ thêm mấy cái hoa nho nhỏ kế bên mới hỏi lại: “Không có việc, sao vậy?”

Tần Mạch dường như rất cao hứng, âm điệu vui vẻ: “Hà Tịch, em còn nhớ anh từng nói anh nợ em hai lần không?”

“Hình như là có.” Một lần là phụ một tay đánh lộn, một lần là uống rượu thay đến nỗi hôm sau cảm mạo một trận thật nặng.

“Thứ sáu này có một buổi tiệc, anh muốn tính nợ cho em một lần, muốn đi xem diễn không?”

Hai mắt tôi sáng bừng: “Có trò hay?”

“Cam đoan chất lượng Tần thị.” Anh đang vui nên cũng sẵn sàng đùa giỡn với tôi.

“Được rồi.” Tôi nói, “Nếu anh đã có thành ý mời em như vậy thì em miễn cưỡng đến xem một cái.”

Nói xong, tôi định cúp máy, Tần Mạch im lặng một lúc bèn gọi tôi lại, nhẹ giọng nói: “Tối hôm nay dùng bữa với nhau nha.”

“Không phải mới hẹn tối thứ sáu hả, đêm nay em...”

“Hà tiểu thư, anh nhớ em lắm.” Tần Mạch nói, “Tương tư khó dứt mà.”

Mấy ngày nay, anh luôn nói anh có lỗi với tôi, thừa nhận hối hận, móc gan móc ruột nói hết những gì trong lòng với tôi. Một người đàn ông như Tần Mạch vì tình cảm có thể nguyện ý buông sự phòng bị và kiêu ngạo của mình thì tôi không nghĩ ra lý do có thể từ chối bất cứ yêu cầu gì của anh hết.

“Nếu em có việc, vậy chuyển về nhà anh đi.” Tần Mạch nói, “Hà Tịch, ít ra mỗi ngày anh cũng có thể nhìn thấy em.”

Tôi trầm mặc hồi lâu mới buông tiếng thở dài: “Tần Mạch, anh thật đáng xấu hổ, biết rõ là em không chống lại được chiến thuật dụ dỗ này mà...anh lại sử dụng chiêu gì trong mấy cuốn sách cấm trẻ con vậy hả?”

Bên kia cũng im lặng, ai đó ho khan vài tiếng, sau đó thanh sắc Tần Mạch thanh sắc khôi phục lại vẻ đăm mặ trời sinh như thường lệ: “Nghe rõ ràng như vậy hả? Sao mà lần nào em cũng bắt bài anh được vậy.”

“Anh học y chang sách mà !”

“Được rồi.” anh tỏ thái độ không sao cả, “Tối nay anh đón em”

Tôi âm thầm cân nhắc một chút, hỏi: “Anh định cầu hôn với em phải không? Nếu vậy em muốn hoa hồng, nhẫn kim cương và bữa tối dưới ánh nến.”

Tần Mạch lập tức phì nhử nói: “Hà Tịch, em thật ham mê vật chất quá!”

“Không đồng ý? Vậy em đây đi tìm người khác.”

“Hà tiểu thư, lần trước tặng em nhưng em không chịu mà” Tần Mạch có chút ủy khuất thầm oán nói, “Còn quẳng mất tiêu luôn.”

Tôi giật mình, “Sau này...anh vẫn chưa tìm lại được?”

“Ừ.”

Tôi nôn nóng: “Anh có cẩn thận tìm kỹ chưa? Xem có lọt vào trong góc kẹt nào không?”

Tần Mạch cúi đầu cười: “ Lúc này mới biết sốt ruột hả? Sao lúc gạt tay anh lại không chút do dự nào hết vậy? Bất quá cũng chỉ là chiếc nhẫn, mua chiếc khác là được...”

Tôi hận không thể chặt rụng tay mình xuống, nhẫn kim cương, trời ơi là nhẫn kim cương đó! Lần đầu tiên trong đời có người tặng nhẫn kim cương cho tôi a! Tôi cương quyết: “Đêm nay nhịn cơm. Anh đón em, tụi mình về tìm nhẫn.”

48. Chương 48

Chương 48: Trả thù?

Tối hôm đó, tôi và Tần Mạch lung tung toàn bộ căn hộ. Lúc đầu tôi còn tưởng anh gạt mình nhưng sự thật phũ phàng là tìm không thấy. Tôi hối hận, vô cùng hối hận, mặt ỉu xiu, xụi lơ ngồi trên sofa nhìn chăm chăm vào tay phải của mình, hận không thể chém cho nó một dao cho bỏ tức.

So với tôi thì Tần Mạch thần nhiên hơn, anh bình tĩnh ngồi xem tin tức vừa nói, không tìm thấy thì thôi, mua lại cái mới là được chứ gì.

Nhớ lại lúc tôi hất tay Tần Mạch, biểu tình anh rất khó coi, chắc chắn trong lòng khó chịu hơn tôi lúc này rất nhiều, tôi hơi đau lòng, chủ động cọ cọ hai chân anh rồi vòng tay ôm cổ anh thở dài: “Anh nói coi lúc đó em kích động như vậy làm cái gì chứ.”

Miệng nói nhưng lòng lại nghĩ nếu trở mặt với Tần Mạch thì cũng thôi đi, ngàn lần vạn lần cũng không được quay lưng với tiền a, là kim cương, rõ ràng là kim cương nha! Lấy rồi bán cũng được khối tiền...

Tần Mạch nào biết ý tưởng đen thui trong lòng tôi, thấy tôi lần đầu tiên chủ động bày tỏ yêu thương anh rất kinh ngạc, hóa đá khoảng hai, ba phút mới hồi phục, vòng tay ôm eo tôi hướng thụ tôi ngồi trong lòng thoải, ve vuốt.

Sau khi cảm thấy thỏa mãn, Tần Mạch có chút ảo não oán giận nói: “Nếu biết sớm em làm mất nhẫn kim cương mà trở nên ngoan như vậy thì anh đã mua thêm mấy cái rồi.”

Mặc dù khi đó tôi hưng hăng mắng anh la đồ phá gia chi tử nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Cuối cùng, chiếc nhẫn kim cương đó vẫn không thấy tăm tích.

Thứ Năm, Phương Dĩnh đến tìm tôi còn đi cùng với một bạn học nam, hình như là cùng lớp, nhìn rất đẹp trai, sáng sủa.

“Chị ” Cô bé hơi ngượng ngùng nói, “Đây là lớp trưởng của em, Cử Giai Hoa, bạn ấy cũng đang tìm chỗ thực tập....”

Tôi hiểu ý cô bé, nghĩ lại ngày đó Tạ Bất Đình nói công ty đang thiếu người, tôi nhận thêm một thực tập sinh cũng không thành vấn đề nhưng không thể quá dễ dàng cho cậu ta vào làm được nên nói: “Ừm, làm thử hai ngày xem thử.”

Phương Dĩnh nhoen miệng cười: “Cám ơn chị! Lớp trưởng chúng em giỏi lắm đó, trong trường đoạt nhiều giải thưởng lắm.”

Tôi chỉ cười không bình luận thêm, thật ra các công ty cũng không thật sự coi trọng mấy giải thưởng của nhà trường lắm. Dù sao giải thưởng chỉ chứng minh những gì sinh viên đó đã làm còn các công ty chỉ muốn biết tương lai họ có thể làm gì thôi.

Nam sinh cũng cười vui vẻ: “Cám ơn chị Hà, em nhất định sẽ cố gắng làm thật tốt.”

Lúc đó tôi chỉ nghĩ đơn giản là mình nhận một thực tập sinh nhưng nếu tôi biết chuyện sẽ xảy ra sau này thì hôm đó dù có nói gì tôi cũng không nhận cậu ấy vào công ty.

Tối thứ sáu, tôi và Tần Mạch cùng đi tham dự một buổi tiệc có thể khiến Tần Mạch trả thù.

Chủ nhân buổi tiệc này không phải là Tần Mạch, mà là tổng giám đốc một công ty có quan hệ khá gần gũi với chính quyền, khi tôi và Tần Mạch tay trong tay đến nơi thì bữa tiệc đã tiến hành hơn phân nửa thời gian, tôi cười tươi nhưng âm thầm ngất, nhéo cánh tay Tần Mạch: “Đều tại anh!”

Tần Mạch rất vui vì so với móng vuốt của tôi thì thứ anh đạt được trước khi ra khỏi nhà càng đáng mừng hơn, cho nên hiếm khi ở trước mặt người khác mà cười rất dịu dàng sau đó nói khẽ với tôi: “Cũng làm phiền Hà tiểu thư hợp tác mới được chứ.”

Tôi thoáng đỏ mặt rồi cầm cốc vào ly rượu không thèm nói tiếp nữa.

Loại tiệc xã giao như thế này thường chủ yếu là nói những câu giao tiếp nhằm chán, đợi mòn mỏi cũng không thấy trò hay như Tần Mạch đã nói tôi bắt đầu mất kiên nhẫn, vừa định mở miệng hỏi thì bỗng dưng Tần Mạch bấm nhẹ vào tay tôi, theo hướng nhìn của anh, tôi thấy một người đàn ông trung niên hơi đầu có vẻ là quan to đi trước, một người khác đầu đầy mồ hôi chạy lúp xúp theo sau, vừa đi vừa khom lưng nói gì đó.

Tôi nhú nhú mày: “Người này nhìn hơi quen nha.”

“Ừ, dĩ nhiên rồi. Chu Cục trưởng Cục thuế, lúc trước em đã gặp qua trên bàn tiệc một lần rồi, nếu không gặp ông ta thì em cũng say gần chết như vậy. Hai năm trước thò chân vào ngáng đường Tần thị nhiều nhất chính là ông ta, mà mấy tên hành hung chúng ta lúc trước cũng có dính líu với ông. Tính sông phẳng thì người này là kẻ thù lớn của chúng ta.”

Tôi kỳ lạ hỏi: ” Vậy ông ta đang làm gì?”

” Chuyện tham ô, nhận hối lộ bị bại lộ, thừa dịp còn chưa bung bét ra thì phải chạy đi nịnh nọt, lấy lòng sắp tìm ô dù.”

“Một khi đã như vậy, liệu ông ta có thể qua trường trót lọt không?”

Trong thanh âm Tần Mạch mang theo mấy phần ý cười: “Hà tiểu thư, anh mời em đến đây là để xem diễn nha.”

“Anh làm cái gì?”

“Chẳng qua anh giúp viện kiểm sát thu thập một ít bằng chứng nhận hối lộ, tham ô của ông ta thôi.” Tần Mạch nói, “Làm sai cũng nên chịu sự trừng phạt của pháp luật rồi.”

Anh vừa dứt lời, ngoài cửa có mấy người đàn ông trang phục chỉnh tề đi vào, họ đảo mắt nhìn quanh liên tục định trên người Chu cục trưởng, mấy người tiến lên, rút thẻ công tác ra rồi áp giải Chu cục trưởng ra ngoài.

Vị quan to Chu cục trưởng bị dọa mặt mày xanh mét, trên mặt toàn là mồ hôi rồi cuộc cũng bị giải đi trước sự chứng kiến của những nhân vật nổi tiếng trong các giới.

Trước khi ra cửa, Chu cục trưởng oán hận nhìn về phía chúng tôi, xa xa Tần Mạch nâng ly, sau đó uống một hơi cạn sạch ly nước trái cây đang cầm, anh mỉm cười: “Hà Tịch, lẽ ra em phải đưa anh ly rượu vang mới hợp tình cảnh.”

Tôi hừ lạnh: “Anh muốn đi bệnh viện hả, hay muốn em đâm một cái, ngày càng dũng cảm nhỉ?”

Tần Mạch tâm tình có chút sung sướng, nhưng bày đặt thở dài: “Người đàn bà đánh đá.”

Tôi bĩu môi, đánh giá màn diễn do Tần Mạch sắp đặt hôm nay: “Tần Mạch, màn này chán muốn chết, không có kịch tính gì hết.”

“Hà tiểu thư, vậy ý cô muốn thế nào? Sự nghiệp thất bại đủ để làm một người đàn ông sụp đổ, ông ta đã từng này tuổi, ra tù hoàn toàn không còn khả năng东山再起, em không thấy sao, anh đã làm nhân sinh của ông ta đổ vỡ tan tành trong gang tấc.”

Tôi nhún vai: “So với việc lựa chọn sự trừng trị của luật pháp, em càng muốn tìm góc kín nào đó mà đâm ông một dao. Có lẽ đây là điểm khác nhau giữa đàn ông và đàn bà.”

Tôi cứ nghĩ chuyện này đến đây đã kết thúc, từ đây về sau tôi có thể cùng Tần Mạch an ổn yêu nhau, trải qua cuộc sống bình thản không phong ba bão táp. Tôi ngoan ngoãn nhận nhiệm vụ thiết kế, trang trí cho căn hộ mới của Tần Mạch, công việc đã làm vẫn còn ngổn ngang lắm. Theo tôi, nếu tương lai không có gì đột biến, đây sẽ là tổ ấm tương lai của tôi và Tần Mạch, tôi sẽ trở thành nữ chủ nhân của căn hộ này và đây là lần đầu tiên tôi tự tay trang trí cho căn hộ của riêng mình nên trong lòng khó tránh khỏi kích động, chờ mong, hy vọng căn hộ hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ.

Chỉ khổ cho Phương Đình và Cử Giai Hoa, bọn họ mới bắt đầu thực tập, đối mặt công tác yêu cầu cường độ cao vẫn chưa thích ứng kịp, đặc biệt là Cử Giai Hoa, không biết vì sao mỗi ngày đều mang tâm trạng hoảng hốt, may là chúng đều là những đứa nhỏ kiên định nên những chuyện tôi giao đều làm tròn.

Sau khi trang trí phòng ốc xong, tôi bỗng nảy ra ý tưởng phải lôi Tần Mạch đến xem, tôi muốn thấy anh kinh ngạc và tán thưởng, chuyện này so với tăng gấp năm mươi lần tiền thưởng còn làm tôi vui hơn. Trong đầu tôi lặp đi, lặp lại hai câu nói: Tôi có chồng, tôi có nhà riêng.

Tần Mạch kéo dài thời gian đi xem nhà đến tận chủ nhật. Khi anh đến chỉ có tôi và Cử Giai Hoa ở đó, nghe thấy kèn xe hơi bên ngoài, tôi vọt ra kéo Tần Mạch vào nhà, đi dạo một vòng rồi đồng thanh ra lệnh: “Nói thích đi.”

“Ừm, cũng không tệ lắm.”

Tôi nhú mi: “Nói thích!”

Tần Mạch bật cười: “Được rồi, thích.”

Lúc này tôi mới thỏa mãn ôm lấy cánh tay anh, kéo đi một vòng chỉ trở chỗ này tôi muốn đặt cái gì, chỗ kia tôi muốn để thứ nọ. Mặc kệ tôi nói gì, anh chỉ trả cho tôi một chữ “Được”, tôi đang định mở miệng mắng anh không có chủ kiến thì chợt nghĩ nếu anh có cùng ý kiến thì tôi tiếp thu mà nếu ý anh khác ý tôi thì cũng bỏ qua vậy thì hỏi anh cũng như không, đơn giản tôi hoàn toàn tự làm chủ trong chuyện này.

Hai đứa tôi vừa đi vừa nói chuyện đã lên đến lầu hai, Cử Giai Hoa cầm thước đo từ trong phòng ngủ đi ra, cậu ta nhìn tôi cười cười: “Ông xã chị Hà...” nhưng khi nhìn thấy Tần Mạch bỗng dừng cậu ta im bặt.

Tôi kỳ quái nhìn Cử Giai Hoa đang cứng đờ rồi lại quay đầu nhìn biểu tình lãnh đạm của Tần Mạch, sau đó kéo Tần Mạch ra phía sau người để che chắn, để phòng nhìn Cử Giai Hoa nói: “Cậu đừng có nói cậu có tình cảm không đúng với bạn trai tôi ghen!”

Lời này vừa nói ra, Tần Mạch hơi đơ đơ, Cử Giai Hoa cũng ráng nhếch môi, cười khổ nói: ” Chị Hà...em còn có việc, em về trước.”

Nói xong, cũng không chờ tôi gạt đầu đồng ý đã cắm đầu chạy ra ngoài.

Tôi quay lại nhìn Tần Mạch: “Chẳng lẽ lúc trước anh đã làm chuyện không nên làm với cậu ta?”

Tần Mạch câu môi cười nhẹ: “Có lẽ là vậy.”

Tôi nheo mắt lại, nguy hiểm nhìn Tần Mạch. Anh mặc kệ ánh mắt tôi di chuyển từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên người anh, không đùa nữa, nghiêm túc nói: “Hà Tịch, em đừng làm với cậu ta nữa.”

Tôi biến sắc: “Thật ra anh đã làm gì người ta?”

Tần Mạch chán nản liếc tôi một cái rồi nói: “Cha của cậu ta chính là Chu cục trưởng bị xét xử mấy ngày trước đó.”

49. Chương 49

Chương 49: Thần tích

Tôi không nghĩ lại có quan hệ oái ăm như thế này.

Tuy Tần Mạch nói chỉ giúp viện kiểm sát thu thập một ít chứng cứ, nhưng cứ nhìn ánh mắt của Cử Giai Hoa với Tần Mạch thì đủ hiểu người có công lớn nhất trong việc tổng Chu cục trưởng vào tù chính là vị Tần Mạch nhà tôi rồi.

Sau khi biết chuyện này, tôi luôn tìm cơ sa thải Cử Giai Hoa, không phải tôi sợ cậu ta làm ra chuyện gì đại đột nhưng nếu cứ để Cử Giai Hoa tiếp tục toàn tâm toàn lực trang trí nhà ở của chúng tôi thì quá sức tàn nhẫn với cậu ấy.

Nhưng từ ngày đó, thái độ làm việc của Cử Giai Hoa phải nói là hết chỗ chê. Cậu ấy cố gắng đoán ý của tôi, làm việc cẩn thận, tỉ mỉ gấp bội. Ngẫm lại cha thì vào tù vì tham nhũng, bản thân cậu ấy chỉ là một sinh viên tay trắng, ngoài việc cố gắng giữ công việc này thì cậu ấy không còn sinh kế gì nữa.

Mỗi lần muốn đề nghị Cử Giai Hoa đổi công ty, nhưng nhìn thấy thanh ảnh nặng nề của cậu ấy tôi mềm lòng không nỡ nói. Suy cho cùng, cậu ấy cũng chỉ là sinh viên mới ra trường, tôi đành lòng nào đi bức ép cậu ấy. Nếu cậu ta muốn làm công việc này thì cứ để cậu ấy làm cũng được.

Tôi nói quyết định này cho Tần Mạch nghe, anh chỉ thản nhiên nói: ” Chuyện Hà Tịch quyết định có ai mà thay đổi được.”

Lúc này anh đang ngồi gõ máy tính tại bàn làm việc, nói mà không buồn nhìn tôi một cái. Tôi ngồi xổm trên sofa, ôm nệm ngẫm nghĩ: “Hình như là không, ừ nhưng mà có đó.”

“Ừa, vậy đó là kỳ tích rồi.” Anh vừa gõ phím lách cách vừa ngằn ngữ nói: “Cò lẽ là thần tích thì đúng hơn.”

Tôi gạt đầu tán thành: “Đúng vậy, thật sự là thần tích. Tần tiên sinh, khó cho anh rồi.”

Âm thanh đánh bàn phím hơi hỗn loạn, cuối cùng anh cũng để mắt đến tôi: ” Ý của Hà tiểu thư là gì?”

” Ý trên mặt chữ.” Không nghe được câu trả lời vừa ý, Tần Mạch không hờn giận nheo mắt nhìn, tôi che miệng lén cười đã đời mới nghiêm mặt nói, “Được rồi, anh đã khát khao nghe đến vậy thì để em miễn cưỡng nói cho anh thỏa mãn, Tần Mạch, đời này của Hà Tịch chỉ duy nhất một lần thay đổi quyết định của mình, đó là vì anh.”

Khóe môi Tần Mạch hơi nhếch lên, thần thái hí hửng như con nít trộm được kẹo lại lộ ra.

Tôi lắc đầu thở dài, người mà vui mừng hiện rõ lên nét mặt như con nít thế này thì làm sao lẫn lộn trong chốn thương trường đến tận lúc này được chứ...

“Em nói thật, lúc biết anh yêu đương với Dịch Tình ở Mỹ thì em đã hạ quyết tâm sau này dứt khoát cắt đứt với anh, loại đàn ông khô khan như anh vậy mà mới rời đi hai năm đã có hết nửa năm qua lại cùng phụ nữ khác.”

Tần Mạch bị mắng, có chút ủy khuất, hừ lạnh một tiếng nói: “Người kia cũng đâu có chịu thua, không phải ở Trung Quốc cũng đi xem mắt liên miên sao?”

“Khác nhau ở chỗ này.” Tôi phần nộ vô sô pha, nói, “Dựa vào cái gì anh không cần tìm đã có người đẹp dâng lên tận cửa, tốn công tốn sức lấy lòng anh. Còn em tìm suốt hai năm chỉ toàn là thứ phẩm! Dựa vào cái gì mà em chưa tìm được anh nào đẹp trai làm bạn thì anh đã hưởng tề nhân chi phúc!”

” ‘Tề nhân chi phúc’ không phải dùng như vậy...”

“Dựa vào cái gì anh ngậy người ở Mĩ hai năm mà vẫn dùng thành ngữ Trung Quốc giỏi hơn em chứ!

Thấy bộ dáng vô cùng oán giận của tôi, Tần Mạch biết khôn không nói nữa.

Tôi thở hổn hển, liếc ngoáy anh một hồi mới nguôi giận: “Nhưng mà nhìn anh đau khổ quá nên em tha thứ cho anh. Mấy ngày nay em cứ suy nghĩ, anh không vui thì em cũng không vui, chỉ bằng chúng ta gom chung một chỗ với nhau, có không vui thì cũng không đến nỗi.”

Tần Mạch nhìn tôi đăm đăm, một lúc lâu sau mới hỏi: “Hiện giờ em không vui?”

Tôi suy nghĩ một chút: “Cũng không tệ lắm.”

Tần Mạch cười tủm tỉm, không nói gì, tiếp tục vùi đầu gõ bàn phím.

Trong phòng yên tĩnh trong chốc lát, tôi ôm chặt gối, lẫn lộn một hồi rồi cũng nói ra những bất an mấy hôm nay: “Tần Mạch, anh với em sẽ cưới nhau hả?”

“Chứ không thì sao?” Anh trả lời thản nhiên

“Nhưng mà...” Tôi hỏi, “Anh sẽ yêu em bao lâu? Một năm, hai năm, hay là lâu hơn nữa? Tình yêu sâu đến đâu thì cũng có lúc cạn kiệt...nếu tình yêu chúng mình cạn hết thì hai đứa mình phải làm sao đây?”

“Hà Tịch.” Tần Mạch nói, “Em chỉ nên nghĩ những chuyện chúng ta cần làm trong hiện tại để sống vui vẻ cùng nhau là được rồi.”

Nếu ngay cả hiện tại cũng không hạnh phúc thì tính đến ngày sau làm gì!

Tôi thở dài: “Được rồi, Tần tiên sinh, tụi mình đến đâu hay đến đó vậy.”

Tần Mạch gõ bùm bùm một hồi đã hoàn thành xong công việc, anh ngẩng đầu nhìn tôi, đứng lên, từ từ đến gần nói: “Hà tiểu thư.” Anh khom người xuống, ấn môi lên môi tôi khẽ khàng hôn, “Cuộc sống của tụi mình hạnh phúc thế, sao em lại nói nghe cam chịu vậy...”

Hôn nhẹ dần dần biến thành hôn sâu, tôi cảm thấy cơ thể Tần Mạch chậm chậm bắt đầu có phản ứng, tôi chặn tay trước ngực Tần Mạch, nói: “Anh còn chưa tắm mà.”

Anh hắng một nhịp, hít sâu một hơi, ráng hãm cảm xúc lại: “Hà Tịch em...chờ anh.”

Anh ngoan ngoãn đi tắm còn tôi ngoan ngoãn ngồi chờ trong phòng, chán quá tôi vào mạng xem tin bất quá, đang xem mãi miết thì Tần Mạch ba xoa bốn chà đã vọt ra, vừa lúc tôi đọc trên mạng được một câu mà tôi định nói cho anh nghe bèn kéo anh lại:

“Tần Mạch, anh coi nè —— đàn ông thông minh sẽ không cãi nhau với phụ nữ, bởi vì rất âm ỹ. Thấy chưa, sau này đừng cãi nhau với em nghe không.”

Tần Mạch đến phía sau tôi nhìn vào màn hình rồi nhíu mày nói: “Sao em không đọc thêm nửa câu cuối?”

” Ừa, còn nửa câu sau nữa hả?” Tôi dòm một hồi mới thấy sau đó còn mấy chữ ” cứ hôn sâu, hôn mạnh là tốt nhất.”

Da mặt tôi kéo kéo. Tần Mạch đứng phía sau khẽ cười, anh tựa đầu vào vai, nỉ non bên tay tôi dụ dỗ: “Hà tiểu thư, em muốn ám chỉ anh chuyện gì đây hửm?”

Hai má tôi bắt đầu nóng lên, nhích mông ra xa anh một tí, lớn tiếng: ” Hừ, cứ tưởng bở. Cho anh xem cái gì thì anh cứ xem cái đó đi là được.”

Anh nói: ” Vậy bây giờ chúng ta đang cãi nhau phải không?”

“Di...”

Cho đến khi bờ môi ấm áp của anh nhẹ nhàng chạm vào môi mình thì tôi mới phát hiện mình đã bị Tần Mạch cho vào tròng.

Đàn ông âm ỹ không qua đàn bà?

Được rồi, nhưng Tần Mạch lại không thuộc phạm trù này...

Hôm sau, tôi đỡ đỡ thất lững đến nhà mới tiếp tục trang hoàng. Tối, Tần Mạch báo anh có việc gấp, không đến đón tôi được nên tôi ngồi xe buýt về nhà. Đến lúc nhìn lên bản tin đang phát trên ti vi di động trên xe buýt, tôi thoáng sững sờ: Ông Chu – Cựu cục trưởng cục thuế vào tù do nhận hối lộ, vì sợ tội đã tự sát trong tù...

Mấy ngày nay, Cử Giai Hoa cũng không đến làm việc.

Tôi chưa nói gì nhưng Phương Đình đã lên liên hệ cậu ta vài lần, nhưng đều không có kết quả, tuy cô bé cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng biết chuyện nên không chạy đến hỏi tôi.

Ba ngày sau, vào dịp cuối tuần, tôi đã hẹn Tần Mạch đi xem phim nên cho thợ thầy về nghỉ sớm, còn mình thì ở lại dọn dẹp một chút rồi ngồi ở bậc thang ngoài ban công chờ Tần Mạch lái xe đến đón.

Có tiếng mở cửa, tôi cứ tưởng Tần Mạch đã đến, nhưng kỳ lạ là tôi không thấy xe anh, bỗng nhiên mùi xăng nồng đậm xông vào mũi. Tôi hoảng sợ quay đầu lại thì thấy Cử Giai Hoa khệ nệ bê theo một can xăng to tướng đi vào phòng.

Tôi sợ đến nỗi người lạnh toát, quát: “Cử Giai Hoa, cậu làm cái gì vậy?”

” Chị Hà” cậu ta hoảng loạn nói, ” Em muốn mọi người đều chết hết, ba em chết rồi, tuy ngày thường ông ấy không quan tâm đến em lắm nhưng tốt xấu gì cũng là người thân duy nhất của em ... Ông ấy chết rồi mà em vẫn ngóng chờ ngày ông được tha về nhà với em...”

Cậu ta nói năng lộn xộn, chắc là suy nghĩ hỗn loạn đến cực điểm rồi. Tôi buộc mình phải tự tỉnh táo lại, đang sắp xếp ý nghĩ trong đầu để khuyên nhủ cậu ấy thì bỗng nhiên cậu ta mở nắp can xăng, rồi như phát điên tước lung tung khắp nơi, trong nhà nồng nặc mùi xăng.

Mặt mày tôi xanh mét vì sợ, vừa định đứng dậy đến cản cậu ta lại thì Cử Giai Hoa dường như đoán được ý định của tôi nên tạt luôn một đồng xăng về phía này: ” Các người hại ba tôi vào tù... ông ấy đã chết sao các người lại còn sống mà còn sống hạnh phúc như thế nữa chứ!”

” Cậu điên rồi hả!” tôi không nhịn được quát to, ” Cậu bình tĩnh lại coi thử chuyện cậu đang làm có ý nghĩa gì, ba cậu tham nhũng nên phải chịu sự trừng trị của pháp luật, tội mình làm mình chịu chứ trách ai ...”

“Là chị!” Cử Giai Hoa nói, “Là chồng chị! Bây giờ có ai làm quan chức mà sạch sẽ chứ ! Dựa vào cái gì lại bắt ba tôi... Đều là lỗi của Tần Mạch hết!”

Tôi im lặng, không phải vì đang suy nghĩ lời lảm nhảm của cậu ta mà tôi nhận ra lời của người khác đã không vào tai cậu ta được nữa rồi, chỉ biết rúc sâu vào vào sừng trâu của mình, ai nói gì cũng cóc thèm nghe...

Tôi thông thả đứng dậy, cố gắng không kích thích cậu ta nhưng nào ngờ tôi vừa bước lên một bước thì bỗng nhiên Cử Giai Hoa móc bật lửa trong túi ra.

Trong lòng tôi đánh thót một cái.

“Không được nhúc nhích.” Cậu ta nói.

“Được, tôi đứng yên.” Tôi trả lời ngay tắp lự.

Tôi luôn tin chân lý: mềm nắn rắn buông mà rắn cấp mấy gặp thằng liều chết thì cũng phải chạy làng. Cử Giai Hoa cầm cái bật lửa, thấy uy hiếp được tôi liền cười thỏa mãn: “Chị Hà, em biết chị là người tốt bụng nhưng thằng chồng chị quá đê tiện, nó phải bị trừng phạt.”

“Cử Giai Hoa, không có ai được quyền thay mặt pháp luật trừng phạt người khác, nếu có một ngày Tần Mạch làm việc trái pháp luật bị vào tù, nếu anh ấy cũng sợ tội tự sát, tôi nhất quyết sẽ không hành động như cậu. Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho những gì mình đã gây ra, tôi tin ba cậu cũng hiểu rõ được đạo lý này.”

Cử Giai Hoa im lặng nhìn tôi, sao mà cậu ta không hiểu đạo lý này cơ chứ nhưng vì nhất thời thương tâm quá độ mà tâm trí rối loạn. Cậu ta đánh mạnh vào đầu mình, suy nghĩ giống như cực kỳ hỗn loạn: “Không đúng... Không đúng...”

Tôi thấy cậu ta cầm cái bật lửa đã bắt đầu lỏng lẻo liền biết thời cơ đã đến nên vội lấy thùng sơn gần bên ném vào Cử Giai Hoa, chính xác là nện vào ngay đầu làm cậu ta choáng váng, tôi thừa cơ nhào lên, chụp lấy bàn tay đang giữ bật lửa của cậu ta rồi nhe răng cắn mạnh.

Cử Giai Hoa kêu á một tiếng, tôi vừa cắn vừa cố hết sức vấy tay cậu ta cho bật lửa văng ra, trong lòng chỉ có một ý niệm không cho cậu ta bật lửa lên đốt trụ chỗ này. Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cậu ta trong tình huống gian nan như vậy vẫn không quên bật lửa cái xoẹt.

Tôi nổi gai ốc, kinh hoàng nhìn ngọn lửa uốn éo bốc lên từ đồng xăng dưới đất. Tiếp theo “Oanh” một tiếng, quanh người đều là biển lửa.

50. Chương 50

Chương 50. Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn nhé!

Lửa nhanh chóng bốc cao, chỗ tạt xăng lúc trước giờ trở thành một con đường lửa không thể vượt qua. Nhà cửa đang trang trí nên bên trong ngổn ngang gỗ, sơn đều là các vật liệu dễ cháy nên trong phút chốc căn phòng chìm trong ngọn lửa đỏ.

Hơi nóng làm hai gò má tôi rất bỏng, trong lòng tôi rất sợ, trong đầu chỉ còn một ý niệm là phải thoát ra khỏi nơi này. Phía ngoài ban công, giàn áo đang cháy bùng bùng, không thể đi; chỉ còn lại hướng cửa chính.

Trên người tôi và Cử Giai Hoa cũng không dính nhiều xăng nên chỉ cần cẩn thận một chút thì cũng không có gì đáng ngại, tôi trùm áo khoác lên đầu bảo vệ tóc, định thừa dịp lửa chưa lớn lao nhanh ra ngoài. Tôi túm Cử Giai Hoa nhưng hắn vẫn ngây ngốc như cũ, ỉ ra không chịu đi theo tôi.

Cơn giận trào lên, tôi tát thẳng vào mặt Cử Giai Hoa, cái tát này mạnh đến nỗi đầu hắn cũng trật sang một bên rồi quát to: “Còn sống đáng sợ lắm sao! Ngay cả chết mà cậu còn không sợ thì có cái gì cậu sợ nữa! Cả mạng mà cậu cũng không cần thì còn ai dám động đến cậu!”

“Tôi không đi!” Hắn gào khóc, “Tôi gây ra tội rồi, tôi không đi! Chết thì chết, hiện giờ tôi sống mới là thống khổ nhất!”

Tôi giận đến run người: “Cậu nhất quyết không đi?”

Cử Giai Hoa hung hăng đẩy tôi ra: “Chị Hà, chị không hiểu em, chị sẽ không hiểu chuyện em làm...”

Tôi đương nhiên không thể thông hiểu chuyện cậu ta làm, đối với tôi, dưới gầm trời này không có gì trân quý hơn sinh mạng, cuộc sống không thể có gì khiến người ta suy sụp đến mức kết liễu mạng sống của chính mình.

Cử Giai Hoa ôm mặt khóc rống, hấn ngồi bệt dưới đất dường như đang chờ đợi thần hỏa đến nuốt chửng hấn quất. Tôi nhìn quanh quất, thuận tay vớ lấy một ống tuýp sắt, không nói nhiều xông lên đập mạnh vào đầu hấn. Cả người Cử Giai Hoa run lên, lập tức choáng váng ngã nhào xuống đất.

Tôi ném ống tuýp, phun một bãi nước bọt: “Đây là cái chỗ đáng sợ như thế nào... Ai, mẹ nó còn ở đó có thời gian mà nói chuyện đạo lý với cậu.”

Tôi kéo Cử Giai Hoa, thất tha thất thểu về hướng cửa chính, mùi các vật liệu bị đốt cháy ngày càng nồng nặc, trong lòng tôi vừa hận đứa nhỏ lỗ mãng này vừa sợ chúng tôi chạy không kịp bị nướng chín quéo. Vất vả lắm mới xuyên qua màn khói mù mịt đến chỗ huyền quan, nhưng thật không ngờ ngay trước cửa lại có một bãi lửa đang cháy thật lớn.

Tôi cắn chặt răng, nhìn Cử Giai Hoa đã hôn mê, trong lòng oán hận nói: thật đúng là một thằng nhỏ chu đáo. Chắc là nó vừa vào nhà đã tưới xăng ngay cửa, nếu trong nhà bốc cháy thì cái đường thoát này cũng bị thiêu rụi luôn.

Thật sự muốn đồng quy vu tận với tôi sao...

Tôi cũng do dự lâu, liền khiêng nó lên lầu. Tôi nhớ bên dưới cửa sổ phòng ngủ trên lầu hai là một đồng cát, nhảy thẳng xuống đó chắc cũng không sao đâu.

Khói trên lầu hai nồng đậm hơn phía dưới nhiều, tôi cúi người, che mũi miệng đang bị ngạt lại, khó khăn lắm mới đến gần cửa sổ, nhìn khoảng cách từ đây tới đồng cát cũng không cao lắm, chắc chắn khoảng cách này sẽ không lấy mạng tôi nhưng đối mặt với chuyện “nhảy lầu” theo bản năng tôi vẫn cảm thấy sợ hãi.

Chết...thật sự dễ dàng như vậy sao?

Cử Giai Hoa dễ dàng buông tha cho sinh mệnh quý giá của mình...

Đúng lúc này, Cử Giai Hoa đang nằm trên vai tôi ưm một tiếng, chắc là sắp tỉnh lại. Tôi hoảng hồn, nếu nó tỉnh lại, dám kéo tôi chạy ngược vào đám lửa lắm à. Tức thời do dự mất sạch, tôi dựng Cử Giai Hoa cạnh cửa sổ thò chân đạp xuống sau đó nhắm mắt, cắn răng nhảy từ cửa sổ theo.

Không cần biết Cử Giai Hoa bị ném có sao không, tôi chỉ thấy chính mình cắm chân vào đồng cát và ngã đập mặt xuống đất, mũi tôi nhói đau, máu mũi chảy ồ ộc.

“Gãy mũi, gãy mũi rồi...” Tôi ôm mũi, luống cuống bò ra từ trong đồng cát, vừa giữ vừa lau máu mũi, “Mũi đã không cao rồi, m*** nó lần này tẹt lét luôn rồi!”

Tôi đau đớn lê bước ra khỏi đồng cát, thấy Cử Giai Hoa vẫn nằm một đồng úp mặt vào cát, tôi nhảy dựng lên sợ nó bị ngạt thở vội vàng kéo nó ra, mặc kệ máu mũi vẫn đang chảy giọt giọt trên mặt nó liền lôi nó vào ven đường, cách căn hộ đang cháy phừng phừng kia càng xa càng tốt.

Đến khi tôi cảm thấy mình đã ở vị trí an toàn thì xe cứu hỏa cũng đã đến, tôi bó gối ngồi trong bụi cỏ dại ven đường, mặt đầy máu nhìn đám người kia đang bận rộn dập lửa.

Khói đặc không ngừng cuộn cuộn thoát ra từ trong phòng, lửa cháy đỏ rực dường như thiêu đốt cả một khoảng trời.

Căn hộ xinh đẹp của tôi...Tổ ấm tương lai của tôi...

Tôi cúi đầu, liếc nhìn Cử Giai Hoa đang nằm bất tỉnh nhân sự, mặt không đổi sắc cởi giày nó ra, tháo tất nhét vào miệng nó, sau đó dùng giày chà chà lên mấy vết máu trên mặt nó.

Nhưng chuyện làm thì cũng đã làm rồi, tôi thấy căn hộ bị lửa thiêu rụi đau lòng phát khóc. Tôi tốn nhiều thời gian, công sức để trang trí cho căn nhà của mình thế mà...

Khi tôi đang thương tâm, bỗng nhiên một chiếc xe việt dã xẹt qua tầm mắt, rồi sau đó đỗ lại cạnh mấy chiếc xe cứu hỏa đang vây trước cửa. Một người đàn ông mặc áo phục bước xuống, anh đứng quay lưng về phía tôi nên tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ thấy anh đứng thẳng lưng, cả người cứng ngắc.

Anh rảo bước về phía căn hộ, một nhân viên chữa cháy chạy đến ngăn lại. Cách một con phố, nên tôi không nghe họ nói gì, chỉ thấy gương mặt Tần Mạch bị ánh lửa nhuộm đỏ rực, đôi mắt lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

Tôi không khỏi thở dài một tiếng, đi về phía anh.

“Tiên sinh, anh muốn tôi nói thế nào nữa đây, bây giờ căn hộ này không thể đi vào được.” Viên cảnh sát cả giận nói, “Đừng làm trở ngại công tác của chúng tôi được không!”

“Tôi chỉ muốn vào tìm vợ mình.” Tần Mạch đẩy tay cảnh sát đang ngăn anh lại, cố chấp nói.

“Nếu còn có người bên trong, đợi lửa nhỏ một chút chúng tôi sẽ tìm cách vào cứu người nhưng hiện giờ lửa lớn như thế, đi vào chính là chịu chết.”

“Tôi chỉ muốn tìm cô ấy.”

Tôi ngẩn ra, ngừng bước ngăm nhìn bóng dáng Tần Mạch.

Thì ra anh quan tâm đến tôi như vậy...

Hạnh phúc trào dâng: “Tần Mạch.” Tôi vọt lên, từ phía sau ôm chặt lấy anh, lau cái mặt đầy máu vào áo anh, xúc động nói, “Không cần vào đó, em ở đây, ở đây này.”

Cả người anh cứng đờ, cách một hồi lâu mới dám hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại tôi.

“Hà Tịch.”

“Dạ, em nè.”

Anh thở dài thật sâu, xoay người lại ôm lấy tôi, chậm rãi siết chặt tôi vào lòng dường như muốn tôi hoàn toàn nhập vào làm một với anh vậy: “Mới không trông chừng em một chút, sao lại gây chuyện lớn như thế này hở...”

Anh thầm oán.

Tôi cũng oan ức không biết giải bày thế nào.

“Em định hù chết anh sao?”

Tôi dựa vào bả vai dày, rộng mà an toàn của anh, mũi nghèn nghẹt, mắt đỏ lên. Đột nhiên tôi nghĩ đến vấn đề luôn canh cánh trong lòng là Tần Mạch sẽ thích mình bao lâu lúc trước...đúng là ngu muốn chết.

Tôi không biết trong tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, đương nhiên Tần Mạch cũng không biết, tình yêu là thứ đến vô ảnh, đi vô tung, ai mà biết được khi nào nó lặng lẽ bỏ chạy, nhưng mặc kệ Tần Mạch thích tôi trong bao lâu nhưng ít ra hiện tại người đàn ông này là của tôi, toàn tâm toàn ý yêu thương tôi.

“Tần Mạch.” Tôi nói, “Ngày mai chúng mình đi đăng ký kết hôn thôi.”

“Đăng ký kết hôn?”

“Ừ, đăng ký kết hôn.”

Vòng tay Tần Mạch đang ôm tôi hơi cứng lại: “Được.”

Nếu nói tôi chỉ có thể tin tưởng một nửa vào tình yêu, vậy, nửa hoài nghi còn lại cứ để hôn nhân lấp đầy đi. Làm cho hai người trói buộc nhau bởi trách nhiệm, làm cho hai người sống hạnh phúc cùng nhau mới chính là mục đích hôn nhân tồn tại.

Trong gió đêm bị lửa hun nóng rẫy, chúng tôi ôm nhau trong yên lặng, bỗng nhiên, Tần Mạch hỏi: “Hà Tịch, em chảy nước miếng trên vai anh hả?” (sát phong cảnh – Chị tác giả không bao giờ để cảm xúc em đi hết đường là sao???)

Lúc này, đầu óc tôi bắt đầu choáng váng, nặng trĩu, Tần Mạch không nghe tôi trả lời liền khế đẩy tôi ra, đến lúc thấy mặt tôi, lập tức sắc mặt anh đại biến: “Em bị thương sao không chịu nói sớm!”

“Mũi... Máu mũi.” Tôi chạm nhẹ vào cái mũi của mình, nhất thời cảm thấy nhức nhối, thần trí tỉnh táo lại một chút, thì ra máu mũi của tôi chảy từ nãy giờ vẫn chưa ngừng...

Tần Mạch kéo tôi lên xe: “Mũi em sưng hết rồi, chúng ta đi bệnh viện trước.”

Lúc này tôi mới ý thức được tình huống nghiêm trọng, nhất thời sợ tới mức tay chân lạnh lẽo, cả người túa ra mồ hôi lạnh. Tần Mạch túm tôi lôi lên xe, tôi sợ run cả người, mặt không còn chút máu: “Vẹo mũi rồi, vẹo rồi!”

Tần Mạch cũng không nói thêm, mặt mày xanh mét tăng tốc xe.

“Em như vậy sao mà ngày mai đi đăng ký kết hôn đây!”

Thấy tôi lo lắng chuyện này, anh vừa gấp vừa bắt đầu dĩ nễ nụ cười. Tôi thấy anh cười trong lòng càng tủi thân: “Em mà tàn phai nhan sắc cũng phải bám theo anh cả đời, anh đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn!”

“Nhan sắc em có tàn phai thêm chút nữa cũng không sao đâu!”

Tôi ngẩn ra, trong lòng tản ra một mạch nước ngọt ngào, nhưng cái mũi đầy máu vẫn làm tôi sợ hãi không thôi, tôi ngồi trên xe vừa khóc vừa cười: “Thật sự là cà chớn, thật sự là cà chớn mà!”

Khi chúng tôi ra khỏi bệnh viện, mũi tôi được bao bằng một khối trắng toát to tổ bố, cơ hồ che hết tầm mắt.

Trên đường về nhà, Tần Mạch mới nhớ hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi thở dài kể lại mọi chuyện cho anh biết. Tần Mạch nghe xong chỉ trầm mặc không nói gì. Sau đó tôi mới biết, tối nay khi tôi và Tần Mạch rời đi không bao lâu Cử Giai Hoa liền tỉnh, sau đó đến công an tự thú...

Tôi chỉ có thổn thức.

Sáng sớm hôm sau, tôi và Tần Mạch khăn gói đi đăng ký kết hôn. Nhân viên công tác thấy vết thương trên mặt tôi phải hỏi đi hỏi lại mấy lần có phải tôi bị uy hiếp đi kết hôn không rồi mới chịu làm thủ tục cho chúng tôi. Tôi thấy nét mặt khó chịu của Tần Mạch khi ký tên liền che miệng cười trộm.

Tần Mạch quay đầu nhìn tôi, chau mày: “Nếu luận về bạo lực, rõ ràng là em đối với anh mới phải”

Tôi thả hai tay: “Nếu Tần tiên sinh ghét bỏ tôi thì bây giờ bỏ của chạy lấy người vẫn còn kịp đó.”

Anh cao ngạo nhướng mày: “Anh thích bị ngược đãi đó, thì sao nào?”

“Vậy em sẽ che chở anh, không để ai bắt nạt anh hết.” Tôi vỗ ngực cam đoan, chọc mọi người xung quanh cười ồ lên.

Cầm hai tờ chứng nhận hồng hồng dưới ánh mắt trời, tôi ngẩng đầu nhìn Tần Mạch, anh cũng đang ngẩn người nhìn nó chăm chăm.

“Tần tiên sinh.” Tôi nói, “Nửa đời sau nhờ anh chiếu cố nhiều hơn.”

Anh cầm tay tôi, nói nghiêm túc: “Hà tiểu thư, hôm nay chúng ta trở về thảo luận tiếp chuyện tạo ra sản phẩm đời sau đi.”

Khóe miệng tôi cong lên: “Uy cha... Ban ngày ban mặt nha.”

Anh mỉm cười, dày dạn dụ dỗ tôi “Chúng ta có thể thảo luận tới buổi tối, rồi sau đó lại tiếp tục thảo luận nữa...”

51. Phiên Ngoại

Phiên ngoại: Tần Mạch, có.....

Đêm dài, tiếng thở dốc không ngừng, Tần Mạch khẽ cắn vành tai Hà Tịch, đầu lưỡi treêu đùa trái tai của nàng, một bàn tay không rảnh rỗi, đang hoạt động không ngừng trước bộ ngực mềm mại của cô, khi thì nắn nhẹ, khi thì vuốt ve. Còn bàn tay kia đặt trên lưng cô, áo được vén ngày càng cao.

Bỗng nhiên, Hà Tịch thét lên kinh hãi: “Tần Mạch! Đợi chút. . . Đợi chút. . . Ngừng một chút!”

Tần Mạch cười khẽ bên tai cô: ” Cô Hà à, không ngừng được, em kêu chậm rồi.”

“A! Không được, không được!” Hà Tịch kêu gào thảm thiết, ” Cái eo, tránh cái eo em ra! Lệnh xương sống rồi. . .”

Trong bóng đêm, trên trán Tần Mạch nổi đầy gân xanh: ” Em, chẳng ra làm sao cả! “

” Em cũng đâu có muốn vậy.” Hà Tịch khóc không ra nước mắt, ” Giúp em xoa mấy cái, đau quá. . .”

Tần Mạch thở dài: ” Chắc đêm nay xong rồi.”

Sáng sớm hôm sau, Dịch Tình gửi ảnh cô ôm con đứng dưới tháp Eiffel cười tươi roi rói. Phía sau ảnh còn có một câu——Eric, ánh mặt Paris rất ấm áp, anh dẫn người nhà đến đây đi.

Hà Tịch nhìn câu này hơi nhíu mày, vút tấm ảnh lên bàn, nửa ghen tuông nửa ghen tị nói: ” Tình cũ rủ anh đến Paris nổi lại duyên xưa kia. Chỉ tiếc người ta có con rồi.”

Tần Mạch đang loay hoay bấm di động, thờ ơ trả lời: “Ừ, lần sau hai vợ chồng mình cũng mang con đến đó.”

Hà Tịch sửng sốt: “Con?”

Tần Mạch tựa tiểu phi tiểu liếc cô một cái: ” Không phải đêm nào tội mình cũng cố gắng cày cấy hở?”

Hà Tịch giật giật khóe miệng: ” Anh Tần à, ban ngày ban mặt anh nghĩ lung tung gì đó!” Cô dọn đĩa điểm tâm trên bàn, vừa đi vào bếp vừa nói, “Tối nay là tiệc đầy tháng con Trình Thần, anh đừng làm trễ quá. . .hay anh về chỗ em đi nha?”

“Không đi.” Tần Mạch nhấp một ngụm cà phê: ” Con người ta mà quan tâm làm gì, mấy đứa nhỏ lông tóc chưa mọc đủ đó nhìn phát chán.”

” Đứa nhỏ nào anh nhìn cũng chán thì sau này đừng có sinh con, nếu vậy thì mỗi tối cũng đâu cần cố gắng nữa. . .”

Chưa nghe Hà Tịch nói hết câu, Tần Mạch nhét điện thoại vào túi rồi đi ra ngoài: ” Tối nay anh về đón em.”

Kết hôn đã gần một năm nhưng hai người vẫn không bỏ được cái tật thích cãi nhau. Tình cảm ngày càng khắt khít cũng không có biến hóa nghiêng trời lệch đất gì nhưng chỉ có một điều chuyện vặt của một người giờ trở thành chuyện của hai người.

Hà Tịch không thích có người lạ đi qua đi lại trong nhà nên không thuê người làm.

Hiện giờ cô đã lên chức, không cần đích thân làm mọi việc nữa nên vì thế mỗi ngày đúng giờ đến sở làm, hết giờ lại về nhà rửa bát, giặt đồ, quét dọn, lâu lâu lên cơn làm biếng lại đùn việc cho Tần Mạch. Tuy trong nhà có hai phòng tắm nhưng sáng sớm nào cũng có cảnh hai người chen chúc trong một phòng tắm, người còn ngái ngủ bơ bơ đứng đánh răng, người tóc tai bù xù ngồi thảnh thơi làm nhiệm vụ cao cả. . .

Có lẽ vợ chồng không có tình yêu vẫn có thể giống như thế này, cả hai đều không nhìn ra người kia thích mình đến cỡ nào nhưng kỳ lạ là họ đều biết nếu không có người kia làm bạn thì cuộc sống sẽ trở nên vô vị cực kỳ.

Tần Mạch vừa lái xe đến công ty thì nhận được điện thoại của mẹ, bây giờ là chín giờ ở Mỹ, bà ân cần hỏi thăm sức khỏe hai vợ chồng sau đó chưa đến ba câu đã không ngừng nhắc đến cháu nội tương lai của mình.

Tần Mạch lẳng lẳng nghe nguyện vọng thiết thực được ẵm cháu của mẹ một hồi liền lấy lý do có cuộc họp quan trọng để ngắt máy.

Em bé, ai nói là không muốn đâu!!

Nhưng chuyện này phải cần sự phối hợp giữa các yếu tố thiên thời, địa lợi mà quan trọng hơn cả là nhân hòa. . . Nghiệt ngã là mặc dù sức lực, chiến thuật mà Tần Mạch dùng trên giường với Hà Tịch mỗi đêm đều có thể sánh với khát vọng bóng đá Trung Quốc vượt qua Brazil nhưng đến giờ cái bụng Hà Tịch vẫn chưa có rục rịch gì hết. Tần Mạch khó mà không bóp cổ tay thở dài.

Anh cũng hiểu được, trong cuộc sống đâu phải chuyện gì cũng như ý mình mong muốn, đối với anh hiện giờ chỉ cần mỗi ngày mở mắt tỉnh giấc có thể thấy Hà Tịch há miệng, chảy nước miếng khô khô bên cạnh mình đã là hạnh phúc lớn lao rồi.

Bỗng nhiên Tần Mạch nhớ đến quãng thời gian trước ở Mỹ, ngày ngày đêm đêm đều là công việc, mỗi ngày đều dựa vào thuốc lá và cà phê để vượt qua, thậm chí nằm trên giường bệnh vẫn phải xem xét các văn kiện.

Thời gian đó, anh luôn ảo tưởng Hà Tịch vẫn còn chờ đợi anh, mỗi ngày gọi điện đến kể cho anh nghe hơn nay cô lại gây chuyện gì, giận hờn ai hoặc ăn cái gì không ngon...tuy là cô kể lể, oán thán cuộc sống phức tạp nhưng anh lại cảm thấy rất ấm lòng, vui vẻ. Điều này chứng minh, Hà Tịch vẫn thích anh, vẫn còn ý lại vào anh. Nhưng lúc đó bọn họ đã chia tay.

Hoàn cảnh của anh khiến anh không thể về nước, mà tính cách kiêu ngạo của anh lại không cho phép anh nắm mãi không buông một người mà mình không thể đảm bảo tương lai. Anh nghĩ, Hà Tịch là một cô gái tốt, cô ấy chắc chắn sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

Vì thế khi Dịch Tình nói với anh rằng Hà Tịch không ngừng đi coi mắt đã khiến anh ghen tị và tức giận, thôi thì cứ tìm đại một người kết hôn là được, dù sao cũng đâu có gì khác nhau đâu.

Yêu đương với Dịch Tình nửa năm, hai người cùng dùng cơm, cùng làm việc, thời gian gặp nhau mỗi ngày nhiều hơn thời gian quen biết với Hà Tịch rất nhiều nhưng trong lòng anh không hề có chút rung động. Mỗi lần Dịch Tình chủ động hôn anh thì anh chỉ qua quýt gạt ra.

“Eric, tuy chúng ta không yêu nhau nhưng vẫn là một cặp mà đúng không?” Dịch Tình đã hơn một lần oán hận hỏi, “Ngay cả hôn môi cũng không được sao?”

Ừ, không được.

Sau đó, anh đến sân bay đưa Dịch Tình và Lee về Trung Quốc, Dịch Tình trêu chọc anh: “Eric, anh thủ thân vì cô ấy cả đời hả?”

Thật ra thủ thân cũng không có gì không tốt. Dù sao anh cũng không thể tiếp nhận người khác, không thể vì mục đích riêng mình mà đẩy người ta xuống nước được.

” Để em về nước tìm hiểu dùm anh, nếu cô ấy chưa lấy chồng thì anh quay về theo đuổi cô ấy đi.” Dịch Tình cười nói, “Chỉ hy vọng cô ấy không đập anh một trận là được.”

Anh nghĩ tới nghĩ lui, tính đi tính lại vô số lần mới quyết định về nước, nhưng anh thật không ngờ, vừa xuống máy bay đã gặp ngay Hà Tịch, cô ấy đang kéo Trình Thần say khướt, vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười, biểu tình giống y đúc trong trí nhớ của anh.

Tần Mạch định bước đến chào hỏi nhưng chân không nhúc nhích được. . .Lần đầu tiên anh vì tình mà khản trương, vô thức đến vậy. . .

Hà Tịch thấy anh sẽ có phản ứng như thế nào? Có khi nào sẽ đánh anh không? Vô thức, anh ôm lấy bụng, khản trương nuốt nước miếng.

Dĩ nhiên, Hà Tịch không đánh anh mà chỉ khách khí mà xa cách mỉm cười với anh, so với bị đánh càng làm anh khó chịu nhiều hơn. Giống như từng là sinh mệnh của nhau nhưng giờ đã thành người xa lạ lướt qua nhau. Anh không chịu nổi. . .

Điện thoại rung rung, hai chữ Hà Tịch trên màn hình kéo suy nghĩ anh quay lại, Tần Mạch hơi nhúm mày, nhìn thời gian, mười giờ hai mươi phút, bây giờ mà gọi cho anh. . .chẳng lẽ cô lại gây họa nữa rồi?

Anh nhận điện thoại, nghe thấy hình như bên kia có rất nhiều người đang cãi nhau, rất ồn ào, sau đó lại nghe một tiếng thở dài thườn thượt, Tần Mạch không khỏi nhíu mi, sau đó nghe Hà Tịch đáng thương nói: ” Anh Tần à, em bị xe tông rồi. . . mà thật ra cũng không thể coi như bị xe đụng. . . ”

Tần Mạch ba chân bốn cẳng chạy đến bệnh viện thì thấy Hà Tịch ngồi ở hàng ghế ngoài hành lang, trên đầu quấn một vòng băng vải trắng toát đang nói gì đó với vị bác sỹ bên cạnh, trên mặt cười thản nhiên, không hề thấy bóng dáng của sự kinh hoàng, bất an.

Anh chăm chú nhìn vị bác sỹ đang đứng cạnh Hà Tịch, nếu anh nhớ không lầm thì đây chính là người bắt cá hai tay với Hà Tịch và một anh chàng bác sỹ khác, tên là Trần gì đó. Một thân áo blouse trắng tinh nhìn thật chường mắt.

Hà Tịch đang tán gẫu rất vui vẻ với Trần Thượng Ngôn thì quay đầu lại nhìn thấy Tần Mạch sắc mặt đen thui, hằm hằm nhìn mình. Nụ cười trên mặt cô đông cứng, cũng nhìn Tần Mạch một hồi rồi kỳ quái nói: ” Em biết là quấy rầy công việc của anh nhưng tốt xấu gì em cũng là bà xã của anh, em xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh đến đây là chuyện dĩ nhiên mà, sao lại làm như em thiếu tiền anh vậy?”

Trần Thượng Ngôn thấy Tần Mạch, cười hiền lành, thúc thời chào đi, để lại hai người Hà Tịch và Tần Mạch mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau.

Cuối cùng, Tần Mạch giơ cờ trắng đầu hàng, nhìn Hà Tịch xuống nước ” Em bị xe đụng hả? Em bị cửa toilet kẹp vào đầu chắc, ngốc như vậy.”

” Anh lại giận hờn gì nữa? Đâu phải em muốn mình bị thương đâu. . . ” Hà Tịch ủy khuất gãi gãi đầu, “Ai mà biết ra ngoài mua đồ ăn cũng xui như vậy chứ.”

Tần Mạch thở dài, xoa xoa đầu cô, đau xót nói: “Còn đau không? Chuyện thế nào?”

”Thì. . .bước ra khỏi siêu thị, đi đến góc đường thì có một cái xe tải lớn, mà ngay ven đường lại có một cái xe nhỏ, sau đó cái xe nhỏ lao vào đường đi bộ đụng đèn đường rồi em cũng đụng đèn đường luôn...”

Tần Mạch lặng im hồi lâu, đỡ trán than nhẹ: “Không hổ danh là Hà Tịch. . . ”

Hà Tịch cẩn thận thăm oán không dứt: ” Biết sớm xảy ra chuyện như vậy thì em đã xin phép nghỉ làm rồi, vừa không đi làm mà không bị trừ lương vừa đỡ đau đớn.”

Tần Mạch chạm vào băng gạc trên đầu cô, ánh mắt lóe lóe hỏi: ” Đầu của em, là tay bác sỹ kia băng hả?”

Lúc này, Hà Tịch mới nghiêm túc đánh giá Tần Mạch vài lần, híp mắt nở nụ cười: “Anh Tần, anh đừng nói với em là anh đang ghen nha.”

Tần Mạch hừ lạnh một tiếng: ” Trên dưới bị anh ăn sạch sành sanh thì còn gì để anh ăn dấm chua chứ.” Anh nhìn đi chỗ khác, im lặng một chút rồi từ từ liếc Hà Tịch một cái, vươn cổ hỏi: ” Hai người. . .nói chuyện cũng vui quá hen?”

” Ừm, vui lắm.”

Tần Mạch lập tức nổi giận, chuyển sang mặt lạnh tóm Hà Tịch đi về: ” Vui vẻ cũng không có cơ hội, anh ta là của người khác, em là của anh.”

Hà Tịch đi sau cười khanh khách, lắc nhai “ ghen mà còn bày đặt sỹ diện” không ngừng, anh chịu hết nổi, vừa quay mặt lại thì một đôi môi đỏ mọng, mềm mại dán lên môi mình hôn nhẹ một cái: ” Thấy anh đáng yêu quá, thưởng anh nè!” Hà Tịch cao ngạo ngẩng đầu nói.

Tần Mạch ngậy ngậy sờ sờ khóe miệng, lo lắng trong lòng phút chốc hóa thành hư không, đôi mắt cong cong. Anh thu hồi ý cười trên mặt, cũng bày ra bộ dáng cao ngạo y hệt vậy: “Ừm, được rồi, cho em cơ hội để thưởng anh thêm một lần nữa đó.”

” Thưởng anh một tin.”

Hà Tịch ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo anh hạ người xuống, Tần Mạch nửa tin nửa ngờ đưa tai đến gần miệng cô.

Đột nhiên Hà Tịch hét to: ” Anh sắp làm cha rồi!”

Ngay lập tức ánh mắt anh đại ra, đầu óc Tần Mạch choáng váng quay đầu nhìn Hà Tịch đang cười dịu dàng, không biết là bị Hà Tịch hét choáng váng hay bị dọa choáng váng.

“Làm cha?” anh lặp lại.

Hà Tịch gật đầu.

Tần Mạch ngây người trong chốc lát, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì liền móc di động ra, bối rối bấm điện thoại, nói năng lộn xộn: “Mẹ. . . Phải làm cha, về nước nhanh đi, dạ, có, con . . . dạ, con có. . .”

Anh đã có. Cục cưng của riêng mình.

HOÀN

P/s: Rốt cuộc cũng xong, hy vọng các bạn sẽ thích. Mình vẫn thích có thêm vài phiên ngoại nữa nhưng tác giả chỉ viết đến đây thì chúng ta đành phải chịu vậy. Tạm biệt Tần Mạch – Hà Tịch nhé! Mong rằng mỗi người trong chúng ta ai cũng có thể tìm đúng cái nấp vung vừa khít để ụp lên cái nôi của mình như anh chị nhà này vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-manh-me>